ὤφθησαν, καὶ ὀνίσιον ὄπω, ὁ μὲν, ὄψω· ὁ δὲ, ὤφα· ὁ πεφθηκὼς, ὠμαι· ὁ δὲ, ὤφθην· ὤφθης· ὤφθη· ὤφθημεν· ὤφθητε· ὤφθησαν.

Ὤχωκεν, οἰχῶ, οἰχήσω, ὤχηκα· καὶ ξοπῇ τοῦτο εἰς ὦ ὤχωκα· ἀπὸ δὲ τοῦ οἰχήσω οἴχωκα, ἀναύξητον ἰωνικῶς, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ι, ὄχωκα.

Ὤχα· οἰχωκώς, ὁ μὲν οἴξω· ὁ δὲ οἶχα· καὶ ἐκτάσει τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μεγα μόνου ὂν τοῦ προστεγραμμένου, γίνεται ὦχα.

Ὦψ ὠπὸς ὁ ξυνόνως, ὁ ὀφθαλμός· ὦψ δὲ ὦπος κύκλον, βαρυτόνως δηλοῖ τὸ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν ἀσπιδέμπτωτον ἢ ὅλον πρὸς ἀντιπαστολὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΩΝ· ΚΑΙ ΙΣΜΕΝ ΤΩι ΘΕΩι ΧΑΡΙΝ.

ΠΟΣΑ ΡΗΜΑΤΑ ΕΣΤΙΝ ΔΗΛΩΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΕΩΣ· ΚΑΙ ΠΟΣΑ ΤΟΥ ΠΟΡΕΥΕΣΘΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΘΕΖΕΣΘΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ· ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΑΥΤΩΝ

ι Στέον ὅτι δύο ῥήματά εἰσι δηλωτικὰ ὑπάρξεως· ἐω καὶ εἰμί· καὶ ἀμφότερα γὰρ τὸ ὑπάρχω δηλοῦσιν· ἀπὸ μὲν οὖν τοῦ ἐω κανονίζεται τὸ ὢν ἦτοι τὸ ὑπάρχων, ἢ πρὸ αὐτοῦ τὸ ἐών· καὶ τὸ ἐμεῖς μίσον ἔξ, οὖν, καὶ δεύτερον ᾶς, οὖν κανονίζεται δὲ τὸ ἐὼν καὶ τὸ ὢν οὕτως.

Ἔω τὸ ὑπάρχω, ὁ μὲν ἔσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἧον, ἢ μετοχὴ ὁ ἐών· ἢ ἀφαιρέσει τοῦ ε, ὢν, ὅ ἐστι τὸ δεύτερον, τὸ ὄν. Ἀπὸ δὲ τοῦ εἰμὶ τὸ ἦν τὸ ὑπῆρχον ἐγώ. Τὸ δὲ ἦν ὑπῆρχεν ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ἔω κανονίζεται.

τὸ δὲ ἦς καὶ ὑπῆρχες σὺ ἀπὸ τοῦ εἰμί· καὶ ἄλλα πολλὰ ἀπὸ τοῦ εἰμί. ὧν ἕκαστον ἤδη τεχνολογήσομεν· καὶ πρῶτον τὸ ἦν καὶ ὑπῆρχον ἐγώ.

Εἰμί· μὴ ὁ παρατατικὸς ἦν ἀπὸ διφθόγγου· καὶ ξοπῇ φλ εἰ διφθόγγου εἰσὶ ἦ, ἦν· πρέπει γὰρ καὶ ἡ ει εἰς τὸ εἰ διφθογγον· ὡς τὸ τέθηκα τέθεκα· πρέπει καὶ ἡ διφθογγος εἰς τὸ ῃ· ὡς ἐν τῷ ἤδη παρ' Ὁμήρῳ, ἤθελ ἠστύετο· ἤδεϊ γὰρ κοινῶς· τὸ δεῖ δηλαδὴ διφθόγγου· ἤδη δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ῃ. Homer)

Τὸ δὲ ἔα κανονίζεται οὕτως· εἰμὶ καὶ ὁ παρατατικὸς, ἦν· τὸ εἶν· διφθογγον· καὶ διαλύσει ἰωνικῇ, ἔα· ὅτως μὴ τὸ ἤδη, ἠδέα· τεθεῖσι τεθέασι· ἡ χρῆσις δὲ παρ' Ὁμήρῳ· ὡς τὸ οὐ γὰρ ἀμφινοὸς ἔα· ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ ἔα, κρᾶσις τοῦ ᾶι εἰς ᾶ γίνεται ἢ ὑπῆρχον ἐγώ· ὡς παρὰ Ἀριστοφάνῃ· δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ με λέγειν ἀκρυπτόμην ἢ παρεσκευασμένος. Homer) Aristophanes

Vertitur diphthongus .ει. m. n. & η. m ℔ diphthongus ut τέθηκα

Τὸ δεῖν καὶ ὑπᾶρχεν ἐκεῖνος, ὅτως· ἔω τὸ ὑπάρχω, ὁ μέλλων, ἔσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἧον ἦς· καὶ κατὰ κρᾶσιν ἦν· οὗ τὸ δεῖ ἔω λέγεται ποιητικῶς προσθήκην τοῦ ε.

Τὸ δὲ ὦ ὑπῆρχον ἐκεῖνοι ἀπὸ τοῦ ἦμι πρῶτα προσώπου καὶ τοῦ συγκοπὴν· ἀπὸ μὲν γὰρ τοῦ ἦν πρώτου προσώπου τῶν ἐνικῶν τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἦμι· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, ἐτύφθημι· ἐτυφθεν· καὶ ἠγέρθημι ἠγέρθεν· ὡς παρὰ Ὁμήρῳ· οἱ δὲ πεὶ οὖν ἠγέρθεν ὁ μητιέτα τ' ἐγένοντο· τὰ γὰρ εἰς μι πληθυντικὰ ἀπὸ τῶν εἰς ν φύσει μακροκατάληκτων κοινῶς μὲν εἰσὶ ποιεῖ τὸ πρίν· ἐτύφθημι, ἐτύφθησαν, ἦμι, ἦσαν· ἀοριστικῶς δὲ καὶ τοῦ συγκοπὴν ὡς εἴρηται. χρῆσις δὲ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ, ἐν θεογονίᾳ· φῦ δ' ἄρ' ἔπειτα κεφαλαί· τὸ δὲ, πρὶν δ' ἦν χάλκεα μὲν τείχεα, χάλκεοι δ' ἔσαν οἶκοι, δύνασθαι καὶ οἰκεῖον εἶναι· τὰ γὰρ πολλὰ οὐδέτερα ἀνίκῳ ἐνίκατε σῶ πάσοντες· τοῦτο μὲν συνούρεις.

Τὸ δὲ εἰμὶ μὲν ἀπὸ τοῦ ἔω· ὅτε δὲ τετάρτης συζυγίας τὸ εἰς μι· ὡς γὰρ ζωγνύω, ζώγνυμι, οὕτως ἔω εἰμί· ἐπεὶ δὲ ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ὀρχόνῳ ἐκτεταμένῳ παραλήγεται· πλεονάζῃ τὸ ῑ ὄρχονον· καὶ γίνεται εἰμί· ὅτι δὲ τετάρτης συζυγίας ὄντι τὸ εἰμί, δῆλον ἡ ἀπὸ τῆς ἕκτης τῶν βαρυτόνων· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔω εἰμί ἐστὶ εἰμί· ὅτω γὰρ τὸ ζεύγνυμι προσεχῶς ἀπὸ τοῦ ζωγνύω· ποιέω τέρω γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ ζώγω παρακεῖται, ἀπὸ τοῦ ζώγνυμι· δῆλον δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ ἔχω πρὸ τοῦ μι ὄρχονον τὸ ῑ ἐκτεταμένον τῇ διφθόγγῳ· ἡ γὰρ τετάρτη τῶν εἰς μι ὀρχόνῳ ἐκτεταμένῳ παραλήγεται· μάλιστα δὲ δῆλον ὅτι· ὅτι ἡ τετάρτη συζυγίας ὄντι τῶν εἰς μι τὸ εἰμί· ὅτι οὐκ εἰσὶ τοῦ ἐνεστῶτος ἡ παρατατικοῦ· ὅπερ ἴδιον ἡ τετάρτη συζυγίας τῶν εἰς μι· τὸ γὰρ ζεύγνυμι μόνον ἐνεστῶτα ἡ παρατατικὸν ἔχει· μέλοντα γὰρ οὐκ ἔχει· ἐρεῖ δὲ παρακείμενον· ἐρεῖ δὲ καὶ ἐξῆς χρόνους· ὥστε τὸ

πάρεστι δὲ συζυγίας καὶ αὐτὸ, καὶ τὸ εἶμι, ὃ σημαίνει τὸ πορεύομαι· ἀλλὰ, σχεδὸν μὲν τοῦ εἶμι καὶ τῶν ὁμοίων κανονισμάτων μετὰ ταῦτα ἐθήσεται· νῦν δὲ τὰ ἐκτὸς ἔω καὶ τοῦ εἰμὶ ἐντός.

Ἐὰν ὑπάρχῃς κανόνισον· ἔω τὸ ὑπάρχω, ἡ τὸ παθητικὸν ἐομ. τὸ δεύτερον ἐὰν, ἡ σωματικὸν ἡ τῶν προσηγορευμένων, γίνεται εἰ· τὸ δὲ ᾱ ἀποβάλλεται· ἀλλὰ τὸ μὴ δύνασθαι, μήτε σωματικὸν φωνεῖσθαι, μήτε προσηγορεύεσθαι· ὅτω καὶ τὸ βοᾷ βοᾷ γίνεται κατὰ κρᾶσιν ἀποβαλλομένου τελείως τοῦ ᾱ· διὰ τὸ μήτε σωματικὸν φωνεῖσθαι, μήτε προσηγορεύεσθαι δύνασθαι· τοῦτο τὸ εἶμαι τὰ ἄλλα παρὰ προθέσεως παρέχει λέγεται· ὡς τὸ ἐπάρειν ἐφῷ· πάρειμι· εἰ δὲ τὸ εἶμὶ ἐστὶ μανὲν τὸ ὑπάρχειν· τὸ δὲ παρέχειν σημαίνει τὸ ἡλθες· ὅτι ἡ ἑτερότης ἐν σημασίας παρὰ τὴν σύνθεσιν ἐν προθέσεως γέγονεν· οὕτω καὶ οὐσία μὲν τὸ αὐθυπόστατον πρᾶγμα δηλοῖ, παρουσία δὲ τὴν ἔλευσιν· καὶ ἑτεροιοῦται ἡ σημασία διὰ τὴν πρόθεσιν· μεταὶ ἄλλης δὲ προθέσεως τὸ ει καὶ ὑπάρχειν σώζεται εἰμὶ μεταὶ ἐν παρὰ καὶ ἐν σὺν μόνης· οἷον, ζῶμέν· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Sophocles
τοῖς τοῦ πατρὸς φονεῦσιν σύμμετ· τὸ γὰρ ἐξῆμεν καὶ μέτεστι, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει· ἐξῆν τὸν ἀσκάντην λαβεῖν, ἑτέρου δ' ἔχουσι τὴν σημασίαν· τὸ δὲ μέτεστιν ἢ ἐξεστιν σημαίνουσι ἢ εἰσὶ προσηκτικά· τὸ δὲ πάρεσμεν ὅτι ἀπὸ παρῆν ἐθήσει σημαίνει, ἀλλὰ τὸ ἦλθεν· καινοθήσοντες δὲ καὶ μέτεστι καὶ ἐξῆν ἐν οἰκείοις τόποις. Aristophanes

ἜΣΤΑΙ.

Τὸ ἕστηκεν, ἀπὸ τοῦ ἑστᾶσι κατὰ συγκοπήν.

Τὸ ἑστᾶσι ἄ τωσι· ἔω· ὁ μέλλων ἑστήσω· καὶ δωρικῶς ἑστῶ, μεταὶ τοῦ ω μόνου· λαμβάνει γὰρ καὶ δωρικῶς φασὶν οἱ δωρικοὶ· ὡς ἀρχύτας τε καὶ Θεόκριτος· ὁ μέσος μέλλων πρῶτος ἑστοῦμαι, λέ- Archytas Theocritus

γεῖ γὰρ ὁ κανὼν· εἰ δὲ περισπῶντο εἰς τὴν οὖ δίφθοπον· τὸ τρί-
τον ἐσεῖται· τὸ σεῖ; δίφθοπον· κλίσιν γὰρ ἔχει ὁμοίαις.

Η Τὸ δὲ ἤμην εἰς ὑπερσυντέλικον· ἔω, ὁ μέλλων ἔσω· ὁ παρα-
κείμενος εἶκα· ὁ παθητικὸς, ἧμαι· ὁ ὑπερσυντέλικος ἤ-
μην· οὐ πάντοτε γὰρ ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἐν τῇ ἐκ
τῇ συζυγίᾳ λαμβάνει τὸ σ̄· οἷον λέλουμαι καὶ λέλυμαι· ἀ-
πὸ τοῦ λούω καὶ λύω· ἀπὸ τούτου καὶ ἔσο καὶ ὕπαρχε· τὸ γὰρ
δεύτερον τούτου, ἧσο· καὶ κατὰ συστολὴν, ἔσο γίνεται· διὰ τὸ με-
τα πεσεῖν τὴν τοῦ ὑπερσυντελίκου σημασίαις καὶ παρα-
τατικοῦ, ἔσο καὶ ὕπαρχε λέγομεν· τὸ δὲ ὕπαρχε παρατα-
τικοῦ· ἐν δὲ τοῖς παρατατικοῖς, καὶ συστολῇ ἐστιν ἀρχούσης
ἐν τοῖς προστακτικοῖς γίνεται, ἠλεύθου· ἐλεύθου· ἠκούου· ἀκούου·
ταῦτα μὲν ἀπὸ τοῦ ἔω.

ἈΡΧΗ ΤΩΝ ἈΠΟ ΤΟΥ ἘΙΜΙ.

ἐσσι ἈΠΟ ΔΕ Τοῦ εἰμὶ ἕτερα· πρῶτον μὲν τὸ ἐσσὶ, ἤγουν τὸ ὑπάρ-
ἐσσὶ Homerus χεις σὺ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, εἰ δὲ σὺ καρτερὸς ἐσσὶ θεὰ, δέσε γεί-
νατο μήτηρ· ὅπερ κανονίζεται οὕτως· εἰμί, τὸ δεύτερον μὲν
ὄφειλεν εἰς ὀξυτόνως· τὰ γὰρ εἰς μι τροπῇ τῆς μι εἰς σ̄
τὸ δεύτερον ποιεῖ· οἷον τίθημι τίθης, ἀλλ' ἵνα μὴ συνεμπέ-
εἰς Homerus σῃ τῷ εἷς καὶ ἔρχῃ· οἷον τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; προσθήκῃ καὶ
ἑτέρου σ̄· καὶ μεταθέσει τοῦ ι, ἐσσὶ γίνεται· ἐδιπλασιά-
σθη δὲ τὸ σ̄, ὅτι τὸ ἓν σ̄ μετὰ τοῦ ἐκφωνουμένου ι τοῦ τρίτου
προσώπου μᾶλλον ἐστιχαρακτηριστικόν· οἷον, τίθησι· δίδωσι·
ἄλλοι δὲ οὕτως αὐτὸν κανονίζουσις.

ἐς Ἀπὸ τοῦ εἰμι, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἔω γίνεται· τὸ δεύτερον ἐς· καὶ ἐπεὶ
οὐδέποτε ὁριστικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστῶτος βραχυκαταληκ-
τεῖ, ἑνικὸν κοινὸν ὄν· εἰ μὲν πλεονάσει τὸ ι, συνεμπίπτει με-
τὰ τοῦ εἷς καὶ ἔρχῃ· εἰ δὲ τραπῇ τὸ ε εἰς η, συνεμπίπτει μετὰ
τοῦ ἐὰν ᾖς ἀντὶ τοῦ ὑπάρχῃς· ὥστε ἐξ ἀνάγκης πλεονασ-

μὸς γίνεται καὶ ἕτερον σ̄· ἵνα, κἂν θέσει μακρὰ γένηται ἡ
συλλαβή· ἐπεὶ δὲ οὐδέποτε λέξις ἑλληνικὴ εἰς δύο σύμφω-
να τὰ αὐτὰ καταλήγει, πλεονάζει καὶ τὸ ι, καὶ γίνεται ἐσσί.

ἐσσι Τὸ τρίτον ἐσὶ ὁμοίως διὰ τοῦ σ̄· τὰ γὰρ εἰς μι τροπῇ τῆς μι ἐσσὶ
εἰς σι τὸ τρίτον ποιεῖ· τίθημι, τίθησι· ἐμὶ, ἐσί· ἀλλ' ἐπεὶ τὰ
εἰς ι λίγοντα ῥήματα φύσει μακρᾷ παραλήγονται, διὸ
καὶ τὸ ἐμὶ εἰμὶ γέγονεν· εἰ μὲν πλεονάσει τὸ ι εἰσὶ γίνεται· καὶ
συνεμπίπτει μετὰ τοῦ εἰσὶ τρίτου προσώπου τῶν πληθυντι-
κῶν· εἰ δὲ τραπῇ τὸ ε εἰς η συνεμπίπτει μετὰ τοῦ ἠσὶ καὶ φη-
σίν· ὥστε ἐξ ἀνάγκης διπλασιάζεται πάλιν τὸ σ̄, καὶ γί-
νεται κἂν θέσει μακρὰ ἡ παραλήγουσα· αἰνίνα μὴ συνεμ-
πέσῃ τῷ δευτέρῳ τὸ τρίτον, τρέπεται τὸ ἐν σ̄ εἰς τ̄· καὶ γί-
νεται ἐστὶν· ὃ καὶ ἐστὶ γράφεται· τὰ δηκὰ, ἐτὸν ἐτὸν, καὶ πλεο-
ἐστὸν νασμῷ τοῦ σ̄, ἐστὸν· ἐστόν· Τὰ πληθυντικὰ ἐμὲν ἐτὲ· καὶ πλε-
ονασμῷ τοῦ σ̄, ἐσμέν· ἐστέ· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, εἰσίν· ὃ
καὶ ἔασι γίνεται ποιητικῶς.

Ἴσθι καὶ ὕπαρχε κανόνισον· εἰμὶ καὶ ὁ παρατατικὸς εἶν, ἡ με-
ἔθι τοχὴ εἰς ἐντος· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἔθι· ὡς τιθεὶς τιθέν-
τος· τίθετι· τούτου τὸ τρίτον, ἔτω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄, ἔ-
στω γίνεται· τροπῇ δὲ τοῦ ε εἰς η· ἤτω· τὸ δὲ ἔθι δεύτερος
πρόσωπον πλεονασμῷ τοῦ σ̄, ἴσθι γίνεται· ἐὰν γὰρ τοῖς πα-
ραληγομένοις τὸ ε πλεονάσαντος συμφώνου τρέπεται τὸ ε
εἰς ι· οἷον ἔχω, ἴσχω· ῥέπτω, ῥίπτω· μένω, μίμνω· αὐτὸ μὲν οὖν
τὸ ἴσθι ὡς ἀπὸ πάθους γινόμενον ἀκίνητον μεμένηκεν· ἡ
κλίσις δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθι προβαίνει· ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ̄
ὡς εἴρηται· ἢ κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η· ἔστω καὶ ἤτω· ἔστον
καὶ ἦτον· ἔστων καὶ ἤτων ἔστε καὶ ἦτε· ἐστὲ μὲν γὰρ ὁριστικόν·
ἔστε δὲ προστακτικόν· καὶ εὑρίσκεται καὶ τούτου χρῆσις, ὡσαύ-
τως καὶ τὸ ἦτε προστακτικόν· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν
ἔστωσαν καὶ ἤτωσαις.

ΕἾΝΑΙ ἈΝΤῚ ΤΟΥ͂ ΥἹΠΆΡΧΕΙΝ

Τὸ δὲ εἶναι καὶ ὑπάρχειν καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ εἰμὶ κανονίζεται, ὁ παρατατικὸς γὰρ αὐτοῦ ἦν, ἡ μετοχὴ ὢν ὄντος, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἦναι. ⟨ϛ⟩ πλεοναζομένου τοῦ ι, εἶναι.

Τὸ δὲ εἶναι ἢ πάμφατον πρὸς τὸ διάφορον· ὡς παρὰ Ἀεὶ σοφὸς φάναι· τὸ θεῖναι ⟨ϛ⟩ σὺ σαυτόν.

Τὸ δὲ εἶναι ἢ αὐτὸ ὡς τὸ τιθέναι.

Τὸ δὲ εἶναι ἀντὶ τοῦ εἶπαν· ἀπὸ τοῦ εἴημαι κατὰ συγκοπήν. ὥσπερ πρὸ τούτου εἴρηται.

Τὸ δὲ ἐὰν ὦ, καὶ αὐτὸ ὡς τὸ ἐὰν τιθῶ, ἁπλῶς γὰρ ἐνεστώτων, δύο χρόνοι, διϊστάμενοι ὁ ἐνεστὼς ἢ ὁ παρατατικός· καθὸ καὶ ἐν τῷ ζώννυμι. μέλλων δὲ τούτου οὐκ ἔστιν ὡς εἴρηται· ἀπὸ δὲ τοῦ ἔω λαμβάνομεν τὸν μέλλοντα· οὐδὲ ἔσω τὸ ἐνεργητικόν· ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἔσω καὶ ἐσῶθην· ἀλλὰ τὸ ἔσωμαι καὶ ἐσοῦμαι.

ΤΑ ΤΟΥ͂ ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΆ.

Τῶν δὲ πορεύομαι ἰδίᾳ εἰσὶ σημαντικὰ ἑπτὰ μάλιστα εἶω διὰ διφθόγγου· ἧμαι· εἶμι· καὶ ἵημι· ἐπεὶ δὲ τὸ ἵημι παράγωγόν ἐστιν· ὡς ἀπὸ τοῦ τιθῶ τίθημι· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἰέω ἰάω ἵημι, δοκεῖ τὰ παρόντα σώζειν φαίνεσθαι, τὸ ἰέω, ἰῶ. ⟨ϛ⟩ ὅτι πρὸ τούτου τὸ ἰῶ διὰ τοῦ ι· ὅπερ ἐστὶν ὑποτακτικοῦ δευτέρου ἀορίστου· ὥστε δῆλον ὅτι πέντε εἰσὶ· εἶω διφθογγόμενον· ἰῶ διὰ τοῦ ι· καὶ ἰέω ἰῶ· διὰ τὸ ἀκόλουθον φυλαττόμενα καὶ τῷ παραγωγὴν τοῦ ἵημι λέγοντες· ἀπὸ μὲν οὖν τοῦ εἶω, κανονίζεται τὸ ἐπῄειν· Εἶω, ὁ μέλλων εἴσω, ὁ παρακείμενος εἶκα· ὁ μέσος εἶα· καὶ ἐκ τοῦ παθητικοῦ ε εἰς η, ἧα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἤειν· καὶ μετὰ τῆς ἰῶ προθέσεως ἐπῄειν· τὸ τρίτον, ἐπῄει, καὶ μετὰ

καὶ ἐξῆς· καὶ τὸ ἐξιὼν εἰς δεύτερον ἀόριστον· καὶ τὸ ἔξει· ὡς τὸ ἔξῃ τὸν ἀσκάντην λαιμόν· ἐγὼ γὰρ, ὁ μέλλων εἴσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος· ἦον· ἦες· ἦε, καὶ μετὰ φωνῆεν· ἔξιε, καὶ λοιπὰ μεταθέσιν καὶ συναίρεσιν, ἔξῃ. ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν προθέσεως· μέτειμι καὶ δίᾳ· μόνον γὰρ τὸ πάρᾳ καὶ συνᾷ οὐ γίνονται ἀπὸ τούτου· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἶμι καὶ ὑπάρχει καὶ τὸ ἀπίημι καὶ τὸ ἐξίημι μετὰ τῶν λοιπῶν προθέσεων ἀπὸ τοῦ εἶω. Τὸ δὲ ἀπιέναι καὶ μετιέναι ἀπὸ τοῦ ἵημι· τούτου γὰρ ὁ παρατατικὸς ἵην· ἡ μετοχὴ ὁ ἱεὶς τοῦ ἱέντος· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἱέναι ὡς τιθέναι.

Καὶ τὸ μεθιέναι καὶ τὸ ἀφιέναι ἀπὸ τοῦ ἵημι τοῦ δασυνομένου· ὃ σημαίνει τὸ πέμπω, ἢ ἀποδύω, ἅπερ ⟨ϛ⟩ μεταθέσιν καὶ συναίρεσιν μεθεῖναι ἢ ἀφεῖναι χαράττονται· οἷον ὅτε μὲν εἶναι ὃ ἀορίστου φανέν· τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.

Τὸ δὲ ἴθι καὶ ἐλθὲ ἀπὸ τοῦ εἶμι· τούτου γὰρ ὁ παρατατικὸς ἦν, ἡ μετοχὴ εἰὼν ἐντός· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἴθι· ὧν γὰρ εἰσὶ ὀξύτονον ἡ μετοχὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη· τούτων, εἰσὶ θῖ γίνεται τὸ προστακτικὸν, χωρὶς τοῦ θὲς· δὸς· ἔσ· ἡ δὲ παραλήγουσα αὐτὴ ὅτε τῇ παραληγούσῃ τοῦ πρώτου προσώπου τῶν ὡλιθυντικῶν τοῦ ἰνδικοῦ ὁριστικοῦ· οἷον τυφθεὶς τυφθέντος, τύφθητι· ἐτυφθήμην· γνοὺς γνόντος· γνῶθι· ἐγνώμην· τιθεὶς· τιθέντος, τίθετι· ἐτιθέμην· ἕτως οὖν εἰς ᾱ τος, ἴθι· ἴμην· κλίνεται γὰρ ὁ εἶν παρατατικὸς, οὕτως· εἶν· εἶς· εἶ· τὰ δυϊκὰ, ἴτον, ἴτην, ὡς παρῃσιόδων· αἰδὼς δὲ καὶ νέμεσις ἀπὸ χθονὸς ὠρυόδεινος, εἰς οὐρανὸν ἴτην· ἤγουν ἐπορεύθησαν· τὰ ὡλιθυντικὰ, ἴμην· ἴτε· ἴσαν· ἰωνογραφοῦνται δὲ ταῦτα ὅτι τὰ εἰς μι ἐνὶ τῶν ὡλιθυντικῶν συνέλουσι τὴν παραλήγουσαν.

Αὐτὸ δὲ τὸ εἶμι κλίνεται οὕτως· εἶμι γὰρ· τὸ δεύτερον, εἶς· τὸ

ἴσιν

τρίτον ἐστίν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεὶ μέλλοντα τὸ εἶμι οὐκ ἔχει, αὐτὸ καὶ ἀντὶ ἐνεστῶτος καὶ ἀντὶ μέλλοντος λαμβάνεται. ἀντὶ μὲν ἐνεστῶτος, ὡς τό· τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; ἀντὶ τοῦ ἔρχῃ. ἀντὶ δὲ μέλλοντος· οἷον παρ' Ἡσιόδῳ· τῇ δ' εἶς ἧσ' ἂν ἐγώ περ ἄγω· ἀντὶ τοῦ πορεύσῃ. καὶ πάλιν ἀντὶ μὲν ἐνεστῶτος, ὡς τὸ ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἶσι δύω, ἀντὶ τοῦ ἔρχεται. ἀντὶ δὲ τοῦ μέλλοντος οἷον παρ' Ὁμήρῳ, νῦν δ' εἶμι φθίηνδε· ἀντὶ τοῦ πορεύσομαι. καὶ τὸ μέτειμι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀντὶ τοῦ μετελεύσομαι λαμβάνεται.

Hesiodus

Homer)

Τὰ δυϊκὰ ἴτον ἴτην· τὰ πληθυντικά, ἴμεν, ἴτε, ἴσι, καὶ ἰωνικῶς ἴασι, ὡς ζευγνύασι. καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἐξίασι καὶ μετίασι καὶ ὁσαχῶς ἄλλως ἐν χρήσει εὕρηται.

Τοῦτο μὲν οὖν τὸ ψιλούμενον καὶ σημαῖνον τὸ πορεύονται, ἴασι προπαροξυτόνως λέγεται· οὐδὲ μίαν ἀνάγκην ἔχον προπερισπᾶσθαι· ἔνθα γὰρ ἔχει τὸν τόνον τὸ κοινόν, ἴεισι, καὶ τὸ ἰωνικὸν ἔχει τὸν τόνον. τὸ δὲ ἱᾶσι τὸ δασυνόμενον ὅπερ σημαίνει τὸ πέμπουσι καὶ ἀπολύουσι, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον κατὰ τοῦτον τὸν λόγον. ἵημι γὰρ τὸ πέμπω· ἵης ἵησι· ἵετον· ἵεμεν ἵετε ἱεῖσιν ὡς τιθεῖσι· καὶ ἰωνικῶς ἱέασιν ὡς τιθέασι. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ μὲν δίφθογγον ἔχει τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐν τῇ παραληγούσῃ, γίνεται οὕτως ἰωνικῶς· τιθεῖσι τιθέασι· διδοῦσι διδόασιν· ἱεῖσιν ἱέασιν· εἰ δὲ μονόφθογγον ἔχει ἡ παραλήγουσα τοῦ τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, τὸ ἰωνικὸν προσθήκῃ μόνου τοῦ α κλίνεται, ἱστᾶσιν ἱστάασιν· ζευγνῦσιν ζευγνύασι· ἴσιν ἴασιν. ἀλλ' εἰ μὲν δύο μόνα φωνήεντα κατὰ διάστασιν ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλύσει εἰσί, μένουσιν ἀναλλοίωτα· τιθέασι διδόασι· δύο γὰρ εἰσὶ κατὰ διάστασιν φωνήεντα, τό τε ε καὶ τὸ α, καὶ πάλιν τὸ ο καὶ α· ἐν γὰρ τῷ τιθέασι συλλαβικῶς διΐσταται τὸ ο τοῦ α. εἰ δὲ τρία φωνήεντα ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλύσει εὑρίσκεται· οἷον ἐν τῷ

Pulchru documentu de Tertia persona plurali presentis indicatiui uerboru in μι

μονόφθογγον

ἱέασιν, ἐπακολουθεῖ καὶ κρᾶσις τοῦ ε καὶ α, εἰς α μακρόν· καὶ γίνεται ἱᾶσιν. ἐν γὰρ τῷ ἱέασιν ἰδικῶς συλλαβίζεται τὸ ι· καὶ ἰδικῶς τὸ ε· καὶ ἰδικῶς τὸ α· καὶ κατὰ τοῦτο λέγονται τὰ τρία συλλαβικῶς ἀπ' ἀλλήλων διΐστασθαι. οὕτω καὶ τὸ ἀχιλλέως μὲν συναίρεσιν οὐκ ἐπιδέχεται· καὶ τὸ βασιλέως· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι τρία φωνήεντα κατὰ διάστασιν. τὸ δὲ πειραιέως καὶ πειραιῶς λέγεται κατὰ κρᾶσιν· ὡς τὸ ἐρετριέως ἐρετριῶς· καὶ τὸ ἑστιέως ἑστιῶς· καὶ ἐν ἄλλοις τὸ ὅμοιον γίνεται· οὕτω καὶ τὸ ἱέασιν ἱᾶσιν.

ἱᾶσιν

Μετὰ δὲ τῶν προθέσεων τινὰ μὲν ταυτίζονται, τινὰ δὲ ἑτεροιοῦνται. οἷον, μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐνίασι μὲν λέγομεν· ἐνιᾶσι δὲ οὔ. μετὰ δὲ τῆς εἰς ἀνάπαλιν· εἰσίασι μὲν λέγομεν· εἰσιᾶσι δὲ οὔ. ὡς μετὰ τῆς ἐξ ἐξίασιν· οὐκ ἐξιᾶσιν. μετὰ δὲ τῆς σὺν καὶ συνίασι καὶ συνιᾶσι· ἀλλά, τὸ μὲν συνίασι σημαίνει τὸ συνέρχονται· τὸ δὲ συνιᾶσι τὸ γιγνώσκουσι καὶ νοοῦσι. ταυτίζονται γὰρ εἶπον, οὐ κατὰ τὸ σημαινόμενον· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ὀνόματος. ἑτεροιοῦνται δὲ καὶ τῷ τόνῳ καὶ τῷ σημαινομένῳ.

ἐνίασι

εἰσίασι

ἐξίασιν

συνίασι

συνιᾶσιν

Μετὰ δὲ τῆς πρός, προσίασιν οὐ προσιᾶσιν· εἰ γὰρ καὶ προσιέμενος καὶ προσοῦ λέγομεν· καὶ ἔτι μᾶλλον προσιέμενος καὶ προσῆκα καὶ προσεῖμαι, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἐνεργητικῶν ἡ τῆς πρὸς σύνθεσις ἄχρηστός ἐστιν· οὔτε γὰρ προσίημι λέγομεν· οὔτε προσήκω, οὔτε προσῆκα· οὔτε τι ἕτερον ἐνεργητικόν· ὥστε οὐδὲ τὸ προσιᾶσι κοινὸν ὂν ἐν χρήσει εὑρίσκεται. πρόσειμι δὲ τὸ πορεύομαι· καὶ πρόσεισιν ἀντὶ τοῦ προσέρχεται, ἐν χρήσει ἐστί· διὰ τοῦτο καὶ τὸ προσίασιν.

προσίασιν

Non dicendu προσίημι neq: προσῆκα neq: aliud q̃ppiã actiue uocis

Μετὰ δὲ τῆς πρό· προϊᾶσιν οὐ προΐασιν· τὸ γὰρ προΐενται τὸ παθητικὸν ἐν χρήσει ἀντὶ ἐνεργητικοῦ λαμβανόμενον· ὥσπερ καὶ τὸ προέμενος καὶ πρόου.

προϊᾶσι

ἀνίκοι
ἀνίᾶσι
κρίᾶσι
κρίᾶσι
μείᾶσι
μείᾶσι
παρείᾶσι
παρείᾶσι

Μετὰ δὲ τῆς ἀνὰ ἀνίασι καὶ ἀνιᾶσι, ἐπεὶ καὶ ἀνῆκα, καὶ
ἄνεσο.
Μετὰ δὲ τῆσο κρίνω κρίασι καὶ κριᾶσι.
Μετὰ δὲ τῆς διὰ δίασιν ὁ δίασις· ἢ καὶ δίᾶσις· ἐπεὶ καὶ
δίεσις.
Μετὰ δὲ τῆς μετὰ μὴ μετίασι ⸫ μεθιᾶσι· ἐπεὶ καὶ μεθίεμεν, ὡσ
Aristoph ᾠδὰ ἀριστοφάνη· νῦν μεθίεμεν.
Μετὰ δὲ τῆς ᾠδὴ ᾠδίασι μὴ ᾠδιᾶσι.
Μετὰ δὲ τῆσο ἀντὶ οὐδέτερον· ἐρεῖ δέ τισ ὡς δυνατὸν ἦν καὶ ἀντὶ
τοῦ ἵημι τὸ πορεύομαι τὸ πρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἰᾶσιν εἶναι
καὶ μετιᾶσι καὶ καθιᾶσι μετὰ τῶν προθέσεων· ἀλλ' οὐχ ὑρῆ-
ται τοῦτο ἐν χρήσει· τοῦτό ἐστιν ἡ ἐν πᾶσι τοῖς ἀριθμοῖς κλίσισ τοῦ
χρόνου· οὔτε ἁπλῶσ, οὔτε μετὰ τῶν προθέσεων· οὐ γὰρ λέγομεν
ἵημι τὸ πορεύομαι· ἀλλὰ ἴεμαι· καὶ ἱέμενοσ· ὁρίσκεται ἐν
χρήσει· τὸ δὲ ἐνεργητικὸν ἀχρησόν ἐστι· τὸ δὲ εἶμι ἐν χρήσει·
ὡσ τὸ ἀλλ' εἶμι φθίνυδε· καὶ τὸ τίσ πόθεν εἶσ ἀνδρῶν; καὶ ἀλ-
λ' ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι εἶσι· καὶ τὴν δ' εἶσ' ἦσαν ἐγὼ σφῶϊν ἀγω-
γὸσ μέτιμι· μέτιτε ἐν χρήσει πολλῇ· πρῶτ μόνον· ἀλλὰ μὴ συν-
γραφέων· ὥστε καὶ τὸ πρίτον τῶν πληθυντικῶν μετίασι
καὶ καθίασιν· ὡσ ἀπὸ τοῦ εἶμι· ἀλλ' οὐ μετιᾶσι καὶ καθιᾶ-
σιν ἀπὸ τοῦ ἵημι· μεθιᾶσι δὲ καὶ καθιᾶσιν ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ
πέμπω· τὸ γὰρ ἵημι τὸ πορεύομαι ἀχρησόν ἐστι καὶ ἡ ὀξυτόνου
κλίσισ· σχεδὸν γὰρ τὰ ἀπαρέμφατα· καὶ μετίε-
ναι, καὶ καθίεναι καὶ τὰ τοιαῦτα ἀπαρέμφατα· ἐν χρήσει ὑ-
ρίσκοντεσ· καὶ τὸ ἵεμαι, καὶ τοὶ ἕμενοι· καὶ τὰ τοιαῦτα·
δηλώσει δὲ καὶ ἐξῆσ ἡ κατὰ τὸ μέρο καν ορισμάτων ἀ-
πόδοσισ.

Ἄφις κανόνισον· ἵημι, ὁ μέλλων ἥσω, ὁ δεύτερο ἧκα· ἡ με-
τοχὴ εἰσ εντοσ· καὶ τὸ προστακτικὸν εἰσ· ὁ κανών, πᾶσα μετοχή,
εἰσ σ ὀξύτονοσ διὰ τοῦ ν λ κλινομένη τὸ τέλοσ τῆσ γε-

μείᾶσι, μείᾶσι.
μετίασι
καθίασι
μεθιᾶσι
καθιᾶσι
ἀπιέναι
καθιέναι
ἱέμαι
ἱέμενοσ

νικῆσ πρέπα σα εἰσ δὲ τὸ προστακτικὸν ποιεῖ· καὶ ὄφελεν εἶ-
ναι ἔθι· ἀλλ' ἐπεὶ τὰ εἰσ θι προστακτικὰ καὶ τὰ εἰσ ναι ἀπαρε-
μφατα, ἀορίστου ὄντα φύσει μακρᾶσ παραλήγεται, τοῦτο
δὲ ἀορίστου ὄν, ἐκίνησε τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν ἐ-
χειν ἀποκοπῇ φησὶ θι, ἐσ γίγνεν· οὕτω δὲ θεσ, μὴ δόσ γίνεται· ἀ-
ωρεσο πὸ τούτου δὲ μετὰ τὰ προθέσεων· σωές, καὶ ἄφεσ· ⸫ ὦνεσ μὴ
κάθεσ, καὶ πάρεσ· καὶ τὰ τοιαῦτα, ὁ λήγων δὲ εἰσ ε εἰσ δήλω-
σιν τῆσ ἀπηρκωμένησ πτώσεωσ· τὰ δὲ εἰσ ελήγοντα ἀπαθῆ εἰσιν· οἷον
τύπτε· λάβε.

ικαd Προσήκαντο κανόνισον· ἵημι, ὁ μέλλων ἥσω· ὁ ἀόριστοσ ἧκα, ὁ
μέσοσ ἱκάμην· τὸ πρίτον ἵκατο· ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ ἀορί-
στοι εἰσὶ παρατατικοὶ μόνοι μὴ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν
ἀορίστων προειρήκαμεν· οἷον εἶπα· ἤνεγκα, ἔθηκα· ἔδωκα· ἧκα, ἔχεα
καὶ ἔκηα· ἀλλ' ὁ μὲν εἶπα ⸫ ἤνεγκα ἀπαθῆ ἐστὶ διὰ τὸ ἐξ ἡμισείασ φυ-
λάξαντεσ τὸ ἀκόλουθον, κινδυνεύσαντεσ ποσῶσ· ὤφελον μὲν γὰρ
διὰ τοῦ φ καὶ τοῦ ξ προενηνα, εἶψα, καὶ ἤνεγξα· ἐπεὶ δὲ
τοῦτο κεκώλυται διαιτήσαν τινὰ οὐκ ἀνεύλογον ἐξ ἡμισείασ
ἐφύλαξαν καὶ τὴν ἀκολουθίαν ὡσ εἴρηται· τὸ γὰρ π ἡ-
μισυ τοῦ φ ἐστὶ· καὶ τὸ κ, ἥμισυ τοῦ ξ, ἐστίν· ὥστε καὶ
φ ψαλμ ποσῶσ διὰ τοῦτο κινοῦντεσ εἶπον γὰρ προστακτικόν· ὡσ τὸ εἶ
ποντῇ ψυχῇ μουσωτηρίασον ἐμὶ ἐγὼ· καὶ εἶπασ μετοχή· ὡσ
εππσο τὸ εἶπασ ἦλιε χαῖρασ κλεόμβροτοσ ἀμερσακιώτησ· ὡσαύτωσ
⸫ τὸ ἤνεγκα· ἐνεγκαι γὰρ ἀπαρέμφατον· τὸ δὲ ἔθηκα· ἔδωκα·
ἧκα, τῆσ ἀκολουθίασ τελείωσ ἐκπεπτωκότα, ἀκίνητα μεμενή
κασι· τὸ δὲ ἔχεα, καὶ ἔκηκα, ἐνοῦντεσ ποσῶσ καὶ αὐτὰ· ἐκ
χέαι γὰρ καὶ ἐκχεῖν προστακτικὸν· καὶ κηάμενοι παρὸ μέρῳ
μετοχή· σημειώσασ δὲ ὅτι εἶκα παρακμάζου μὴ ὂν σφοδρί
ζεται, ὡσ τὸ τέθηλα· ἀορίστου δὲ ὂν διὰ τοῦ η γράφεται,
ὥσπερ τὸ ἔθηλα· ἔνθεν τοι καὶ τὸ μὲν ἀφεικὼσ καὶ παρεί-
κωσ καὶ ἀφεικέναι καὶ παρεικέναι παρακμάζει μὲν ὅλωσ

ες
ῆσ
δοσ

Sepτὲ aoristi nt regulare
ἧπα
ἤνεγκα
ἔθηκα
ἔδωκα
ἧκα
ἔχεα
ἔκηκα

ἧκα · pracai
ἧκα Aorist

Μετὰ δὲ φλ πρῶς, πρόσου μόνου, οὐ πρόου, ὡς πρόη ἢ ἠὼ πρόσες ὡς πρόες.

Μετὰ ἢ φλ κ᾽ ϛ καθεσ ὴ κάθου. ἀπὸ δὲ τῦ πρόημι ἢ λοιπὰ αὐτοῦ κλίσις προέθω. προέθου, προεθοῦν. προέθε. προέθωσαν. τὸ δὲ μεθεῖν ὴ ἀφεῖν, ὅτι μ᾽ ϛ ἀπὸ τῦ μεθέναι ϛ ἀθέναι κανονίζεται ϛ εἰς ἐνεσῶτα ϛ ᾱ ζ. κ᾽ ϛ μεταθεσιν, ϛ σωναίρεσιν. ὅτι ἢ ϛ εἰς δὺ τερον ἀόριστον κανονίζεται αὐτὰ ὅτωσ. ἵημι ὁ μῦ ἥσω. ὁ δὺ τερος ϙ ο᾽ ϛ μετρικὴ εἰς ἔνστασ. ὴ τὸ ἀπαρέμφατον, εἶναι, ὡς θεῖναι.

Τὸ δὲ προέαζ ἠὼ πρόσεαζ πάλιν ἀπὸ τοῦ μέσου ἀορίστου δεύτερα, ὡς τὸ θέωμι. ἠὼ ἁπλῶς τῆ τάξη τοῦ τίθημι ἀκολουθῶν, ἀσφαλῶς κανονίσεις ϛ πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ ἵημι. τὸ μὲν γὰρ καθεὶς ὡς τὸ παθεῖσ, τὸ δὲ προέμενον ἠὼ προσέμενον ὡς τὸ θέμενον. τὸ δὲ ἐὰν προῶμαι, ἠὼ ἐὰν πρόωμαι, ἠὼ ἡ λοιπὰ αὐτοῦ κλίσις ὡς τὸ ἐὰν ὑποθῶμαι. ἠὼ ἐὰν ὑποθῶμαι. τὸ δὲ ἕεσαν ὡς ἐτίθεσαν, ἠὼ λοιπὰ ὡσαύτως.

ΠΕΡΙ ΤΩΝΤΟΥ ΚΑΘΕΖΕΣΘΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΝ.

Εἰσὶ δὲ ἠὼ τοῦ καθέζεσθαι σημαντικὰ θέματα τρία. ἕω. ἕημι. ἕζω ἠὼ ἵζω. ἠὼ ἀπὸ μὲν τοῦ ἕω κανονίζεται τὸ εἷντο ἠὼ εἷα τὸ. ὡς παρ᾽ ὁμήρῳ. ἡ εἵατο δημογέροντεσ. ἀμφότερα εἰς παθητικὸν ὑστερωσιτέλιλον. τὸ μὲν κοινῶς. τὸ δὲ ἰωνικῶς. ἀπὸ τούτου δὲ κανονίζεται ἠὼ τὸ ἐπάμενοσ, ὁ συνδέσμοσ εἰς παθητικὸν παρακείμενον ἠὼ αὐτὸ. ὡς τὸ ὥμοιανται δείην ἐπάμενοι. τὸ γὰρ ἕω ϛ τὸ καθέζομαι σημαίνῃ ϛ τὸ συνδύομαι. ἀπὸ δὲ τοῦ ἕημι τὸ κάθημαι. ἠὼ τὸ κάθησαι οὕτωσ. ἕημι γὰρ ἠὼ τὸ παθητικὸν ἕεμαι ἥμαι. ὡς τὸ τίθημι τίθεμαι. τὸ δὲ ἧμαι λαμβάνεται τῶν δύο εε εἰς η ἧμαι. ἠὼ μετὰ τῆσ κατὰ, κάθημαι. οὐ συναιρεθήσαν δὲ τὰ δύο εε. εἰς τὴν ει δι-

πούτου γὰρ τὸ ζῆσαι μὴ ἐπιθυμητικῶν οὐκ ἀφήκασιν ὡς ἀπὸ τοῦ παρακάμπτου. ἀλλὰ ἀφῆκαν ὡσ ἀπὸ τοῦ ἀορίστου. διὸ ϛ τὸ ἀφῆκα. ὡς ἀόριστον οὖν διὰ τοῦ η γράφεται. τὸ δὲ ἥκασιν ὡς τὸ ἰδοὺ δ᾽ ἥκασί σι θεοφεγγεῖς ὡς φωσφόρες. οὐκ ἀπὸ τούτου τοῦ ἥκα κανονίζεται. ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ ἥκω τὸ ἔρχομαι εἰς μέσον παρακείμενον. ὅτι δὲ ὅλη ἠὼ εἶκα διὰ διφθόγγου παρακείμενον ὅλον εἶκε τὸ ἀφεῖσα παρ᾽ Εὐριπίδῃ. ὡσ ἐν ὀρέσσι. δ᾽ ἑκάεργα κτανεῖσα ἀφεῖσα. τούτου γὰρ τοῦ εἶκα ὁ παθητικὸσ παρακείμενοσ εἷμαι. τὸ β᾽ εἷσαι, ἠὼ μετὰ φλ ἀπὸ προθέσεωσ ἀφεῖσαι. τινὲς δὲ τοῦ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀφίεσαι παθητικοῦ ἐνεστῶτοσ κανονίζεσθαι μεταθεσιν ϛ σωναίρεσιν. ἀλλ᾽ ἐπὶ μὲν τῆσ μασίασ κρεῖττόν ἐστι κανονιαθῆναι αὐτὸν εἰς παθητικὸν παρακείμενον. ὥσπερ καὶ τὸ ἀφῃμένοσ ὅτι παθητικοῦ παρακειμένου. ὡσ παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν ἑκάμεν. μὴ δ᾽ ἀφῃμένοσ πόνων. εἰ δὲ ὅτιν ἀφειμένοσ ὡς ἐζωγρημένου ὅτε ἠὼ τοῦ παρακάμπτου. ἀφιέμενοσ ϛ κ᾽ μεταθεσιν ἀφεῖμένοσ ἠὼ σωναίρεσιν.

Ρόου καρόνισον. ἵημι τὸ πέμπω, ὁ μῦ ἥσω ὁ δὺ τερον ἀόριστον, ὁ μῦ ἧμην. τὸ δὲ δεύτερον ἧσο ἠὼ ἧο ἠὼ οὗ. τὸ προστακτικὸν ἔσο. ἠὼ ἔο. ἠὼ οὗ. ἀφ᾽ ὧν τέτριται ἐντῇ συνηθείᾳ τὸ δὲ μεταπροθέσεων. πρόου, καὶ πρόσου. καὶ λιάθου, ἠὼ ὡσαχῶς ἄλλ᾽ ἐν χρήσει εὑρηται.

Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦτο τριχῶς ἐν γράμμασιν ἐκφέρεται. τὸ δὺ τερον πρόσωπον. ἐτίθεσο γῦ καὶ ἐτίθεο ὴ ἐτίθου. ἠὼ ἔθεσο ἠὼ ἔθεο ἠὼ ἔθου. ἀλλὰ τὸ μὲν εἰσ σῦ κοινόν ἐστι. τὸ δὲ εἰς εῦ ἰωνικόν. τὸ δὲ εἰσ οὖ ἀττικόν. ὅθεν καὶ ἡσίοδοσ μὲν ἰωνίζων. σὺ δὲ παῦ πεσεῦ ἐνὶ κάθεο θυμῷ. Ἀριστοφάνησ δὲ ἀττικίζων φησὶ. κατάθου θοι μαντίδιον. Εὕρηται δὲ καὶ τὸ πρόες ὡς παρ᾽ ὁμήρῳ. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶν πρόες. καὶ τὸ πρόου ὡσαύτωσ. πρόου τε πάντα καὶ θεὸν κτησάμενοσ μόνον.

φθογγος. ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τοῦτο τὸ ἦμαι συνεζωσμένος ὅλῳ μετὰ τοῦ ἦμαι παθητικοῦ παρακειμένου. ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἵημι ἐλκυσθείσαμεν. ἔχει μὲν γὰρ καὶ ἡ τῶν δύο εε κρᾶσις οὕτως καὶ πρὸ τοῦ η. ἐπεὶ καὶ ἐπὶ ἀναθέσεως τῶν ὑγιῶν τὸ δύο εε εἰσὶ μακρὸν κιρνῶντες. οἷον τὸ δημοσθένεος δημοσθένη. ἀλλ' ἦν οἰκειοτέρα ὀξεῖα ἡ εἰς την δίφθογγον κρᾶσις τῶν δύο εε. ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ συνεμπεσεῖν τὸ τοῦ παθητικοῦ συνεζῶσθαι μετὰ τοῦ εἶμαι παθητικοῦ παρακειμένου, εἰς ἣ τῶν δύο εε ἡ κρᾶσις γέγονεν. Ἀπὸ δὲ τοῦ καθημαι οὐ γον, τὸ καθῆσθαι ἀπαρέμφατον. φύγον χῆσις καὶ παρ' ὁμήρῳ ἧσαι ὀνομάζων. τὸ δὲ εἶσεν ἄγων παρ' ὁμήρῳ καὶ ἥραε στάμενοι παρ' ἡσιόδῳ. ἀπὸ τοῦ ἕως ρῦ προφερομένου κανονίζεται. τὸ μὲν εἰς ενορθωτικὸν πρῶτον ἀόριστον. τὸ δὲ εἰς μέσον τὸν τούτου.

Τὸ δὲ ἧδαι καὶ καθῆδαι ἀπὸ τοῦ ἕζωεις παθητικοῦ παρακείμενον. ὡς παρ' ὁμήρῳ. αὐτὰρ ἐμῆδαι δύο μενομπίνοσ δὲ ἕνεκεν μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κανονίζομενον καθῆδαι λέγομεν. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἕζω καθῆδαι. διότι τὸ μὲν καθῆδαι σωθετόν ὄν. τὸ δὲ κάθηδαι παρασωθετον. τὸ μὲν γὰρ καθῆδαι θεματικὴν ἔχει τὴν σωθεσιν. καθέζω δὲ ὥσπερ καὶ καθέζω. τὸ ὃ κάθηδαι δὲ θεματικὴν ἔχει τὴν σωθεσιν. οὐ γὰρ λέγομεν καθέημι. ἀλλ' εἰς τὸν παθητικὸν ἐνεζῶται μετὰ τὴν κρᾶσιν ἡ σωθεσις φησὶ καὶ τὸ γέγονεν. ἧμαι γὰρ καὶ κάθημαι. τί τὸ τοιοῦτον ὅτι τὸ μὲν ἐνεργητικὰ τούτων ἐν τῇ σωτηρίᾳ. ἰῶ γράφομαι. ὡς ἀπὸ τοῦ ἵζω κανονίζόμενα. οἷον ἐλκάθησε. καὶ καθικὼς καὶ καθέσω. ὡς τὴν σωτηρίαν δὲ εἶπον διὰ τὸ εἶσαι δίφθογγον μόνον. τοῦ γὰρ ὁμηρικὸν ἐστὶ ἀσύνηθες. τὸ δὲ παθητικὰ ὡσὰ τὸ μὲν διὰ τοῦ η. ὡς τὸ καθημένος καὶ καθῆσθαι. καὶ ἡ μέντοι ἐν μέντοι καὶ καθῆσθαι. ἅπερ ἀπὸ τοῦ ἔνημι καὶ τοῦ ἕζω κανονίζεται. ποτὲ δὲ διὰ δίφθογγον. ὡς τὸ εἶντες ἐπὶ τοῦ ἕζω. ἢ ἔα τὸ δημοιρούντες. εἰσὶ δὲ ταῦτα ἀσωτηθῆ ποιητικὰ. ἤγουν τὰ διὰ

Homer) ἧσαι
Homer) ἧσται
Hesiodus ἧστο
Homer) ἧστο
ἧσται
καθῆσθαι
κάθηται
Accentus regula
α infra mſme capituli hoc magis declaratur
ἵημι
κάθημαι
ἕηκε
καθίκω
καθέσω
ἧσται
καθήμενος
καθῆσθαι
κάθηται
ἧντο
ἧστο

τὰ διὰ δίφθογγον. κατὰ δὲ τὸ κοινὸν συνήθειαν, τὰ μὲν παθητικὰ πάντα διὰ τοῦ η ἔτι τοῦ ρῦ σημαντικόν, ὅτι τὰ ἐνορθωτικὰ πάντα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ καὶ πάντα ἀπλᾶ καὶ εἴπομεν, διὰ τοῦ ι γράφεσθαι, τὰ αὐτὰ καὶ παθητικὰ εἰσὶ τῇ δυνάμει. καθέζω γὰρ ἐγὼ. καὶ καθέζω ἕτερον. καὶ ἐκάθισεν ἀδελφὸν ἐκάθισεν ἄλλον ἄλλου. καὶ κεκαθικὼς ἐγώ. καὶ κεκαθικὼς ἕτερον. ὁ δὲ εἶπον ὅτι τὰ ἐν τῇ συνθέσει, οὐκ ἄλλοιοῦντα τὸν τόνον, τὰ δὲ ἐν παρασυνθέσει, ἀμείβουσι τοι τὸν τόνδε. καὶ γὰρ τὸ ἀέκων τῷ τοῦ στερητικοῦ ἀ ζωθέσει δηλαδὴ παθητικῷ. ὁ δὲ ἐγὼ λέγομεν ἀέκω τὸ ἀπαρέμφατον. ἀλλὰ εἴκω τὸ θέλω χωρὶς τῆς σωθέσεως. εἴτε εἶσι τὸ ἐκὼν ἀπὸ δευτέρου ἀορίστου γίνεται ἡ ζωθεσις. καὶ καλεῖται ἡ τοιαύτη ζωθεσις, παραθεσις. διὸ ἀναβιβάζεται ὁ τόνος. οὐ γὰρ λέγομεν ἀέκων ἀλλὰ ἄκων. τρίχως γὰρ ἡ πρόθεσις μετὰ τὸ τ μερῶν τοῦ λόγου λαμβάνεται ἐν συνθέσει, ᾧ παρασυνθέσει. καὶ ἐν συντάξει. ἐν συντάξει οἷον καταγράφω. καταβολή. ᾧ παραθέσει, οἷον, κάθημαι. ἐν συντάξει δὲ, οἷον κατὰ φλέβα. λέως. κατὰ τοιοῦτον οὖν λόγον καὶ τὸ ἀέκων ᾧ παραθέσει φαμέν. ἡ διὰ τοῦ τὸν τόνον ἀναβιβάζει. ὁμοίως ἡ τόσο καὶ κάθησο. ὡς τὸ ἀλλ' εἴκασα κάθησο. τὸ δὲ ἧσο καθῆσο. ὡς τὸ ἧσο ἐπιγράμψασα φίλον κῆρ. θεματικὴ γὰρ συνταύτη ἡ ζωθεσις καθὼς καὶ προείρηται. τὸ δὲ λέγειν ὅτι τὰ ξοχαϊκὰ φυλάττουσι τὸν ἀναβιβασμὸν τόνον ὅπερ ἐν ταῖς εἰς τὸν Ὅμηρον ἀθεασταλονίκης λέγει βυσάθου, οὐκ ἀληθὲς ἔοικεν εἶναι. δυὸ γὰρ τὸ ἧσο ξοχαϊκόν ὄντων. ἀλλ' ᾧ τῇ σωθέσει κάθησο λέγεται. ὡς τὸ ἀλλ' εἴκασα κάθησο. ἢ οἶδα οἶδας ξοχαϊκά εἰσιν. αὐξεντῇ σωθέσει ζώοιδα. ἢ κάρηοδα. οἶδα ζώοιδα οἶδας κάρηοδα λέγομεν. αἰτιατὴ ἡ τοῦτο ἀναβιβάζεται τὸν τόνον. διότι οὐκ ἔχουσι τὴν ζώθεσιν θεματικὴν. οὐδὲ λέγομεν σωεί δω ἢ συγινώσκω. αἰτιατὴ ζώθεσις εἰς τὸ οἶδα οἶδας εἰσὶ γίνεται.

Τὸ προῆκα ἢ πρόηκα μὴ θεματικὴν μὴ ἔχει τὴν ζώθεσιν. προσὸ

& ω

ἀέκων
ἄκων
Accentus
Triplicitèr præpoſitio capitur cū partibus orationis
In Compoſitione
In decopoſitione
In conſtructione
κάθησο
κάθησο
Euſtathii
Contra regulā accentus. euſtathij
ζώοιδα
κάρηοδα
οἶδα
οἶδας

μέμνηκα· ὁ παθητικὸς μέμνημαι. ⁊ τὸ ὠκτικὸν μεμνήμην. τὸ δεύτερον, μεμνῆο. τὸ ξίον, μεμνῆο. χρῆσις παρὰ Ἀείσο- Aristoph.
φάνῃ, ὡς ἂν φορῶν θοιμάτιον μεμνῆό μ᾽. ὅτως μὴ πεποιή-
μεθ᾽. ῆο. ῆτο. βεβοήμην. βεβοῆο, βεβοῆτο. ⁊ κεχρυσώμεθ, κε-
χρυσῶο. κεχρυσῶτο. αὐτὸς δὲ ἀφ᾽ ὁμοίσεως ἢ τούτοις ὃς ἢ ἐπεὶ πᾶ-
σαθητικῶς βαρυτόνων. Πᾶν γὰρ παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον
τὸ μ̃ κλιτικὸν ξέτσον τῷ ἐχάτῳ εἰσ μὴν, ⁊ πρὸ τοῦ μ̃ δε-
ξάμενον τὸ ι̃, τῷ καταρχάς τε αὔξησιν ἀποβάλλον τὸ ὠκτι
κ̃ριεῖ. τύπτομ̃, τυπτοίμ̃, ἐτυφάμ̃. τυφαίμ̃. πεπείσμ̃. πεπει
σμένος. κεχρύσωμ̃ κεχρυσῶμεν. ὅτως ἂν ⁊ μέμνημ̃, μεμνήμεν.
Ἀπρεξεύησε) κανόνισον. ἑέω ⁊ πλεονασμῷ τοῦ ῡ, ἑεύω. ὥσπερ ῥέω.
κλαίω, κλαυσω. ⁊ κάω, καύσω. ⁊ χέω, χεύω. ⁊ τὰ ρ̃ιζῶτα. ὁ μ̃
ἐύσω, ὁ ⁊ ἔρρωσα, ὁ βου ἐρρύην. ὁ παθητικὸς ἐρρύην. ἐρρύης
ἐρρύη. ⁊ ὁ μ̃ μ̃, ῥυήσομαι ῥυήσῃ. ῥυήσεται. ἐχθὲς δὲ ἀποειάν.
πῶς σὺ κἀπέβαλε τὸ ὑποτακτικὸν εἰς τ̃ β̃ου ⁊. ἀλλὰ τὸ πρὸς
τακτικ̃. μ̃ φαμὲν εἰσ τ̃ ἐνεστῶτα ⁊ π̃ζ̃ ὑποτακτικ̃ ἐν χρή
σει οὐχ εὑρ. ἑέτσο γὰρ ⁊ ἕρεον λέγομεν. ἀπὸ δὲ τοῦ μέλλοντος
μ̃ εἰσ γοῦν ἐξῆς χρόνους ὅσοι ἀπὸ τοῦ μέλλοντος γίνονται ἐχθὲ
τῷ χρῆσιν. ἐπεὶ γοῦν ὁ παρατατικὸς εἶχε τὸ ε̃· ὀξύνεται ὁ
δεύτερ⊖ ἀόριστος προῆλθε διὰ τοῦ πρὸς τακτικ̃.

θείρω Τεθνεάναι κανόνισον. ὅτι ῥῆμα πρωτότυπον, θείνω τὸ τύπτω, ὁ
μ̃ θενῶ. καὶ χ̃ι μεταθέσιν τοῦ ν̃ θνέω, θνῶ. μεταποιεῖται ⁊
εἰς περισπωμένην σημασίαν ὁ μ̃. ὡς καὶ αἰγαχοῦ. πολεμαχῶ.
οὗ ὁ μ̃ θνήσω. ἀφ᾽ οὗ καὶ θνῆσις. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ θέω, θῶ. τί-
θημι. ὅτω καὶ ἀπὸ τοῦ θνέω, θνῶ. τίθνημι, ὁ μ̃ θνήσω. ὡς σήσω,
ὁ ⁊ τέθνηκα ὡσ ἕστηκα. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνακέναι. ⁊
χ̃ι μεταθέσιν τεθνάναι. διὸ ⁊ περισπᾶται. τὸ δὲ α̃ ει εἰσ ᾱ μα
κρὸν κιρνᾶται. πᾶσα φύσει μακρὰ πρὸ βραχ̃ λικτικ̃ ἐν ἑ-
νὶ μορφῇ λόγου οὖσα ⁊ ἐφέαυτῆς ἔχουσα τὸν τόνον, πῥιναῦται.
ἐπεὶ τὸ ἐντοῖς ἀπαρέμφατ᾽ ὀφθόγον, βραχύ. ὅτω γίνεται

Accentus

ἔπω
ἔασον

ἐχω γὰρ. ⁊ ὠφφλε χ̃ι ἐοῦν τ̃ λόγον προσῆς εἶν ⁊ προσῶμεν. ἀλ
λ᾽ ἐπεὶ ἀποῶσαν πρὸ ἐντῆ πολάσει αὐτὸ ἐδέξατο, χ̃ι ἐοῦν ἢ
τὸν τόνον αὐτοῦ ἐνήλατο. ἢ ἀποπίας δὲ φ̃ι πολάσεις ῥαύτη ἐ-
στίν. ἔχω γὰρ ὁ δεύτερ⊖ ⊖ εἶχον. αἰῶνα μὴ σωσεμωθέσι με
τὸ τοῦ ω̃ ἀπατικ̃, ἔχον γέγονε. ἔχον μὲν ⁊ ὠφφλεν εἶν ἔχω-
εἰς αὔξήσεως. ⁊ ὀξυνάτικης διὰ τὸ σ̃ τῶν αὔξησ. ἐδέξατο, ἀλ
λίνα μὴ μείνῃ ἀναύξητον χ̃ι τῶν ἄρχουσαν. εἰ δὲ ⁊ δεύτερα ἀ
ορίστου ἐστὶ παραλήγουσα. ἀλλὰ ⁊ ἄρχουσα ἡ αὐτή. ὅτω ⁊ τῷ
ἔασω ὁ σημαίνῳ τὸ ἀκολαθῶ ἔασον ὁ δεύτερ⊖ ⊖. ἔχον ἢ καὶ
τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν χῶ. καὶ τοίνυν ὁ χ̃ τῶν ὠφφλεν. ἐν δὲ τοῖς
ὑποτακτικοῖς ἡ αὔξησις μὴν ἀποβάλλεται. τὸ θεματικὸν ἢ στι
χέον φυλαττ̃ει. ὠφφλεν οὖν τὸ σ̃ μὴν ἐκβληθεῖναι. τὸ δὲ φυ
λαχθῆναι. ἀνάπαλιν δὲ τέτμηνεν ⁊ τὸ μὴν ὀξυβλήθη. ὡς ἀνέι-
σκόμην εἰς τὴν ἄρχουσαν. τὸ δὲ σ̃ ἐτηρήθη ὡσ ἐντῶν ἀνει
σκόμην. μὴ διὰ τὸ ἀποῶσαν αὐτὸ, ἄτορος μὴ ἡ τονικὴ ἔγ-
κλισισ εἴτουν. διὸ μὴ φαμὲν καπέχης. καὶ καπάχωμεν. ⁊ πα-
ράχης. μὴ παράχωμεν. καὶ πρόχης. ⁊ πρόχωμεν.

καπάχης καπάχωμεν

Εἴξασι κανόνισον. εἰκω τὸ ὁμοιῶ, ὁ μ̃ εἴξω, ὁ ⊖ εἶξα, ὁ μ̃
εἴκα. ⁊ τὸ τ̃ πληθυντικ̃, εἴκασι. μὴ πλεονασμῷ τῶν σ̃, εἰκασι
Aristoph ⁊ εἴξασι. ὡς ω̃ ἄειστο φάνῃ. εἰξασι τοῖς ἐρίοις οἱ πεπλα μένοις.
Καταβα κανόνισον. βίβημι, ὁ μέλλων βήσω, ὁ δεύτερ⊖ ἀόριστος,
ἔβλω, ἡ μετοχὴ ὁ βὰς τοῦ βάντος. ⁊ τὸ προστακτικὸν, βῆθι. ὡς
σῆθι. ⁊ ζοπῆ τοῦ ῆ εἰσ ᾱ, καὶ ἀποκοπῆ τοῦ θι καὶ μετὰ φῆ
κατὰ προθέσεως, καταβα. ἐπεὶ γὰρ ἡ τοιαύτη ἀποκοπὴ δώ
ρικὴ ὕδατι, οἰκείως μὴ ἡ ζοπὴ τοῦ ῆ εἰσ ᾱ δωρικῶσ εἴρηται. μὴ
ἡ τοιαύτη γὰρ ζοπὴ δωρικήν ὅτιν. χρῆσις παρὰ Ἀείσοφά-
Aristoph νῃ, καταβα πανύ ρ̃α. εἰσὶ δὲ μὴ ἀμφότερα εὔχρηστα. ⁊ τὸ κα
τάβηθι καὶ τὸ καταβα, οὕτως ἐν χρήσει καὶ τὸ ἀνάστηθι. καὶ
τὸ ἀνάστα.

Μεμνῆ τὸ κανόνισον. μνάομαι, μνῶ. ὁ μ̃, μνήσω, ὁ παρακείμ̃ος

μνάω - ῶ.

ἑστάναι
τεθνεώς
ἑστώς

ἢ τὸ ἑστάναι οὐ κατὰ συγκοπὴν τῆς κε συλλαβῆς ἀπὸ τοῦ ἑστακέναι· οὐ γὰρ ἀφίησι τὸ τεθνεὼς καὶ ἑστώς ὀξύνονται· ἢ μόνον τὸ ἑστὼς καὶ τεθνεώς, οὐκ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας περισπῶνται, ἀλλ᾽ ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας ἡ κρᾶσις ἐγένετο· τὰ μὲν γὰρ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας περισπῶνται· οἷον πηλέϊ πηλεῖ· τὰ δὲ ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας, ὀξύνονται· ἑσταὼς ἑστώς, βεβαὼς βεβώς· τεθνεὼς τεθνεώς· τὰ δὲ ἐκ δύο βραχειῶν πάλιν βραχύνονται· οἷον Δημοσθένεϊ Δημοσθένει· ποίεε ποίει. τὸ δὲ ἑστάναι καὶ τεθνάναι οὐκ ἄν τι κωλύει ἡμῖν εἰπεῖν· ἄν τις ὅτι καὶ ἐκεῖνα ἐκ βραχείας καὶ ὀξείας συνεκράθησαν· καὶ ὤφειλον πάλιν ὀξύνεσθαι· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἡ παραλήγουσα φύσει μακρὰ ἐγένετο, ἡ δὲ λήγουσα βραχεῖά ἐστι, νικᾷ μᾶλλον περισπᾶσθαι κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας ληκτικῆς, ὡς ἔμαθες. ἀλλ᾽ οὕτω μὲν τὸ τεθνάναι κανονίζεται δευτέρας οὖν συζυγίας τῶν εἰς μι ὡς εἴπομεν.

Ex gravi et acuto fit acutus

ἑστάναι
τεθνάναι

Τὸ δὲ τέθνηκα οὐκέτι ἀπὸ τῆς δευτέρας κανονισθήσεται, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ τίθνημι· καὶ γὰρ ἀκριβέστερον περὶ τούτου διαβαλλόμενον· ἀπὸ μὲν τοῦ πρώτου μέλλοντος τοῦ θενῶ κατὰ μετάθεσιν θνέω, θνῶ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων γίνεται· ἀφ᾽ οὗ ἢ τὸ τίθνημι πρώτης συζυγίας ὂν ἢ αὐτὸ τῶν εἰς μι· οὗ καὶ ὁ παρακείμενος τέθνεικα διὰ διφθόγγου· ὡς τὸ τέθεικα· ἢ ἀποβολῇ τοῦ κ τέθνεια· ὃ καὶ παρὰ ποιηταῖς γνώριμον· ἐν τούτου δὲ ἀποβολῇ τοῦ ι γίνεται τέθνεα, ἡ μετοχὴ τεθνεώς· πάλιν τροπῇ τοῦ ε εἰς η γίνεται τεθνηὼς διὰ τοῦ η· καὶ ἔστι τὸ μὲν τεθνεὼς κοινόν· ποιητικὸν δὲ τεθνηώς· ποτὲ διὰ τῆς διφθόγγου γραφόμενον ἢ διὰ τοῦ η ἀπὸ τοῦ δευτέρου μέλλοντος τοῦ θανῶ, κατὰ μετάθεσιν τὸ θνάω θνῶ γίνεται β΄ συζυγίας τῶν περισπωμένων· ἢ ἐκ τούτου τίθνημι β΄ συζυγίας τῶν εἰς μι· ὅθεν τὸ τεθνάναι ὡς εἴρηται· ἀλλὰ δὴ ἢ τὸ τεθναίην· τίθνημι γὰρ ὁ μέλλων θνήσω· ὁ β΄ ἀόριστος ἔθνην ὡς ἔστην· ἡ μετοχὴ ὁ θνὰς τοῦ θνάντος ὡς στὰς στάντος· καὶ τὸ εὐκτικὸν θναίην ὡς σταίην· ἢ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεθναίην· καὶ Ὅμηρος, τεθναίης ὦ Προῖτ᾽ ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην.

τέθνηκα
τεθνεώς
τεθνηώς
Homer

Τὸ δὲ τεθνηὼς ἐκ τοῦ θνῶ θνήσω, ὁ παρακείμενος τέθνηκα. εἴρηται δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ θείνω τὸ τύπτω· τὸ ἔθενον καὶ τὸ θανῶ καὶ τὸ θανοῦμαι· ἢ παρ᾽ Εὐριπίδῃ κατθανῇ, καὶ ἡ θανὴ καὶ ὁ θάνατος· καὶ τὰ προειρημένα ῥήματα· καὶ οὐδὲν θαυμάζειν εἰ ἀπὸ ἑτέρου σημαντοῦ θέματος τὰ τοιαῦτα προέρχονται· ὥσπερ γὰρ τὸ θέμα τὸ ἐξ αὐτοῦ κανονιζόμενον ἐστὶν ἀρχή, οὕτω καὶ τοῦ θανάτου προοίμιον ἡ τύψις. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τεύχω τὸ ἔτυχον καὶ ἡ τύχη· καίτοιγε τὸ τεύχω οὐ σημαίνει τὸ ἐπιτυγχάνω· ἀλλ᾽ ὅμως καθ᾽ Ἕλληνας ἀπὸ τῆς τοιαύτης παρασκευῆς τῶν ἄστρων τὰ τῆς τύχης ἀποτελέσματα γίνεται. ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τοῦ βρέχω τὸ ἔβραχεν καὶ ἡ βροχή· καίτοιγε τὸ βρέχω τὸ ὑετίζω σημαίνει· ἤγουν ἤχησεν· ἀλλ᾽ ὅμως καὶ ταῦτα συγγένειάν τινα ἔχουσιν· ἀπὸ γὰρ τῆς βροχῆς καὶ ἦχος ἀποτελεῖται.

Euripides

Ἕστηκα κανόνισον ἑστήκω, ὡς παρὰ τῷ ἀποστόλῳ προστακτικὸν ἑστήκετε, ὁ μέλλων στήξω· ὁ παρακείμενος ἕστηχα· ὁ μέσος ἕστηκα· ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἑκάβῃ· ἕστηκας ὦ κάκιστε τῇ νεανίδι· ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ ἕστηκα καὶ θέμα ἑστήκω οὗ καὶ χρῆσις πολλὴ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν· οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ πέφονα μέσου παρακειμένου, πεφόνω· καὶ κατὰ συγκοπήν, πέφνω γίνεται.

ἢ στήκω
ἢ στήκετε
Euripides
ἑστήκω

Ἀπὸ τοῦ κέκραγα μέσου παρακειμένου κεκράγω γίνεται· οὗ ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐκέκραξα· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα ὁ κεκράκτης ὡς πεποίημαι ποίημα· λοιπὸν εἰσὶ τρία θέματα· ἵστημι ὅθεν τὸ ἑστὼς καὶ τὸ ἑστάναι· καὶ ἀνάστα καὶ τὰ τοιαῦτα· στήκω ὅθεν παρὰ τῷ ἀποστόλῳ στήκετε προστακτικόν, καὶ τὸ ἕστηκα· καὶ τρίτον τὸ ἑστήκω· ὅθεν καὶ ἑστήξομαι μέλλων μέσος πρῶτος.

ἐκέκραξα

Λέλογχα κανόνισον· λέγω τὸ ἀποκληρῶ λαγχάνω· ὁ μέλλων λέξω· ὁ παρακείμενος λέλεχα· ὁ μέσος λέλογα· λαμβανόμενον οὖν ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τὸ χ· ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου τὸ ο καὶ γ· καὶ γίνεται λέλογχα· ὡς παρὰ Πινδάρῳ· ἀκέρδεια λέλογχε θαμινὰ κακηγόρους· οὕτω γίνεται ἢ τὸ πέπομφα ἢ κέκλοφα καὶ δέδοικα· μίγματα γάρ εἰσι τοῦ τε ἐνεργητικοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ μέσου.

Pindar

ὠισάμην unde

Ἐπίσω οὐκ ἀπὸ τοῦ ἵστημι κανονίζεται· ὤφειλε γὰρ εἶναι ἐφίσω· διότι δασύνεται τὸ ἵστημι· ἔστι δὲ καὶ ἑτεροσήμαντος πρὸς τὸ ἵστημι· ἵσταμαι μὲν γὰρ τὸ ὀρθεῖο ζῶ σημαίνει· ἐπίσταμαι δὲ τὸ γινώσκω· ἀλλ' ἔστι τούτου θέμα ἴσημι τὸ γινώσκω, καὶ προσλήψει τοῦ τ, ἴστημι μετὰ ψιλοῦ τοῦ πνεύματος· τὸ παθητικὸν ἴσαμαι· ὁ παρατατικὸς ἰσάμην· ἴσασο· καὶ ἴσαο· καὶ ἴσω· εἴρηται γὰρ καὶ ἐν ἄλλοις ὅτι καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶ χωρὶς ἐκφέρεται τὸ δεύτερον πρόσωπον· καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως ἐπίσω· καὶ τὸ προστακτικὸν ἐπίσω· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ· ἀλλ' οὖν ἐπίσω γοῦ μάτι μίασάγεις.

Sophocles

Ἴσω δὲ καὶ γινωσκέτω κανονίζεται οὕτως· ἴσημι τὸ γινώσκω, ὁ παρατατικὸς ἴσην· ἡ μετοχὴ ὁ ἰσὰς τοῦ ἰσάντος· καὶ τὸ προστακτικὸν ἴσαθι, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἴσθι· καὶ τὸ τρίτον ἴσω.

Ἔχει καὶ ἔχε κανόνισον· ἔχω συζυγίας ἕκτης τῶν βαρυτόνων, καὶ ὁ παρατατικὸς ἔχεον· ἔχεες· ἔχεε· καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἔχει· ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις, ἀλλ' ἵππερόν μοι κατέχει τῶν χρημάτων.

Aristoph

Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς πρώτοις προσώποις συναίρεσιν οὐκ ἐπιδέχονται· οὐδὲ γὰρ λέγομεν χέω χῶ, οὐδὲ ἔχεον ἔχουν· οὐδὲ γάρ εἰσι περισπώμενα· ἀλλὰ ἐκ τῆς συζυγίας ὡς εἴρηται· ἀλλὰ τὴν συναίρεσιν ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ μόνον δέχονται· οἷον, χέω, χῶ· χέεις, χεῖς· χέει, χεῖ· ὁ ἔχεες, ἔχεις· ἔχεε, ἔχει· καὶ ῥέω· ῥέεις, ῥεῖς· ῥέει, ῥεῖ· ὁ ἔρρεες, ἔρρεις· ἔρρεε, ἔρρει· ὅμοια δὲ εἰσὶ καὶ τὸ πλέω· καὶ τὸ ζέω· ὅσα δηλονότι προσλαμβάνουσι τὸ ὖ ψιλὸν εἰς τοὺς μέλλοντας, ἵνα μὴ ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων, ἡ παραλήγουσα τῶν ἀορίστων βραχεῖα γένηται, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον.

χέω· ῶ· nō dicitur neq: ἔχεον· ουν·

Cur ῥέω & πλέω as sumant υ in futuro

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δεῖ, τὸ πλεῖ καὶ ῥεῖ, καὶ ζεῖ, καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ὑποτακτικοῦ μορίου τεθέντος ἔχουσι ὑποτακτικόν· ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει· κἂν δέῃ μ' ἀποθανεῖν αὐτὸς διαπράξας ταῦτα· ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ καὶ τῇ εὑρισκομένῃ χρήσει παρὰ τοῖς ῥήτορσι χωρὶς μὲν ὑποτακτικοῦ μορίου συνηρημένα τίθενται, καὶ διὰ διφθόγγου γράφον-

Aristop

δεῖ· πλεῖ· ῥεῖ· ζεῖ· & sim[ilia] etiam posito coniuncti[vi] aduerbio nō sunt cō[n]iunctiua sed manet in indicatiuo. pulchra traditio

ται· οἷον· δεῖ· ζεῖ· πλεῖ· χεῖ· ῥεῖ· ὡσαύτως καὶ τὸ κεῖται· μετὰ δὲ ὑποτακτικοῦ μορίου διαλελυμένα τίθενται, καὶ διὰ τοῦ η γράφεται· οἷον ἐὰν δέῃ· ἐὰν πλέῃ· ἐὰν ζέῃ· ἐὰν ῥέῃ, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐὰν κέηται.

δέῃ· πλέῃ· ζέῃ· ῥέῃ

Ὀνῖναι κανόνισον· ὀνέω ὀνῶ τὸ ὠφελῶ· καὶ ἐκ τούτου ῥῆμα εἰς μι· ὄνημι πρώτη, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ὀνίνημι· ὥσπερ θέω θῶ τίθημι· οἰκεῖος γὰρ ὁ ἀναδιπλασιασμὸς ἐν τοῖς εἰς μι. εἴπομεν δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ ὀνέω ὀνῶ γίνεται καὶ ὄνημι δευτέρα· ὅθεν καὶ τὸ ἀπόνασθαι καὶ τὸ ὄναιο καὶ τὰ τοιαῦτα· ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ φιλέω φιλῶ φίλημι δευτέρα· καὶ ἀπὸ τοῦ κιρέω κιρῶ κίρημι δευτέρα· καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ ἀπὸ τῶν αὐτῶν περισπωμένων ἡ πρώτη τῶν εἰς μι καὶ β' γίνεται· μᾶλλον δὲ ἀναλογώτερον ἡ πρώτη, ὥσπερ ὁ ἀναδιπλασιασμὸς ἐκεῖνος· εἰ δὲ καὶ δευτέρας διισχυρίζεταί τις τὸ ὀνίνημι μὴ εἶναι, οὐ διαφέρομαι, ὁ παρατατικὸς ὠνίνυν· ἡ μετοχὴ ὁ ὀνινεὶς τοῦ ὀνινέντος· ὡς τιθεὶς τιθέντος· ἢ ὀνινὰς ὀνινάντος ὡς ἱστὰς ἱστάντος, τὸ ἀπαρέμφατον ὀνινέναι· καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀνῖναι.

ὄνημι

Φιλοῖμεν κανόνισον, φιλέω φιλῶ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ φιλῶν τοῦ φιλοῦντος· καὶ τὸ εὐκτικὸν φιλοῖμι· τὸ πληθυντικὸν πρῶτον φιλοῖμεν· τὸ δὲ φιλοίημεν ἀττικόν ἐστι· τὸ γὰρ ἐνθένδε φιλοῖμι τροπῇ τοῦ μι εἰς ην, φιλοίην γίνεται εἶτα τὸ πληθυντικὸν τὸ πρῶτον, φιλοίημεν· οὕτως ὡς τὸ ἀναβιῴην παρὰ Ἀριστοφάνει· τὸ δὲ δῴην οὐχ οὕτω γίνεται, δοὺς γὰρ δόντος, δοίην· ἐπειδὴ ὀξύτονος εἰς σ ἡ μετοχὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη, καὶ τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, δῴην.

φιλοίημεν

Aristophanes

δῴην

Ἰστέον γὰρ ὡς ἐὰν ἡ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος ᾖ καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένη καθαρόν ἐστι τὸ εὐκτικὸν καὶ εἰς ην λήγει· οἷον τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην· δοὺς δόντος, δοίην· στὰς στάντος σταίην· ἐὰν δὲ εἰς σ μὲν ὀξύτονος ᾖ, μὴ κλίνηται δὲ διὰ τοῦ ντ, οὐκ ἔχει τὸ εὐκτικὸν καθαρὸν· οὐδὲ εἰς ην λήγει, ἀλλὰ εἰς μι· οἷον τετυφὼς τετυφότος, τετύφοιμι· καὶ ἀνάπαλιν· ἐὰν κλίνηται μὲν διὰ τοῦ ντ οὐκ ἔχει εἰς σ ὀξύτονον τὴν λήγουσαν ἡ μετοχὴ, οὐκ ἔχει

Regula

τὸ ὑκτικὸν καθαρὸν, οἷον τύψας τύψαντος τύψαιμι· ὡσὶ δὲ
φλ ϖ̃ρ ἀλληγούσης τοῦ ὑκτικοῦ· πότε μὲν δηλαδὴ γράφεται
διὰ φλ οἱ ἐπότε διὰ φλ εἰ· εἰδέναι χρὴ ὅτι εἰ μὲν ἔχῃ τὸ μ
κλιτικὸν ὁ χρόνος ἐκεῖνος, οὐκ ἀναξέχομψεις τὴν χρωικὴν
ἵνα ἐκεῖθεν τὸ ὑκτικὸν φλάσω μᾶλλον, ἀλλ' αὐτίκα, τῇ ϖ̃ρ ἀλλη-
γούσῃ ὁριστικοῦ προστιθέντες τὸ ι, τὸ ὑκτικὸν ποιοῦμεν· οἷον τύ
πτομαι, τυπτοίμην· τύθεμαι τιθείμην, ἢ πρὸς τοῖς ϖ̃ρ ἀλήγου
σαν τοῦ ὁριστικοῦ ἀποφαινόμεθα ὃ τὴν παραλήγουσαν τοῦ
ὑκτικοῦ εἴτε διὰ τῆς οι διφθόγγου, εἴτε διὰ τῆς ει.

ΤΈΛΟΣ.

propter hanc eandē rationem & infinitiuus præcessit impatiui & reliquos modos. Techmico. Prodromo. Moschopulo & hinc 189 rph herodiano.

ΠΑΡΕΚΒΟΛΑῚ ΤΟΥ̃ ΜΕΓΆΛΟΥ ῬΉΜΑΤΟΣ ἘΚ ΤΩ̃Ν ΤΟΥ̃ ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ̃.

πγειρολαι

infinitio uerbi

1 7 Ἑστι ῥῆμα μέρος λόγου ἄπτωτον ἐν ἰδίοις μετε-
χόμενον τοῖς διαφόρους χρόνους δηλοῦν, μετὰ
ἐνεργείας ἢ πάθους· ἢ οὐδετέρων προσώπων ση-
μαντικόν· ὁ καὶ τοὺς φλ ψυχῆς διαθέσεις δηλοῖ.

2 Διὰ τί πρῶτον περὶ ῥήματος διδάσκει ὁ καὶ ὁ τῶν τὰ ϖ̃ρ ετω-
μολογικὰ αὐτῷ; ἐπειδὴ πᾶσα τεχνικὴ διδασκαλία· ϖ̃ραλαμ
βάνεσθαι θέλει ὀξύτονα, καὶ παρετωμολογῶν· καὶ δεῖ πρῶτον μα-
θεῖν τὸν ὅρον· καὶ ὅτινες τὰ ϖ̃ρετωμολογοῦσιν.

ορος

3 Πόσαι ἐγκλίσεις; πέντε· ἃ παρέμφατος δὲ οὐ κυρίως ἐγκλισις·
αἰγὰ καὶ ταχηστικῶν· μὴ διατί; ἐπειδὴ ἐγκλισις λέγεται βά-
λλημα ψυχῆς· ἡδὲ ἀπαρέμφατος μὴ ἔχουσα βάλλημα ψυχῆς·
εἰκότως ἄδε ἐγκλισις λέγεται.

απ

4 Διὰ τί μὴ προτέτακται ἡ ἀπαρέμφατος τῇ ὁριστικῆς; ἐπειδὴ ἀπο-
βαίνει τὰ ἀπαρέμφατα, εἰ ῥήματά εἰσιν, ἢ ὄ· ὁδεῖ ἢ πρὸς ἀρχὰς,
ἀπὸ τ μακρομένων πρείαθ.

απ

Dubiū an infinitiuus uerbū sit

5 Διὰ τί προτέτρυφε ἡ ὁριστικὴ τ αἰγῶν ἐγκλίσεων; ἐπειδὴ τελείας
ἔχουσι φωνάς, ἔχει δ' ὡς ἐσῶσι ἰδίως· ὁ γὰρ αἰγὸς χόρτος ὡσαύ
τως· αἱ δὲ αἶγαι ἐγκλίσεις· συνεζευγμένως ἔχουσι γὰρ χόρτος·
ὅτι αἱ ἀπὸ ῥημάτων γινόμεναι ϖ̃ραγωγαὶ μὴ σωθέσεως, ἐκτῶν
ὁριστικῶν γίνονται· ὁ δὲ κατ' αἰγῶν ἐγκλίσεων· οἷον γέγραμμαι· γράμ
μα, βέβλητται· βλής.

ιβ

6 Διὰ τί προτέτακται ἡ προστακτικὴ φλ ὑκτικῆς; ἐπειδὴ μᾶλ
λον φλ ὑκτικῆς κοινωνεῖ τῇ ὁριστικῇ ἡ προστακτικὴ· ὁ δεῖ τ
κοινῶν ὂν, ἐγγὺς εἶναι.

ιβ

7 Ὁ χρόνος κινήσει· ὁ δὲ ἐνεστὼς ϖ̃ρ ἀ τὸ ἑστάναι ϖ̃ρ ὢν φαμὲν εἶναι, ἐνε
στῶτα χρόνον; ὥσπερ ἐὰν εἰς κρουνὸν ἑστῶτα βρέξω τ δάκτυλόν
μου· ἠρέμα εἰς ποταμὸν βρέξω τ δάκτυλόν μου· δῆλον ὅτι ἐνεστῶτος
ἔβρεξα, ἵνα τ χρόνον ἀεὶ κινουμένου ὑδατος τι γενέσθαι, ἵνα τὸ ἐν ϖ̃ρε-

Cur presens ducat tempus.

Videtur n. præponi debuisse q infinitiuū uidetur esse. A materia uerbi & in illum ceteri omnes modi resolūtur auctore moschopulo. Tum etiam propter complexum omniū psonarū & modo numerorū quæ est causa ut ignorantes aliquā linguā semp utantur infinitiuo ut arabes præterea in definitiys similior est infinitiuus indicatiuo q̄m ceteri modi. Sed assignato primo loco indicatiuo propter causas quas herodianus statim debet seq infinitiuus. ut uidebis in Moschopulo. Theodoro prodromo & Techmico & aliys

λελυθότι χρόνῳ, ὅτε ἐν μέλλοντι· ἀμφὸ δῆλον ὅτι ἐνεστῶτι καὶ μέλλοντι γίνονται πράγματα.

8 Τὶ διαφέρει ὁ παρατατικὸς τοῦ ἐσχ. ὁ ἐσχ. τοῦ ἐνεστ. ὁ ἐνεστ. τοῦ μ; διαφέρει. ὅτι ὁ μὲν παρατατικὸς παρῆλθεν μὲν ἀσυμμύητον ἔλαχε τὴν πρᾶξιν· οὐ σεσωτελεσμένως· ὁ δὲ ἐσχ. ἀνεστὼς ἐπληρώθη· ὁ δὲ ἐνεστὼς σεσωτελικὸς ὀνομάζεται· ὁ δὲ ἐνεστ. πρὸ ὀλίγου ἐπληρώθη ἢ παράκειται αὐτοῦ ἡ πλήρωσις εἴτε ἄρτι· εἴτε πάλαι ἐπληρώθη· ὁ δὲ ἀόριστος ἀόριστον ἔχει τὴν σημασίαν.

Temporu significatio

παράκειμαι unde dicit paracimenus significat adiacere vel propeiacere

Διατὶ ὁ ἐνεστὼς ἔχει συμφέρειαν· πρὸς τὸ ἐσχ. ὁ ἐσχ. πρὸς τὸν ἐνεστ. ὁ δὲ μ πρὸς τὸν μέλλοντα, ἐπειδὴ ὁ ἐνεστὼς καὶ ὁ παρατατικὸς μόνον ἔχουσι τὴν πρᾶξιν· ἀσωλήρωτον. ὁ δὲ ἐσχ. καὶ ἐνεστ. ἐπειδὴ πεπληρωμένοι εἰσίν· ὁ δὲ μ ἐπειδὴ ἀμφότερον ἔχουσι τοὺς χρόνους ἀμφότεροι.

10 Διατὶ ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα συζυγία τῶν βαρυτόνων, προσλαμβάνουσι τὸ τ; ἐπειδὴ ἀπὸ βάσεων οὐκ ὄντι συζυγίας κυρίως λεξίας· κυρίως γὰρ συζυγία ὄντι, ἐστὶ δὲ τὸ δύο ἄγειν· ὄντι σημαντικὸν ἀριθμοῦ ἐστί· καὶ διὰ τοῦ τ προσλαμβάνουσιν ἀπὸ φωνηέντων συζυγίας τὸ τ, μὴ γινέσθω ἡ πρώτη διὰ τοῦ π· ἡ δευτέρα, διὰ τοῦ κ.

11 Καὶ διατὶ ἡ ξάτη συζυγία διὰ πάντων συμφώνων ἐκφέρεται; ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἀκείβεια φυλάσσεται· ἐπειδὴ οἱ ἀθηναῖοι οὕτω λέγουσι διὰ τοῦ ξ.

12 Διότι τὸ α προτερεύει τοῦ ε· διατὶ τὸ μὴ ἡ πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων ἐκφέρεται διὰ τ ἀλλὰ διὰ θ; ἐπειδὴ ἡ ει διφθόγγου φωνοῖς ἐσήμασι τιμιώτερα ὄντι ἀμέλει ἀνάτελλε αὐτῷ τ ει διφθογγον· οἷον πλέω πλῶ· πλέις πλεῖς· πλέι, πλεῖ· βοάω· βοῶ· βοάεις, βοᾷς· βοάει· βοᾷ· χρυσόω· χρυσόεις, χρυσοῦς·

13 Διατὶ ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι, ἀπὸ φωνέντων τὰ βαρυτόνων γέγονε· καὶ οὐκ ὀξύνεται τινὸς; διὰ τὸ μὴ εἶναι τετάρτην

συζυγίαν τῶν περισπωμένων, ἀναγκάσθη ἐκφωνέντων γενέσθαι. ἀλλαὶ ξέσι τῶν περισπωμένων, ὀξύνονται ἐγκλίνονται.

14 Κατὰ πόσους ξόπους ἐστὶ λιμπάνουσιν αἱ φωναὶ τῶν ἡμάτων. 14
κζ τέτασας· κζ ἀσημασίαν· κζ ἀσυντάξιαν· κζ τὸ φορτικὸν καὶ κζ τὸν τύχον· κζ ἀσημασίαν μὴ, ὡς ὅλα τὰ πρῶτα πρόσωπα τῶν προστακτικῶν, ἀπολιμπάνεται, θνήσκω· θάπτω· φθάλμιῶ· συρίσσω· ἐρίγω· φείσσω· ξέμω· χαίρω· τὰ παθητικὰ τοῦ δέχομαι· ἔρχομαι· πέτομαι· φύσδομαι· ὀρχοῦμαι· τὰ ἐνεργητικὰ· διὸ τὰ μὴ, αὐτὰ παθῆ καλῶν· τὰ δὲ αὐτενεργητικά· κζ ἀσυντάξιαν ἢ, ὡς ἐπεὶ ἴσα τέτυπται· κέκαφε· νένυκται· τὰ ξέτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν, ἀπολιμπάνονται, ἀλλὰ μεχρὶς ἂν πληροῦνται· κζ τὸ φορτικὸν δὲ, ὡς ἐστὶ τοῦ χέω χώσω· κζ τὸν τυχὸν δὲ, ὡς ὦδε ἴσα ἔλαβον· ἔφαγον· ἔμαθον· ἔδρακον· ἔπεσον· ἅ κεῖσιν οἱ ἐνεστῶτες ἐν χρήσει αὖ ἐστὶ λιμπάνεσθαι καὶ τὸν τύχον.

15 Πόσα ἤματα, ἄχρι τοῦ π ζ κλίνονται; τὰ διὰ τοῦ ανω βαρύτονα· οἷον λαμβάνω· τυγχάνω· μανθάνω· καὶ τοῦ αθω· οἷον βιάθω· πυνθάνομαι· ἀμπνάθω· βοηθῶ· καὶ τὰ διὰ τοῦ ηθω· οἷον φλεγέθω· μεμέθω· βόσκω· καὶ τὰ διὰ τοῦ νθω· οἷον μινύθω· καὶ τὰ εἰς βω βαρύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ β σύμφωνον, ἢ τὸ ε μόνον· εἷον σέβω· φθάβω· ἐρέμβω· καὶ τὰ εἰς σκω βαρύτονα, οἷον ἀρέσκω· πιφάσκω· χωλεῖς τοῦ θνήσκω· θνήξω· καὶ λύσκω· ἀλύξω· τὸ δὲ διδάξω· οὐκ ἀπὸ τοῦ διδάσκω, αὐτὰ ἀπὸ τοῦ διδάχω, ὅθεν διδαχή· καὶ τὰ διὰ τοῦ ειτω ὑπὸ δύο συλλαβὰς βαρύτονα· οἷον ῥειτω· φειτω· ἀλειτω· ἐκκλίνω· ἢ διὰ τοῦ ειω διὰ τ ει διφθόγγου βαρυτόνου ἀπὸ φωνέντων· ἢ μέλλοντος· οἷον, κιχῶ· κιχάω· ὀλῶ· ὀλέω· βρώσω· βρωσείω· καὶ διὰ δ νω ὑπὸ δύο συλλαβὰς βαρύνεται εἰς μι· οἷον πιπλνύω· πιπλύνω· ὀμνύω ὀμνυμι, ἐκμυνύω· ἐκμυμι.

Verba que nō declinat nisi usq; ad paratacti

16 Διατὶ πάντα τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα, ἀπροσγέφοντα

τὴν ὀξεῖαν τάσιν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν εἰς ῶ θηλυκῶν ὀνομάτων· τὰ γὰρ εἰς ῶ λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα ὀξύνονται· οἷον κλειώ· καλυπτώ· πειθώ·

17 Κατὰ πόσον διάλεκτον τὸ ᾱ η ε, εἰς ᾱ μακρὸν κιρνᾶται; ἢ ἐπὶ ποίαν εἰς ᾱ; τὸ ᾱ ἢ ε εἰς ᾱ μακρὸν κιρνᾶται παρ' Ἴωσι, καὶ οἱ Ἀθηναίοις· παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσιν, εἰς η· οἷον ὁράᾱς, ὁρᾶς· πειθάᾱς πειθᾶς· κέκρικαται δὲ καὶ τὸ πειθῆς καὶ πειθῆσι οἱ Ἀθηναῖοι.

Athenienses · α · & ε · & communes eorum vertunt in · η · α · & Dores in · α ·

18 Πόθεν τὸ ζῆς; παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω· κατὰ τροπὴν τοῦ ω εἰς η καὶ ᾱ συλλαβῆς γινομένης, ζάω· οἷον πνεῦ πνέω· τὸ δεύτερον, ζάᾱς· ᾱ κατὰ κρᾶσιν δωρικὴν τῶν α καὶ ε μακρὸν ζῆς.

19 Διατὶ τὸ χρυσόδοτος περισπᾶται καὶ σωκαίρεσιν χρυσοῦς, αἰγὰς χρυσᾶς; τὸ γὰρ ο καὶ ε εἰς οῦ κιρνάμενον; ἐπειδὴ τῶν πρώτων προσώπων, εἰς ῶ λήγων, ἔχει δὲ ἀφ' οὗ τὸ δεύτερον τοῦ ἀπαρεμφάτου χάεν, ἀποβλήθη τὸ ν, ἢ ἐγένετο χρυσοῖς· καὶ διατὶ μὴ ἀποβλήθη τὸ ο αἰγὰς τὸ υ; ἐπειδὴ αἰεί σκεῖται μετὰ φωνῆεντος σύμφωνον· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ δέρω δ μετὰ φωνῆεντος σύμφωνον εὐείσκεται·

Post diphthongum · ν · numquam ponitur consonans:

20 Κατὰ ποῖον ἐπιλιμπάνει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῆς δυϊκῆς ἐνεργητικοῖς; δράσωπαξίαν· δύο δὲ κανόνες εἰσὶν οἱ μὴ χόμενοι αἰόλοις· ὁ μὲν εἰς λέγει, πᾶν δυϊκὸν ῥῆμα θέλει χαρακτηρίζεσθαι, ἢ διὰ τοῦ τ· ἢ διὰ τοῦ θ· διὰ τοῦ τ μὲν, ἐνεργοῖς ἐνεργητικοῖς· διὰ τοῦ θ δ', ἐνεργοῖς παθητικοῖς· ὀφείλει εἶναι τύπτον· ὁ δὲ ἕτερος λέγει ὅτι πᾶν μόριον λόγου ἐπιδεχόμενον ἀριθμούς, θέλει χαρακτηρίζεσθαι διὰ ἐκείνου τοῦ σοι χεῖν ἐνεργοῖς δυϊκοῖς, διὸ οὗ καὶ τὸ πληξ'' χαρακτηρίζεται· χωρεῖς γὰρ πρωτοτύπων ἀντωνυμιῶν· ὃ ὤφελεν εἶναι τύπτομεν· γὰρ οὖν δύο κανόνων μαχομένων καὶ τοῦ μὲν φωνὸς ἀπαιτοῦντος τὸ τ· τοῦ δὲ ἑτέρου τὸ μ, ἀπέλιπε τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ λοιπὸν ὀφείλεσθαι δύο μέσκοντας δυϊτερόν τε καὶ τρίτον.

De defectu primae personae duales actuum

21 Διατὶ τὰ δυϊκὰ, ἐκτὸς πληξ'' κανονίζοντα ὕστερα ὄντα; ἐπειδὴ τὰ

δυϊκὰ, ὑστερογρόνῳ ἐχρύοντο· μὴ ὄντι πόσοις τοῖς διαλέκτοις αἰέσκοντο, ὧδε δ' οἱ αἰολοῦσιν· ἀμφιέσκοντο· ὅθεν ἡ κοινὴ διάλεκτος κέχρηται αὐτοῖς· δ διὰ ρῦ ἀπὸ τοῦ πληξ'' καιρομίζοντες.

22 Διατὶ ὁμοφωνοῦσι τὰ δεύτερα δ ξίτται πρόσωπα τῶν δυϊκῶν; ἐπειδὴ πεφύκασι πολλάκις τὰ δυϊκὰ ἀναδέχεσθαι ὁμοφωνίαν· ὥσπερ καὶ ὧν ὀνομάτων λέγομεν ὁ ῥοῦς καὶ αἰτιατικὴ δ κλητικὴ· ὧν τὰ μετοχῶν, δ ἀοριστωνυμιῶν, ἢ τῶν ἀρρέσων· ἢ διὰ τοῦ πολλάκις ὁμοφωνοῦσι τὰ δεύτερα δ ξίτται τῶν δυϊκῶν·

23 Καὶ διατὶ τὸ τρίτον τοῦ δυϊκοῦ, ἀπὸ τοῦ ξίτου τῶν πληθυντικῶν, κανονίζεται αἰολικῶς τὸ τρίτον τοῦ ἰδίου δευτέρου; ἐπειδὴ τὸ ξίτον τοῦ πληξ''· οἷον τύπτουσιν, ἀπ' ἐκείνου σύμφωνον τὸ ἀρμόζον τοῖς δυϊκοῖς· ἡγοῦνται τὸ τ· δ διὰ ρῦ ἀπὸ τοῦ κανονίζεται τὸ ξίτον τοῦ δυϊκοῦ ἐκτὸς ξίτου τῶν πληθυντικῶν.

24 Καὶ διατὶ ὅτε ἔχει τὸ ξίτον τοῦ πληξ'' τὸ τ κανονίζεται ὡς αὐτὸ τὸ ξίτον τοῦ δυϊκοῦ; ἵνα μὴ τὸ μὲν πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ὑπριθῶσιν ἔχοντα τὸ θ· τὸ δὲ ξίτον, τὸ τ· διὰ κανόνος ἀποτιμοῦσα τὰ τρίτα τοῦ δυϊκοῦ, διὰ δ αὐτὰ συμφώνα ἐκφορέσασα, μᾶλλον τὸ δεύτερον.

25 Διατὶ τὸ τρίτον πρόσωπον λέγομεν ἐνεργοῖς δυϊκοῖς; ὁ δὲ τρία ἀριθμός, ἀρχὴ πολλῶν ὄντι· καὶ ἀκόλουθον δυϊκὸς ἀριθμός· εἰ καὶ τρία πρόσωπα λέγομεν ἐνεργοῖς δυϊκοῖς, αἰδὲν ἕκαστον αὐτῶν, δύο πρόσωπα σημαίνει· ἐπεὶ κατὰ λόγον ἡμῶν, δ ἐνεργοῖς ἐνικοῖς ἓν πρόσωπον ὀφείλει εἶναι κυρίως καὶ οὐ τρία· ἀλλ' ἔνεστι καὶ τρία εἰσὶ κἀκεῖ πρόσωπα· αἰδὲν ἕκαστον, ἓν πρόσωπον σημαίνει.

26 Διατὶ τὸ φᾶσι μετὰ χὶ βαρύνεται, τὸ δ' ἔνεστι φασὶν, ὀξύνεται; ἢ μᾶλλον μετὰ χὶ βαρύνει, ἐπειδὴ πᾶσα δυτικὴ πληξ''· εἰσὶ λήγουσα δὲ σύμφωνον ἀνεπέκτατος, ὧν μὴ ὀνομάτων ὀξύνεσθαι θέλει· οἷον βουσί· πρωσί· πολλοῖς τοῖς πᾶσιν· ὧν δὲ μετὰ χὶ, βαρύνεσθαι· οἷον δόσι· δοῦσι· πᾶσι· πᾶσιν· ὅθεν οὖν καὶ τὸ φᾶσιν· τὸ δὲ ἔνεστι ὀξύνεσθαι θέλει· ἐπειδὴ ἐγκλιτικόν ἐστι· τὰ δὲ ἐγκλιτικὰ καθ' αὑτὰ τὸν τόνον, ὀξύνονται· οἷον, φασίν· εἰσίν·

N. Attractum

27 Πότε τίνες τὸ ν ἐφελκυστικὸν τοῦ τ; νίκα ΓΤ τ. προηγούμ῀ ὅταν τὸ σ. ἢ δωτάμ῀, ἢ ἐνεργεία. δωτάμ῀ μὲν ὡς φοίνιξιν. ἐνεργεία δ῀ ὡς πᾶσιν. ἐν γὰρ τῷ φοίνιξι, δωτάμ῀ ὄντι τὸ σ. καὶ γὰρ τὸ ξ. ἐκ τοῦ κ ⟨σ⟩, σύγκειται.

28 Ποιᾶ εἰσὶ ῥήματα ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου, ⟨καὶ μὴ⟩ τὰ μὲν ἐν ⟨ᾧ⟩ ποιητικῷ κῇ προθήκην τοῦ ε; πάντα τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα κῇ προθήκῃ τοῦ ε αὐξάνουσιν ἐν τῷ ᾠδαπτικῷ χωρὶς τῶν ἰωνικῶν. οἷον τύπτω ἔτυπτε. τὰ δὲ ἰωνικὰ οὐ τύπτε. ἀλλὰ πτισσροφάδιον, ἀντὶ τοῦ ἐτυπτε. μὴ χωρὶς τ ἀπὸ προθέσεως ἀρχομένων. οἷον καταγράφω, κατέγραφον. ⟨καὶ⟩ χωρὶς τοῦ δυσαρεστῶ. ⟨καὶ⟩ δυσαπιστῶ. οἷον δυσηρέστουν δυσηπίστουν. Καὶ διατὶ οἱ ποιηταὶ ἢ οἱ ἰωνικοὶ, ὅτ᾽ αὐξάνουσι τὸν ἄρχουσαν τοῦ ε; ἐπειδὴ σωμαρχομένας πολλοῖσι τοὺς ᾠδαπτικοὺς τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. εἴτε ἀπὸ συμφώνου, εἴτε ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένου. οἷον ἀγαθὸς μοῖ ἐβοήθει ἀλλὰ τὸν ἦρε χωρὶς τοῦ εἴωσε. τοῦτο δὲ τοῖς μὴ τοιούτοις τὸν ἄρχοντα ἐφύλαξεν ἀμιὼ τοῦ ἐνεστῶτος.

29 Διατὶ λέγουσί τινες, τὸ ρ φωνῆεν ἢ σύμφωνον εἶναι; διὰ τὸ δύνασθαι αὐτὸ καὶ δασυνέσθαι καὶ ψιλοῦσθαι. ⟨ὅτι⟩ τὰ εἰς ας λήγοντα καθαρὰ ἢ λυκὰ ἔχοντα τὸ α, ἢ μετὰ τοῦ ρ, τηρεῖ αὐτὸ. καὶ ἐν τῷ γλωσσικῷ. εἰσὶ σύμφωνον ἔχοντα πρὸ τοῦ α, πρέπουσι αὐτὸ εἰς η. οἷον δόξα. δόξης. καὶ διαρῦτο λέγομεν αὐτὸ μὴ εἶναι σύμφωνον αὐτὰ φωνῆεν.

Καὶ πόθεν δῆλον ὅτι σύμφωνόν ἐστιν αὐτὸ καὶ οὐ φωνῆεν; ἐπειδὴ πᾶν φωνῆεν καθ᾽ αὑτὸ φωνεῖ ἀποτελεῖ. τὸ δὲ ρ οὐ δύναται καθ᾽ αὑτὸ φωνεῖν ἀποτελεῖν, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι φωνῆεν. ἀλλὰ σύμφωνον. καὶ ἄλλως, ὅτι οὐδέποτε συμιὰ συλλαβῇ τρία δύο σκοντας φωνῆεντα. ἐὰν οὖν εἴπωμεν τὸ ρ φωνῆεν εἶναι, δυνηθήσεται ἐν τῷ ξύμα, ξύσ, ξία φωνήεντα συμιᾷ συλλαβῇ. ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. ἀκόρεα τὸ ρ φωνῆεν, αἰγὰ σύμφωνον.

De. ρ.

ρ

Tres uocales esse nó posse in eadé syllaba. technicus hoc etiam.

Reduplicatio duo rum ff.

30 Διατὶ νίκα ψιλοῦται ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχόμενα καὶ ἕτερον ρ προσλαμβάνῃ ὁ ᾠδαπτικὸς; ἵνα φυλάξῃ τὸ πνεῦμα τὸ ἐνεστῶτος. ἀεὶ γὰρ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρχούσης τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττεται θέλοντι ἢ ἐνίοις ᾠδαπτικοῖς. οἷον φιλῶ ἐφίλουν. ἰδοὺ ἐφύλαξε τὸ δασὺ φ. ἐὰν δὲ ψιλὸν ᾖ ὁ ρ ἐτέρου ἡνίκα ἄρχεται φιλοῦσθαι τὸ ρ, μεταξὺ δύο φωνηέντων, ἐν ἁπλῇ λέξει. φιλοῦσθαι. οἷον μοῦσα χαίρω. φορῶ. ἢ τοῦτον χάριν προσλαμβάνει ἕτερον ρ ὁ ᾠδαπτικὸς. ἵνα ⟨μὴ⟩ πρῶτον ψιλωθῇ. τὸ δύτερον ⟨δασυνθῇ⟩. καὶ καινὸν γάρ ἐστι ὁ λέγων. ὅτι ἐὰν εὑρεθῶσι δύο ρ. τὸ μὲν πρῶτον, ψιλοῦται. τὸ δὲ δύτερον, δασύνεται. οἷον πέρσω. ἔπερσα. χωρὶς τ ἀπολιπών. οἱ γὰρ ἀπολειπὲς ψιλοῦται ὄντες, ἢ τὸ δύο ρ ψιλοῦσιν. οἷον κέρσω. φθέρσω. ἔφθερσα.

Καὶ πῶς καὶ τὸ ἔρεζε θεῶν αἰδήσεται, δένος ρ ἐκφέρεται; ποιητικῶς. πολλάκις γὰρ δύο τὸ μέσον δένος ρ ἐκφέρεσι τοὺς παρωχημένους ἀπὸ τῶν ἀπὸ ρυ ρ ἀρχομένων ῥημάτων. διατὶ νίκα λύεται τὸ δύο ρ ρ, τὸ μὲν πρῶτον, ψιλοῦται. τὸ δὲ δασύ ἐστι; ἐπειδὴ ὁ δὲ πῶτε, τε λέξις οὐδὲ συλλαβή, εἰς δασὺ καταλήγει.

31 Πόθεν τοῦτο αἰτιᾶται. τὸ σαπφώ. τὸ βάκχος τὸ πῶτε διὰ ψιλῶν γράφομεν. μὴ ὂ διὰ δασέων; καὶ διατὶ ὁ δασύνεται τὸ πρὸ τοῦ ρ; ἵνα μὴ λύεται ἡ συλλαβὴ εἰς δασὺ καταλήγουσα.

Syllabá millá desinere in denfum

32 Διατὶ τὸ η καὶ τὸ ω οὐ μεταβάλλουσι ἐν τοῖς ᾠδαπτικοῖς; ὥστε τὸν ἴδιον μέτρον ὑποβάλλοντα ἀνεπαύξητα καθεστάναι, τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τὰ τέλεια μεγέθη τῶν μακρῶν. οὐδὲν ἀνύσαντες τί ποτε πλέον μεταθήνεαζ.

Καὶ πῶς τὸ ᾱ τὸ μακρὸν χρόνον κῇ τοῖς ᾠδαπτικοῖς; ἐπειδὴ τὸ ᾱ, ἐκ ἔχει ἴδιον μέγεθος ἐκτείνεσθαι μόνον, αἰγὰ ἐκ τὸ συστέλλεσθαι.

33 Ποιᾶ εἰσὶ ῥήματα μὴ χρόνται τὸ ᾱ, εἰς η. ἐντὸς ᾠδαπτικὰ; τὰ ἰωνικὰ. ἐκ τὰ ποιητικὰ, μὴ τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα μὴ τὸ δύνηθέω. δύνηθεον. ⟨καὶ⟩ τὸ ἀνδάζομαι. ἀνδάζομαι. ἵνα μὴ ἐπάλληλον γένηται τὸ η. ἐκ τὸ ἀΐω. ἄϊεν. τὸ ἀκούω. ἐκ τοῦ ἄω. ἄεν τὸ πνέω. ἵνα

μὴ σωεμπέσῃ τῷ ἥλιον τὸ ὑπερέχειν.

34 Διὰ τὶ τριῶν ὄντων τῶν ἀριθμῶν· α· β· γ· τὸ μὲν α εἰς τὸ ξέπτε. τὸ δὲ β εἰς τὸ υ· τὸ δὲ γ εἰς τὸ υ· ἀνθ
ὃ πρέπον; ἐπειδὴ τὸ α ἔχει ἀντίστοιχον τὸ η· τὸ γοῦν α χάριν ἐπ
τάσθη εἰς αὐτό· τὸ δὲ β εἰς τὸ υ ἀντίστοιχον μὴ ἔχοντα, ἐξέπεσεν.

35 Τὰ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενα ἐήματα ἀπαρκτικὰ ξέπτουσι τὸ εἰς η ἐν
τῷ ἁβ ἀπαρεμφατικῷ· χωρὶς τῶν οἷον ἐθέλω, ἐθέλον· ἐστῶ, ἐστάθην· ἐ
ρύω, ἐῤῥυον· ἑλκύω, ἕλκυον· ὁμοίως δὲ καὶ ἑλκύω, ἕλκυσον· ἐρυσάμην· ἐρυσάμ
χόμην· μήτε δὲ διαφορεῖται ἡ διὰ φι εἰ διαφθορὰ ἢ διὰ τοῦ π·
ἐφίλιον· ἐρῶ· ἐῤῥαγα· ἑλκῶ, ἕλκυκα· ἐρῶμαι, ἐῤῥαγμαι· τὸ βασθάζω· ἐβά
ξαν· τὸ λέγω ἢ τὸ ἀκολουθῶ· ἕλω, ἕλον· τὸ φωνῶ· ἢ τὸ λαμ
βάνω· ἔθω, ἔθον· τὸ δὲ ἔθουσι πλὴν πρέπομαι· ἔω, ἔον· τὸ ἐνδύ
ομαι· ἕζω, ἕζον· τὸ καθέζομαι. Πόσα εἰσὶ

36 ἐήματα μὴ ξέποντα τὸ οι ἀφθογγον εἰς ω; ἑνδεκα· ἵσταμαι οἰκῶ
θω· ἐμονώθη· οἰμῶ· οἰμη σαι· ὠρμησεν· οἰνῶ, οἰνοῦμαι· οἰνίζω, οἰ
νίζον· οἰστρῶ, οἰστρᾶται· οἰωνίζομαι, οἰωνίζόμην· οἰωνοσκοπῶ, οἰω
νοσκόπουν· οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλουν· οἰακίζω, οἰάκιζον· οἰακο
νομῶ· οἰακονόμουν· οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφουν· πλὴν ὧν προσ
τάσσει τὸ οἰδάνω, οἴδανον· οἰκουρῶ, οἰκόρουν· καὶ οἰμόζω, οἴμο
ζον· ἢ διὰ ταῦτα οὐ ξέπουσι τὸ οι εἰς ω; ἢ διὰ φωνίαν· ἢ διὰ τὸ
νι κῆσαι ἔθος· οἱ γὰρ ἴωνες πολλάκις σωκαχρῶνται τοῖς τοιού
τοις ὀνόμασι τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσι.

37 Διὰ τὶ τὰ ἀφθόγγων· ἤτοι λ ἢ ν ὁ πρέπον; ἐπειδὴ γίνεται μετὰ
ἔχοντα· τὸ δὲ μεταθυμόμην διὰ τὴν προσθήκην τοῦ τ μεταθύω· ἢ ξέπε
ται εἰς τὸ η· τὸ ο μεταθυμόμην, διὰ τὴν προσθήκην τοῦ υ μεμεθύνθη·
ἢ πρέπει εἰς ω· ἢ ὡς ἔχρηται γίνεται μεταθῆ, διὰ τοῦτο ὁ ξέπων.

38 Καὶ διὰ τὶ αἱ λοιπαὶ ἀφθογγοι ἢ αὖ ἢ αὖ πρέπον; ἐπειδὴ ὅσα ἐκ
χυσιν γίνεται μεγέθη· τὸ δὲ ι ἢ υ ἀφῶν μεταθύνουσι, ὅσα εἰσὶν αὐτῶν
γίνεται, ἀλλὰ τὸ ε καὶ ο· καὶ τοῦτον χάριν πρέπουσιν.

39 Καὶ πῶς ἡ ἀφθογγος μὴ ἔχουσα ἰσχὺν μέσην· ὁ ξέπει; ἐπειδὴ χάσκου
φωνεῖ ἐπεκράτησεν ἡμῖν, ὅτι ἐξάπαντος ἁβ ἢ ἀθηναίοις, ξέπει
τὸ ε εἰς η, ὅτι προλαμβάνει τὸ υ· ἡνυχόμην· ἢ ἠνυφάνθη λέγουσι.

40 Πόθεν τὸ ἀντιβολῶ; ἀπὸ τοῦ μολῶ· ἢ ἀπὸ τοῦ μαίνομαι τὸ ἁβ αἰνόμην, γί
γνεται ἀντιμολῶ· ὅτι μεταθέσει τοῦ μ εἰς β, ἀντιβολῶ.

41 Πῶς κιρνᾶται τὸ ε ὁ ἁβ ἀπὸ τοῦ δωρίσασθαι ὅτι τοῖς ἴωσιν, εἰς τὸν οὖ
ἀφθογγον· οἷον ἐποίεον ἐποίεμαι· καὶ τὸ ἐποίησα τὸ δύο ε εἰς
τὸν εἰ ἄφθογγον κιρνῶσιν ἢ ὅτι εἰς η; ἐπειδὴ ἐπὶ πολλῶν ἁβ ὡς πλη
μμύρω· καὶ πλῶ ὁρίστης, τὸ δὲ πίμπρημι ξέπτει πρόσωπα τὰ φίλη,
τὸ ἴσα φωνήεντα θέλουσιν ἔχειν κατὰ τὸν λήγουσαν, τῷ ἰδίῳ
πρώτῳ· ἵνα ἰσοσυλλαβοῦσιν ὦσι τῷ· οἷον ἔτυπτον ἔτυπτες· ἔτυ
πτεν· ἐμόων· ἐβόας· ἐβόα· ἐχεύασα· ἐχεύσουσα· ἐχεύσουν· τὸ δὲ ἐποί
ησα διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρεται χ τὸν λήγουσαν· καὶ τοῦτο
τοῦ χάριν τὰ δύο ε εἰς τὸν εἰ ἄφθογγον κιρνᾶται· καὶ οὐκ εἰσὶ ἢ.

42 Διὰ τὶ τὸ ἐβόων ἢ κ ἔχει ἢ τὸ ι προσγεγραμμένον; ἐπειδὴ οὐδέποτε
τὰ εἰς ν λήγοντα ἐήματα, ἔχουσι πρὸ τοῦ ν τὶ ἐμφωνήσαν, οἷον
ἐτύφθην· ἐδάρην· ἐμοάνην· ἐγωνάνην· καὶ τοῦτου χάριν τὸ ἐμόων ἢ κ
ἔχει τὸ ι.

43 Διὰ τὸ ἔτυπτε ξίτη πρόσωπον τοῦ ππζω ἐφελκυστικὸν ὂν τοῦ
ν, οὐ γίνεται ἢ ἐν τοῖς προσακτικοῖς ἐφελκυστικὸν τοῦ ν; ἐ
πειδὴ τύπτε ἐν τοῖς προσακτικοῖς δίτρ᾽ ἢ πρόσωπον· καὶ οὐ
δύναται ἐφελκυστικὸν εἶναι τοῦ ν· τὰ γὰρ εἰς ε λήγοντα δύο
τρα πρόσωπα γίνονται ἐφελκυστικὰ τοῦ ν.

44 Πόθεν τὸ μέμβλωκα; ἁβ ἀπὸ τοῦ μελῶ μελήσω· μεμέληκα· μὴ ξοπῆ
τὸ ῆ εἰς ω· ἢ ἀπροβλῆτον ἐμέμλωκα· ἢ πλεονασμῷ τοῦ β· μέμβλωκα. μεμβλωκα

45 Πόθεν τὸ βεβάασιν; ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω· βέβηκα· τὸ ῦ τῆ πληθυντικῇ
βεβήκασι· ἢ ξοπῆ τὸ ῆ εἰς ᾱ· μὴ ἀπροβλῆτου τοῦ κ, βεβάασι. βεβάασι

46 Πόθεν τὸ πέπωκα; ἁβ ἀπὸ τοῦ πετῶ πετήσω· πεπέτηκα· κ συγ
κοπὴν πέπτηκα, καὶ προπῆ τὸ ῆ εἰς ω, πέπτωκα. πέπτωκα

47 Πόθεν τὸ λέλοχα; ἁβ ἀπὸ τοῦ λέγω λοκλησῶ, ὁ μὴ λέξω· ὁ ἁβ λέ λέλοχα
λεχα, καὶ προπῆ τοῦ ε εἰς ο, λέλοχα.

48 Διὰ τὶ ὤμωξε ἢ πρώ λησυζυγίας βραχυτόνου φέρει διὰ δασέος
τὸ φ κ τὸν ἁβ· καὶ δευτέρας διὰ τὸ χ· μὴ καὶ ξίτη διὰ σε
σόος, τὸ θ ἐκφέρει; ἐπειδὴ ὁ μὴ ἐν τῇ πρώτῃ συζυγίᾳ διὰ δὲ

πωλῶ ἐκφέρει λῦ· τοῦτου χάριν ὁ ϖ̃ δι᾽ ἃ δασύσε, λῦ φ̃ ἐκφέ
ρει ἢ ἡ δευτέρα ὁμοίως ἔχουσα τὸ ξ̄, ἔχει τ̄ ϖαρακείμ\δια,
του χ̄· ἢ ὃ ξίστη, μὴ ἔχουσα δι᾽ ὃλοῦμ ὦ̃ μέλοντος τὸ ξ̄· δια,
τοῦτο οὐκ ἔχει ϖαραλείμμου διὰ του ἰδίου δασέος τοῦ ϝ̄.

49 Καὶ διὰ τὶ ἡ ξίστη· δι᾽ ἔχει ἐπὶ λῦ μέλοντ᾽ τὸ ζ̄; ἐπφδὴ πᾶσ μ̄ᵉ
βαρύνου᾽, ϖρὸ λῦ ὦθελφ ἔχειν τὸ σ̄· ἢ δυνάμ· ἢ ἐνεργείᾳ· οἱονεὶ ποι
σω· γράφω· λέξω, τὸ δ᾽ ψ̄· ἐκ τοῦ π̄ δασ̄· τὸ ὃ ξ̄, ἐκ τοῦ κ̄ ἢ σ̄ τὸ ζ̄ 3
ἐπφδὴ δὲ ὅτι ἀϖὸ τ̄ ἢ σ̄· ἀλλ᾽ ἀϖὸ τοῦ σ̄ δασ̄ τοῦτο δὲ κ ἡδύ
ναρό μ̄ ἔχειν τὸ ζ̄· ἵνα μὴ ὑγρεθῇ ϖρὸ τοῦ ὦ δυνάμ τὸ τ̄· καὶ
αὖθωσ ἐπεσδὴ τὸ χαρακτηριστικὸν συνεσῶτος· οὐ δύ
ναῖ εἶναι χαρακτηριστικὸν βαρυτόνου μέλοντος.

50 Πόσοι ἡμαρτημμοὶ ϖαρακείμμοι; τέσσαρες· νέμω, νεμῶ· νε
νέμηκα· τέμω, τεμῶ· τετέμηκα· δέμω· δεμῶ· δεδέμηκα· ὃ σημ
αίνῃ τὸ οἰκοδομῶ· βρεμω, βρεμῶ· βεβρέμηκα· ὃ σημαίνῃ τὸ
κτυπῶ· ἐξηκολούθησε δὲ αὐτοῖσ, καὶ τὸ μένω, μεμῶ· μεμένηκα
διὰ τὴν λαλιφωνίαμ.

51 Καὶ διατὶ τοῦ τέμω· νέμω· δέμω· βρέμω· ὃ γίνον) οἱ ϖαρακεί
μμοι δι᾽ ἃ μεταβολὴ τοῦ κ̄; διὰ τὸ μηδέϖοτε εὑρίσκεσθ τὸ
μ̄, ϖρὸ τοῦ κ̄ μὴ τοῦ κ̄ σύλλημψιν, μήτε κ̄ διάστασιν κ̄ σύλλημψιν
μ̄ ἐπφδὴ τὸ ὑϖερτερισμμόν τι ϖρὸ ἐν συλλήψῃ ἐὰν αὐτὸ ϖροηγῇ
σωνῇ, ἐν διαστάσει ἀϖὸ τὸ ϖροηγοῦ· οἷον τὸ ξ̄ ὑϖοστίγμη τῷ ω̄, ἐν
τῷ ϖρῶτοσ· ἀϖὸ τὸ ϖροηγμμόν ἢ αὐτοῦ ἐν τῷ ἔρχομ\ κ̄ διάστασιν
ϖροηγεῖται· τὸ ὃ μ̄ τῷ κ̄ ὑϖερτερισμμόν κ̄ σύλλημψιν ἐν τῷ ἀκμ·
ἐὰν ἀϖὸ τὸ ϖροηγήσηται τὸ δύνασ) ἐν διαστάσῃ ἀϖὸ τοῦ ϖροηγεῖται·
ἐπφδὴ ϖᾶσα συλλαβὴ καταλήγουσα εἰσ μ̄ θέλῃ ἔχειν τὸν ἑξῆς
ἀρχομμένην· ἢ ἀϖὸ τοῦ β̄ ἢ ἀϖὸ τοῦ φ̄, ἢ ἀϖὸ τοῦ π̄ ἢ ἀϖὸ τοῦ μ̄, καὶ
διὰ τοῦτο τὸ δύναντεσ οἱ ϖαρακείμμοι τὸ νέμω· τέμω· δέμω
βρέμω· διὰ τὸ μεταβολὴ καὶ τοῦ κ̄ εἶναι.

52 Πόσα εἰσὶ ξήματα ἐϖὶ φλ ϖέμϖτησ συζυγίασ τῶν βαρυτόνων
σεσημμωμμένα· τὰ ἀμεταβολόντα τὸ ἀμετάβολον, ν̄· ἐὰ

τοῦ ϖᾶσακεμμένα; ϖαντα τὸ κεκίνωκεκινῶ· κέκεικα· κλίνω· κλινῶ·
κέκλικα· πλύνω πλυνῶ πέπλυκα· τεινοτενῶ τέτακα· τὸ
κερδαίνω δυείσκεῖ χωρὶς τοῦ ἀμεταβόλα· οἷον κεκέρδακα.

Διατὶ νενίκαε ὁ μ̄ δι᾽ ἄμεταβολου ἐκφέρει· ὁ ϖᾶσακείμμοσ διαῦ 53
του νῆ του κ̄· ὁ δι᾽ ἀμεταβολου μόνου ἢ του κ̄ ἐκφέρει; δι᾽ ἄμε
ταβόλου μόνου, οὐκ ἠδύναρ ἐξενεχθῆναι· ἐπφδὴ ὁ ἐνεργητικὸσ
ϖᾶσακείμμοσ οὐδέϖοτε δι᾽ ἀμιφώνου ἐκφέρει· ἀλλ᾽ οὔτε τὸ ἀ
μεταβολον ϖάλιν μεταβαλεῖν ἠδύναρ· ἐπφδὴ τὰ ἀμεταβο
λα οὔτε ἐν ταῖσ τ̄ ὀνομάτ κλίσεσιν· οὔτε ἐν τοῖσ ἐϖιμασιθέ
λουσιν μεταβαλεσθ· ὅθεν ἡ ἀμεταβολα λέγονται· νῆ δι᾽ ἃ τοῦτο
νενίκαε ὁ μ̄ δι᾽ ἀμεταβόλου ἐκφέρει, ὁ ϖᾶσ᾽ διαῦ του νεῖ τοῦ
κ̄ νεῖ οὐδὲ ἄμεταβολα μόνα, ἢ του κ̄ μόνου.

Διατὶ ἐϖὶ του κλαίω κλαύσω νεῖ καίω, καύσω ἐϖολίοασε τὸ 54
ῡ ἐὰ του μέλοντοσ· ἐϖὶ δὲ του ϖαλαίω ϖαλαίσω, νῆ ϖαίω
ϖαίσω· νεῖ ϖαίω ϖαίσω, οὐκ ἐϖολίοασε τὸ ῡ; ἐϖεσδὴ ἐφῶν
οἱ ἀθηναῖοι, τὸ ἀϖαρβάλλοσι κ̄ τ̄ ἐνεσῶτα, ὦ̃ τοῦτό μ̄ ϖολεο
νάζῃ τὸ ῡ, νῆ ἐϖεσδὴ ἐὰ λῦ κλαίω λῦ καίω ἀϖαρβάλλοσι τὸ ῑ
λέγοσι κλάω, καάω, τοῦτου χάρῑ ϖολεονάζῃ τὸ ῡ κ̄ τ̄ μέλοντα

Διατὶ τὸ πνίγω· πνίξω· ἐρύκω· ἐρύξω, νῆ ψύχω ψύξω, ἐϖὶ μὲν
του ἐνεσῶτ Φύσῃ μακρὸν ἔχουσι τὸ δίχρον), ἐὰ δὲ του μέλον
τοσ θέσῃ; ἐπφδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὸ ῑ ἢ τὸ ξ̄, οὐκ εἰσὶ φύ
σῃ μακρὰ, αἰεὶ δὲ θέσῃ εἰ μὴ λόγῳ ἀρχόσησ ϖᾶσ᾽ χρόνου μέν· ὡσ ἐϖὶ
του ἰξεύω ἴξουν, τὸ μὲν ἰξεύω θέσῃ μακρ̄· τὸ δὲ ἴξευον, Φύσῃ· οἱ δὲ
ϖᾶσ᾽ χρόνοι ἀϖὸ Φωνήεντοσ χρονικῶ αὐξάνεσι· τοῦτου χά
ριν τὸ ψύχω· ἐρύξω πνίξω θέσῃ μακρ̄ ἔχουσι τὸ δίχρονον.

Γόσα ϖοιοῦσιν οἱ ἀττικοὶ ἐὰ τ̄ ϖρώτ̄ νῆ δευτέρ̄ συζυγί τ̄ βαρυ 55
τόν ἰσάσ᾽ ϖᾶσακμένῃ; ἡμίκα τὸ ἑνικ̄ δι᾽ συλλαβεῖ· νῆ ϖαραλήγῃ
ὁ κοινὸ᾽ ϖᾶσ᾽ τῷ ε̄, ὁτὲ μὲ ϖοιοῦσι τὸ ε̄ εἰσ ο̄, καὶ ϖοιοῦσιν ἴσον
ϖαρακείμμενον· οἷον κλέϖτω· κλέψω· κέκλεφα ὁ κοινὸσ·
ὁ ἀττικὸσ κέκλοφα· λέγω· λέξω· λέλεχα ὁ κοινὸσ, καὶ ὁ ἀττι
κὸσ, λέλοχα· πέϖλοκα· καὶ ἐὰ τῶν ὁμοίων ὡσαύτωσ.

ἐπειδὴ καὶ ἀφ' οὗ ἀνεδιπλασιάσθησαν, ἐκτέταται ἡ παραλήγουσα τῶν προτέρας ἀφθόγγου, ἐὰν μὴ ἐκτάσῃ τὸ ε εἰς η, ἐγένετο ῥυπή· ταῦτα δὲ ἰωνικῶς ἀνελύσαμεν. καὶ ἀττικῶς κιρνᾶμι· ἐνταῦθα γὰρ τὸ ι, ὡς ῥυπή ἐστὶ, ῥυπή ἐκεῖνο.

62 Διατὶ τοῦ τέτυφα παρακειμένου, τὸ ι, τῇ ἐνικῇ δευτέρᾳ ἐκτείνεται εἰς ᾱ, αἰολικὰ δὲ καὶ τὸ ε; ἐπειδὴ πᾶν τρίτον πρόσωπον εἰς ε καταλῆγον, προσθέσει τοῦ σ ποιεῖ τὸ δεύτερον· καὶ προπῆ τοῦ σ εἰς ν, ποιεῖ τὸ πρῶτον· οἷον ἐτυφθη ἐτύφθησ· ἐτύφθην. διὰ τοῦτον χάριν· δι' ἐκτάσεως γὰρ τὸ ζήτημα διὰ τοῦ η.

63 Διατὶ τὸ τετύφασι μακρᾷ ἔχει τὸ α; ἐπειδὴ καθόλου τὰ εἰς ι λήγοντα ῥήματα μακρᾷ θέλουσιν ᾖδαλήγεσθαι· οἷον γράφουσι· λέγουσι, κίχασι· χώννυσιν· οὕτως οὖν καὶ τὸ τετύφασι.

Quantitas

64 Καὶ πῶς ᾖδαὶ τῶν ποιητῶν δύσκουται τὰ εἰς ι συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ α· οἷον τιμὴν δέ μοι λελόχασιν; ἐπεὶ τοῦτο δι' ὀλίγων οἷον ποιηταὶ δι' ὀλίγα τὸ μέτρον συστέλλουσι. ἃ δεῖ καταναγκάζειν συστέλλομενα ἐξετάσειν.

Quantitas

65 Πόθεν τὸ ὑφύφασθαι; ᾖδαὶ τὸ ὑφάζω· ὑφάσω· ὕφακα· ὕφασμαι· ὑφασμός· ὑφασεύς· καὶ τὸ ἀπὸ ᾖδαὶ ἐμφαῖ ὑφᾶσθαι, ἢ τὸ ἀττικὸν ὑφυφᾶσθαι, ἢ ξοπῇ τοῦ ὑπὸ λαβεῖς η, ἢ ἀφαιβασμῷ τοῦ γονὰ, ἡ φύφαφθαι.

66 Καὶ διατὶ μὴ ἔχον αὐτόσοι χον ἐνεργάσῃ εἰσ η; ἐπειδὴ καὶ τὸ η, εἰς υ τρέπεται· ὡς ἐν τῷ ἅλμη ἅλμηρὸς ἁλμυρός.

n. pro v. mutatur

67 Πόθ' τὸ ἀλήλεγχα; ἀπὸ τοῦ ἄτω· ἄξω· ἦχα· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλέγω· ἀλήχα· καὶ ἐωφδὴ οἱ ἀττικοὶ ᾖδαὶ ὧν ἡ δευτέρα καὶ τρίτη συμβαίνῃ, τὸ αὐτὸ φυλάττουσι σύμφωνον, ἐπλεόνασεν ἡ γὸ συμαιὴ· καὶ γέγονεν ἀλήλεγχα καὶ ἀλήλοχα.

ἀλήλεγχα ἀλήλοχα

68 Πόθεν τὸ ἐνήνοχα; ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω ἐνέγξω, ἤνεγχα· καὶ ἀττικῶς ἐνήνεγχα· καὶ ξοπῇ τοῦ εἰς ω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ· ἐνήνοχα.

69 Πόθεν τὸ ἐδήδοκα; παρὰ τὸ ἐδῶ τὸ ἐαθέω ὁ μέλλ. ἔδομαι, καὶ ἀττικῶς ἐδήδομαι· καὶ ἐξ οὗ, καὶ τὸ λέων κλ. ταῦτ' ἐδήδωσ· τὸ ἐνεργητικὸς ἔδω ἦκα, καὶ ἐδήκα· καὶ ἐπειδὴ δύο ἔχει ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ αὐ τὸ σύμφωνον, ἐπλεόνασεν ἡ δυσυλλαβή, καὶ γέγονεν ἐδήδοκα.

Quantitas

70 Πόθεν τὸ ἐρίκατε, διὰ τοῦ ῑ; ἀπὸ τοῦ ἐρίζω τὸ φιλονεικῶ.

57 Διατὶ ἐπὶ πᾶν εἰς ῶ, ἡ ἄρχουσα τοῦ ᾖδαι κειμένη, ἐκτείνεται εἰς η, καὶ κανονίζεται· ἐὰν ᾖ τὸ ἐπίθην καὶ ἐδάδων θελήσωμεν κανονίσαι τὰ ἄρχοντα τοῦ ᾖδ, ἐρεθήσεται· ἐτέθηκα, μὴ ἐδάδωκα· ὅπερ οὐκ ἔστι· τέθεμαι, ἢ μὴ δέδωκα ἔστιν ὁ ᾖδ ἐκ τοῦ θήσω ἢ δώσω μέλοντος, τοῦ ἢ ποιωτικῶς παρατάντος εἰς τὴν εἰ δίφθογγον.

58 Διατὶ τὸ μέμνηκα καὶ πέπωκα, ἢ κέκτημαι, μὴ ἔχοντα ἄφωνον, πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου ἀνεδιπλασιάσθησαν; ἐπειδὴ ταῦτα τῷ λόγῳ τοῖς κοινῶς ἀνεδιπλασιάσθησαν· πολλάκις γὰρ καὶ ἐν τῷ μέτρῳ, εὑρίσκομεν τὸ μν ἀποστελοῦντα κοινὴν συλλαβὴν ὡς ᾖδαὶ Καλλιμάχου, πῶς μ' ὁ μνησάρχιος σφάξεν· καὶ μοίως ἐπὶ τοῦ π τ· ὡς ᾖδαὶ τῶν Ὁμήρου· αἰγυπιὴ τῇ πλεῖστα δὴ μοιοῦν πτήματα κεῖται· ἢ ἐπὶ τοῦ κ, ὡς ᾖδαὶ τυρινθίου· ἰσωνακτὸ μέτρον, οὐδέν μοι μιτέλαι· μὴ γύρου χάρ δ' ἀνδρὸς πλασιάσθησ'. Ῥόθεν τὸ πέπωκα ἀπὸ τοῦ πετῶ πέτημαι· πέπτηκα· ἐκ τοῦ πτολὴν τοῦ ε, γίνεται πέπτηκα· ξοπῇ τοῦ η εἰς ω· πέπτωκα.

59 60 Διατὶ τὸ ἐρερυπωμένα ᾖδαὶ τῶν ποιητῶν· ἐπὶ τὸ ῥέῤῥιφθαι ἔπος ᾖδαὶ τὸ ῥιπόω, ἐπὶ τὸ ἐρερυπωμένων ὠῶν ᾖδαὶ ἀνακρέοντι πάντα τὸ ε ἀρχόμενα ἀνεδιπλασιάσησαν κλ. ποιητικὴν ἐξουσίαν· εἰ δ' ἐγδύεται ᾖδαὶ τῷ ποιητῇ τέ μοι ῥερυπωμένα κεῖται· χωλὸν ἠυείσκετο δ' ἐπὶ χ· ἐμελεδαίνων παλιμβάκχειά κάθαρτ', ἢ δλωτέρα μακρᾷ· ἔστεισ μέλογεα ᾖδαὶ τῷ, ἔστι τὴν ἐξῆς ἐχθ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη, ὡς τὸ πλάγχθη ἐστὶ τρίαν.

ἐρερυπωμένα ῥέῤῥιφθαι ῥεραπισμένων ὠῶν

61 Πόθ' ἡδυείω, ἡδυεῖκειν ἀπὸ τοῦ εἰδω ἐδυκα· ἢ ἐκβολῇ τοῦ η

ὁ μὴ εἰρέσω ὁ ϖῆς ἤρικα, ἡ ἀπλικῶς ἐρήρικα.

71 Πόθεν τὸ ἐρήρφκα δηλ. ἀφ' ὑφθόγγου; ἀπὸ τοῦ ἐρείδω τὸ ἐστηρίζω, ὁ μὴ ἐρείσω· ὁ ϖῆς ἀκείμφος ἤρφκα, καὶ ἀπλικῶς ἐρήρφκα· καὶ δηλ. ὁ ϖῆς τῷ τρίτῳ συλλαβῷ ἔχει φύσει μακράν; ἐμάθομεν ὅτι τῷ τρίτῳ συλλαβῷ συνέλουσι; πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐρήρικα τοῦ σημαίνοντος τὸ φιλονεικῶ· ἐπειδὴ ἐκεῖνο διὰ τοῦ ῑ γράφεται, καὶ ἵνα μὴ σωσιεμπέσῃ αὐτῷ.

72 Διατί ἐπὶ τοῦ ἀριστεύω ἠρίστευκα ὁ ποιοῦσιν οἱ ἀπλικοὶ ἴδιον παρακείμφον; ἐπειδὴ κατὰ τύχην ἐπιλέλοιπε τοῦτο τὸ ῥῆμα, τοῦ μὴ ἔχειν ἀπλικὸν παρακείμφον.

73 Πῶς συνέλκεται ἡ τρίτη συλλαβὴ τοῦ ἀπλικοῦ παρακειμένου; ἰστέον ὅτι τὸ μφ ἢ εἰς ε συνέλκεται· οἷον ἀλήθω ἀλήσω ἤλεκα ὁ κοινὸς, καὶ ἀλήλεκα ὁ ἀπλικός· τὸ δὲ ῶ εἰς ὸ, οἷον ἐρωτῶ, ἐρωτήσω, ἠρώτηκα· μὴ ἐρηρότηκα ὁ ἀπλικὸς· ἢ ὃ εἰ δὲ φθορὰς καὶ ἢ ὦ, ἀποβάλλουσι τὸ πρακτικὸν αὐτῶν φωνῆεν· τουτέστι τὸ ε, μὴ φυλάττουσι τὸ υ ἀλ. ι· ἀλήφω ἤλφα, ἀλήλιφα· ἐλίφθω ἤλιπα· καὶ ἐλήλυκα· ἢ δὲ ὃ δι' φθογγος τὸ υ ἀποβάλλφ, καὶ φυλάττφ τὸ ο· οἷον ἀκούω· ἤκουκα· καὶ ἀκήκοκα· καὶ ὁ μὴ ἤκουα καὶ ἀκήκοα· ἢ ὃ οἱ δι' φθογγος, ἀποβάλλφ τὸ ῑ καὶ φυλάττει τὸ ο· οἷον ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, μὴ ἑτημάκα.

74 Ποσοσύλλαβος θέλει εἶναι, ὁ ἀπλικὸς παρακείμφ; τὸ ἐλάχιστον τε ϖᾶς συλλαβεῖν θέλφ· οἷον ὁ μόμοκα· ἀλήσοχα· ἀλήλιφα· ἐδήδοκα· ἐτήτερμαι, ἀλήλιμμαι· ἐρήρεισται· θέλφ δ' ἔχειν τῷ ἄρχουσαν τοῦ ἐνεστῶτος, ἢ τῷ δευτέραν ἢ τρίτην συλλαβήν, διὰ τοῦ αὐτοῦ τῷ συμφώνου· ἵνα τετάρτῃ χαρακτηριστικὴν τοῦ ϖᾶς ακείμφου.

75 Καὶ ποσοσύλλαβος θέλφ εἶναι ὁ μέσος ἀπλικὸς παρακείμφος; τὸ ἐλάχιστον ϖᾶς συλλαβεῖν θέλφ· οἷον ὁ ϖῶ πα, ὁ δῶ δα, ὁ λωλα· θέλφ γὰρ ἔχειν τῷ ἄρχουσαν τοῦ ἐνεστῶτος· καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον· φυλάττει δὲ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου.

76 Πότε ποιοῦσιν οἱ ἀπλικοὶ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένου τοῦ ἐνεστῶτος ἴδιον παρακείμφον; νίκα ἀπὸ ἀμεταβόλου ἀρχεται ὁ ἐνεστὼς, πολλάκις ποιοῦσιν ἀπλικοὶ ἴδιον παρακείμενον· ἀφαιροῦμοι τὸ ἀμεταβόλον ἐκ τοῦ κοινοῦ ϖᾶς ακειμένου, καὶ προστιθέασι τὸ ῑ· οἷον λήβω λέληφα, καὶ εἴληφα ὁ ἀπλικὸς· λέχω λέλεχα καὶ εἴληχα, τὸ ἐκληροσάμην.

77 Διατί ἐπενόησαν οἱ ἀθηναῖοι τὸν ἀπλικὸν παρακείμφον; ἐπειδὴ ὁ ϖῆς ϖέφυκε διὰ συμφώνων ἁπλᾶς πλασιάζεσθαι· οἷον τέτυφα· ϖεϖοίηκα· τούτου χάριν ἐπενόησαν οἱ ἀπλικοὶ ἴδιον παρακείμφον, ἵνα δυρεθῇ· μὴ διὰ φωνήεντος, ἁπλασιάζόμφος ὁ ϖῆς ακείμφος· οἷον ἀλήλιφα· ἐλήλυθα.

78 Πόθεν τὸ ἐμήμυκα; ϖῆς ἀπὸ τοῦ μύω τὸ ἐπιλείφω καὶ ϖαπήπφω ὁ ϖῆς ἤμυκα· ὁ ἀπλικὸς ὤφελεν εἰπεῖν ἤμυκα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀπλικὸς ϖῆς ἀεὶ ἀπὸ βραχείας ἄρχεται συνεσάλησε τὸ εῑ· καὶ ἐστὶν ἐμήμυκα

79 Πόθεν τὸ δέδοικα; παρὰ τὸ δείδω τὸ φοβοῦμαι· ὁ μὴ δείσω, ὁ παρακείμενος δέδφκα, ὁ μέσος δέδοικα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, δέδοικα.

80 Πόθεν τὸ εἴωθα· ϖῆς ἀπὸ τοῦ ἔθω, τὸ ἐξ οὗ ἔθῃς τὸ δηλ. ϖαθαίνομαι· ὁ ϖῆς εἶκα, ὁ μὴ εἴθα, μὴ πλεονασμῷ τοῦ ω, εἴωθα.

81 Πόθεν τὸ ἔμμορε; παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω· ὁ μέλλων μερῶ, ὁ παρακείμενος μέμαρκα· ὁ μέσος μέμορα, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ ω εἰς ο εἰκὸς ἔμμορε.

82 Πόθεν τὸ οἶδα; ϖῆς ἀπὸ τοῦ οἶδος οἶδοί δημι· τὸ δεύτερος οἶ Ω, ε ἐπικρατοῦσι δ' οἶδα συλλαβ', οἶδμαδα· μὴ κατὰ συγκοπὴν, οἶδα.

83 Πόθεν τὸ ὑφήφασμαι; ϖῆς ἀπὸ τοῦ ὑφάζω ὑφάσω ὕφακα ὕφασμαι ὑφάσθην ε ἀπλικῶς ὑφύφασμαι ἀντὶ τοῦ ὑφύφασμαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω ὑφανῶ· ὕφακα· ὕφασμαι· ἔθ' ὃ ἔχουσιν οἱ ἀπλικοὶ πολλάκις ἐν τοῖς τοιούτοις ῥήμασι τὸ πρὸ τοῦ μ σύμφωνον εἰς σ, οἷον ὑφάσμαι ὡς λαλάμπρυσμαι· ε ἀπλικῶς ὑφύφασμαι

φ πρώτης ᾱ δευτέρας συζυγίας τὸ πειράω μιμούμενον δύσκολον
μέσοι ᾱ, β δεύτεροι ᾱ. οἷον κτυπῶ, κτυπεῖς ἐκτυπε·
δουπῶ, δουπεῖς, ἐδούπησε· μυκῶ· μυκεῖς, ἐμυκα· ὧν ἡ τρίτη
συζυγίας τὸ πειράω μιμούμενον, ὅτε μέσοι παρακείμενοι δύσκολοι
εἰσι, οὔτε δεύτεροι ἀόριστοι.

Καὶ πότε ἰσοσυλλαβεῖ ὁ μέλλων τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ φωνήεντι γράφεται; νίκα ὁ νικήσω καὶ ὁ μέλλων ἰσοσυλλαβῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βαρυτόνων, λείβω λείψω λέλιφα λέλοιβα· ἐὰν δὲ πλεονασμὸν προσλαμβάνῃ ὁ μέλλων τοῦ φωνήεντος, ὅτε ὁ μέλλων ἐνεργητικοῦ· οἷον κτυπῶ, κτυπήσω, ἐκτύπηκα, ἐκτυπε· δουπῶ, δουπήσω, δεδούπηκα, δέδουπα· ὠφελῶ ὠφελήσω ὠφέλικ᾽, ὠφελα· πέφρικ᾽ πέφρικα· Πόθεν τὸ πέφρικ᾽; παρὰ τὸ φρίζω, φρίξω, πέφρικα· ὁ μέλλων πέφρικ᾽· Πόθεν λέγεται ὁ Ἀπολλώνιος; τὸ δὲ δοκεῖ ἀπὸ τοῦ δείδω φοβοῦμαι ἢ διὰ τοῦ ε διφθόγγου ἐπὶ τὸ δύο δεῖ· ἐξάπτει τὸ τελευταῖον σ εἰς κ, καὶ ἐγένετο, δέδοικα.

Πόθεν τὸ ἔοργα; ἀπὸ τοῦ ῥέζω, ῥέξω· ὁ μέλλων ἔρξω· καὶ καθ᾽ ὑπερβιβασμὸν τοῦ ι τὸ ει χειμ. ἔοργα· τοῦ ἐνεστῶτος ῥ ἀποβληθέντος.

Πόθεν τὸ ἔολπα; παρὰ τὸ ἔλπω· ὁ μέλλων ἔλψω· ὁ ἀόριστος ἤλπα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἤολπα· ἀπὸ τοῦ ἔπω λόγῳ παραλήγουσης γέγονεν ὁ μέσος ἀόριστος ὄλπα· πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔολπα.

Πόθεν τὸ ἔμμορε; ἀπὸ τοῦ μορῶ, μορήσω· ὃ σημαίνει τὸ τυγχάνω· ὁ μέσος ἀόριστος μέμορκα, ὁ δευτέρου ἀόριστος ἔμορον· πλεονασμῷ τοῦ μ, ἔμμορε.

Πόθεν τὸ πέπονθε; οἷον κακὰ πολλὰ πέπονθε; ἀπὸ τοῦ πάσχω τὸ παθῶ· ὁ μέλλων πείσω· ὁ ἀόριστος πέπεικα· πέπεισμαι· τὸ παθ᾽ ἓν πλεῖστα παθεῖν σημαίνει· πέπεισθε· ἡ δοτικὴ τοῦ τ εἰς σ, ἐκβολῇ τοῦ ι, πέπονθε· ἢ ἀπὸ τοῦ πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα· πεπόνημαι· πεπονήμεθα· πεπόνησθε· ἡ ἐν συγκοπῇ τῆς ὑπερβιβασμοῦ τόνου, πέπονθε.

Πόθεν τὸ ἐγρήγορθε; ἀπὸ τοῦ ἐγείρω· ἐγερῶ· ὁ ἀόριστος ἠγερκα· ὁ

ὑφύφασεν· ἀλλ᾽ ἐπεδὴ ὁ ἀττικὸς παρακείμενος ἔχει τὰ αὐτὰ
τῇ φωνήεντι ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ, ἐτράπη τὸ
ῡ εἰς ῐ, καὶ γέγονεν ὑφήφασεν· διατὶ μὴ ἔχον ἀντίστοιχον
ἐξάπτει εἰς ῐ; ἐπεδὴ καὶ τὸ ῐ εἰς ῡ ἐξέπεσεν ὡς ἐν τῷ ἀλ
μηρὸς· ἁλμυρὸς ᾱ τηρὸς· τυρὸς.

84 Πόθεν τὸ ἔοικε; παρὰ τὸ εἴδω τὸ ὁμοιῶ· ὁ μέλλων εἴσω· ὁ παρακείμενος ἔοικα, εἶκα· καὶ ἐν διαλύσει, ἔϊκα· μὴ πλεονασμοῦ τοῦ ο, ἔοικα· ἢ παρὰ τὸ εἴκω εἶκα· καὶ λόγῳ παραλήγοντος, οἶκα· ᾱ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔοικα, ὅθεν τὸ πέπονθα· παρὰ τὸ πονῶ πεπόνηκα· πεπόνημαι· πεπονήμεθα· πεπόνησθε· ἡ δοτικὴ τοῦ σ, πέπονθε.

85 Τίνος μέση διάθεσις; ἡ ἑκατέρων μετέχουσα· ὥσπερ τὸ φαιὸν ὃ μέσον λευκοῦ, καὶ μέλανος, ἑκατέρων μετέχει· οὕτως καὶ ἡ μέση διάθεσις· μέση οὖσα τῆς ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς, ἀμφοτέρων μετέχει.

86 Πόσα οὐδέτερα ῥήματα; πρᾶ· ζῶ· πλουτῶ· νικῶ· πάσχω.

87 Πόθεν τὸ ἤϊεν· οἷον δῆϊεν νῦν τὸ ἐοικὸς; παρὰ τὸ εἶμι τὸ σημαῖνον τὸ πορεύομαι· ὁ μέλλων εἶσω· ὁ ἀόριστος εἶα· καὶ ἐν διαλύσει, ἔϊα· καὶ ἐλιπόσει τοῦ ε εἰς η, ἤϊα· τὸ δὲ τοῦ ἤϊε.

88 Πότε ἐστὶ λιμοδένουσιν οἱ μέσοι παρακείμενοι; νίκα· ἀπὸ τῶν ρι ασιν μιμούμενον θεμάτων εὑρεθῇ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τρισύλλαβος ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενος, ἢ ἀπὸ μόνου τοῦ ε· οἷον, θλῶ· θλάσω· τέθλακα· κλῶ· κλάσω· κέκλακα· σμῶ· σμήσω· ἔσμηκα· δρῶ· δράσω· ἔδρακα· καὶ ζῶ· ζήσω· ἔζηκα.

89 Καὶ διατὶ οὐκ ἐγένοντο ὧν τούτων μέσοι παρακείμενοι; ἐπεὶ δὴ εἰ ἐγένοντο ἐπὶ τούτων μέσοι παρακείμενοι ἐμελλον οἱ μέσοι μιᾷ συλλαβῇ ἐμφαίνειν τῶν ἐνεργητικῶν παρακειμένων· εἶχον εἰς δισυλλαβίαν περιπεσεῖν· ὅπερ ὀκνοῦσι ποιεῖν· ἀσαφῆ γὰρ εὑρίσκεται δισύλλαβος μέσος παρακείμενος.

dissyllabi medii præteriti perfecti raro inueniuntur

90 Ἐπὶ ποίας συζυγίας εὑρίσκονται μέσοι παρακείμενοι; ἐπὶ

φ πρώτης

μέλλων ἠγέρα· καὶ ἀττικῶς, ἐγήγερα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ἐγήγορα. πλεονασμῷ τοῦ θ καὶ ς, γίνεται ἐγρήγορθα.

99 Πόθεν τὸ εἱστήκειν; παρὰ τὸ ἑστήκω· ἑστήξω· ἐξ οὗ τὸ ἑστήξειν· τὸ τεῖχος ἑστήξει χαλκοῖσι θεμέλιοις παρὰ Καλλιμάχῳ. τοῦ δὲ ἑστήκω ὁ μέλλων παρακείμενος ἕστηκα· ὁ ὑπερσυντέλικος ἑστήκειν. ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ συνεμπίπτειν κατὰ τὸ β΄ καὶ γ΄ πρόσωπον τῷ ἐνεστῶτι προσέλαβε τὸ ι καὶ ἐγένετο εἱστήκειν.

100 Καὶ διατί μὴ μόνον κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον προσέλαβε τὸ ι, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ πρῶτον; ἐπειδὴ οὐκ ἠδύναντο κατὰ μόνον τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον προσλαμβάνειν τὸ ι καὶ μὴ κατὰ τὸ πρῶτον· τὰ γὰρ τρία πρόσωπα συναρχεῖσθαι θέλουσιν ἀλλήλοις· οἷον τύπτω· τύπτεις· τύπτει· ἔτυπτον· ἔτυπτες· ἔτυπτε· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. τούτου χάριν προσέλαβε τὸ ι κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον, καὶ ἐγένετο εἱστήκειν.

101 Διατί ὅτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται ὁ ἐνεστώς, οὐκ αὐξάνει ὁ παρακείμενος τὴν ἄρχουσαν τοῦ ὑπερσυντελίκου, ὥσπερ ὁ ἐνεστὼς τοῦ παρατατικοῦ, καὶ ὁ μέλλων τοῦ ἀορίστου; ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι καθόλου εἰ ὁ παρατατικὸς ἀπὸ μακρᾶς ἄρχεται φύσει ἢ θέσει, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχονται καὶ οἱ λοιποὶ παρῳχημένοι, οἷον ἔστελλον, ἔσταλκα· ἐστάλκειν· ἔφθειρον, ἔφθαρκα· ἐφθάρκειν· ἔρραπτον, ἔρραφα· ἐρράφειν· ἠλέουν· ἠλέηκα· ἠλεήκειν. καὶ διὰ τοῦτο ὅτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται ὁ παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρχεται ὁ ὑπερσυντέλικος.

102 Καὶ πῶς ὅτε ὁ ἀττικὸς παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος αὐξάνει τὴν ἄρχουσαν ὁ ὑπερσυντέλικος, οἷον ἀλήλιφα· ἠληλίφειν· ἀγήγοχα· ἠγηγόχειν; ἰστέον ὅτι ταῦτα διαλεκτικά εἰσιν ἰδιώματα, καὶ οὐκ ἀναγκαῖα εἰς ἀναστροφὴν τῶν κοινῶν. σεσημείωται δὲ, ἐν τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις, ἀττικοῖς παρῳχημένοις, ὁ ἐληλύθειν ὑπερσυντέλικος· οὐκ αὐξάνει γὰρ τὴν ἄρχουσαν. καὶ ὁ ἐώλπειν· καὶ ὁ ἐώργειν· καὶ ἐῴκειν ὑπερσυντέλικοι ὁμοίως, οὐ μεγεθύνουσι τὴν ἄρχουσαν. ἰστέον ὅτι ταῦτα ὑπερβιβασμὸν ἀνεδέξαντο τοῦ χρόνου· ἔστι γὰρ ὁ μέλλων παρακείμενος ἔολπα· ἔοργα· ἔοικα· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἤολ-

πα· ἤοργα· ἤοικα· ἀλλὰ καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου ἐγένοντο ἐώλπειν· ἐώργειν· ἐῴκειν· τῆς πρώτης συλλαβῆς συσταλείσης εἰς τὸ ε· τῆς δὲ δευτέρας ἐκταθείσης εἰς τὸ ω.

Πῶς διαλύουσιν οἱ ἴωνες τὴν ει δίφθογγον, τὴν οὖσαν ἐν τῷ ὑπερσυντελικῷ εἰς εα· οἷον ἐτετύφειν· ἐτετύφεα· ἐπεποιήκειν, ἐπεποιήκεα· τοῦ ν ἀποβληθέντος· ἐπειδὴ τὸ α ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν· οἷον ξέρξην· ξέρξεα· ἦν ἦα· τὸ δὲ μῦσαν, ἔτυψαν ἀπὸ κλίσεως ἔχουσι τὸ ν· καὶ οὐ κατὰ πάθος ὥσπερ ταῦτα. 103

Διατί οἱ ἴωνες ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου, τὴν ει δίφθογγον, εἰς ε καὶ α διαλύουσιν, ἐπὶ δὲ τοῦ γ΄, εἰς δύο εε; ἐπειδὴ τὸ α χαρακτηριστικόν ἐστι πρώτου προσώπου, οὐ μὴν τὸ ε· οἷον ἔγραψα· ἔτυψα. καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου εἰς ε καὶ α διαλύουσι· τὸ δὲ ε τρίτου προσώπου ἐστίν· οἷον ἔτυπτε ἔλεγε· τὸ γὰρ ἐβόα ἀπὸ τοῦ ἐβόαε γέγονε. τούτου χάριν ἐπὶ τρίτου προσώπου τὴν ει δίφθογγον, εἰς δύο εε διαλύουσι. 104

Πῶς συναιροῦσιν οἱ ἀθηναῖοι τὸ διαλυθὲν τῆς ει διφθόγγου παρὰ τοῖς ἴωσιν; εἰς η· οἷον ἐπεποιήκεα, ἐπεποιήκη· ὅθεν τὸ ἐκεχήνη ἐγὼ, διὰ τοῦ η, παρὰ Ἀριστοφάνει· οἷον, ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἴσχυλον. 105

Διατί ἐπὶ τῶν περισπωμένων, οὐ ποιοῦσιν ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ τὸ γ΄ πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν, εἰς ον· οἷον ἐποίουν; ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἡ ἐν αὐτῷ μακρὰ τοῦ πρώτου προσώπου τοῦ ἑνικοῦ φύσει, ἀλλ' ἐκ συναιρέσεως· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐποίεον, γέγονε τὸ ἐποίουν. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐβόαον, τὸ ἐβόων· καὶ ἀπὸ τοῦ ἐχρύσοον, τὸ ἐχρύσουν· καὶ διὰ τοῦτο οὐ ποιοῦσι, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἰς ον. 106

Πόθεν τὸ ἔσημα; ἀπὸ τοῦ γαμῶ· γαμήσω· ἐγάμησα· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ η καὶ σ, ἔγαμα· καὶ τροπῇ ἰωνικῇ τοῦ α, εἰς η, γίνεται ἔγημα· καὶ ἐκεῖθεν ἡ μετοχὴ, ὁ γήμας. 107

Πότερον ὁ ἀόριστος φύσει μακρᾷ παραλήγει, ἢ θέσει; ἰστέον ὅτι ὁ πρῶτος ἀόριστος ποτὲ μὲν φύσει μακρᾷ παραλήγει· ὡς ἐπὶ τοῦ, ἐποίησα· ἐνόησα· ἐστεφάνωσα. ποτὲ δὲ θέσει· ὡς ἐπὶ τοῦ ἔγραψα· ἔνυξα· ποτὲ 108

δὲ φύσει ⸋ θέσει· ὡς ἐπὶ τοῦ ἦλθα· ταῦτα γὰρ ἡ μὲν φύσει μακρὰ παραλήγουσα καθ' ὅτι τὴν εἰ διφθόγγῳ ἴσα λήγει· ⸋ θέσει, καθὸ ἔχουσι ἐπιφορὰ μὴ δι' ὅλου συμφωνοῦσαν· ἀπὸ δὲ βραχείας ἴσα λήγουσι· ὡς ἐπὶ τοῦ ἐτέλεσα ἐσύρισα· ἐγέλασα· ὅθεν καὶ ἀμαλογώτεροί εἰσιν οἱ πλησιάζοντες τῷ σ· ἵνα μακρὰ ἴσα λήγῃ τὰ· ἐτέλεσα γὰρ ⸋ ἐσύρισα καὶ ἐγέλασα λέγουσι·

107 Διατὶ σεσημείωμαι, ὁ εἶπα ἦνεγκα ἔδωκα ⸋ ἔθηκα ⸋ ἧκα ⸋ οὐ ἐπεὶ δὴ ἅπαξ ἐφύλαξαν τὰ μέλλοντα τὸ σύμφωνον· ⸋ ὅτι διὰ φωνήεντων ὑφηνέχθησαν· ἀδέσποτοι δὲ οἱ πρῶτοι ⸋, διὰ φωνήεντος ἐκφοβοῦ· αἰγὰ δὲ ἔνδος τὰ ἐπὶ ἡμιφώνων· ξ ψ λ μ ν ρ σ·

110 Διατὶ ὠσάντα ὄντα, σεσημειωμένων ⸋ λέγω δή, τοῦ εἶπα ἤνεγκα· ἔδωκα· ἔθηκα· ἧκα· ὁ μὲν εἶπα ⸋ ὁ ἤνεγκα κλίνουσι τὸ μεγάλως ⸋ τὸ δὲ λοιπὸν ἐγκλίσεις· ὁ δὲ ἔθηκα· ἔδωκα· ἧκα ἐκλίνουσι· ἐπειδὴ ὁ εἶπα ⸋ ἤνεγκα, ἐκ ἐχουσι μέλοντα συχνὰς τὸ φείλοντας ἐλέγξαι τὴν παραλοσίαν αὐτῶν· οἱ δὲ ἑπτὰ μὴ ἐνέγξω μέλοντες, ἐκεῖσιν ἐνχήσει· τοῦτον χάριν οὐκωλύοντα κλίνεσθαι ⸋ εἰς τὰς μεγάλας· ⸋ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις· ὁ δὲ ἔδωκα· ἔθηκα· ⸋ ἧκα· ἐπειδὴ ἐ χουσι μέλοντας συχνὰς τὸ φείλοντα τ' ἐλέγξαι τὴν παραλοσίαν αὐτ'· τὸ δώσω· θήσω· ἥσω· τὸ χάριν κωλύουσι κλίνεσθαι εἰς τὰς μεγάλας, ⸋ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσ.

δόσαν

111 Πόθεν τὸ δόσαν· οἷον δόσαν δέμοι ὑδρ ἀχαιῶν; ὡσαρὰ τὸ δίδωμι· δώσω· ὁ δὼ τερ ⸋ ἔδωσα· τὸ πρῶτον τῶν πλ χ', ἔδομεν· ἔδοτε· ἔδοσαν· οἱ γὰρ ποιηταὶ σωαρχομένους ποιοῦσι τοὺς ⸋ χμένους τοῖς ἰδίοις ἐνεγῶσιν· οἷον, ἔτυπτε· τύπτε·

112 Διατὶ οἱ ἐξμόνοι χρόνοι ἀριθμοῦνται οἷον ὁ ἐνεγῶσ· παρακείμενος, ἑπτ ⸋ ⸋· ὁ μὲν ἡ ὁ δώ τερ ⸋ καὶ ὁ δώτερος μὴ οὐκ ἀριθμῶνται; διὰ τὸ τὸν πρῶτον ⸋ δώτερον ⸋ ὑπ' ἕνα χρόνον ἄγεσθαι· ⸋ διὰ τὸ, τὸν πρῶτον ⸋ δώτερον μέλοντα ὁμοίως ὑπ' ἕνα χρόνον ἄγεσθαι· δύο γὰρ σημαινόμενα τοῖς τέσσαρσι·

Aoristũ primũ & secundũ idẽ significare. futurũ itidem primũ & secundũ. Dissentire videt Theodorus prodromus

syllaba longa natura & positione simul

αφωνήεντα· ι mitte ceteri ἄφωνα

ἦνεγκα
ἔδωκα
ἔθηκα
ἧκα
εἶπα

Διατὶ ἀπὸ μὲν βαρυτόνων ἰσοσυλλαβεῖ ὁ δώτερ ⸋ τῷ πρώτῳ, ἀπὸ δὲ περισπωμένων μιᾷ συλλ. τοῦ πρώτου; ἐπειδὴ νίκαι βαρύνει τὸ θέμα, ⸋ ὁ πρῶτος μὴ ⸋ ὁ δώτερ ⸋ ἰσοσυλλαβᾶσιν· οἷον τύπτω, τύψω· τυπτῶ γράφω· γράψω· γραφῶ· τὸ δὲ γράφειν πρότερ καὶ ὁ πρῶτος ⸋, ἢ ὁ δώτερ ⸋ ἰσοσυλλαβᾶσιν· νίκα, δὲ περισπᾶται τὸ θέμα, συλλ μιᾷ συλλαβῇ ὁ δώτερ ⸋ τῷ πρώτου μέλοντος· οἷον κτυπῶ κτυπήσω· κτυπῶ· δουπῶ δουπήσω δουπῶ· τούτου χάριν τότε ἢ ὁ δώτερος ⸋ συλλ τοῦ πρώτου συλλαβῇ· οἷον κτυπῶ κτυπήσω· ἐκτύπησα, ἐκτυπον· ἐδούπησα, ἐδουπον·

114 Πόθεν διακρίνονται οἱ δώτεροι μέλοντες πρὸς τοὺς πρώτους; ἐκ τῶν ἰδίων ἐνεγῶτων; ἐκφ ἐντελείας· οἷς δώτεροι μέλοντες οὐκ ἔχουσιν ἐντελῶς· οἷον κτυπῶ· δουπῶ· οἱ δὲ ἐνεγῶτες ἔχουσιν· οἷον κτυπέω, κτυπῶ· δουπέω, δουπῶ· πλέω, πλῶ· ⸋ ἐκ τέρου διακρίνονται·

115 Πόθεν διακρίνονται οἱ δώτεροι ἀόριστοι ἐκ τῶν ⸋ σωεμπίπτοντες αὐτοῖς, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔγραφον· ἔλεγον; ἐκ τ' μερῶν· αἱ δὲ μερικαὶ τοῦ ⸋ βαρύνουσι· οἷον ἔτυπτον· τύπτων· ἑκόστον· κόπτων· ἔρραπτον, ῥάπτων· οἱ δὲ τ' δευτέρων ἀορίστων ὀξυνόντων· οἷον τυπτών· λαβών· φαγών· πιών· δραμών· χωρεῖς τὰ πέφυτέμνων· καμ· λέγων· γραφ· ταῦτα β' ⸋ ὄντα βαρυνόντων.

Τυπτών λαβών φαγών

Phlegmonius

116 Πότε συστέλλει ἡ βαλούσα τοῦ δώτερ ⸋ ἐπὶ τ' πρεσωμῆ· ⸋ πότε φυλάττει· μακρὰ ὡς φησὶ Φιλόπονος· ὅτι τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα, φυλάττουσι μακρὰν τὴν βαλούσαν τοῦ δώτερ ⸋ ἐπὶ τ' πρεσωμῆ· οἷον χρησμῶ, ἔχρησμον· ὁλισθῶ· ὤλισθον· βλασῶ, ἔβλασον· ἀλαλκῶ, ἤλαλκον· ἁμαρτῶ ἥμαρτον· τὰ δὲ μὴ ἔχοντα δύο σύμφωνα συστέλλουσι τὴν βαλούσαν τοῦ δώτερου ἀορίστου· οἷον ληκῶ, ἔλακ· χωρεῖς τοῦ δουπῶ ἔδουπον· πρίω, ἔπριον· καὶ ῥῶ, ἔρρον·

117 Διατὶ τὸ εἶπον, ⸋ ἦλθον, ἀπὸ βαρυτόνου ὄντα θέματος, φύσει

μακρᾷ παραλήγεται; ἐπειδὴ ταῦτα λόγῳ ἀρχούσης ἐφύλαξαν τὴν μακράν· ἢ γὰρ δισύλλαβα ὄντα τὴν αὐτὴν ἔχουσιν αὐξῆχουσαν καὶ ὠσεραλήγουσαν.

118 Καὶ διατὶ τὸ εἶπον εἰ λόγῳ ἀρχούσης προσέλαβε τὸ ι, οὐκαὶ πο βάλλῃ αὐτὸ ζωπαῖς μεγαχαῖς καὶ ἐντεῦξι λοιπαῖς ἐγκλίσεσι; τὰ γὰρ λόγῳ ἀρχούσης αὐξανόμενα, ἀποβάλλοντες ζωπαῖς λοιπαῖσ ἐγκλίσεσι διὰ τροῦ, ὁ εἰσῶν μεγαχὴ οὐκ ἀποβάλλῃ τὸ ι καὶ γίνεται ἐσῶν, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἐσῶν μεσοχῆ ιβ τῇ σημαινούσῃ τὸ ὑποτέρχων· ὅστις γὰρ ὢν· ὁ ἐπενθύσεις γίνεται ἐσῶν· ὡς περ καὶ σιῶν καὶ ὠσεροῦν· καὶ ἄλλως, ἐπειδὴ καινὸν ὅλον ὁ λέγων· ὅτι πᾶς ὁλότερος ἀόριστος σωσαρχόμενος τῷ πρώτῳ ἀορίστῳ ἐντῇ ὁριστικῇ ἐγκλίσει σωσάρχεται αὐτῷ ιγ ζωντεῖς μεγαχαῖς, καὶ ζωντεῖς λοιπαῖσ ἐγκλίσεσιν· οἷον ἔτυψα ἔτυπον· τύψω· τυπῶ· τύψομ· τύπε· τύψοι μι· τύποι μι· ἐὰν τύψω· ἐὰν τύπω· τύψας· τυπών, ὥστως εἶπον εἰ ὠμήν· τοῦ χάειν, ὁ εἶπον ὁλότερος ἀόριστος, οὐκ ἀποβάλλῃ τὸ ι διατὶ ζωντεῖς μεγαχαῖς οὐτε ζωντεῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσιν· οἷον χ κερῶ, ἔκφρα· κέκραικέκρας· κέκρον κέκραμαι· ἐὰν κέκρω. ιδ

κέκρας κέκρον κέκραμαι

119 Πότε τὸ ἴδον ὁλότερου ἀορίστου γράφεται διὰ τοῦ ι· ἢ πότε διὰ τοῦ ει διφθόγγου; λόγῳ μὲν ἀρχούσης, διὰ τοῦ ει διφθόγγου γράφεται· οἷον, εἶδον γὰρ σκοροπὴν ἐς πασαπολέασαν ἐλθών· ιε λόγῳ δὲ παραληγούσης διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον ἀκίδνασι οὐ πιθόμην.

ἴδον εἶδον

120 Πόθεν τὸ ἤμβροτον ὁ σημαίνῃ τὸ ἥμαρτον; ἀπὸ τοῦ ἁμαρτῶ ἁμαρτήσω· καὶ ὁ ὁλότερος ἀόριστος ἤμαρτον· καὶ καθὸ περ βιβασμὸν τοῦ ρ̄, καὶ προπὴ τοῦ α̈ εἰς ο̄, καὶ πλεοναστικὸν τὸ β̄, ἤμβροτον. ιη

ἤμβροτον

121 Καὶ διατὶ ἐπλεόνασε τὸ β̄; ἐπειδὴ τὸ μ̄ πρὸ τοῦ ρ̄ ὅτε ἐν συλλήβῃ δύνατα εἶναι, ὅτε ἐν διαιρέσει· ἐν συλλήβῃ μὲν, ἐπειδὴ ἀμετάβολον ἀμεταβόλου προηγεῖται· εἰ μὴ τὸ μ̄ τοῦ ν̄

μνᾶ μνᾶς ἀμνός

οἷον μνᾶ μνᾶς, καὶ ἀμνὸς, ἐν διαιρέσει δὲ ἀκυβερνήσιαρ εἶναι τὸ μ̄ πρὸ τοῦ ρ̄· ἐπειδὴ τὸ ρ̄, ἀεὶ βύβλῃ ἕτερον σύμφωνον πρὸ ἑαυτοῦ εἰ μὴ τὸ ρ̄· οἷον, ἐέρσι, ἀορασία· ἀέρσωσον· ἢ διὰ τοῦ ἐπλεόνασε τὸ β̄· ἢ ἐβρόεγο ἤμβροτον.

122 Πότε δεῖ λέγῃν ἐπλησάμην, ἢ πότε ἐπλασάμην; ἐπὶμὲν σωματικῶν ἐπλησάμην· ἐπὶ δὲ λέγῃν ἐπλησάμην, διὰ τοῦ η̄, ὀξοῦ· ἢ τὸ ἐπλήσαμεν· ἐπὶ δὲ ψυχικῶν ἢ δεῖ λέγῃν ἐπλασάμην ὀξύ· ἢ τὸ ἐπλάσαμεν· ὀξύ· καὶ ἐπλάσαμεν εἰπεῖν διὰ τοῦ α̈· ὁ δὲ ἡλικιώτης, ὡσὶν ψυχῆς διαθέσεως, καὶ ἐπλασάμην εἰπεῖν διὰ τοῦ ἀναγκαίου τὸ μέσον· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπλάσω πονήσω· ἢ πονέσω δεῖ λέγῃν· ἐπὶ ψυχικῶν μὲν, διὰ τοῦ η̄· σωματικῶν δὲ, διὰ τοῦ ε̄. πο

ἐπλησάμην ἐπλάσαμεν ἐξεπλάγλω πονήσω πονέσω

123 Πόθεν τὸ ἔπεφνον· παρὰ τὸ φῶ τὸ φωνεύω γίνεται Φένω διὰ τοῦ ε̄· ὁ ζωσ ἔφενον· καὶ ἐπέφενον· ἢ κῆ συγκοπὴν, ἐπέφνον.

124 Πόθεν τὸ ἔκαδε τὸ σημαίνον τὸ ἤρεσκε; ἀπὸ τοῦ ἥδω τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀρέσκω· ὁ μῆ, ἥσω· ὁ δὲ ὁλότερος ζωσ, λέγω μὲν παραλῃγούσης εἰσὶ· διὰ τοῦ ε̄· τὸ ἔκαδε ἐκηδεῖ μυθος ἀπὸ τοῦ μοῦ ἡ μοῦσα· ἢ μᾶσε· λόγῳ δὲ ἀρχούσης, γίνεται μαρ· ἢ τὸ ζέλιον ἤδε· κῆ δὲ ἀλυσιν τοῦ ει εἰς ε ἢ ᾱ, γίνεται ἔασδε· ὡς τὸ ἥλιω ἐάλιω· πε

ἔπλησαν ἐπλάσαμον ἐξεπλάγλω πονήσω πονέσω ἔπασχον ἔμαθον ἔμαθον ἔπραθον ἔμαθον ἔχθρον ἔχθρον ἔπαθον

125 Πόθεν τὸ τετύκουρ, ὁ σημαίνῃ, τὸ κατεσκεύασαν· ἀπὸ τοῦ τεύχω· τὸ κατασκευάζω· ὁ ὁλότερος ζωσ, ἔτυχον· ὁ μῆ, ἐτυχόμιν· τὸ τρίτον μὲν πλῆ ἐτύχομεν· καὶ κῆ διπλασιασμὸν τοῦ τ̄, ὃ ζῳ πῆ τοῦ χ̄ εἰσ κ̄, τετύκουρ· οἷον τετύκουρός τε δεῖπε.

τετύκουρ τετυκουρός τε δεῖπε

126 Πῶς συντέλλῃ ἡ παραλήγουσα τοῦ ὁλοτέρου ἀορίστου; ἰστέον ὅτι ὁ ὁλότερος ἀόριστος δεχόνῳ φωλεῖ ᾱς παραλήγειαν· ὅθεν ἐπὶ τοῦ ζῶ γω ἔζοσαν· τὸ ω εἰς α̈ ἐζόασα· ἐπὶ τοῦ λήβω, ἔλαβον, τὸ η̄, εἰς α̈, ἐπὶ τοῦ μήθω, ἔμαθον· καὶ πρήθω, ἔπραθον ὡσαύτως. τρ

127 Ἐὰν εὑρεθῶσι δύο δεχόνα ἐντῷ ἐνεστῶτι· ποῖον ἀποβάλλει ἐν τῷ ὁλοτέρῳ ἀορίστῳ; τὸ ὁλότερον ἀπαβαίνει· ἵνα φυλάττῃ τὸ πρῶτον· οἷον, καίω ἔκαον· ὀξοῦ καὶ τὸ ἐκαίω· καίρω ἔχαρον· ὀξὺ καὶ τὸ ἐχάρλω· χαίνω, ἔχανον ὀξοῦ· ἢ τὸ ἐχάνλω· πεύω, ἔπευσα· ὀξοῦ καὶ τὸ ἐπεύσην· καὶ ἀνεπεύσην. χ ψ πε

128 Ἐν τῇ σωτηρίᾳ οὐ συνέλκεται ἡ εἰ δὲ φθοῦσον ἐν τῷ δευτέρῳ ἀ
οείσῳ, τὸ ε ἀποβάλλῃ, καὶ φυλάττῃ τὸ ι· οἷον λείπω· ἔλιπον.
πέσω, ἔπεσον. ὀξύ τὸ ἀπαρέμφατον πεθεῖν· λέβω, ἔλιβον. π·λι
χωρὶς τῶν δισυλλάβων φησὶ συζυγίας· ἐπὶ κείνων τὸ ι ἀπο
βάλλεται, καὶ γράπτεται τὸ ε εἰς α κατὰ τὸν δεύτερον ἀό
ριστον· οἷον κείρω· κεραῶ· ἔκαρον· ὀξύ καὶ τὸ ἐκάρην· φθεί χα·ε
ρω· φθερῶ· ἔφθαρ\· ὀξύ δ ἐφθάρην· σπείρω· σπερῶ· ἔσπαρ\·
ὀξύ καὶ τὸ ἐσπάρην· ὀξύ καὶ τὸ ἐκτάνην. ε·κ
Γ' ωτεσον 129 Πόθεν τὸ ἔπεσον; ὡς φησὶ Ἡρωδιανός ἀπὸ τοῦ πεσῶ πεσεῖσαι·
μῶ γίνεται πεσήσω· ὀξύ δ ἐξημαστικὸν ὄνομα πέσημα· καὶ ὁ πε
δεύτερος ἀόριστος, ἔπεσον· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ χαράσσω τὸ χαρᾶ
χαρασμον· καὶ ἀπὸ κτυπῶ, ἔκτυπον· καὶ διατί μὴ ἀπὸ τοῦ πε
σῶ βαρυτόνου ἔγεγνε τὸ ἔπεσον; ἐπειδὴ οὐδέποτε τὸ ἐν σί
γμα, χαρακτηριστικὸν εἶναι βαρυτόνου ῥήσεως· ἡ γὰρ δ' συ
ζυγία τῶν βαρυτόνων διὰ τοῦ ζ. ἢ δύο σ ἐκφέρεται·
οὐμὴν δ ξένος σ οἷον φράζω, ὀρύσσω.

γρέπτω γρέξω ἔξω 130 Διατὶ οἰθρέψω· καὶ θρέξω· καὶ ἔξω μέλοντος, οὐ σωμαρ χον
πος ῥῆσις ἰδίοις ἐνεργοῦσιν· ὁ μὲν τύψω καὶ λέξω· σωμαρ
χοντας; ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ ρ μετὰ τῶν δα
σέων, δασὺ ὄντι καὶ μετὰ τῶν ψιλῶν, ψιλόν· καὶ εἰ ἐγίνε
το θρέφω, θρέχω· ὥφελεν ἂν δασύνεσθαι τὸ ρ· καὶ ἐπειδὴ
ἕτερος κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι οὐδέποτε δασύλαβος λέ
ξις θέλῃ εἶναι ἐν χρήσει ἡ προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης
ἀπὸ δασέος, καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέος· διὰ τοῦτο ἐγρά
φη τὸ δασὺ εἰς ψιλόν· καὶ ἐγίνετο τρέφω· καὶ τρέχω· οὐδὲ
ἔξω, διὰ σωμαρχῆ· ἐπειδὴ δασύνεται, τοῦ ἐνεστῶτος ψιλ μένου·
131 Ποῖα ῥήματα ζεύγνυται ὅταν πρὸ σὶν ἀπὸ μέλλοντος μὴ μέλοντ;
τὰ ἔχοντα ἐν λ· ἐνεστῶτος μιᾷ συλλαβῇ μελλοντικῷ τὸ ἐνε
στῶτος· οἷον, θέλω, θελήσω· βάλλω, βαλῶ, μέλλω, μελήσω· οἱ μελή
σουσι δέμοι ἴσως· ἢ τὸ ὀφείλω ὀφλήσω ἢ τὰ ὅμοια.

ζήσω βουλήσω μνήσω

Διατὶ νίκα ὁ ἐνεστὼς διὰ τοῦ β ἢ φ ἢ π ἢ πτ, ὁ μὲν ἐκφωνεῖ διὰ τοῦ 132
φ· ἐπεσθὴ ἀναλογεῖ ὁ μὲν τῇ ὑθείᾳ· ὁ δὲ ἐνεστὼς τῇ σενικῇ· ἡ
νίκα ἡ ὑθεῖα διὰ τοῦ φ ἐκφέρει, ὅτε ἡ γενικὴ διὰ τοῦ β· ἢ φ·
ἢ π· ἢ πτ· ἐκφέρει· οἷον ἄφαφ ἄφαμος· κύκλωφ, κύκλω
πος· κίμυφ κίνυφος· μὴ τούτου χάριν ὅταν ὁ ἐνεστὼς διὰ τοῦ
β ἢ φ ἢ π τ· τότε ὁ μὲν διὰ τοῦ φ ἐκφέρεται·
Πότε ὁ μὲν φησὶ λειτέρτης συζυγίας διὰ τοῦ ξ· ἐκφέρει· ἡ πόλε 133
διὰ τοῦ σ· ἡνίλαμψω ὁ ἐνεστὼς, διὰ δύο σ ἐκφέρει· τότε ὁ μὲν
διὰ τοῦ ξ· ἐκφέρεται· χωρὶς τῶν ἰμάσσω, ἱμάσσω· ἰνάσσω· ἰνάσσω·
πάσσω, πάσσω, λάσσω λάσσω, καὶ ἐρίσσω· ἐρίσσω· ἡνίκα δὲ διὰ
τοῦ ζ· ὁ ἐνεστὼς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπερχων· τότε ὁ μὲν διὰ
τοῦ σ· ἐκφέρει· χωρὶς τῶν οἰμώζω, οἰμώξω, αἰάζω, αἰάξω,
ὀλολύζω, ὀλολύξω· στενάζω, στενάξω· ἀλαπάζω, ἀλαπάξω·
τὰ δὲ διὰ τοῦ ζ· ἐκφερόμενα, δισύλλαβα ὄντα, διφορεῖται, καὶ
ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ξ· ἐκφέρονται κατὰ τὸν μέλλοντα οἷον κράζω,
κράξω· σάζω, σάξω· πλάζω· πλάξω· ποτὲ δὲ διὰ τοῦ σ, οἷ
ον φράζω· φράσω· βρύζω· βρύσω· κτίζω· κτίσω·
Διατὶ περιαιροῦσιν οἱ ἀθηναῖοι τὸν μέλλοντα ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ἴζω 134 νομίζω & similia
ῥημάτων ὑπερ δύο συλλαβάς; ἐπειδὴ κανὼν ὅδε ἐστὶν ὁ λέγων·
ὅτι ἡ παραλήγουσα τοῦ παρατατικοῦ μέλλοντος ἢ ἴσον θέλῃ εἶ
ναι πρὸς τὴν παραλήγουσαν τοῦ βαρυτόνου ἐνεστῶτος, ἢ μείζων·
οὐδέποτε δὲ ἐλάττων χωρὶς τοῦ πνίγω, πνίξω, ἐρύκω, ἐρύ
ξω· καὶ ψύχω· ψύξω· ἐπεὶ οὖν ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ἴζω ῥημάτων
ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἐλάττων εὑρίσκεται ἡ παραλήγουσα
τοῦ μέλλοντος τοῦ ἰδίου ἐνεστῶτος· φύσιν χάριν περιαιροῦσιν αὐ
τῶν· κανὼν γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι ἡνίκα ὁ μὲν ἐλάττονα ἔχει τὴν
ἰδίαν παραλήγουσαν φησὶ παραληγούσης βαρυτόνου ἐνεστῶτος,
περιαιροῦσι· κείρω· κερῶ· φθείρω, φθερῶ· μαίνω, μανῶ·
Πότε ὁ μέλλων τῆς πρώτης συζυγίας τὸ περιαιρεῖται· τῶν ἡ 135
παραλήγεται, καὶ πότε τῷ ε; ἡνίκα ὁ ἐνεστὼς μακρᾷ παρα

De futuris quartæ conjugationis

λήγεται· τότε ὁ μέλλων ἀπὸ τοῦ ῑ ἐκφέρεται· οἷον ποιή-
σω· ὠθῶ, ὠθήσω· λύω, λύσω· χωρίζω τὸ ἀρχῶ, ἀρξέσω· καὶ
λάκω, λάξω· εἰ δὲ βραχέα. ᾗ δὲ λήγεται· τότε ὁ μὲν πα-
τὴρ ἢ ποιᾶ λήγεται, οἷον νοῶ· νοήσω· φιλῶ, φιλήσω· ποιῶ, ποι-
ήσω· πλῶ ἢ τῷ ε· οἷον ὁλῶ· ὀλέσω· τελῶ τελέσω· πλῶ ἢ φθο-
ρεῖται· οἷον φορῶ, φορήσω, ἢ φορέσω· πονῶ πονήσω· καὶ πονέ-
σω· ἢ πότε δεῖ λέγειν· πονήσω, ἢ πότε πονέσω; νίκα μὲν ψυ-
χικῶς ποιήσω δεῖ λέγειν ἀπὸ τοῦ η· νίκα δὲ σωματικῶς, νι-
νέσω, ἀπὸ τοῦ ε· σεσημείωται παρ' ἀριστοφάνῃ· ἐξοργίσει πο-
ιῶν καὶ μὴ τῷ σκέλει· ἀπὸ τὸ μέγεθος.

136 Πότε ᾗ δὲ λήγει ὁ μὲν ἀπὸ δευτέρας συζυγίας τῶν περισσομέ-
νων η· ἢ πότε τῶν ᾱ; νίκα μὲν ὁ ἐνεστὼς ἐν τῇ ᾗ δὲ λήγῃ σημαίνει
ὁτὲ η μόνον η καὶ ἀφθόγγῳ· πότε ὁ μὲν τῇ ᾱ ᾗ δὲ λήγει· οἷον ἐμ-
έσω ἀνιῶ ἀνιάσω· κοπτῶ κόψω· πάσσω· τὸ δὲ ἔχοντα τὸ ᾱ ἐν τῇ
ᾗ δὲ λήγουσι φωνέεντος, τέσσαρά εἰσι· καὶ τὰ μὲν δύο· τῷ η ᾗ δὲ
λήγοντα καὶ τὸν μέλοντα· οἷον ἀκοῶ, βοήσω· γοῶ, γοήσω· τὰ δὲ
δύο τῷ ᾱ· οἷον ἀκροῶ· ἀκροάσω· μακοῶ, μακοάσω· τὰ δὲ ἔ-
χοντα τὸ ᾱ, ἢ τὸ λ· ὑπερμίαν συλλαβὴν· μὴ προϋποκειμένου συμ-
φώνου, ᾗ δὲ λήγει καὶ τὸ ᾱ μέλοντα· οἷον, ψεύδω, ψευδάσω·
φυρῶ, φυράσω· γελῶ, γελάσω· χαλῶ, χαλάσω· τὰ δὲ ἔχοντα
πρὸ τοῦ ᾱ, ἢ τὸ λ, σύμφωνον ὑπερμίαν συλλαβὴν, τῷ η ᾗ δὲ λή-
γεται· οἷον ποδαργῶ· ποδαργήσω· ὁμοκλῶ· ὁμοκλήσω· κολ-
λῶ κολλήσω· τὰ δὲ ἔχοντα πρὸ τοῦ ᾱ, ἢ τὸ λ, σύμφωνον μορόσυλλα-
βα ὄντα· εἰ μὴ ποιῆσι παραγωγήν εἰσι τῷ η ᾗ δὲ λήγεται·
καὶ τὸν μέλοντα· οἷον χῶ, χήσω· κίχημι· πλῶ, πλήσω· πλήμι·
εἰ δὲ μὴ ποιῆσι ᾗ παραγωγήν εἰσι τῷ ᾱ ᾗ δὲ λήγοντα· οἷον
θλῶ, θλάσω· κλῶ, κλάσω·

137 Πότε παρὰ λήγεται ὁ μὲν τῆς γ συζυγίας τῶν περισσομέ-
νων· τῷ ο, ἢ πότε τῷ ω; πάντα τὰ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν
περισσομένων ἐν μάτος, τῷ ω ᾗ δὲ λήγει καὶ τὸν μέλοντα ω
εἰς τὸ ὁμῶ, ὁμόσω· ὀνῶ, ὀνόσω· ἀρῶ, ἀρόσω· βοῶ· βοόσω· ᾗ δὲ βαρ-

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Πῶς σωμαρεῖται, ἡ πρώτη καὶ δευτέρα καὶ τρίτη συζυγίας τῶν 138
περισσομένων ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἐνεστῶτος; ἡ μὲν πρώτη συ-
ζυγία τῶν περισσομένων τὸ ε ο, εἰς τὸ οῦ δίφθογγον σωμαρ-
εῖ· οἷον ποιέομαι ποιοῦμαι· ἡ δὲ δευτέρα τὸ αο εἰς ῶ, οἷον
βοάομαι, βοῶμαι· ἡ δὲ τρίτη, τὰ δύο οο εἰς τὸ οῦ δίφθογγον· οἷον
χρυσόομαι, χρυσοῦμαι.

Τίνῳ παρὰ λήγουσαν θέλῃ ἔχειν ὁ ἐνεστὼς παθητικός; καθό- 139
λου ὁ ἐνεστὼς παθητικὸς τῷ παρὰ λήγουσαν θέλῃ ἔχειν, τὰ πα-
θητικοῦ ἐνδιαθέτου ἐνεστῶτος, οἷον τύπτομαι, τύπτομ· νοοῦμαι
νοοῦμ· βοῶμαι, βοῶμ· χρυσοῦμαι, χρυσοῦμ· τίθεμαι, τίθεμ·
ἵσταμαι, ἵσταμ· δίδομαι, δίδομ· ζώγνυμαι, ζώγνυμ·

Γόθεν τὸ ῆμαι σημαίνῃ τὸ καθημ· ἀπὸ τοῦ ε ω· ἢ περισσομένου 140
ε ω· ἢ βαρυτόνου ἔνημι· ἢ τὸ παθητικόν, ἕεμ· ἢ κῖ σωαλοιφὴν
τῆ δύο εἰς ῆ, ῆμαι· ἢ μετὰ φῖ κῖ προθέσεως, κάθημαι.

Γόθεν τὸ κεῖμαι, παρὰ τῷ κέω· καὶ περισσομένῳ σ, κεῶ· καὶ πα- 141
ράγωγον, κέημι· καὶ τὸ παθητικὸν, κέεμαι· ἢ κατὰ σωαλοι-
φὴν τῆ δύο εἰς ῆ, κεῖμαι·

Γοῖα ἐήμασι τοῖσι· τὰ δύο ῥα πρόσωπα τῶν παθητικῶν ἐνεστώτων 142
δια δύο, ἢ ποῖα τοῖσι; τὰ ἀπὸ τῆς εἰς ῶ βαρυτόνων, καὶ τὰ ἀπὸ φῖ
πρώτης συζυγίας τῶν περισσομένων τὰ δύο τρία εἰς η κατα-
λήγοντα μετὰ τοῦ ι· τὰ δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περι-
σσομένων γίνονται τὰ ξῖ τα πρόσωπα τῆς ἐνεργητικῶν δύο τρία τῶν
παθητικῶν· οἷον βοῶ βοᾶσι, ποιᾶ· βοῶμαι, ποιᾶ· χρυσῶ, χρυ-
σοῖσι, χρυσοῖ, χρυσοῦμαι· χρυσοῖ· πλῃρῶ, πλῃροῖσι, πλῃροῖ,
πλῃροῦμαι, πλῃροῖ·

Γῶς ποιεῖ ἡ πρώτη συζυγίας τῶν περισσομένων, καὶ ἡ δευτέρα, καὶ ἡ τρί- 143
τη τὸ β πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ ξῖ; ἢ μὲν πρώτη συζυγίας τῶν
περισσομένων περισσὰ τὸ δύο τρία πρόσωπα τοῦ παθητικοῦ
ξῖ καὶ φῖ τὸ ἀφθόγγως σημαῖνον οἷον, ἐνοέω· ἐποιήθη· ἡ δευ-

τέρας ὁμοίως περισσᾶ ἔχουσα τὸν τελευταῖον εἰς ὃν κατα-
λήγουσαν· οἷον ἐδοῶ· ἐμελῶ· ἡ δὲ τρίτη ὁμοίως περισσὰς τὴν
τελευταίαν εἰς ὃ λήγουσαν ἔχουσα οἷον, ἐχρυσᾶ· ἐφοινᾶ· ἐστεφανᾶ·

144 Διατὶ ἰσοσυλλαβεῖ ὁ παθητικὸς τῷ ἐνεργητικῷ; καθό-
λου πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν περιττοσυλ-
λαβοῦν λείπει τὰ ἰδιάζοντα ἐνεργητικὰ ἐπειδὴ τὰ ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν
ἢ περιττοσυλλαβοῦντα τὸ ἐνεργητικὸν ἔχουσιν τὸν ἀόριστον τοῦ
πλήθους ἐνεργητικὸν ἀφ' ἑνικοῦ· ἀφ' ἐνεργητικοῦ μετοχῆς οἷον, τύπ-
μω, τύπτω· τύπτω μι, ἐτύπτομην· ἐτύψα
μην· τύψω· τύψαντο· ἐτυψάμην ἐτύπτομ', τύπτομαι, ἐτυπτόμην· τύψο-
μαι τύψομ' τύψονται· τύψομ' τυπῶ μην· τυπῶ σομαι· τυπῶ μ', ὁ δὲ παθη-
τικὸς τῷ, μὴ δυνάμενος φυλάξαι τὸν τῆς ἀληθείας τὸν παθητικὸν
ἐνεργητικὸν τῷ· ἢ τῇ γενικῇ τῆς μετοχῆς τοῦ τετυφότος, ἐπέκεινα συλ-
λοπῆ· ἢ τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἰσοσυλλαβεῖ ὁ παθητικὸς τῷ ὡς ἐνεργητικῷ·

145 Διατὶ τὸ ξέτον πρόσωπον τῆς ἑνικῆς τοῦ παθητικοῦ οὐκ ὄδει τὸν μ
ποιεῖ ἀλλὰ τέτυπται; ἐπειδὴ τὸ μ πρὸ τοῦ τ, οὐ δύναται εἶναι,
ὅτι ἐν συλλήψῃ· οὐ τέξν δασύσει· ἢ διὰ τοῦτο μεταβάλλε-
ται ἐν τῷ παρακειμένῳ εἰς τὸ ἀντίστοιχον τοῦ δασέος συμφώνου·
ἵστησι τὸ φ· ἔχει δὲ ἀντίστοιχον τὸ φ· τὸ π· ὃ ἔρασμιος· καὶ τὰ ὁ-
μοια ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσιν ἀντίστοιχον ἐν τῷ ἐνεργητικῷ τοῦ
του χάριν καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ· καὶ ξέτῳ προσώπῳ ἀναδέχε-
ται τὸ ν· μὴ γίνεται, ἔρασαι· καὶ ἔραμται·

146 Διατὶ τὸ τρίτον τῆς ἑνικῆς τοῦ παθητικοῦ τοῦ οὐ προσλαμβάνει,
πρὸ τοῦ τ τὸ ν· καὶ ποιεῖ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν; ἐπειδὴ
πᾶσα συλλαβὴ ἀρχομένη ἀπὸ τῶν τριῶν συμφώνων, τὸ μὲν
δεύτερον ἄφωνον ἔχει· τὸ δὲ τρίτον, ἀμετάβολον· οἷον σκή-
πτρον· ἰχνός· καὶ διὰ τοῦτο τὸ τέτυπται, οὐ δύναται πρὸ τοῦ τ
δέξασθαι τὸ ν ἵνα μὴ γένηται τὸ μὲν δεύτερον, ἀμετάβολον· τὸ δὲ ξέ-
τον, ἄφωνον· μὴ τοῦτο διὰ μετοχῆς ἀναπληροῖ·

147 Πόθεν τὸ καθῆσο ἀπὸ τοῦ ἑώ· ἔσω· παθητικὸς εἶμαι· ὁ ἐσσ

ἥσμην ἧσο ἧστο· καὶ καθῆσο·

Πόθεν τὸ ῥέθην; ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥήσω, ῥῆκα μὴ συνολκὴν τοῦ η 148
εἰς τὸ ε ῥέθ^ ὅθεν τὸ ἐμμετρικὸν ὄνομα ῥέτης καὶ ἐφεῤῥετής·

Ποῖα ἐμματα ῥέουσιν ἐν τῷ παθητικῷ ἀορίστῳ, μὴ φυλάτ- 149
ξαντα τοῦ ἀληθοῦς τὸ παθητικὸν τοῦ; τὰ εἰς ᾶ ατα τα· οἷον,
σωπάρω· σωπήσομ'· σώπησα· σωπήρεθ· σωπάρω, σωπήσομ', σωπήρεθην· μὴ τὰ ἔ-
χοντα τὸ ε μετὰ πλοκῆς συμφώνου τοῦ ἀληθοῦς τῷ α· οὗτος
ἥμαρτ' ἥμαρτ' τοῦ ἁμαρτεῖν· ἔβλαψαν τὸ εἰς α· ἔβλαπτ' ἀόριστος πάλιν τρέ-
ψαν τὸ α εἰς ε· οἷον ὦν τὸ στρέφω, ἔστρεφα· ἐστρέμμ'· ἐστρέφθην· καὶ
ξέφω, τέθρεφα· τέτρεμμαι· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων·

ΠΕΡΙ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΩΝ·

Πόσα τελικὰ τῶν ἀπαρεμφάτων; δύο τὸ ν· ἐκ τῶν συμφώνων· καὶ 150
ἀπὸ δίφθογγος ἐκ τῶν φωνηέντων· ὁ διαιρεῖ τὸν ν· ὁ τῶν αι δίφθο-
γγων ἔχει τελικὰ τὰ ἀπαρέμφατα; τὸ μὲν ν ἔχει τελικὸν
ἐπειδὴ τελικὸν τῶν τριῶν προσώπων· ἔστως τὸ ἀσύγχυτον
φυλάττει· τῶν αι δίφθογγον ἔχουσιν, ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ τελικὴ τῶν
ξέ ιῶν προσώπων διαίρεσιν· οἷον ἵστασαι ἵστασαι· ἵστασαι·

Διατὶ ἀπὸ τῶν περισσῶν μόνων ὁ ἐνεστὼς τῶν ἀπαρεμφάτων, 151
ἀπὸ τοῦ π κανονίζει μὴ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος; ἐπειδὴ εἰ ἦν ἀπὸ
τοῦ ἐνεστῶτος ἡ δευτέρα συζυγία τὸ βοᾶν τελῶν, τὸ ὀφείλ-
ἐχθ, ἢ ξέτη συζυγία, διὰ τοῦ φθόγγου ἐκφέρεσθαι, οἷον χθυ-
σοῦν· πληροῖ ὁ πᾶς δύναται· ἢ ξέ ληθ διὰ τοῦ θόγγου ἐκφέρεσθαι
ὡς τῷ π ὡσαύτως· ἢ ἀπὸ τοῦ ξέ κανονίζει·

Technicus hoc

βοᾶν — fine 1.
γράφειν —

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΩΝ·

praeponit ante ponit

Διατὶ προτάσσει ὁ Ἀπολλώνιος τὰ ὑκτικὰ τῶν προστακτικῶν· ὁ ἔθεο Apollonius
δόσο· τὰ προστακτικὰ τῶν ὑκτικῶν; ὁ μὲν Ἀπολλώνιος προτάτ- Theodosius
τει τὰ ὑκτικὰ τῶν προστακτικῶν ἐπειδὴ τὰ ὑκτικὰ ἰδιάζα
ἔχει φωνάς· ἔχει δὲ πρῶτα δεύτερα ἢ ξέτα πρόσωπα· τὰ δὲ προ
στακτικὰ πρῶτον πρόσωπον οὐκ ἔχουσιν· ὁ δὲ Θεόδοσιος ἀκολο-

Cur in ordine modorū praeponatur fmpatiuus optatiuo.

ἐλᾷς ἐλᾷ

Technici

θήσας, καὶ ἄλλοις τισὶ παλαιοτέροις προτάττῃ τὸ προστακτικὸν τῷ ὑποτακτικῷ, ἐπειδὴ κατάληξιν ἔχῃ ὁριστικοῦ ἐγκλίσεως. 153

Διατὶ τὸ εἰ ὠτ ἐλθὲ μὴ δύρε ὀφθὲν ὄντα δευτέρα, ὀξύνουσι. τὰ ἀλλὰ βαρυνομένῳ; ἐπειδὴ τὰ αἴμα βραχέα ἀβαλήτῳ ταῦτα ὑπομακρᾶ ὡς ἓν δήλαξ ἀβαλήτου. δήλαξ μὴ πῆτε τάσιν.

154 Πόθεν τὸ ὑπεξαιρείθωσαν. ἀβὰξ τὸ αἰρῶ αἰρῶ μι, ὁ παρ' ἠρόμην. τὸ δεύτερον ἠρῶ. ἐπὶ τὸ προστακτικὸν, αἰρῶ. τὸ ξῖτ, αἰρείθω. τὸ πληθυντικὸν, τὸ ξῖτ' αἰρείθωσαν. ἐὰν συμβῇ σειὺ ὑπεξαιρείθω.

ΠΕΡΙ ΕΥΚΤΙΚΩΝ.

155 Πόσαι καταλήξεις τῶν εὐκτικῶν; τρεῖς. εἰς μῖ. εἰς μὴν. καὶ εἰς ἢν καθαρῶς, μὴ τὰ μὴν εἰς μῖ, ἐνεργητικά εἰσιν, ἢ μέσα. ὁ δέ ποτε παθητικὰ. τὰ δὲ εἰς μὴν. ἢ παθητικά εἰσιν. ἢ μέσα, ὁ δέ ποτε ἐνεργητικὰ. τὰ δὲ εἰς ἢν καθαρὰ. ἢ ἐνεργητικά εἰσιν ἢ παθητικὰ. οὐδέποτε δὲ μέσα.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΩΝ.

Technici

Pulchrū

25 Πότερον τὰ δεύτερα ἓξ ἴτε πρόσωπα τῶν ὑποτακτικῶν τὰ δευτέρ- ἓξ μὴ ξῖτ συζυγίας τῶν περισπωμένων ἀπὸ τῶν ὡρισμένων, κανονίζοντες, ἢ οὔ; ἐὰν γὰρ ἀπὸ τῶν ὡρισμένων κανονίζωντες κῦ σωμαίρεσιν, οὐχ εὑρίσκοντες ἔχοντα διαφοράν. οἷον ἀπὸ τοῦ ποιέω γίνεται ἐὰν ποιῶ. ἐὰν ποιῇς. ἐὰν ποιῇς. ἐὰν βοῶ. ἐὰν βοᾷς. ἐὰν βοᾷς. ἐὰν χρυσόω. ἐὰν χρυσῶ. ἐὰν χρυσόῃς ἐὰν χρυσῷς. καὶ οὐδεμίαν διαφορὰν εὑρίσκοντες αἱ ξῆς ἔχουσι κῦ τὸν αὐτὸν τόνον μὴ τῶν αὐτῶν γραφῶν ἐν τοῖς πρώτοις δευτέροις τρίτοις προσώποις. μὴ διὰ τοῦτο ἡ δευτέρα ἓξ ξῖτη συζυγία τῶν περισπωμένων, ὁμόφωνον ἔχουσι τὸ δεύτερ- ἓξ ξῖτ- τοῖς ἰδίοις ὁριστικοῖς. οἷον βοῶ. βοᾷς. βοᾷ. ἐὰν βοῶ ἐὰν βοᾷς ἐὰν βοᾷ. χρυσῶ

χρυσοῖς χρυσοῖ. ἐὰν χρυσῶ ἐὰν χρυσῶς, ἐὰν χρυσοῖ. ἡ δὲ προστακτικὴ συζυγία, ἐπειδὴ ὁμοιοκατάληκτός ὅλη ἐν τοῖς ὁριστικοῖς προστακτικοῖς βάρυτονα ἐήματα διάφορα εὑρίσκοντα ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τῷ αὐτῷ κατάληξιν τοῖς καρυστόνοις ἀνάγκη δὲ χ͞ρ διὰ τὸ ἢ ἐ γινομένη ἐὰν μοῦς. νοῦς.

Διατὶ οἱ ἀθηναῖοι τὰ δεύτερα ἓξ ἴτε πρόσωπα τῶν ὑποτακτικῶν 157 Technici
παθητικῶν, φλ ξῖτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, διὰ τὸ ὦ προφέρεσιν οἷον ἐὰν χρυσῶται. ἐὰν στεφανῶται; ἐπειδὴ τὰ εἰς μαῖ ἐήματα θέλουσι ἐν τῷ πρώτῳ ἢ τρίτῳ προσώπῳ τὰ ἴσα φωνήεντα φυλάττῃ κῦ πλὴν ἀβαλήτου ὄντα. διὰ τοῦτο φυλάττουσι τὸ ὦ, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ ἵνα δύνηθῇ φυλάττον τὸ ἀβαλήτουσαν τὸ πρώτου προσώπου.

χρυσῶται
στεφανῶται

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

μετο

Τίνος μετοχὴ ἐήματος ἔχουσι πλῶσεις ἀριθμὸς καὶ διαφορὰ γένη. 158

Διατὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν δύο τελικὰ ὑείσκουσι, τὸ ν μὴ τὸ σ. ἐπειδὴ αἱ μετοχαὶ θέλουσιν ἔχειν τὰς φωνὰς ἀκολούθως πρὸς τὰ ὁριστικὰ ἐήματα. τὸ ὄσυ γένειαν τῶν χόν, πρὸς τὰ ἀβαλήτου ἐήματα. τὸ δὲ ν καὶ σ τελικὰ εἰσὶ τῶν ἐημάτων. μὴ διὰ τοῦτο ἡ μετοχὴ ταῦτα ἔχει τελικὰ τὸ ν ἢ τὸ σ ἁρμόζοντα ἐπὶ ἀρσενικῷ γένει. μὴ θηλυκῷ καὶ οὐδετέρῳ. 159

Διατὶ αἱ μετοχαὶ διὰ τῶν κλίνουσι; ἐπειδὴ αἱ πλειοσυλλάβων κλινόμενα μετοχαὶ θέλουσιν ἔχειν κλίσιν διὰ τὸ δῦ τῶν ἁρμόζουσαν ξῖ γένεσιν. πλὴν τοῦ ὤν, μὴ τὸ ὄντος. μὴ διὰ τοῦτο αἱ μετοχαὶ διὰ τοῦ ντ κλίνοντες τύπων, τύποντος. πόθεν ὁλανὸν πᾶσα γενικὴ μετοχῆς περισσοσυλλαβοῦσα φλ ἰδίας δυθείασα, διὰ τοῦ ντ κλίνεται. πλὴν τοῦ παρακειμένου ὑπερσυντελίκου. μὴ τοῦ μέσου. αἱ εἰς ὡς μετοχαὶ ξύνοιοι, διὰ τὸ ντος κλίνοντες. 160

Regulae

Διατὶ αἱ μετοχαὶ ἀπὸ τῶν πρώτων προσώπων τῶν ῥημάτων κανονίζοντες, καὶ οὐκ ἀπὸ πάντων; ἐπειδὴ τιμιώτερος

πε Πόθεν τὸ ὅσσω καὶ ὅσσω; παρὰ τὸ ὅπως ὃ πέπλω. ὃ αἰολικῶς ἐ- 2 γράφη τὸ πλ, εἰσὶ δύο σσ ⁘ γέγονεν, ὅσσω καὶ ὅσσω. ὅθεν τὸ κα- κοσόμμος προσῳδ ὠξε.

Πόθεν τὸ αὐύτω ὃ αὐρύτω δ̓ ῥῆσις τ; ἐκ τοῦ ἀΰω ὃ αὐρύω. ὃ κῆ 3 αἰολικῶς ὃ κυρτίσας πλεονάσει τὸ τ, καὶ γίνεται αὐύπλω. καὶ αὐ- ρύπλω. ὅπως γὰρ καὶ ὡσὶ πᾶσι ὀνομάτων. πλεονάζουσι τὸ τ ἢ πλὴ μμῶ πόλινπλόλιν λέγουσι. ὃ τὸν πόλεμον πλόλεμον.

ἐξέρχε Πόθεν τὸ ἐξέρξε; ἐκ τοῦ ἐξέρξω. τὸ δὲ ἐξέρξω, ἐκ τοῦ φθείρω πέρσω. 4 εἴρω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι αἰολικῶς, καὶ κῆ δ̓ πλασιασμὸν τοῦ ρ, γίνεται ἐρέρξω. ὡς κείρω. κέρξω. οἱ δ̓ αἰολεῖς τὰ εἰς ρω λή- γοντα ξήματα βρύγονα, ἔχοντα πλὴ εἶ πασχετέλυτον. μετατε θέντα τὸ ι εἰς ρ προφέροντα. οἷον αἴρω αἴρξω. δέρω. δέρξω.

Πόθεν τὸ ἐλαύνω; παρὰ τὸ ἐλῶ. δ̓ ὑστέρας συζυγίας τ πάσχω 5 μόνων. ⁘ βαίνω δὲ βοιωτοῖς, ἐλάω. ⁘ κῆ αἰολεῖς προσθέσει τοῦ υ, ἐ λαύνω. ὃ κῆ δωρικῆς προθέσεως τοῦ ε ἐλαύνω. οἱ γὰρ δωρικῆσ τὰ εἰς ῶ λήγοντα ξήματα καθαρά, πλὴ ν προφέρουσιν. οἷον δύωδύ νω. θύω, θυίω. ὡς πλὴ Ὁμήρῳ. θυίε γὰρ ἀμπέδον ποτε- Homer) μῷ πλήθοντι ἐοικώς.

Πόθεν τὸ δάκνω παρὰ τὸ δήκω κῆ ἰωμασ. ὃ συστολῇ τοῦ η. εἰς 6 ε, δάκω ὡς μεσημβρία. μασημβρία κῆ πᾶσις, πάσις. κῆ δω ρικῆσ προθέσει τοῦ ν δάκνω. ἢ παρὰ τὸ δακάνω γέγονε κῆ συγκοπὴν αἰολικῶς. ⁘ ἀπικῶς. δάκνω. ἔθος δ̓ ἔχουσι τὰ βαρύ τονα πλὴ ξημάτ συγκόπλην. ἀντὶ τοῦ αἴρω, ἄγρω λέγου- σιν. ἀφοῦ κῆ τὸ πλὴ Ὁμήρῳ. ἀγρόμμοι. πολλοί τε κῆ ἀρκάδες Homer) ἐγχεσίμοροι. κῆ τὸ ἐγείρω ἔγρω. οἷον ἔγρετο δ̓ ἐξ ὕπνου.

Πόθεν τὸ ὀρούω; ἐκ τοῦ ὀρῶ. ⁘ ἰωνικῶς ἐπολέονασε τὸ υ ⁘ ἐγκύε 7 ὀρύω. οἱ γὰρ ἴωνες τὰ εἰς ῶ λήγοντα ξήματα. εἴ τε βρύωσιν εἴ τε πεφυκασιν. διὰ τοῦ υ βραχέος μσῦ ἐκφέρουσιν. οἷον ἴδω ἰδύω. κίνω. κινύω. ὅθεν τὸ πανυκαὶ κινύονται φάλαγγες, κῆ βοιωτικῶς ἐ πολέονασε τὸ ο. κῆ ἐγκύεται ὀρόω. οἱ δ̓ βοιωτοὶ προστιθέασι τῷ

ἦδὲ τὸ πρῶτον πρόσωπον, καὶ ὅτι αἰρμοδίαν ἔχει καταλη- ξιν, προσερχομένου τοῦ συμφώνου πρὸς αἰρσενικὸν γένος.

162 Διατὶ ἡ τοῦ παραλειμμένου μετοχὴ εἰς σ λήγει, καὶ ὀξύνεται; ἐπειδὴ καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς εἰς ν λήγει μετὰ φυσικῆς μακρᾶς μὴ ἔχων τὸ μ κλιτικὸν. καὶ διὰ τοῦτο εἰς σ ὀξύτο- νον ἔχει τὴν μετοχήν.

163 Γοσσαχῶσ αἰρτιλοῦσι τὰ εἰς σ αἰρσενικὰ τὰ δ̓ θήλεα; τὰ γὰρ χῶς. ἡ γὰρ ἀπὸ κολῆ τοῦ σ γίνεται. ὡσ ἐκ τοῦ τὰ χύσ. τὰ χύ- φιλόπολις φιλόπολι. μέγας μέγα. ἡ προπῆ τοῦ σ εἰς ν. ὡσ καλὸς, καλὸν. σοφὸς, σοφὸν. ἢ κατὰ προσθήκην τοῦ σ εἰς ν. καὶ συστολῇ τοῦ α. ὡσ μέλας μέλαν. ἢ κῆ συστολὴν μόνην. ὡσ γὸ ὠσεβὴς ὠσεβὲσ. ὠγενὴσ. εὐγενέσ.

164 Διατὶ ἡ τοῦ ἀορίστου παθητικοῦ μετοχὴ οὐκ ἐφύλαξε τὸ ῆ, ἀλλ̓ ἔστρεψεν αὐτὸ εἰς τὸ ε δίφθογγον; ἐπειδὴ τὰ εἰσ ῆσ ποιοῦν τα ξιγένδαν διὰ καθαροῦ τοῦ σσ κλίνεσθαι θέλουσιν. αἱ δὲ πε νοντες, ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ σσ ὡς ⁘ τῷ ⁘ ακφμῷ. διὰ τοῦ τοῦτο μετέθηκε τὸ ῆ, εἰς τὸ ε δίφθογγον. ἵνα γένηται μίμησις ὀνόματος. δυναμένη ξιγένδαν ἀναδέξασθαι. καὶ κλίσιν διὰ τοῦ ν τ.

exeodle hero diano das filémate cre dim)

ΠΑΡΑΓΩΓΑῚ ΔΥΣΚΛΊΤΩΝ ῬΗΜΆΤΩΝ.

1 Πόθεν τὸ πένδω. ἐκ τοῦ πείδω, οὗ ὁ μέλλων πείσω, ὁ ⁘ σον Homer) ἔπεισα. ἐξ οὗ τὸ παρὰ Ὁμήρῳ. πείσαντες ἔβαν, κλισίην δ̓ ἑκα σσ. ἐκ τοῦ οὖν πείδω γέγονε καὶ παρεγείσ ⁘ κρῆτες ἀφαι- ρέσει τοῦ ι φλ εἰ δίφθογγ καὶ προσῳδ. πῦ ν, πένδω. οὕτοι γὰρ πολλάκισ ἐξαιροῦντες τὸ ι, πάθοσι τὸ μ. καὶ πλὼ μῷ εἰς πρόθεσιν, ἐν λέγοσι. καὶ τὸ πιθεῖς, πιθὲν. ὅτως οὖν, ἡ τὸ πείνδω, πένδω.

πένδω

ἔβαν

Γόθεν τὸ

καθίζω

8 Πόθεν τὸ καθίζω; ἐκ τοῦ ἕζω τὸ καθέζομαι. ⸫ σκελικῶς ἐξάσεως τοῦ ε εἰς ι μὴ γέσονεν ἵζω. ἔστι δὲ τὸ ῥηθὲν ἀπαρέμφατον ἔ ἐν ᾧ ἐποίησ, εἰς ι μετὰ παθέασιν. οἷον ἔχω, ἴσχω. ἔασω, ἴασω. ὅτως ἔστιν ⸫ τὸ ἕζω, τὸ καθίζω. τὸ γὰρ ζ ἐκ τοῦ σ καὶ δ.

πτῶ φύσω

9 Πόθεν τὸ πτῶφάσκω; ἐκ τοῦ φῶ τὸ λέγω. ⸫ κῆ πτῶ ἀναγωγὴν δωρικὴν, γίνεται φάζω. ὡς βῶ, βάζω. ⸫ σκελικῶς δι' ἀλύσεως τοῦ ζ. εἶτα σ καὶ κ. ⸫ κῆ ἀναδιπλασιασμῷ ἰωνικῷ, γέγονε πτῶφάσκω. οἱ δὲ ἰωνικοὶ, τὸ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα διὰ πλασιάζουσιν. οἷον λελάχασιν. κεκάμασι, δεδέξεται.

γινώσκω

10 Πόθεν τὸ γινώσκω; ἐκ τοῦ νοῶ. ⸫ πλεοναστικῷ τοῦ γ καὶ ὀλικῶς γνοῶ. ὅθεν τὸ κῆ στέρησιν ἀγνοῶ. ⸫ κῆ συγκοπὴν, γνῶ. ὁ μέλ. γνώσω. καὶ ἐπενθέσει τοῦ κ πρὸ τοῦ δευτέρου ω, γνώσκω. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἰωνικῶς. γεγνώσκω.

γέγατο

11 Πόθεν τὸ γένο; ἐκ τοῦ ἕλω τὸ λαμβάνω. ὅ ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς τὸ ἕλο ⸫ ὁ ἀπαρέμφατος, ἑλόμην. τὸ γ ἕλετο, καὶ κῆ συγκοπὴν αἰολικὴν ἕλτο καὶ κῆ μεταθέσιν τοῦ λ, εἰς ν δωρικῶς. ἔμπ μὴ πολεοναστικῷ τοῦ γ αἰολικῶς, γένο.

πεφυζότες ὀλίγοι ὀλίζον

12 Πόθεν τὸ πεφυζότ; ἐκ τοῦ φύσω. ⸫ ἰωνικῶς ἐξάσεως τοῦ ε εἰς ζ. ὡς ὀλίγον. ⸫ ἐπενεφύζω. ⸫ ὁ μέλ. πέφυσα. ⸫ κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον, βοπὴ τοῦ ῡ, εἰς ζ. πέφυζα. ἡμεῖς μὲν ὁ πεφυζώς τοῦ πεφυζότος.

δέχνυμαι

13 Πόθεν τὸ δέχνυμαι; ἐκ τοῦ δέχω δέχνυω, ὡς ἀνὼ ἀνύω. δέχνυμι. καὶ πολεοναστικῷ τοῦ ν δωρικῶς, δέχνυμι. τὸ παθητικὸν δέχνυμαι. ὀξυτόνως τὸ δέχνυσο.

ἐλλάλουζμην

14 Πόθεν τὸ ἐλελήθμην; ἐκ τοῦ ἐλεύθω. ὅ ὁ μέλ. ἐλεύσ. ἦλυθα. κῆ ἀπλῶς, ἐλήλυθα. ⸫ ἰωνικῶς, ἐλήλουθα. ⸫ βοιωτικῶς, ἐλήλαθα, οἱ δὲ βοιωτοὶ προστιθέασι ῥῶ τὸ ο. τὸ πρῶτον εἰς πλ. ἐλήλαθμαι. ⸫ κατὰ συγκοπὴν αἰολικὴν ἐλήλαθμαι.

ἐλελάζω

λελάφω

Technicus

De Syllabis verborum in μι.

15 Πόθεν τὸ ἐκλέλαθον κιθαρεῳδικόν; ἐκ τοῦ λήθω τὸ λανθάνω. ὅ ὁ μέλ. λελήσω. κῆ συστολὴν ἰωνικὴν τοῦ η εἰς α, λέλαθα. κῆ σκελικὸν ξοπὴν τοῦ α εἰς ω, λελάθω ἐνεργ. ὅ τροπὴ τοῦ ω εἰς μι μετατροπὴν εἰς ἐνεργητικόν. οἷον, πεπόνηκα. πεπόνημαι. ἀπὸ δὲ τοῦ λελάθω γέγονεν ὁ παθ. λέλαθον. ⸫ ἐκλέλαθον.

ΓΑΡΕΚΒΟΛΑΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

1 Ποσοσύλλαβα θέλ εἶναι τὰ εἰς μι ῥήματα; ἰσοσύλλαβα. οἷον τίθημι. ἵστημι. δίδωμι. ζώννυμι, χωρὶς τῶν τεσσάρων δισυλλάβων. οἷον εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. φημὶ τὸ λέγω. ⸫ κῆ ἀπροβολὴ τοῦ φ, ἠμὶ. ⸫ εἶμι τὸ πορεύομαι. Καὶ πόσα ῥήματα εἰς μι εἰσὶ τὰ ὑπερβαίνοντα τὴν ἰσοσυλλαβίαν; ἓξ, κεράννυμι, σκεδάννυμι, ὀμόργνυμι. ὀρέγνυμι. ὀνίνημι. καὶ δεικνύμαμι. ὄβριμον αἰολικὸν τὸ σημαῖνον τὸ δοκιμάζω.

2 Ποῖα ῥήματα πλεοναζόμενα τριῶν συμπεράσματα εἰς μι ὡς ἂν τὸ πλεῖστον; τὰ ἀναδιπλασιαζόμενα. οἷον, δίδω, τίθω, τίθημι. σῶ ἵστημι. δίδωμι, δίδω, δίδωμι. εἴτε μὴ ὡς ἂν τὸ πλεῖστον, διὰ τὸ φῶ, τοῦτο δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζει. ⸫ πρεῖα ἔχρησον τὸ φημί. ⸫ ὀλίγα τινὰ τοιαῦτα.

3 Καὶ διατί τὰ καὶ ἀναδιπλασιάζει τὸ φῶ, ⸫ τίνει ἔστι φῶ, ⸫ ἐξαιρεῖται φημί; ἐπειδὴ ἐγκλίνεται. οἷον δός μου φημί. ἡ τὰ ἐγκλινόμενα, τὰ πρόχειρα ἀναδιπλασιασμόν. αἰτία γοῦν αὐτῶν. ⸫ ἀπροβολῶ, ὡσὰ ἐμοῦ. ⸫ ἐμοί. οἷον, ἥκασί μοι, ⸫ ἐδώκεμοι. ἰδοὺ δὲ ἀπέβαλον τὸ ε.

4 Διατί ἡ πρώτη, ἡ δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι τῷ ῑ χρῆται, ἡ δὲ τρίτη τῷ ω, καὶ τετάρτη δίχρονον ἐκτεταμένον; ἡ μὲν πρώτη παραλήγεται τῷ ῑ. ἐπειδὴ τὸ συντελοῦν τοῦ πρωτοτύπου ἀφῆκεν παραλήγεται. οἷον τίθεμι, τίθημι. τὸ ῑ, εἰς ᾱ ἐκτείνεται. ⸫ οὐκ ἐχρῆτο παραλήγεται. οἷον τίθεμι, τίθημι. τὸ ῑ, εἰς η ἐκτείνεται. ⸫ οὐκ ἐχρῆτο ἡ πρώτη συζυγία τῶν εἰς μι, τῷ η παραλήγεται, διὰ τὸ δω τέρας ὁμοίους. ⸫ αὐτὴ τῷ η παραλήγεται. ἐπειδὴ ⸫ αὐτὴ τὸ συντελοῦν ἔλαβε τοῦ πρωτοτύπου ἀφῆκεν εἰς ᾱ ἔχει. οἷον ἱσάω, ἱστῶ. τὸ ᾱ, εἰς η ἐκτείνεται. ⸫ οὐλόγ. ⸫ αὐτὴ τῷ η παραλήγεται, τῷ ω.

∴ τῷ ω

μῖν τὸ προσλαμβάνουσι τὸ ν̄ ἐνεστ. οἷον δίδωσι δίδωσιν. Τίθησι τίθησιν. ⸫ ἐκτ̄ προσθήκης τοῦ συλλαβ̄. παρὰ τὸ αἰολικὸν τὸ ν̄ ἐπιφέρουσι τοῖς ῥήμασι. οἷον δυνατμῶμι. ἐλλυθρῶμι. παρῆμιν ἢ ἐθέλουσιν ὑπερβαίνειν τὰς ῥῆσεις συλλαβάς. ⸫ διαστολῆς τοσημφάντου, τὸ κρεμάννυμι. πετάννυμι. ὀμόργνυμι. ὀρέγνυμι, ὀρίνημι.

Γ΄ Τέταρτον, τὰ εἰς μῖ παραλήγοντα ὀνόματα ἰσοσυλλαβεῖ τοῖς πρώτοις, ἢ πλειοσυλλαβεῖ τοῖς πρώτοις, τὰ ἀπὸ τοῦ πλειοσυμμώμων θεμάτων παραγώμενα, μιᾷ συλλαβῇ τῷ θεμάτι πλεονάζῃ. οἷον φῶ φημί. κιχῶ, κίχημι. ἰῶ, ἵημι. τὰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνων, ἰσοσυλλαβεῖ. ἀφῃρῆσθαι τὸ ω̄ μεταβάλλοντα εἰς μῖ. οἷον, ὀμνύω ὄμνυμι. πετῶ πέτομαι. στόρνυμι.

Δ΄ Διὰ τὰ ἀπὸ τῶν αἴωνα συζυγιῶν τῶν βαρυτόνων ἀκειβόντα, παραγωγὰ τῶν εἰς μῖ ἀπὸ τῆς ἐκτ̄ διὰ τὸ ω̄ ἀσυντάξιαν τῶν μ̄ πρὸς κατάληξιν σύμφωνα εἰσὶ τὰ εἰς μῖ λήγοντα ὁπότε διφθόγγῳ παραλήγονται. διὰ τὸ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω διφθόγγῳ παραλήγεται μήποτε δύο, τοῖς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδέαν ὑπάγουσι τὰ ῥήματα τὸ φίλημι καὶ νόημι καὶ αἴνημι καὶ πλεονάζουσι τὰ ῥήματα ἐν τῷ ῥῆσαι τὸ σ̄ ἐπιφερόμενα. οἷον ἔλαυσι ἔλασαι. ἔλαυνε ἔλασον. ὁμοίως καὶ τὰ ἐν τῷ ῥῆσαι τὸ σ̄ ἐπιφερόμενα. οἷον ἔφηνε ἔφηνας. ἔφηνεν ἔφηνε. ἔφηνα ἔφηνον. ἔφηνας ἔφηνες. ἔφηνε ἔφηνεν. ἔφηνον ἔφηνα. ἔφηνες ἔφηνας. ἔφηνεν ἔφηνε. ἔφηνε ἔφηνον. ἔφηνα ἔφηνας. ἔφηνας ἔφηνε. ἔφηνον ἔφηνες. ἔφηνε ἔφηνα. ἔφηνες ἔφηνας. ἔφηνα ἔφηνε. ἔφηνας ἔφηνον. ἔφηνε ἔφηνες. ἔφηνον ἔφηνα. ἔφηνες ἔφηνας. ἔφηνα ἔφηνον. ἔφηνας ἔφηνες. ἔφηνον ἔφηνε. ἔφηνες ἔφηνον. ἔφηνον ἔφηνες. ἔφηνον ἔφηνον.

Technicus hoc etiam.

Technicus

φίλημι
νόημι

ἴσημι

Technicus

Δ΄ Διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, ἢ φημὶ τὸ λέγω, ὀξύνονται. μετὰ δύο

ἐπεισθῇ ἢ αὐθαίρετο τὸ ἐνεστὼς τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ω̄ βαρυτόνου. οἷον δίδωμι δίδωσι. τὸ δὲ ὁ εἰς ω̄ μέλλοντα ἐκτείνεται. ⸫ διὰ τοῦτο καὶ αὐτὰ τὰ ω̄ βαρυτόνα ἐν τῇ τετάρτῃ τὸ ω̄ βαρυτόνα ἐκτείνεται μήποτε ὑπὸ τετάρτην μῶμφ. ἐπεισθῇ τὸ πρωτότυπον συνεσταλμένον αὐτὸ εἶχεν. οἷον πασιγνύω. χαμαιγνύω. καὶ τοῦτον χάριν βαρυτόνα αὐτῷ ἢ τετάρτην ἐκτετάμθαι φῶ. ὅθεν ἐνίοις δηλοῖς καὶ πολλοῖς συστέλλουσιν αὐτὸ εἰς τὸ πρωτότυπον συστολήν.

Technicus

5 Εἰ τὸ ε̄ ἐκτείνεται εἰς η̄ ὧν ἡ πρώτης συζυγίας εἰς μῖ, διὰ τί μὴ καὶ ὧν τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω ἀπὸ τοῦ ἔω συνόμμων ὄντος ἐτείνετο τὸ ε̄ αἰτεῖται τὸ εἰ διφθόγγου; ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὸν τόνον τὰ διὰ τοῦ ἔω πρωτοτύπου θέλοντα τὰ εἰς μῖ παράγωγα σώζεσθαι τοῦ πρωτοτύπου. οἷον τὸ τίθημι τοῦ τιθῶ ἔχοντος τὸν ἀόριστον καὶ ἵστημι τοῦ ἱστάω. καὶ τὸ δίδωμι τοῦ διδῶ καὶ τὸ ζώννυμι τοῦ ζωννύω. εἰ ἦν ἐκτείνετο καὶ διὰ τοῦ η̄, διὰ τὴν ἔσω εἶναι πρωτότυπον τοῦ ἔω. καὶ τοῦ χάριν προσέλαβε τὸ ῑ, ἵνα μὴ ὀξύτονα ᾖ τὰ διὰ διφθόγγου προθήκης αὐτοῦ. ἐπεισθῇ τὸ ε̄ διὰ διφθόγγου προθήκησε τοῦ ῑ μεγεθύνεται. οἷον ἔχω, εἶχον.

Technicus

Aeoles fugiunt accentū acutū

Aeoles fugiunt spiritū denſum.

ἵημι

6 Πόθεν δέκνυσι τὰ εἰς μῖ μὴ εἶναι αἰολίδος δικαλέκτου; ἐκ τῶν καὶ πανδέκτας ὁ γραφῆς. καὶ κλίσεως ὁ ἐκβολῆς τοῦ συλλαβῶν. Καὶ ἐκ τοῦ τόνου μ̄, ἐπεισθῇ, οἱ αἰολεῖς φεύγουσι τὸν ὀξεῖαν τάσιν. πᾶσαν δὲ λέξιν ὑπὸ μίαν συλλαβὴν παρῆμιν ὀξύτονον αὐτοὶ βρύνουσι. χωρεῖς τὴν προθέσεων. μὴ τὴν σωδέσμων. τὸ δὲ ἡμὶ μὴ φημὶ ὀξύτονα, δι' αἰρετισμὸν αἰολικά. αἰγὰ κοινά. καὶ ἐκ τὸ πανδέκτας. ἐπεισθῇ οἱ αἰολεῖς φεύγουσι τὴν δασεῖαν. τὸ ἵστημι μὴ ἵημι δασυνόμενον. διὰ καὶ εἰσὶν αἰολικά. ἐκ τῆς γραφῆς. ἐπεισθῇ τὰ εἰς μῖ. θέλουσι διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. χωρεῖς τοῦ εἰμὶ τοῦ ὑπάρχω. καὶ τοῦ εἶμι, τὸ πρωΐ. παραὼ τοῖς δέγελαι μι. διὰ τὰ αὐ διφθόγγῳ. διὰ καὶ εἰσὶν αἰολικά. καὶ ἐκβολῆς κλίσεως. ἐπεισθῇ οἱ αἰολεῖς τὸ δυτικὸν πρόσωπον τὸ σ̄ ἀπαβαίνοντ' πρίσσιτε ζεῖτε. οἷον γέλαις. γέλᾳ. καὶ ἐπὶ τὰ ὁμοί. παρῆ

ὅτι εἰκλιτικὰ εἰσι· τὰ δὲ ἐκλιτικὰ ὄντα, καθ' ἕαυτὰ, ὀξύνον
ται, μετὰ δ' ἑτέρας λέξεως συντιθέμενα, ἀμεταβιβάζουσι τὸν τό-
νον· οἷον ἄνθρωπός εἰμι· ἀνθρώπου φημί.

Technicus

11 Πόθεν τὸ εἶ δυτέρᾳ προσώπου, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχειν, οἷον ἡδύς μου
εἶσυ; ἐκτείνεται τὸ ὑπάρχω τὸ δύτερος, εἶς ὀξυτόνως· καὶ ἀποβολῇ τοῦ
Apollon) σ, εἶ περισσῶς μένως· ἢ ὡς φησιν Ἀπολλώνιος· ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρ
χω· ὃ ὁ ψιλωτικὸς παθητικὸς, ἔομαι· τὸ δύτερον ἢ· καὶ κατὰ
ἀποκοπὴν τοῦ η, εἷς πλὼ εἶ δ' ἄφθογγον, γίνεται εἶ.

12 Πόθεν τὸ ἐαὶ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχῃς, οἷον ἐχθιστός μοι ἐαὶ δυσζε-
φέων βασιλήων; ἐκτείνεται ἐσμί· ξοπῇ τ μεῖσσ, γίνεται ἐασὶ
δύο σ· καὶ ἐπεισῆκε σίλωσαν, δύο τὰ αὐτὰ σύμφωνα, ἐν μιᾷ
συλλαβῇ παρὰ λαμβάνεσθαι, προσέλαβε τὸ ι, καὶ ἐτένετο ἐαί.
οὗ τὸ τρίτον χρόνον ἐαί, καὶ διὰ τοῦτο σύμπτωσιν τῷ δυ-
τέρῳ, ἔτρεψαν τὸ ψ σ, εἰς τ· καὶ ἐγένετο ἐάς.

13 Πόθεν δῆλον ὅτι τὸ ὄξι, δωρικόν ὄξιν ὡς εἰς τὸ λῆγον; ὅτι εἰώθασι
οἱ δωριεῖς· ὦ τῆ εἰς μι· τὰ τρίτα πρόσωπα ΠΧΙ ἐκφωνοῦντες τὸ
ποιεῖν, οἷον δίδωσι· δίδωτι· μὴ φασί· φαστί·

Didoti
φαστί

14 Καὶ πόθεν δείξομεν, ἡμεῖς, ὅτι ἐκλιτικὸν δωρικὸν, ἐκτὸς μὴ καθαι
ρῶν τὸ τ· πάντα γὰρ τὰ εἰς τι δωρικὰ καθαρὸν ἔχουσι τὸ τ οἷον
δίδωτι· φαστί· τοῦτο δὲ μὴ ἔχον καθαρὸν τὸ τ, δῆλον ὅτι οὐκ ἔ
στι δωρικὸν αὐτόμοιον δωρικῷ·

τι. dorica nō esse. similes autē dorico

Πῶς πιθανόν εἰσιν οἱ ἀπιθικοὶ ἐῶ τὸ εἰσμὶ τὰ ζίτα πρόσωπα τῆ ΠΧΙ;
ὡς δοξάζει ὁ Ἀπολλώνιος καὶ δοκεῖ διαίρεσιν, ὅτι συσέλλο-
σι τὸ ω ἐκθλίβοντος· μὴ προσλαμβάνουσι τὸ α πρὸ τὸ σ· ἐκτείνο-
15 σιν αὐτὸ κατὰ τὰ κανόνα τὰ λέγοντα, ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα ῥήματα
Apollonius μακρὰ θέλουσι ποιεῖν ἀλήθειαν· οἷον τιθεῖσι, τιθέασι· δίδωσι, δι
δόασι· ζευγνῦσι· ζευγνύασι· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς νομίζει συνεκτε
Herodia νεῖν διαίρε
σιν τ μακρᾶς, ἵνα τὸ τι τιθεῖσι, τὸ εἰ δίφθογγον διαλύεσθαι εἰς
τὸ ε ι· οἷον τιθέασι· μὴ τὸ δίδωσι, τὸ ο δίφθογγον, εἰς ὃ μὴ ἀ· ι·
τὸ ζευγνῦσι· τὸ υ· εἰς ῦ· μὴ ἀ ὅπερ οὐκ ὄντος ἀληθοῦς· αἱ δὲ διαι-

λύσεις, εἰσὶ ταῦτα τὰ ἀναλύοντα, ὀξυῶν καὶ συνίσταντα·

Καὶ διὰ τί ἄν τις εἴποι τὸ εἰς μι γινόμενον τὸ χμαι· ΧΠ ζεῖ 16
λον πρόσωπον τῆ πλΧΙ; ἵνα ὁμοιόνηται τοῖς ἰδίοις πρώτοις· τὸ δὲ
τίθεμαι· τίθεσαι· δίδομαι· δίδοσαι· ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι· πρὸ τοῦ ο ζυ
νῆλθε· ἐπεισῆλθε τὸ παθητικὸν ΠΧΙ· δίδοσαι πρωτοτυπῶν ΠΧΙ, ἐκ τοῦ δίδωμι·
Τοῖς ἰδίοις πρώτοις μὴ δυτέροις, ἐγένετο διάφορα διαίρεσις
ἐν τοῖς ζίτοις, ἵνα ὁμοιόνησι τοῖς ἰδίοις πρώτοις μὴ δυτέρ.

Τί φησιν ὁ Ἡρωδιανὸς περὶ τούτου; φησὶν ὅτι τὰ ζίτα πρόσω 17
πα τῆ πλΧΙ τὸν ἐνεστῶτος, θέλουσιν περιποιεῖσθαι λαβεῖν τὸν ζί Herodianus
τον προσώπου τῆ πλΧΙ τὸν ἰδίου ΠΧΙ, μὴ ἴσασι λαβεῖν· μὴ
περιποιοῦσι μὲν, ὅτι ἀπὸ φωνήεντος ἄρχει τὸ θέμα· οἷ
ον ἔχουσιν εἶχον· ἄγουσιν ἦγον· ἕλκουσιν εἶλκον· χωρὶς τὰ ἀπὸ
προθέσεως ἀρχόμενα· ἴσασι λαβεῖν μὲν, ὅτι ἀπὸ συμφώ
νου ἄρχει ὁ ἐνεστὼς, οἷον τύπτουσι, ἔτυπτον· λέγουσιν· ἔλεγον· χω
ρὶς πάλιν, τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα· ἐπεὶ ἡ ΠΧΙ εἰς μι τὸν
ραδίβακχος ὀκανών· ἰδοὺ γὰρ τιθεῖσιν ὁ ἐνεστὼς, καὶ ὁ ΠΧΙ· ἐ-
τέθεσαν· δίδοῦσιν, ἐδίδοσαν· ζευγνῦσιν ἐζεύγνυσαν· τὸν ἐνεστῶτος ἀ
πὸ συμφώνου ἀρχόμενα· ὁ ΠΧΙ ἴσασι λαβεῖν ὀφείλων, πλεί
ονας συλλαβεῖν· μὴ ἀπὸ τοιούτων ὁ ΠΧΙ ἦσαν ὤφειλεν ἔνδεκα ἔχ
μιᾶς συλλαβῆς· ἐπεισῆλθε ὁ ἐνεστὼς, ἀπὸ φωνήεντος ἤρξατο· διὰ
τοῦτο ἔν τῷ αἰτίαν· γίνεται ἡδυκοῦσα διαίρεσις ἵνα φυλα
χθῇ τὸ τῆς ἀναλογίας· οἷον τιθέασιν· ἐτίθεσαν· δίδοῦσιν· ἐδί
δοσαν· ζευγνύασιν, ἐζεύγνυσαν·

Διατί ἐῶ τὰ ζίτα πρώτου δυτέρου προσώπου τῆ πλΧΙ, ὁ πιθανὸν 18
οἱ ἀπιθικοὶ διάλυσιν ἐπὶ τῆς παραληγούσης, ὡς ἐῶ τὸν ζίτου
προσώπου τῆ πλΧΙ· ἐπεισῆλθε ταῦτα προπαροξύνοντες ὅθεν τι-
νες ἀπιθικίζειν νομίζοντες, ἀμὲ τάνουσιν ἐν τῷ λέγειν, τιθέαμεν·
τιθέατε· δίδοαμεν· δίδατε· ζευγνύαμεν· ζευγνύατε·

Nō esse dicendū τιθέαμεν διδόαμεν ζευγνύαμεν

Πόθεν τὸ ἰᾶσιν, ὁ σημαίνει τὸ θεραπεύουσιν, ἐκ τοῦ ἴημι, ὃ σημαίνει τὸ 19
πέμπω, γίνεται τὸ πρῶτον τοῦ ΠΧΙ, ἴεμεν· τὸ ζίτον ἴησι· ΧΠ

ἀπλικὸς, συσολῇ τῆς παραλήγούσης, καὶ προσόδῳ. τοῦ ἄ μα
κροῦ γίνεται ἴασι προπαροξύνόνως. καὶ ἐπειδὴ τὸ ε καθαρόν ἐ
στι, σωναιρεῖται ᾳ κιρνᾶται τὸ ε ἢ ᾳ μακρόν. ει γίνεται ἴασι ἴασι
προσθετικῶ μόνως.

20 Καὶ διατὶ συντῷ τιθέασι τοῖς ὁμοίοις οὐγίνε) συναίρεσις ὥς
περ ἐπὶ ἰᾶσιν; ἐπειδὴ τὸ τιθέασι ει τὰ ὅμοια, οὐκ ἐχουσι κα
θαρὸν τὸ ε. ὡς πρὸ τῷ ἰᾶσι. ᾳ γὰρ χάειν, ἀναίρεσιν συναίρεσιν.

21 Καὶ διατὶ τὸ ἴασιν ὁ συναιρῶν, μὴ ἔχον πρὸ αὐτοῦ σύμφωνον;
ἐπειδὴ ἀχρῶν οἱ ἀπλικοὶ τὸ ἔασιν, ἀηδοῖ ἴωνες. οἱδὲ ἀπλικοὶ εἰ-
σὶν οἱ πρὶν τὸ τῶν συναίρεσιν. οἱ δὲ ἴωνες, μᾶλλον διαλύουσι. μὴ
γοῦν τοῦ χάειν οὐκ ἐγένετο, ᾧ τῷ ἔασι συναίρεσις.

22 Πόθεν τὸ ἴασι προπαροξύτονον ὂ σημαίνῃ τὸ πρὸ ἐόν; ἐκ τοῦ εἰ-
μὶ τὸ πορεύομαι τῆς τετάρτης συζυγίας τὸ εἰς μι. ἔνθα ὁ δύτερος ἐσ
τὸ παρ' Ἡσιόδῳ, τῇδ' εἴσῃσι ἄνεμος ἐγὼ ὥς περ ἄγω ει ἀοίδιμον ἐσσαν
τὸ πρῶτον τῇ πλησίον. ἰμὶ διὰ τοῦ ι βραχέος. τὸ ξίφιον εἰσίδιμα
κροῦ τοῦ ι. ᾳ κλῖ ἀπλικοὺς, συσολῇ τοῦ ι καὶ προσόδῳ. τοῦ ἄ,
γίνε) ἴασι προπαροξύτονως. ὥσπερ τιθέασιν. ὡς καὶ ὁ πλη
τὴς φησι. κατάγαγε δῆλον ἴασι.

23 Διατὶ τὸ ἴασιν ὁ συναιρεῖται. ὥσπερ τὸ ἰᾶσιν; ἐπειδὴ τὸ ι ει ἄ ὁ
δὲ πρωτοσυναιρεῖ, ὥσπερ τὸ ε ᾳ. ᾳ τέρυ χάρ τὸ ἴασ' ἴ' συναιρεῖ.

24 Πόθεν τὸ ἰῶ ἐγὼ; ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω. ὃ
ὁ παρ' Ὁμήρῳ εἶν. καὶ κῖ ἔκτασιν ἀπλικῶ τοῦ ε εἰς ι, γίνεται ἦμι.
καὶ μόνῃ καὶ τὸ ἰ ἀνεκφώνητον. καὶ ἐπειδὴ καμόν ὄδιν ὁλέ
γον, ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ἐήματα, οὐδέποτε ἔχουσι πρὸ
τοῦ ν ἀνεκφωνήτου, ἀφῃρεθη τὸ ι, καὶ ἐγένετο, ἰῶ ἐγώ.

25 Πόθεν τὸ ἤδαε, ὁ σημαίνῃ τὸ ἐγκύρου. οἷον σὺ ἤδαε βοηθὸς; ἀπὸ τοῦ
εἰμί τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦν καὶ κατέκτασιν τοῦ ε
εἰς ι, ἰῶ. μόνου τοῦ καὶ τοῦ ι ἀνεκφωνήτου. καὶ ἐπειδὴ ὡς
ἀνωτέρω εἰρη), τὰ εἰς ν λήγοντα ἐήματα οὐδέποτε ἔχουσι πρὸ τοῦ
ν ἀνεκφωνήτου, ἀφῃρεθη τὸ ι, ει ἐγένετο τὸ ἦν. τὸ δύτερον ἦν.

ἦν Πόθεν τὸ ἦν ἐκείνοσ πρῖτ\ προσωπ; ἀπὸ τοῦ ἰῶ ἐῶ τὸ ὑπάρχω, οὗ ὁ 26
βῆσ ἔβην. τὸ δύτερ\ ἦς. τὸ ξίτ ονα. ἦ ἐπιφδὴ τὸ ε φιλεῖ τὸ ν,
ἦεν προσλαβεναὶ τὸ ᾳ ἐγένετο, ἦεν. ὡς ἔδε τῷ ποιητῇ, ἦεν ἐπασε
παν. ἦ συναιρέσῃ τὰ ηε ε, εἰς αὐ τὸ τὸ η, ὥσπερ ει τὸ ἠέμεν ἠμεν.
γίνε) τὸ πρόσωπ\ ἦν. ἦ μένῃ καὶ τὸ ν, τῆς συναιρέσεως γινο-
μένης. ὡς ἔπεσθε καὶ τὸ εἰσήκατε πρίτου προσώπου ὑπερσυντελί
κου. ἐλήλυθε γὰρ ἐκ τοῦ ἐσήκω. ὁ μὴ ἐσήκειν ἐσήκεσαν, καὶ τὸ ξί
τοι εἰσήκασ. ᾳ κλῖ διάλυσιν ἰωνικὴν εἰσήκεε, ᾳ προσέλαβε τὸ ν,
ᾳ ἐγένετο εἰσήκεεν. ει κλῖ συναίρεσιν ἀπλικὴν τὸ δύο εε εἰς τὸ
ει δι' φθόγγου, ἐλήλυθεν, εἰσείκαμεν. καὶ μένῃ τὸ ν ἐπὶ συναιρέσεως γι
νομένης.

Διατὶ τοῦ ἵστημι, ὁ ᾧ ἔστην οὐκ ἐγένετο ἕστηκα ἵνα φυλάξῃ τὴν πα 27 ἕστηκα
ραλήγουσαν ἣν μέλλοντ' ἀλλ' ἐγένετο ἕστακα; διὰ τὸ μὴ ἐμπέ ἕστακα
σειν, τῷ ἀπὸ τοῦ ἐσήκω μέσῳ ᾧ ἀκμῶνι, οὗ ὁ μὴ ἐσήξω. ὀξ
οῦ τὸ ᾧ δὲ Καλλιμάχῳ. ἐσήξειν τὸ ὠλήθρου, οὐ παραχαίοις θε Callimach?
μέλιοις. ει ὁ παρακείμενος ἕστηκα.

θεμ Πόθεν τὸ τέθεικα ιοιωτικὸν; ἀπὸ τοῦ θέω. ἀφοῦ θέομαι 28 Τεθήκασι Boeotii
ἀν Δωτὴν χρυσηίδα καλλιπάρηον καὶ ὁ μέλλων, θείσω. ὁ πα Homer?
ρακείμενος, τέθεικα.

Πόθεν δῆλον ὅτι τὸ θέθεικα, βοιωτικόν ὄδιν; ἐπειδὴ οἱ δωριεῖς 29
τὸ η, ὅπερ οὐ χρῶνται εἰς ᾱ οἱ βοιωτοὶ τρέπουσιν εἰς τὸ ει
δίφθογγον. τὸ δὲ τρεπόμενον εἰς ᾱ παρὰ δωριεῦσιν, οἱ βοιω
τοὶ εἰς τὸ ει δίφθογγον οὐ τρέπουσιν. οἷον ἐν τῇ ἥρωες. ἐπὶ
δὴ οἱ δωριεῖς οὐ τρέπουσι τὸ η εἰς ᾱ. ὡς ἔγραφασιν ἄρωες. οἱ βοιω
τοὶ δὲ τρέπουσι τὸ η εἰς τὸ ει δίφθογγ\, φασὶν εἴρωες. ἐν δὲ τῇ
ἡλύ, ἐπιδὴ χρῶνται οἱ δωριεῖς τὸ ηεἰς ᾱ ὡς θεόκριτός φησιν ἀ Theocritus
λύτι τὸ ψιθύρισμ. ὁ χρῶνται οἱ βοιωτοὶ εἰς τὸ ει δίφθογγ\. ὁ
δὲ γὰρ φασὶν εἰλύ διὰ δίφθογγ\, ὅτ' ἔν τῇ ἐν Ταῦθα. ἐπειδὴ οἱ δω
ριεῖς ἰῶ δ' τέθεικα ὁ τρέπουσι τὸ ηεἰς ᾱ, τοῦ τοῦ χάριν οἱ βοιω-

Technicus haec etiã aduerbiũ

λοι δωριεῖς

τοὶ τρέπωσιν αὐτὸ εἰς τὸ ει̃ δ' φθόγγος.

Technicus

30 Διατὶ ἐπὶ τ̃ εἰς μι̃ ἐπιλιμπάνουσιν οἱ μέσοι παρακείμενοι; ἐπειδὴ πᾶσ ϖ̃ξ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενοι, ἢ ἀπὸ τοῦ ε̃. ὁ δέ ποτε δισυλλαβεῖ· ἢ τοῦτο ὠλόε· θέλ ϕ̃ γὰρ τὸ πρῶτόν ἐ- χθν ἀπὸ κλίσεως ἢ τὸ τελευταῖαν χαρακτηρίζουσ, τ̃ ϖ̃ξ λήγουσαν θέλ ϕ̃ ἔχθν τὸ πρῶτον τοῦ θέματ·ος· δύσκολ̃ δὲ τὸ συλλαβὰς τὰ τοιαῦτα· ἐπειδὴ δ' ἐν τοῖς τοιούτοις ἡμάσι ξι συλλαβόντ' ἐν τῇ φθογγικῇ, ἠναγκάζετο ὁ μ̃ ϖ̃ξ εἰς δισυλλαβίαν πτελίσεσθαι ἀρχόμενοι ἀπὸ συμφώνου, ἢ μόνου τοῦ ε̃· ὅπερ ἀδύνατον· καὶ τοῦτον χάριν ἐπὶ τῶν εἰς μι̃ ὁ μέσος παρακείμενος ἐπιλιμπάνει.

Technicus
ἔ ϕ η κα
ἐ ϕ ώνη κα
ἔ ϕ η κα

31 Διατὶ ἐπὶ τ̃ εἰς μι̃ συσημειώσατο· ἔθηκα ἔδωκα· ἧλα ἀόριστοι; ἐπειδὴ οὐκ ἐφύλαξαν τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος· καὶ ὅτι διὰ ϕ̃ ὠνῶν ἐξηνέχθησ· διὰ τί τε γὰρ ὁ πρῶτος ϖ̃ξ διὰ ϕ̃ ώνου ἐκφέρεται· αἱ δὲ δύο τ̃ ἐπὶ ἡμιφώνων τοῦ ξ· ψ· λ· μ· ν· ρ· σ·

32 Διατὶ τοῦ ζεύγνυμι καὶ ϕ̃ήγνυμι ἡ τ̃ ϖ̃ήγνυμι, οὐκ ἀποβάλλεται ἡ ἄρχουσα εἰς τοῦ μέλλοντος; καθὸ οὐ δύνασ δύο λου ὁ λόγος· ἀμ' ἐκείνων ἀποβαλλ ϵ̃ ἡ ἄρχουσα, ὧν μὴ τὸ ἄρχον δύναται πλασίαζειν διὰ τοῦ ι̃· οἷς καὶ ὑποτακτικὰ παράκειται. οἷον τὸ τίθημι, τιθῶ· τὸ δίδωμι, διδῶ· ὧν ὁ μ̃ ϖ̃ θήσω μὴ δώσω· ἄλλως ὅτι ἀποτίθεσιν ποιοῦμ ϵ̃ αὐτοῦ ὅσα τ̃ εἰς μι̃ λήγοντα κλίσιν ἀναδέχ ϵ̃ τ̃ εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους· ὅτι ἀπὸ ϖ̃ξ αὐξήσω εἰσὶ τ̃ νῦν· εἶτα οὐδὲ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα τῷ αὐτῷ κλίσιν ἀναδέχ ϵ̃· λέγω δὲ τὸ ϕ̃ήγνυω, ϕ̃εγγύω· ϕ̃ηγύω· ἀφοῦ τὸ ζεύγνυμι ϖ̃ήγνυμι· ἔτι τὰ τούτοις παράγωγα.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ·

33 Διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τοῖς εἰς μι̃, συστέλλ ϵ̃ ἡ ϖ̃ξ ἀλήγουσα τὸ παθητικὸν ἐνεστῶτ·; ὅτι τὸν αὐλοῖς αἰγμὴν καὶ τ̃ ϖ̃ξ παρατ·ικὸν μετοχῶν

ἰσόχρονοι θέλουσιν εἶναι τῇ ποιότητι τ̃ φωνηέντων τ̃ τὸν ϖ̃ξ ἀλήγουσαν, τῇ ϖ̃ξ ἀληγούσῃ τὸ παθητικὸν ἡμάρτ·ον· οἷον λέγοντος· λέγομ̃· νικῶντος, νικῶμ̃· ἀγάπητος· ἀγαπῶμ̃· ἰσάνθρ·ος· ἰσανθρώπ·ου· τιθέντος· τιθέμ̃· καὶ τούτου χάριν συστέλλεται ἡ ϖ̃ξ ἀλήγουσα τ̃ παθητικ̃, τ̃ εἰς μι̃.

Πόθεν τὸ ἧμ̃ ἢ κείμ̃· τὸ ἦμ̃ καὶ κεῖμαι πεποιθότα εἰσὶ, ἀπὸ τοῦ ἕω βαρυτόνου, τοῦ σημαίνοντος τὸ κάθημ̃· ἐξ οὗ γίνετ̃ περισωμβώσ ἐσθ· ἢ ἐκ τοῦ κέω γίνετ̃ περισωμβώσ κεῶ· ὃ δὲ αὐτὸ γίνον ϖ̃ξάγορ γε εἰς μι̃· ἔκειμι· ἀνακείμενος τούτων τὸ παθητικὸν ἔκειμ̃, καὶ κέκειμ̃· καὶ τὰ ἑξ, σωματαλοίφουσ· ϖ̃ῆμ̃ ἐστὶ ϖ̃ῆσθι· ϖ̃ῆ δ' εἰσὶ τὸ εἶδ' φθόγγου· ἢ γίνετ̃ ἧμαι· κεῖμ̃· ὡς ἵππεες· ἱππεῖς καὶ ἵππης· ἱππῆσι.

Πόθεν τὸ δύνη καὶ ἐπίστη ἀπὸ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι, κατὰ τὰ θος ἰάδος· διαλέκτου· γέγονεν συνεία τοῦ σ, ἡ προσθ̃ τοῦ α̃ εἰς ε̃, δύνεαι, καὶ ἐπίστεαι· ἡ κράσει τὸ ε̃ ἡ α̃, εἰς η̃, φυλακτόμενα ἢ τὸ ῑ, δύνη καὶ ἐπίστη, οὐ τὴν δὲ ἠχρηῶσις παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς, μᾶλλόν ἐστ· παρὰ δὲ τοῖς ἀπλουστέροις ἀσυνήθως.

Καὶ πόθεν τὸ ἐπίσαμ̃, ἐκ τοῦ ἵστημι τὸ στάσκω, ἢ τὸ παθητικὸν ἴσαμαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ἵσταμαι.

Διατὶ τὸ εἰμὶ τὸ ὑ ϖ̃ξ χω, ἡ εἶμι τὸ πορεύομ̃, ὁ ποιεῖ παθητικ̃ ἐνεστῶτα τὸ μὲν, ἔμ̃ τὸ δὲ ἴ ῖμ̃, τὸ μὲν εἰμὶ τὸ ὑ ϖ̃ξ χω, ὁ ποιεῖ παθητικ̃· ἐναφδὲ ὑ ϖ̃ξκτικόν· τὸ δ' ὑποκρικτικὰ, ὁ ποιεῖ παθητικὰ· τὸ δὲ εἶμι τὸ πορεύομ̃, ὁ ποιεῖ παθητικὸν, ἐπειδὴ, ὁ δὲν θέλ ϕ̃ σημαίνφ· τὸ εἶμι· ἴ ῖμ̃· αἰγὰ τῷ αὐτῷ ἔχ ϕ̃ σημασίαν· τούτου χάριν οὐ ποιοῦσι παθητικά.

Πόθεν τὸ ἐκρέμω· ὡς παρὰ τῷ ποιητ̃· ἢ ὁ μέμνη· ὅτι τὸ κρέμω, ἀπὸ τοῦ κρέμαμι· κρέμαμαι δευτέρας συζυγ̃ τ̃ εἰς μι̃ ὁ ϖ̃ξ ἐκρεμάμην· ἐκρέμασο· ἰωνικ̃ ἀφαιρέσει τοῦ σ, καὶ σωματοφ̃ ἀπλικ̃ τοῦ α̃ ὃ εἰς ῶ μέτα ἐκρέμω.

Καὶ διατὶ οὐ γίνετ̃ τὸ ἐκρέμω, ἀπὸ τ̃ δευτέρας συζυγίας τ̃ ϖ̃ειμι ϖ̃ώων, ὡς ἀπὸ τοῦ κρεμάω κρεμῶ· ἡ δευτέρα συζυγία

34 πῆμι πῆσθι

35 δύνη ἐπίστη

36 ἐπίσταμαι

37

38 Homerus ἐκφέρω

39

δυνάσθην. ὡς ἐν τῷ, ἀλλὰ γὰρ καταπτῆναι μέγαν ὄλβον οὐκ ἔ Pindarus
δυνάσθην.

ηδ

Κατὰ τοιαύτην διάλεκτον γίνεται τὸ ἔθος δύο τρόπους πρόσωπον; καὶ ἀπλη- 44 Aphæresis ionica τοῦ · σ ·
κήν· οἱ γὰρ ἴωνες ἀποβάλλοντες τὸ σ ἐκλιτὲ ἔθεσο, προσθέσεις Synæresis attica
ἔθεο. καὶ οἱ ἀπλικοὶ συναιροῦντες τὸ ε καὶ ο, εἰς τὸ οῦ δί
φθογγον, προῦσιν ἔθου. ὥσπερ καὶ τὸ ἔδεο, ἔδου. οὐκ ἐπὶ πᾶσι δὲ
τοῖς τοιούτοις δυτέροις προσώποις τοῦτο ποιοῦσιν οἱ ἴωνες ἢ
οἱ ἀπλικοὶ ἀλλ' ἐνίοτε αὐτό· μὴ δυνατὸν μὴν λεγέσθων ἀποβολὴν
προσθήσεσθαι σ· τὸ ἀθηναίων μὴ σωσαίρεσθαι. λέγε δὲ ἀθηναίους, σωσαί
ρεσιν προσθῆς τοῦ ἰώνων μὴ ἀποβαλόντων τὸ σ, ἀδύνατον· ἐπεσ- ἀφ. σωσαιρέσεων
δὴ πᾶσα σωσαίρεσις, ἀπὸ καθαροῦ τοῦ φωνήεντος θέλεις λέγειν.

ΓΕΡΙ ΑΓΑΡΕΜΦΑΤΩΝ.

Τίνος βαρυτόνου θέλεις φυλάττειν τὰ ἀβαρέμφατα; τὰ εἰς ναι 45 Technicus
ἀβαρέμφατα ἢ τὰ εἰς θι προσηκτικὰ θέλεις φυλάττειν τῶν
βαρυτόνων τὰ πρώτου προσώπου τοῦ ἐνικοῦ τοῦ ἐνεστῶτος τῆς ἰδίας ὁριστικῆς, τὰ ἰδίως ὁριστικὰ οἷον τίθημι· τιθέναι· ὅτι τίθεμεν· δίδωμι, δίδόναι, ὅτι δίδο
μεν· ἵστημι, ἱστάναι· ὅτι ἵσταμεν· ζώννυμι· ζωννύναι· ὅτι ζώννυμεν
συνεσταλμένως· χωρὶς τοῦ βαρυτόνου καὶ ὑπερσυντελίκου.

Καὶ διατὶ ὁ βαρυτόνου ἀκείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς ὁμοίως οἱ 46 Technicus
μέσοι φυλάττουσι τὸν βαρυτόνου τοῦ πρώτου προσώπου
τῶν ἐνικῶν τῆς ἰδίων ὁριστικῆς; ἐπειδὴ τῶν δύο χρόνων
μαχομένων λέγω δὴ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου, καὶ μελλόντων ἀμφοτέρων φυλάξαι ἐν τῷ ἀπαρεμ
φάτῳ τὸν παραλήγουσαν τῶν ἰδίων ὁριστικῶν τῶν ἐνικῶν προσώπων. τούτου χάριν ἀπέλιπεν ἡ παραλήγου
σα τῶν πρώτων προσώπων τῶν ἐνικῶν τῆς ἰδίως ὁριστικῆς ἐπὶ τῶν εἰς ναι ἀπαρεμφάτων τοῦ παρακειμέ
νου καὶ τοῦ ὑπερσυντελίκου, καὶ τοῦ μέσου· καὶ ἐφύλαξε

τελούντων technicus

ἐνιαυτὸν ἐνιαυτοῦ 40 Διὰ ποίαν αἰτίαν, οὐ προπερισπᾶται, τὸ ἕκαστος ἑκάστου; ὥσπερ ἑκ
τοῦ ἐκείνου σωτηρία. ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐπινείου ἐπινεῖον· ἐχείου· ἐ
χεῖον· μὴ καὶ τὸ χεῖον· ὅτι δὲ δύναται ὀνῦν, πρισυλλαβεῖσαντες ῥῆμα
ποιοῦσιν εἰς μι λήγοντων, ὅτε μὴ ὑπὸ γενικὴν τὴν ῥήματος ὑθύνει· μὴ
ἐχὶ ζῇτει, ἀπὸ τέλους· ἔχειν τὸν ὀξείαν· εἶχε· καὶ οὐ τὸ τὸ θέματος
βαρὺ ἀναβὰν καὶ ζῇς συλλαβάς· ἐκ ἄκω χεῖται γόνῳ, ἢ τῷ ζῇ
τῳ ἀπὸ τέλους· ἐστὶ τούτου χάριν τὸ ἕκαστος ἑκάστου προβαρύνε
ται· τὸ δὲ ἐπινεῖον καὶ ἐχεῖν ἀπὸ περισπωμένων εἰσὶ τοῦ πνεῦ
καὶ χῶ· καὶ τούτου χάριν προπερισπῶνται.

ἕσο 41 Πόθεν τὸ ἔσο· οἷον τὰ πάσεσθε πάσεσθαι ἔασο· ἐκ τοῦ ἦμεν, ἐστὶ τὸ δύτερος
ἦσο· ἡ συσολὴ τοῦ ῆ εἰς ε, ἢ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἔασο.

Technicus 42 Διατὶ ἐκ τοῦ τίθημι βαρύ, οὐ στέργει ὁ ἐτέθην· ἐτέθη· ἐτέθη· ἀλλ' ἐθέθη·
ἐπιφθὰς ὡς σε παθητικὸς βαρύ, τὸ εἰς μι βραχέα θέλει βαρύνεσθαι
χθὰς, ἡ τοῦτου χάριν ἀποβάλλει τὸ κτ πλεονασμὸν ι. ὡς
λέλεκται, ἵνα μὴ βραχυ καταληκτήσῃ.

ἐγνώσθην ἠγνώσθην 43 Καὶ πῶς ὁ ἐγνώσθην, ἢ ἠδυνάσθην ἀόριστοι μακρᾶ βαρύνεσθαι;
ἐπιφθὰς ἐκ εἰσὶν ἀπὸ τοῦ εἰς μι· ὅτε δὲ ἐκ τοῦ γνῶμι· γέγονεν, ἐγνώσθην.
ὅτε ἐκ τοῦ δύνημι ἠδυνάσθην· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐγνώσθην, ἐκ τοῦ γνόω εἰλη
φὼς συζυγίας τὸ βαρυτόνων, ὃ ὁ μὴ γνώσω· ὁ βαρὺς ἔγνωκα· ὁ παθη
τικὸς ἔγνωσμαι· ὁ βαρὺς ἐγνώσθην, ὁ δὲ ἠδυνάσθην, ἐκ τοῦ δυνά
ζω, τετάρτης συζυγίας τῶν μαρυτόνων· ὁ μέλλων δυνά
σω, ὁ βαρακείμενος δεδύνακα· ὁ παθητικὸς δεδύνασμαι· ὁ
ἀόριστος· ἐδυνάσθην, καὶ προπῇ τοῦ ε εἰς η· ἀπλικῶς, ἢ

ἠδυνάσθην

τῶν παθαλήγασαν, τ πρίτων ἐνικῶν.

47 Καὶ πῶς τὸ εἶναι ἀπὸ τοῦ ὑπάρχειν ἐκ τοῦ εἰ μὴ γινόμενον, οὐκ ἐφύλαξε τῶν παθαλήγασαν τὸ προφορικὸν τ παθητικῶν. καὶ ἐγένετο εἶναι ἡ ἔσται, ἀλλ' εἶναι; ἐπειδὴ τὸ μόνῳ ἐμοὶ, ἢ ἐσμὸν, οὐ εἴσκεται τὸ πρῶτον τ παθητικῆς, τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. ἀλλὰ μὴ ἐμοὶ. μὴ τούτου χάριν, ἐγκύερ εἶναι. τὸ ἦναι ἀπὸ τοῦ ἐστὶ παρὰ τὸ ἐστὶν ἐστὶν. ὡς παθαλόγας ἐγκύερ διὰ τ εἰσφθόγγου, ὤφειλε διὰ τοῦ ει. καθόλου τὸ πρῶτον πρόσωπον τ παθητικῶν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ διὰ τοῦ ει φέρεται.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΩΝ.

48 Διατὶ τὸ δίδωθι μακρᾷ παθαλήγει. οἷον δίδωθι δέμοι κλέος ἐθέλῃ παθαλήγειν; ποιητικῶς ὀξυτόνου ὄντος. τοῦ δὲ προστακτικοῦ βραχέος παραλήγοντος; ποιητικῶς ὀξυτόνου ὄντος. τοῦ δὲ προστακτικοῦ βραχέος παραλήγειν. ὁ ὀφείλῃ τὸ προστακτικὸν βραχέα παραλήγειν. ἀλλ' ὡς εἰπεῖν ποιητικῶς ὀξυτόνη τὸ δός ὄντος.

49 Πῶς τέσσαρες τὸ ἴαθι; ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. μὴ διὰ τοῦ ι σ. καὶ ρι τὸ πρῶτον πρόσωπον τ παθητικῆς, ἐμοὶ μὴ ἐκ ἐμοὶ. μὴ ἐκ τοῦ ἐμοὶ γίγνεται ἀναλογίαν, ἔθι. ὥσπερ καὶ ἐγὼ τῷ ἔχω παρεπομένου τοῦ σ, ἔπρεπε τὸ ἐς ι. καὶ γίγνεται ἴχω. πολλάκις γὰρ πλεονάσαντος συμφώνου, πρέπεται τὸ φωνῆεν εἰς ι. ὡς ἐν τῷ μένω, μίμνω. ἐν μόνοις τοῖς ἑξῆς τρίτῳ προσώπῳ, οὐκ ἐπιφέρεται τὸ ι εἰς ι. ἀλλ' ἔμφυεν καὶ πέρι πλεονάσαντος τοῦ σ

50 Πῶς τέσσαρες τὸ ἴαθι, ὃ σημαίνει τὸ γίνωσκε; ἀπὸ τοῦ ἴσημι δευτέρας συζυγίας τ εἰς μι. μὴ δῶρεικῶς ἐξάπαντος τὸ ῑ εἰς ᾱν γίγονεν ἴσαμι Theocritus μι ὡς θεόκριτος δηλοῖ λέγων καλῶς μάλα τοῦ γελάσαμι. τὸ ᾱν πρόσωπον τῶν παθητικῶν ἴσαμεν. καὶ συγκοπῇ τοῦ ᾰ; γέγονεν, ἴσμεν. τὸ προστακτικὸν, ἴαθι. τὸ ξ ἴσον, ἴσθι.

Πῶς τέσσαρες τὸ σχέσο; τὸ σημαίνει τὸ εἰσένεγκε; τὸ σχές; ὁ σημαίνει τὸ εἰ σχέ; ἐκ τοῦ σχῶ. σφῶ. σχάσω. ὧν οἱ δεύτεροι ἀόριστοι ἔσχον. ἔσφον. ἔσαν. καὶ τὸ προσακτικὸ καὶ αὐτῶν σεσημείωμαι. μήπινουν σχὲς. ἐξ οὗ τὸ ἐπίσχες. μὴ σβῆς, μὴ σχὲς. καὶ παρὰ φέλλον παρένθεσις. σχέ. σφέ. σχέ. ὡς τὸ εἰ σχέ. ἐλθέ. δύρε. 51

ΠΕΡΙ ΕΥΚΤΙΚΩΝ.

Διὰ τὴν αἰτίαν ἡ τετάρτη συζυγίας τ εἰς μι τ παθαλήγει διὰ τοῦ ο μικροῦ 52
αἰγὰ τῷ ὑμόνῳ οἷον χαλεπύνω. παιδεύω; ἐπειδὴ εἰώθασι τὰ ὑκτικὰ καὶ φρητικὰ ὧν τ εἰσμι ἔχει ἐνεστῶτος ο μικροῦ δέχεσθαι πρὸ φωνήεντος τὸ μ. ο μικρὸν τὰ παθητικὰ. οἷον τεθείην τ ἐνδικτικ, ει παθητικὸν, τεθείμεν. ἱσταίην. ἱσταίμεν. δεδοίκοιμι δεδοίκοιμεν. ἐπὶ δὲ τῆς τετάρτης συζυγίας προσέλαβε τὸ ῑ, ἵνα μὴ ἕτερα ζευγνύηται διὰ τῆς ῑ διφθόγγου, ἐκ ἠδύναντο πρὸ τ ῑ διφθόγγου δέξασθαι τὸ μ καὶ ποιῆσαι τὸ παθητικὸν. ἐπειδὴ ἡ ῑ διφθόγγου, οὐκ ἐᾷ σκιπόδων μφώμου ἐπιφερομένου. ἵ τούτου χάριν. ἡ τετάρτη συζυγία, τ εἰσμι οὐ παθαλήγει διφθόγγῳ.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΩΝ.

Διατὶ τὸ ἐὰν ωμ. ἐὰν ᾧ. ἐὰν ὦ. πῶς ἀπώλεσαν μὴ οὔσης τῆς μεγχῆς εἰς σ μετὰ ξείας, ἀλλ' εἰς ν. οἷον ἀπώλεσαν. ᾧν; διὰ τὸ μονοσυλλαβίαμ. αἱ γὰρ μονοσύλλαβοι λέξεις οὐδέποτε βαρύνονται. καὶ σαφὲς, ὅτι καὶ ἐν τῇ σωθέσει ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους. οἷον καταπάγω, καὶ ἐπάγω. καὶ ἀπὸ τοῦ ὦ ἐν τῷ σωῶ, οὐκ ἀμεβίβασε τὸν τόνον; ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ὤντε λεξέρου γέγονε τοῦ ἐω. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐντελεστέρων γινόμενα οὐκ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῇ σωθέσει οἷον φιλέω φιλῶ ἢ καταφιλῶ. νοέω νοῶ. καὶ τούτου χάριν τὸ ᾧ ἐν τῷ σωῶ οὐκ ἀμε-

βίβασε τὸν τόνον.

ἐὰν χρυσοῖς παράλογον

54 Πῶς δείξομεν τὸ ἐὰν χρυσοῖς δεύτερον πρόσωπον ὑποτακτικὸν παράλογον; κατὰ τὴν γραφὴν, ὅτως· ὅτι οὐδέποτε ὑποτακτικὸν, τῷ ῑ ἐκφωνεῖ· οὐδὲ βραχυνομένῳ φωνήεντι προσχρᾶται Χ· οὐδὲ βραχεῖ· καὶ ἄλλως ὅτι τὰ παθητικὰ ὁριστικὰ διαφωνήσαντα ὑποτακτικοῖς ἐν πρώτοις προσώποις, διαφωνεῖ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου τῶν ἐνεργητικῶν, οἷον λέγομαι· ἐὰν λέγωμαι· λέγεις· λέγει· ἐὰν λέγῃς· ἐὰν λέγῃ· ὁμοφωνήσαντα δὲ ὁμοίως, ὁμοφωνεῖ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου· οἷον νικῶμαι· ἐὰν νικῶμαι· νικᾷς· νικᾷ· ἐὰν νικᾷς ἐὰν νικᾷ· εἰ οὖν τὸ χρυσοῦμαι διαφωνεῖ τῷ ἐὰν χρυσῶμαι, δῆλον ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν διαφωνεῖ· καὶ τούτου χάριν παράλογον τὸ ἐὰν χρυσοῖς, δεύτερον πρόσωπον.

δύνωμαι ἐπίστωμαι

55 Διατὶ τὸ ἐὰν δύνωμαι· καὶ ἐὰν ἐπίστωμαι, ἐκ τοῦ ἐὰν δύνω· καὶ ἐὰν ἐπίστω ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν σινόμενα οὐ προπερισπῶνται; ἐπειδὴ μὴ εὑρισκομένων τῶν ἐνεργητικῶν αὐτῶν, καὶ ὑποτακτικῶν ἐν χρήσει· λέγω δὴ τοῦ ἐὰν δυνῶ καὶ ἐὰν πιστῶ· οὐκ ἐφύλαξαν τὸν αὐτὸν τόνον· ἀλλ' ὡς ἔτυχεν αὐτὸν ἔσχον.

56 Διατὶ οὐ γίνεται ὁ παθητικὸς παρακείμενος τῶν ὑποτακτικῶν ἐπὶ τῶν εἰς μῑ ἐκ τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ κατὰ προσθήκην τῆς μαῖ· οἷον ἐὰν τεθείκω· τεθείκωμαι; ὥσφησιν ἡρωδιανὸς διὰ τὸ μὴ εὑρίσκεσθαι παντελῶς ἐν χρήσει τοιοῦτον ὑποτακτικὸν· καὶ ἄλλως ὅτι εἰ ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ ὑποτακτικοῦ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου σέγονε τὸ παθητικὸν προσθέσεσι τῆς μαῖ· ὤφειλε καὶ ἐν τοῖς εἰς ω τὸ ὑποτακτικὸν παθητικὸν τῶν ἡρημένων χρόνον εἶναι ἐὰν τετύφωμαι ἀπὸ τοῦ ἐὰν τετύφω ἐνεργητικοῦ· καὶ μὴ ἐπιλείπειν· μὴ δὲ διὰ μετοχῆς ὑπάρχειν· ὅπερ ἄτοπον· τούτου οὖν χάριν οὐ δύναται εἶναι ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἐπὶ τῶν εἰς μῑ κατὰ προσθήκην τῆς μαῖ ἐκ τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ :~

Herodian

~: Περὶ μετοχῶν.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΩΝ.

57 Διατὶ ἡ πρώτη συζυγία τῶν εἰς μῑ, οὐ ποιεῖ τὴν μετοχὴν διὰ τοῦ ῑ, ἀλλὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου; ἐπειδὴ τὰ εἰς ῆς· διὰ τοῦ ῑ γραφόμενα τριοῦντα τριγένειαν, διὰ καθαροῦ τοῦ ος θέλουσι κλίνεσθαι· οἷον ὁ εὐκλεὴς τοῦ εὐκλεέος· αἱ δὲ μετοχαὶ πρὶ τῶν συλλάβως κλινόμεναι, διὰ τοῦ τος κλίνονται· καὶ διὰ τοῦτο τὸ τιθεὶς, διὰ τοῦ ει διφθόγγου γράφεται· καὶ ἄλλως· ἐπειδὴ τὸ πρωτότυπον τοῦ τίθημι, οἷον τιθῶ, ἀπὸ ἐντελείας ἔχει τὸ ε· τὸ δὲ ε μεγεθυνόμενον, διὰ τοῦ προσθήκης τοῦ ῑ μεγεθύνεται· καὶ τούτου χάριν ἡ πρώτη συζυγία τῶν εἰς μῑ, οὐ ποιεῖ τὴν μετοχὴν διὰ τοῦ ῑ ἀλλὰ διὰ τοῦ ει διφθόγγου.

58 Καὶ διατὶ ἡ δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μῑ, διὰ τοῦ ᾱ ποιεῖ τὴν μετοχήν· καὶ οὐ διὰ τοῦ ῑ ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ, τὸ ἱστῶ· καὶ κιχρῶ· ἀπὸ τῆς ἐντελείας, τοῦ κιχράω καὶ ἱστάω ἐγένοντο ἔχοντα τὸ ᾱ· καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν μετοχῶν αὐτῶν, ἐφυλάχθη τὸ ᾱ ἐκτεταμένον.

59 Διατὶ ἡ τρίτη συζυγία τῶν εἰς μῑ· διὰ τοῦ ῡ διφθόγγου, ποιεῖται τὴν μετοχήν· καὶ οὐ διὰ τοῦ ᾱ; ἐπειδὴ καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ τὸ διδόω ἀπὸ ἐντελείας τοῦ διδόω σέγονεν ἔχον τὸ ο· τὸ δὲ ο μεγεθυνόμενον διὰ τοῦ προσθήκης τοῦ υ μεγεθύνεται· καὶ εὐλόγως ἡ μετοχὴ διὰ τοῦ οῦ διφθόγγου ἐγένετο, καὶ οὐ διὰ τοῦ ᾱ· ὁμοίως καὶ ἡ τετάρτη συζυγία διὰ τοῦ υ ἐκτεταμένου ποιεῖ τὴν μετοχήν· οἷον ζευγνύς.

60 Διατὶ αἱ μετοχαὶ αἱ εἰς δύο φωνήεντα λήγουσαι, ὑπὸ τῆς εὐθείας, ἐν τῇ σενικῇ ἀποβάλλουσι τὸ ἓν· οἷον τιθεῖς τιθέντο; ἐπειδὴ πᾶσα εὐθεῖα πτωτικὴ, ἀνὰ δύο φωνηέντων ἐκφερομένη, ὅτε κατὰ τὴν σενικὴν, διὰ τοῦ ν τ κλίνεται· καὶ ὁλόκληρον ἔχει τὴν σενικὴν, τὸ δεύτερον φωνῆεν ἀποβάλλει· οἷον χαρίεις, χαρίεντος· φωνήεις, φωνήεντος· οὕτως οὖν καὶ ὡς μετοχαὶ, ἀποβάλλουσι τὸ ἓν

φωνῆεν· οἷον, νυγείσ νυγέντος δηδύς· δηδύτος· ὁμοίως δὲ τὸ ὁδούς,
ὡς μετοχὴ κλιθὲν ἀπεβάλλῃ τὸ ἐν φωνῆεν· ἐκ αὐτικήματος ἡμῖν
τὸ στόμφος, ὅτι οὐκ ὄστιν ὁλόκληρον· στόμφος γὰρ στόμεντος ὄστος τὸ
ἐντελές· ἢ γοῦν χάειν αἱ μετοχαὶ εἰς δύο φωνήεντα λήγουσαι, ἀποβάλλουσι τὸ ἕτερον κατὰ τὴν γενικήν.

61 Τί διαφέρουσιν αἱ μετοχαὶ τῶν ὀνομάτων; διαφέρουσιν ὅτι, ἰδίᾳ,
τοὺς πτώσεις αἱ μετοχαὶ οἱονεὶ εἰς εἶς ὀνόματα, ἀλλὰ βαρύτονα· μετοχὴ δὲ πᾶσα ὀξύνεται· οἷον τὸ χαείσφ ὄνομα βαρύνεται·
ἡ δὲ τιθεῖσα μετοχή, ὀξύνεται· διαφυλάττει γὰρ καὶ τὸ εἶσ ὅμοια πάσας
ὀξύνεται· ἵνα ἐκφύγῃ τὴν ὀξεῖαν τάσιν. ἄλλως· ὅτι τὰ εἰς οὖς ὀνόματα οὐδέποτε ὀξύνοντας τῶν μετοχῶν ἀποτάντων ὀξυνομένων· καὶ διὰ τοῦτο παραλόγως τὸ πούς καὶ ὀδούς.

62 Καὶ ἄλλως ὅτι αἱ δισύλλαβοι γενικαὶ πλὴν τῶν εἰσ ἐσ θηλειῶν
πεφωνηέντων· αἱ δὲ μετοχαὶ πᾶσαι βαρύνονται· οἷον στάντων.
βάντων· καὶ τοιαύτη ἡ διαφορὰ τῶν μετοχῶν καὶ τῶν ὀνομάτων.

63 Διατὶ αἱ μετοχαὶ οὐδέποτε σώθετοί εἰσιν, ἀλλὰ ἄσωσθετοι; ἐπειδὴ τὰ ἐν ματα εἰσὶ ζώθετα, ὧν αἱ μετοχαί· τὰ δὲ
ἀπότινων σωτιθέντων συνόμματα, παρασώθετά εἰσι.

64 Διατὶ ὀνόματα σωτιθέμματα ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον ποτὲ,
ὡσ τὸ ἀληθήσ ὁ ἀλαλήθησ· ἀρ χαῖοσ, ὁ ἀλαρ χαῖοσ· αἱ δὲ μετοχαὶ, οὐκ ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον ποτὲ, ὡσ τὸ φὰσ πεί-
φασ· τλάσ· πολύτλασ· ἡ ἄτλασ· ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον εἰς
ἔννοιαν δ ὀνοματικὸν ἐλθόντα ὀνόματα χῆμα ἀνεσχέθαντο, ἀναβίβασαν τὸν τόνον· τὸ δὲ ἀείκων ἡ δ παρὰ τὸν ἀναβιβασμὸν παρασθετέον αὐτό, εἰσ τὸ ὄνομα τὸ ἀείκων· ἢ, εἰ πῇ μετοχὴ ὄστι σημαντικὴ ἀνάγκασ ἕνεκ ἐπενοήθη ἡ μετοχή· δι ἀναγκαίαν χρείαν·
καθ ἣν ὁσ προσώπου θέλομμι πολλάκις παραλαβεῖν· οἷον Ἀγα-
μέμνων ἐπολέμησεν· ἐβασίλευσε· καὶ ὄστιν ἀσώθετοσ ἡ φράσισ χρήζουσα ζώδεσμον· ἵνα εἰ τὸ μμὲν τοῦτο ὄτωσ· Ἀγαμέμνων
ἐβασίλευσε καὶ ἐπολέμησε· ἡ ἐπειδὴ οἱ σωτιθετικοὶ ζώ-

Ad qd excogitatú est participium

Accentus compositionis

πρόφως
πολύτλας
ἄτλας
ἀείκων

πούς καὶ ὀδούς
παράλογα

πῆμα

πρόσωθετα qd

δεσμοὶ δὲ κεῖσι τάξεωσ παρασθετικοὶ, ἀλλὰ μὴν ἐν τῇ φράσει
ταύτῃ, πρῶτον πρῶτον ἐτέτευχτο, εἰ αὖρα πρῶτον ἐπολέμησεν, εἶτε
βασίλευσεν, ἢ πρῶτον ἐβασίλευσεν, εἶτε πολέμησε· τούτου χάριν
ἐπενοήθη ἡ μετοχή· ἵνα ὁ τοῦτο παράστασισ σωφρονωτέραν γέ-
νηται ἡ φράσισ· οἷον Ἀγαμέμνων βασιλεύσασ ἐπολέμησεν· ἐὰν δ
εἴπομεν πολεμήσασ ἐβασίλευσεν, ὑπόνοιαν ἔχουσά τισ πρῶτον ἐπολέμησε καὶ οὕτωσ ἐβασίλευσεν, ὅπερ οὐκ ἔστιν ὡσ.

Διατὶ ἡ τοῦ πᾶσι μετοχὴ, οὐ λήγει εἰσ ας, αἰεί σι; ἐπειδὴ τὰ 66
πᾶσι κλιτῶν ἐνμάτων, ἐφέλκον τὸ φωνήεντα αἱ μετοχαί·
ἢ αὐτόθεν, ἢ σωκαύξοντα αὐτῷ, διὰ τὸ λεῖπον τοῦ ἀρσενικοῦ·
αὐτόθεν μὲν, ὡσ ὄστι τὸ λέγω, λέγον· σωκαύξοντα δὲ, ὡσ ὄστι
τὸ ἔλεξα, λέξασ· τοῦ δὲ παρακλιτοῦ ἡ μετοχὴ, δι εἰσ ας ἡδύ-
ναντο γενέσθαι· ἐπειδὴ οὔτε ἀρσενικὸν μόνον ἠδύναντο λήγειν, οὔτε εἰσ βραχὺ ας· δύο ἐμιμοῦντο ἄσασ· λέξασ· καὶ τὸ χάειν δι
ἐγένετο εἰσ ας ἡ μετοχὴ τοῦ πᾶσακλιτοῦ· ἀλλεῖσ ὡσ.

Γόθεν τὸ ἐτετηκέναι; παρὰ τὸ παράσω· παράξω τετάρακα βρα- 67
χεῖα· ἢ ἐν συγκοπῇ· τέτηκα· ἢ ξοπῇ τοῦ ας εἰσ η, τέτηκα· ὁ πρσ
ἐτετήκειν· ἀφοῦ ἢ ὁ μὲν πᾶσι τέτηκε· ἡ μετοχὴ ὁ τετηκώσ.

Πόθεν τὸ νηπύτιοσ; ὥσπερ παρὰ τὸ τένομαι, τανὸσ, ἔτωσ καὶ 68
παρὰ τὸ πένομαι, πανὸσ, ἢ νήπιοσ· ἢ ὑπὸ θέσει τοῦ ἔννηπύτ.

Βιλὸσ κατὰ μὴ σύνασ ὁ ἀνωτάτω τόπος, ἢ περιέχων τὸν πάν- 69
τα αἰθέρα· κατὰ δένιους, ἢ περίοδοσ τοῦ αἰθέροσ ἢ τῶν ἄστρων·
ἀπὸ τοῦ βαίνειν ἐκεῖσε τὸν ἥλιον· κοινῶσ δὲ βιλὸσ, ὁ τῆσ θύρασ ἕδοσ.

Πόθεν τὸ πηλικίαδεω; πηλίκοσ δυνάμενοσ διαλύσει τὴν διφθόγγ. πρὸσ 70
θέσει τὸ ᾱ, πηλικιάδου. ἢ δωρικῶσ πηλικιάδεω· ὁ κανὼν· πᾶσα
γενικὴ περιττοσυλλαβοῦσα φωνὶ ἰδίασ αὐθεντ εἰσ φωνῆεν λήγουσα, εἰ μὲν βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὀφείλει ἔχειν τὴν
λήγουσαν μακράν· εἰ δὲ μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, βραχεῖαν ἔχει τὴν λήγουσαν, ὡσ τὸ ἀτρείδεω· πρόσοιο·

Πηλικιάδεω, ποίου εἴδουσ τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; πρὸσ 71

Copulativæ cõiunctiones nõ ostendũt ordinem.

Regula πηλικιάδεω

γενέσθαι

νηπύτιοσ

Penultimationes · 4 · patronymicorum ·

ζωνυμικὰ· ἢ πόσας παραλήξεις ἔχει παζωνυμικόν; λ· τὸν εἰ δὲ φθογγον· εἰ τὸ πρωτότυπον εἰς ῡς λῆγει, ὃ διὰ τοῦ εως κλίνεται· οἷον πηλεύς, πηλέως τὸ πρωτότυπον· καὶ τὸ πατρωνυμικὸν, πηλείδης, τὸ ι, εἰ λήγει τὸ πρωτότυπον εἰς ος μὴ καθαρεύοντος· οἷον Πρίαμος Πριάμου· Πριαμίδης· ἢ τὸ α· εἰ λήγει τὸ πρωτότυπον εἰς ος καθαρεύοντος· οἷον, ἥλιος· ἡλίου· ἡλιάδης· μᾶλλον τοῖς μετὰ τὸ ν μύοις τιθέασι· ἢ τῶν οἱ δὲ φθογγον, εἰ ἔχει τὸ πρωτότυπον τῶν λήγουσαν ἢ τῶν παραλήγουσαν, διὰ δύο οο· καθαιρούντων· οἷον πάνθους πανθόου· πανθοΐδης· ἢ ιδ· σωσίστρατος πανθοΐδης· λητὼ λητόθεν λητοΐδης· ἢ λητοΐδης· καὶ τὰ ὁμοια·

ΤΕΛΟΣ·

ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ ΠΡΟΣΤΟΥΣ ΕΝ ΠΑΖΙ ΤΟΙΣ ΡΗΜΑ ΣΙΚΑΝΟΝΑΣ ΖΗΤΟΥΝΤΑΣ ΚΑΙ ΟΜΟΙΟΤΗΤΑΣ.

Ὁ ΧΡΗ ζητεῖν ἐν πᾶσι τοῖς ἑήμασιν ὁμοιότητας καὶ ἀσαφείας καὶ τύπους ἀκριβεῖς· πρότερον μὲν γὰρ ὑφηνται τὰ ἀνοίξεις λέξεις, διὰ τὴν ἀμάθειαν ἢ πρὸς ἀλήλους μιλλ· ὕστερον δὲ πλεχθεῖσαι τέχνη, τὰς μὲν, ἡδυνήθησαν ῥυθμίσαι, καὶ εἰς εἰκόνα τινὰ ἀπαγειν· τὰς δ', μὴ δυνηθεῖσαι, ἐάσαν ἐφ' ἧς εἶχον συνηθείας· ἢ ὅρια ἐκτὸς καθεῖλκυσε τινά· 1

Ὁμῶς καινὴν ἀπαγορεύει μὴ ἔχειν τὸν δεύτερον ἀόριστον τὸ σύμφωνον ἢ λῆγούσης τοῦ πρώτου ἀορίστου· μόνου δὲ τοῦ μέσου βαρυτόνου· οἷον τέτυπα ἔτυπον· αἰεὶ τὸ ἔπεσον βαρύβηκα καινόν· 2

Πάλιν ὁ καινῶν φησιν· ὁ τὸ δασυνόμενον λάβων μέλλοντα τῶν εἰς ζω παραλήγοντα μόνων, μόνου ὁ μέσος παρακείμενος ἔχει ἐπαθείας ζέπεσμαι τὸ ε εἰς ο, ὧν ἢ βαρυτόνησις αὐτοῦ οἷον πλέξω πέπλοκα· ἀλλὰ τὸ πέπομφα καὶ κέκλοφα καὶ ἀνατέτροφα, ἐκτὸς ἀφαιρέσεως βαρυτόνου ὢν καὶ οὐ μέσος, παρέβη τὸν κανόνα· 3

Ἔτι φησὶν ὁ καινών· ὡς εἰ πάντα τὰ μέλλοντα τοῦ παραλήγουσαν ἐκτείνει ὁ Ω μόνου· οἷον φάλλω, φαλῶ ἔψηλα· ὁμοίως καὶ ἔφηνα· καὶ ἦρα· καὶ ἕτερα μυρία· ἀλλ' ἔστιν ὅτε ἐστὶ τοῦ παρακειμένου διὰ σκέπτεσθαι τοῦτο· ὡς τὸ πέφηνα· καὶ μέμηνα· καὶ μέμηλα· καὶ τέθηλα· 4

Πε. μ. τ

Πάλιν τὰ ἀπεικάφησι τὰ ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα ἐν τῷ βαρυτονούμενῳ χρονικῶς μεταθέοντα ἀπὸ τοῦ ὑπερσυντελίκου· οἷον ὁρώρυχα· ὠρωρύχειν· ἀκήκοα ἠκηκόειν· ἀλλὰ τὸ ἐλήλυθα, ἐληλύθειν καὶ ἔοικα ἐώκειν, παρέβη τὸν κανόνα· 5

Ἔτι μὴν οἱ ἀόριστοι ὀφείλουσιν ἀποβάλλειν ὧν εἰ μετοχῆς τοῦ ἀρχουσαν αὔξησιν αὐτοῦ· οἷον ἦλθον ἐλθών· εἶδον, ἰδών· ἀλλὰ τὸ εἶπον, εἰπών· καὶ ἧκον ἥκων· διὰ ἀποβάλλει αὐτήν· 6

πεσοῦμαι
βαλῶ
βαλοῦμαι
ἀγωνιοῦμαι
μαχοῦμαι
ὀμοῦμαι
κλαύσομαι

7 Ἔτι ἡ κοινὴ διάλεκτος ἐπὶ ζ πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων μόνης, ὀφείλῃ ποιεῖσθαι τοὺς μέλοντας. οἷον, πάλλω, ψαλῶ· ποιέω, ποιῶ· ἀλλ' ἔστιν ὅτε ὑπερβάσει τῇ μίμησιν τῶν ἀρχαίων ποιεῖται· καὶ ἑτέρων συζυγιῶν μέλοντας. πεσῶ γάρ καὶ πεσοῦμαι· καὶ ἐσῶ καὶ ἐσοῦμαι· καὶ βαδῶ καὶ βαδοῦμαι· καὶ ἀγωνιῶ καὶ ἑτέρα· οὐ μόνον δὲ ὧν μέλοντων ποιεῖ τὴν καινοφωνίαν, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐνεστώτων· οἷον· μαχοῦμαι· ὀμοῦμαι· καθεδοῦμαι· καὶ ἕτερα· ἃ ἐνεστῶτες ὄντες, μέλοντος ἔχουσι σημασίαν.

Ἔτι φησὶν ὁ κανὼν· ὡς ἐφ' ὧν ῥημάτων ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς ἐνδέχεται σημαίνῃ μεταβατικήν, ἐπὶ τούτων ἀκολουθῶσι καὶ ὁ ἐνεργητικὸς μέλλων, καὶ ὁ πρῶτος ἢ δεύτερος ἀορίστου ἐνεργητικοῦ σημαίνουσι μεταβατικήν· οἷον τύπτω τέτυφα· ἐτύπτων ἐτύπτον· ἐφ' ὧν δὲ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς ἀμετάβατον ἔχῃ τὴν σημασίαν, ἐπὶ τούτων καὶ ὁ ἐνεργητικὸς μέλλων ἀκείμενος καὶ ὁ ἀόριστος ὁμοίως ἀμετάβατον αὐτὴν ἔχῃ· οἷον δύω ὁ ἥλιος ἐπὶ ἐνεστῶτος· δέδυκεν ἐπὶ μέλλοντος· ἔδυ ἐπὶ δευτέρου ἀορίστου· ἀλλὰ τὸ ἤρι τσεν ἀντὶ τοῦ ἔπεσε λέγεται ὡς ἀντὶ τοῦ πεσὼν ποιεῖ ἦρι τσεν· Homer) ἐδ' μὲν ῥῶπα λάκις λέξομαι, παρέβη τὸν κανόνα· ἀμετάβατον γὰρ ἐχρήσατο σημασίαν γενόμενος ἐκ τοῦ ἐρέω τὸ καταβάλλω ἐνεστῶτος, ὡρισμένην ἔχοντος σημασίαν μὴ μεταβατικήν.

9 Εἰ δέ τις ἐνίσταιτο λέγων ἤδη εἶπα λέγων δεῖν τὴν σημασίαν, μεταβατικὴν φημι ἀμετάβατον ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος, τὸ ἐρέω ἀντὶ τοῦ τύπτω δηλαδὴ ἀντὶ τοῦ καταβάλλω οὐκ ἄν ἔχοι· ἀκόλουθον οὖν τοῦτο καινόν.

10 Ἐπεὶ μὴ ἕτερα πολλὰ τοιαῦτα δύναται ποιεῖν, ἰδοὺ δὲ τὸ ἔπω, ἀντὶ χρήσιμον μὲν ἔχῃ σημαίνῃ δ' ὅμως τὸ λέγω· τὸ ἀκόλουθον μὴ ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνὸς γένῃ, τὸ ἤνεγκα ἀντὶ ἐλεξα· ἐκδὲ τοῦ ἑτέρου, τὸ εἶπα· καὶ τὸ μέτ Homer) ἦεπε· καὶ ἔφεπε κλονέων· ἀφ' οὗ τὸ ἐπὶ τῇ.

11 Ὁμοίως μὴ τὸ τεύχω ἄχρηστον ὄν, σημαίνῃ δ' ὅμως τό, τε κατεσκευ-

πρώτην
ζ πάντων
ζ πω
τεύχω

Hubere idé uerbú significatione tránsitiua & intránsitiua nó cé nonu

Τύραννος
Χυλαῖοι
πανοῦργος
ἐξαίσιον
ἄναστος
ἀναίδεια
κάθαρμα
ἄλιος
ἐναγής
πανάγης

Quattuor orthographiæ regulæ
Analogia
Dialectos
Etymologia
Historia

άζω ἢ τὸ ἐπιτυγχάνω. ἢ ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνὸς λέγεται, τύχε. μὴ τυκτόν. ἢ τύτυκται ὡς ἀπὸ τοῦ μὴ τυκτὸς ἐπὶ τοῦ ἑτέρου γίνεται τὸ ἔτυχον. ἢ πόθου τεύχουσιν ὁ μελῳδός, καὶ θύας παρουσίας ἀντὶ τοῦ τευχικός. Καὶ πῶς ἂν τις ὀξυνθμίσαιτο φλ τέχνης τὸ ὑπερεξεπόντως μὴ ἄσεμνον· ἔοικε γὰρ δόγμα οὖν μὴ αὐτὴ ἀνίνυον φθορᾶ ὑπεικέναι ἢ αὐτὴ καὶ μεταβολῇ καὶ ξοπῇ· οἷσε δὴ ἢ πεῖρα τῶν πραγμάτων· ὑροι γὰρ ἄν τις σκοτῶν λέξῃ σωλήσας αἷς ἄλλως μὲν οἱ πάλαι ἐχρῶντο ἀμοῖ, ἄλλως δὲ νῦν· καὶ αἱ τοῖς πάλαι ἅσαι συνῳκίσθησαν, ὡσαύτως ῥάθησαν μὴ ἀποξυσθῆναι ὕστερον· ἰδοὺ γὰρ τὸ τύραννος βασιλικὸν οὔνομα πρότερον, βλασφημεῖται νῦν· μὴ τὸ, χυδαῖοι οἱ πεπληθυσμένοι, ἀπὸ τοῦ χύδην λεγόμενον, νῦν ἐπὶ ὀνειδισμὸν λαμβάνεται. ἢ τὸ πανοῦργος ἐπὶ φρονίμων λαμβανόμενον πρότερον βλασφημεῖται νῦν· μὴ τὸ ἐξαίσιον καὶ ἔκδικον, τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου καὶ τοῦ δικαίου ἐλέγετο· νῦν δὲ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται· καὶ τὸ ἀμόσιος, πάλαι μὲν, τὸν ἀτάφον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀσεβῆ· καὶ τὸ καθωσιωμένος, πάλαι μὲν τὸν ὅσιον ἐδήλου, νῦν ἢ τὸν ἀφιερωμένον· καὶ τὸ κάθαρμα ἀπὸ τοῦ καθαίρω· ἢ τὸ ἄλιος· ἢ τὸ ἐναγὴς ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ σεύομαι γινόμενα, πάλαι μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ἐλαμβάνοντο· νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου· τὸ ἢ πανάγης, ἐπὶ ἐπαίνου μόνου ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παραγόμενον· ἢ μυρία ἑτέρα εὕροι τις ἂν τοιαῦτα ἐξετάζων· ἀλλὰ καὶ τὸν προσήκοντα λόγον ἐκάστων ἀναζητῶμεν· εἰς λιμένα τινὰ, εἰσ τοὺς προσήκοντας ἐκτιθέντες ῥησταί ἐστιν ἡ ὀρθογραφίας κανόνων· ἀνωμαλοίαν φημὶ διάλεκτον· ἐτυμολογίαν καὶ ἱστορίαν.

ΤΕΛΟΣ

ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΦΕΛΚΥΣΤΙΚΟΥ · Ν ·

Choerobosc

ΠΕΡΙ Τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν· ἤγουν τοῦ τιθεμένου ἐν σωματικοῖς λόγου διὰ τὸ ἀχασμώδη εἶναι.

Ἐν τοῖς ὀνόμασι ἐφέλκουσι τὸ ν, αἰ δοτικαὶ τῶν πληθυντικῶν, τῶν ὀνομάτων ἢ τῶν μερῶν, φωνήεντος ἑπομένου· οἷον, τοῖς αἰγιαλοῖσιν ἔδωκα· ταῖς φιλότησιν ὠφελοῦμαι· τοῖς βήμασιν ἐμπεσεῖται τοῦτο· τοῖς τύπτουσιν ἐμαλακώθην· καὶ τὰ τοιαῦτα· συμφώνου δὲ ἑπομένου, τὸ γράφεται τὸ ν· τοῖς αἰγιαλοῖς δέδωκα· ταῖς τύπτουσι μαλακώτερός εἰμι.

Καὶ ἐν ἀντωνυμίαις ἐφελκυστικὸν τὸ ν· σφίσιν ὁμοίως, καὶ σφῶϊν· ὡσαύτως καὶ νῶϊν· τὸ ἡμῖν ὡσάντως μετὰ τοῦ ν

Ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, γράφεται πρόσω ὡς ἐνικὴ ἡ πληθυντικὴ ἐν τοῖς ὀφλομένοις χρόνοις, ἐφέλκουσι τὸ ν· ἔτυψεν ἐκεῖνος· ἔτυπτεν οὗτος· τύπτουσιν ἄλλοι· τύψουσιν ἕτεροι· καὶ τὰ τοιαῦτα.

Καὶ ἐν τοῖς ἀπλοῖς ξένος ξένῳ γράψει οὗτος· ἀναγνώσεται ἐκεῖνος.

Τινὲς δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς σημασι τῷ ἄνωθεν· κάτωθεν· ὑπερανόθεν· χθὲς ἀρχὴ ὁμοίοις, ἐφελκυστικὸν λαμβάνουσι τὸ ν· ὅθεν καὶ συμφώνου ἑπομένου· οὐ γράφουσιν αὐτό· ὑπερανόθε τὸ φῶς· χθὲς τὰ δόξη· ἡ δὲ συνήθεια πάντοτε μετὰ τοῦ ν τὰ τοιαῦτα γράφει.

ΤΕΛΟΣ

αἰγιαῖσιν ἔδωκα

αἰγιαῖσι δέδωκα

φῶϊν
νῶϊν
φίσιν

ἔτυψεν
ἔτυπτεν
τύπτουσιν
τύψουσιν

γράψοιεν
ἀναγνώσοιεν

ἄνωθεν
κάτωθεν
ὑπερανόθεν
χθὲς

Vocali sequente

Consonante sequenti / seduſus obtinuit ut etiã consonante sequéti cũ ν. ἐφελκυστικῷ proferamꝰ

ΠΕΡΙ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.
ΑΡΧΗ ΤΟΥ · Α ·

d ~~Ἄζωόθεν ἀόριστος πρωτος ἀθημι καὶ τέθημι.~~

Ἄγω μέλλων ἀξω ἀόριστος ἀ· πρῶτος ἤγαγον μι· ἀό· ἠγαγόμην.

Ἄγω, μέλλων ἄξω, ἀόριστος β ἤγαγον καὶ ἀπικῶς ἠγαγον· παρακείμενος, ἦχα, καὶ ἀπικῶς ἀγήοχα.

Ἄγυμι· μέλλων ἄξω, μέσος παρακείμενος ἀπικῶς ἔαγα· ὀξ οὖ τὸ κατάγαξ ἀόριστος πρῶτος ἔαξα, ὅθεν τὸ καθέαξα.

~~Ἀδρύω, μὴ ἀπογρήσω· ἀόριστος ἠδρυσα· παρακείμενος ἵδρυκα· ἀπὸ τοῦ ἱδρύω.~~

~~Ἀέθω· μὴ ἄσω· ὀξύ ἧσα.~~

Ἀιρῶμαι· μὴ αἱρήσομαι· ὀξύ, ἡρημαι, ὀξύ, ἡρέθην· μέσος ὀξύ β εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι.

Ἀιρέω, ὦ μὴ αἱρήσω· ἀόριστος β· εἷλον ἀπὸ τοῦ ἑλοῦ πρὸς ἀχήσομαι.

Ἀισθάνομαι, μέλλ αἰσθήσομαι· ὀξύ ἠσθημαι· μὴ β ἀόριστος· ἠσθόμην ἀπὸ αἰσθέομαι αἰσθοῦμαι ἀχήσομαι.

~~Ἀλέξω· μέλλων ἀλεξήσω ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω ἀχήσομαι.~~

Ἁμαρτάνω πρωτος ἥμαρτον· μέλλ ἁμαρτήσομαι· ὀξύ ἡμάρτηκα, ἀόριστος β ἥμαρτον· ἀπὸ τοῦ ἁμαρτῶ, ἁμαρτῶ ἀχήσομαι.

Ἀνοίγω· μέλλ ἀνοίξω· ἀόριστος ἀνέῳξα ἀπικῶς· μὴ ὀξύ, ἀνέωγα· ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἀνέωγμαι· ὁ ἀό· ἀ· ἀνεώχθην.

ἀ πεχθάνομαι, μέλλων ἀπεχθήσομαι· ὀξύ, ἀπήχθημαι· μὴ β ἀόριστος ἀπεχθόμην ἀπὸ οὗ ἀπεχθέομαι· οὔμαι, ἀχήσομαι.

Ἀυξάνω, ἢ αὐξῶ· μέλλων αὐξήσω ὡς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ θέματος αὐξέω, ὦ ἀό· πρῶτος ἠύξησα, ἢ αὐξάνω πρωτος ἤυξανον.

~~Ἀλόω ὦ· ἀόρι· β· εἷλον ἀπὸ τοῦ ἕλω· μέσος ἁλόμην ἁλοῦμαι ἁλόντος.~~

~~Ἀμφίεννυμι· μὴ ἀμφιέσω παθητικὸν ὀξύ ἠμφίεσμαι.~~ Ἀναγινώσκω· πρωτος ἀνέγνωσα· μὴ ἀναγνώσομαι· ὀξὺ ἀνέγνωκα· ἀόριστος β ἀνέγνων ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω ὦ· ἀνάγνωμι ἀχήσομαι.

Ἀναζευγνύω μέλ. ἀναζεύξω.
Ἀναιμάζω, μέλ. ἀναιμάξω. μέσος ϖξ. ἀναλέγεται ϖξ. β΄ ἀνέκραγα.
Ἀναπνέω. μ. ἀμαι. ωνύσω. ϖξ. ἀμέωμαι. ἀπὸ τοῦ ἀμαπνύω τοῦ λαιῶ.
Ἀναρρῑπτέω ἀναρρῑπτῶ μέλ. ἀναρρῑπτήσω ἀπὸ τοῦ ἀναρρῑπτέω.
Ἀναπαύω. ῶ μέλ. ἀναπαύσω.
Ἀλίσκομαι. μέλ. ἁλήσομαι ἀπὸ τοῦ λήβομαι λήψομαι ἐλήφθην ἢ μέλ. ἁλώσομαι. ὁ β΄ ἥλων. ἡ ἑάλων ἀπικῶς ἀπὸ τοῦ ἁλόω. ῶ ἅλωμι. ἢ μετοχὴ ἁλοὺς ἁλόντος.
Ἀπαναίνομαι ϖξ. ἀπηνησάμην.
Ἀπόχρη. μαπαχρήσει. ὁ ἀπέχρησε. ἀπὸ ἀποχρέω τοῦ λαιῶ.
Ἀποδιδράσκω. μ. ἀποδράσω. ϖξ. ἀ. ἀπέδρα ἀπὸ τοῦ ἀποδράω ἀχρήσου. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὑποδιδράσκω.
Ἀφίημι. μέλ. ἀφήσω. ϖξ. ἀφῆκα.
Ἀντιτρέφω. μέλ. ἀντιθρέψω. μέσος ϖξ. ἀντέτροφα.
Ἀναστενάζω ἀναστενάσω μέλ. ἀναστενάσω ἀπὸ τοῦ ἀναστενάζω.
Ἀποτίνω ἀποτίσω μέλ. ἀποτείσω ἀπὸ τοῦ ἀποτίω. ϖξ. ἀπέτισα. ϖξ. β΄ ἀπέτεισα ἀπὸ τοῦ ἀποτείω ἀποτῶ παλαιῶ.
Ἀπολλύω ⟨ἀπολέκνυμι. μ. ἀπολέξω, ἀπὸ τοῦ ἀπολέκω.
Ἀπολέω ῶ, μέλ. ἀπολέσω. ϖξ. ἀπώλεκα καὶ ἀπικῶς ἀπόλωλα καὶ ἀπώλωλα ⟨ἀπολῶ ⟨ἀπολέσω ὁ μξ΄. ϖξ. ἀπωλάμην ἀπὸ τοῦ ἀπόλωλα ⟨ἀπικῶς ἀπόλωλα. ὁ μξ΄. β΄ ϖ. ἀπολόμην ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω ἀχρήσου. ἀπολύω καὶ ἀπόλυμι.
Ἀποβιώσκω καὶ ἀποβιόω. μέλ. ἀποβιώσω. ϖ. β΄ ἀπεβίων.
Ἀποτέμνω, μέλλων ἀποτεμῶ ⟨ἀποτάμω. ἀόρ. β΄ ἀπέταμον.
Ἀποπνίγω μ. ἀποπίεσω. Ἀπαμερόω ῶ. ἀόρ. ἀπήμορα.
Ἀπωσυφελίζω. μέλλων, ὠφελίξω. Ἀποκλαίω. μέλ. ἀποκλαύσω ἀπὸ τοῦ κλαίω τοῦ λαιοῦ.
Ἀναμιμνήσκ. μ. ἀναμνήσ. ἀόρ. ἐμνήσθην ἀπὸ τοῦ ἀναμνάω παλαιοῦ.

Ἀναπάομαι ὀφειλόμενον ἀπαίρομαι. ὁ μξ΄. ϖ. ἀνηπασάμην.
Ἀρέσκω. μ. ἀρέσω. ἀπὸ τοῦ ἀρέω τοῦ λαιοῦ.
Ἀρέσκομαι μέλλων ἀρέσομαι, καὶ ὁ ἀπρόσω τοῦ ἀρέσκει. ϖξ. ἠρεσάμην. ἠρεσκε.
Ἀπτίσσω. μέλλων ἀπτίξω.
Ἀφικνοῦμαι. μέλ. ἀφίξομαι. ϖξ. ἀφῖγμαι. μξ΄. β΄ ϖξ. ἀφικόμην. ἀπὸ τοῦ ἀφίκομαι ἀχρήσου.
Ἀφίπταμαι. μέλ. ἀποπτήσομαι ϖξ. ἀπέπτην. μξ΄. ϖξ. ἀποπτάμην. ἀπὸ τοῦ ἀφιπτάω ἀχρήσου.
Ἄχθομαι. μέλ. ἀχθέσομαι. ϖξ. ἠχθέσθην ἀπὸ τοῦ ἀχθέω. ἀχθήσου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βάλλω. μέλ. βαλῶ. ἀόρ. ἔβαλον. παρακείμενον. μέβληκα. ἀπὸ τοῦ βέβλακα κατὰ μετάθεσιν ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω.
Βλαστάνω μέλ. βλαστήσω. ἀόρ. ἔβλαστον ἀπὸ τοῦ βλαστέω.
Βόω ῶ. μέλλων βώσω.
Βούλομαι. μέλλων, βουλήσομαι. ϖξ. βεβούλημαι. ἐβουλήμην. ἐβουλήθην. ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήσου.
Βαίνω. μέλ. βήσομαι ϖξ. ἔβην. ἀπὸ τοῦ βάω βῆμι ἀχρήσου.
Βιόω. μέλλων βιώσω. ὁ β΄ ἀόριστος ἐβίων. ἐμίωσα. ἐμίωσ. ἡ μετοχὴ ὁ βιοὺς. ϖξ. ἀπὸ τοῦ μιόω βιῶμι ἀχρήσου.
Βιβρώσκω. ὅθεν δεύτερα βιβρώσκω. μ. βρώσω. ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήσου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω ῶ. μέλλων, γαμήσω. ἀόρ. ἐγάμησα. ἀπὸ τοῦ γήμω ἀχρήσου.
Γέγαμαι μέλλων, γεγαμήσομαι. μξ΄. ἀόρ. ἐγαμήθην.
Γήθω μέλλων, γήσω. μξ΄. ϖξ. ἐγάθησα. καὶ γηθέω ῶ. ἐγήθησα.
Γράσκω καὶ γηράω. ῶ ἀχρήσου. μέλλων, γηράσω.
Γρηγορέω ῶ. μ. γρηγορήσω. μξ΄. ϖξ. ἐγρήγορα. ϖξ. ἐγρηγόρθην.
Γίνομαι ἢ γίγνομαι. μ. γενήσομαι. ἀπὸ τοῦ γενάομαι ῶμαι. ϖξ. γεγένημαι. μέσος. ἀόρ. ἐγενησάμην. μέσος. ἀόρ. β΄ ἐγενόμην. μέσος παρακείμενος. γέγονα. ἀπὸ τοῦ γένω γενῶ.

Γινώσκω·ἐγνώρωσκον ᾱ ᾱλέον ὄ·μέλ·γνώσομ̃ι·ᾠδ̃ακείμθ̃ι ἔγνω
κα·ἀό·β̄·ἔγνων ἀπὸ τ̃ου γνόω·ὠ κεἰ γνῶμι·ἡ μετοχὴ ὁ γνοὺς ὄ
γνόντος.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ̃ Δ·

Δαΐζω·μέλ·δαΐξω ⓒ δαΐωδαΐσω ὁ παθητικὸς ᾠδ̃ακείμθ̃ι ⓟ
δέδασμαι κεἰ δεδάσμαι,ὁ β̄ ἀό·ἐδάσην ἀπὸ τ̃ου δαΐσω ἀχρήσου.
Δάκνω ἔδακνον μέλλων δήξω. ἀό· β̄ ἔδακον ἀπὸ τ̃ου δήκω
ἀχρήσου.
Δαμάζω· μέλλων· δαμάσω·
Δαίω·μέλλων·δαύσω·ἀόρισος·ἐδαύην·
Δεῖ ἀντὶ τ̃ου πρέπει ἢ χρείαν μέλ·δεήσει·ἀό·ἐδέησε·
Δεῖ ⁓ζ⁰, ἐδόκ·ἀπαρέμφατον δεῖν·
Δείδω τὸ φοβοῦμαι παθητικὸν ῥῆμα μέλ·δείσω ᾠζ⁰·δέδοικα
⁓ζ⁰ ἐδεδοίκειν·μέσ ᾠδ̃ακείμθ̃ι,δέδια·μέ·⁓ζ⁰ᵘˢ ἐδεδίειν.
Δέω·τὸ δεσμῶ·μέλ·δέσω·ἢ δήσω· ὁ παθητικὸς παρακείμθ̃ι
δέδεμαι·ὁ ἀό·ά·ἐδέθην.
Δέομ̃ι·μ·δεήσομ̃ι·ᾠζ⁰·δεδέημ̃ι ὁ ἀό·ά·ἐδεήθην·ἀπὸ τ̃ου δεέομ̃ι ᾧμ̃ι
Δέχομ̃ι·μ·δέξομ̃ι,ὁ ᾠζ⁰ δέδεγμ̃ι·μέσος ἀό·ά·ἐδεξάμην·
Δείδια ἀπὸ τ̃ου δείω· μέσος παραλείμθ̃ι·
Διαζωννύω ἢ διαζώννυμι·μ·διαζώσω ἀπὸ τ̃ου διαζόω διαζῶ·
Διαλακχάνω·ἀό·β̄ διέλαχον ἀπὸ τ̃ου διαλήχω.
Διδάσκω·ἐδίδαξκον·κεἰ ᾱλέον ὄ·μέλλων διδάξω ἀπὸ τ̃ου
διδάχω·ⓟᵒˢ πρῶτος·ἐδίδαξα.
Διδράσκω ὅθεν διαδιδράσκω·ᾱ ἀπὸ διδράσκω·ὁ·μ·διδράσω
ⓟ⁰·ά·δίδρα κεἰ ἀπέδρα,ἡ μετοχὴ ὁ διαδράς.
Διαφθείρω,μέλλων διαφθερῶ·μέσος ᾠζ⁰·δέφθορα·
Δοκέω ῶ·μέλλων δόξω ἀπὸ τ̃ου δόκω ἀχρήσου·ἀόριος ἀ·ἔδο
ξα,τὸ δὲ δεδόκηκα ἀπὸ τ̃ου δοκέω δοκῶ·
Δράω ῶ,μέλλων,δράσω·ᾠζ⁰,δέδρακα·ⓟ⁰·ἐδράσθην.
Δύνω,κεἰ δύω ⓒ δύμι μέλ·δύσω·ἀόρι·β̄·ἔδυν ὅθεν τὸ κατέ-
δυν κεἰ ἀνέδυν·

ἈΡΧῊ ΤΟΥ̃ Ε·

~~Ἐάω ῶ,μέλλων·ἐάσω·ὁ ἀόριστος·ἀ·εἴασα·~~
~~Ἔβραμον ἀπὸ τ̃ου βρέχω,ὃ ἀπαθῶς·ἀόριστος β̄·ἔβρεμον ἀπὸ τ̃ου βρέμω~~
~~Ἐγκαλέω ῶ,μέλλων·ἐγκαλέσω·ᾠζ⁰ ἐγκέκλημα,~~
~~Ἐγείρω ὁ μέλλων,ἐγερῶ·ὁ ἀόριστος ᾱ·ἤγειρα·~~
~~Εἴ χέω·ὁ μέλλων,ἐγχύσω ἀπὸ τ̃ου ἐγχέω,ὁ ἀόριστος ᾱ·ἐνέχεα
καὶ ἐνέχυσα αἰολικῶς.~~
Εἶδω ἀχρήσου· μέλλων,εἴσομαι καὶ εἰδήσω ἀπὸ τ̃ου εἰδέω ἀχρήσου
μέσος παρακείμθ̃ι οἶδα·ὑπερσυντέλικος,ᾔδειν·ὤφελεδ
εἶναι εἰδῆν·πρέπει δὲ τὸ ε·εἰς ·η· καὶ τὸ ι·ὑπογράφεται·
~~Εἶπα·ἀό·ά·ἀφοῦ ἡ μετοχὴ ὁ εἰπὼν ᾱ·εἶπον·ἀό·β̄·ἀπὸ τ̃ου ἐρέω ἐ-
χρήσο.~~ ~~Ἔδω·τὸ ἐσθίω ὁ ᾠδ̃ακείμθ̃ι ἐδήδοκα~~
~~Ἐλεύσω· μέλλων· ἐλεύσω·ἀπὸ τ̃ου ᾱλέω·~~
Ἔρχομ̃ι·μ̃ι,ἐλεύσομ̃ι·μ̃ι ᾠζ⁰,ἦλυθα·ᾱ ἀπ̓ικ̃ ἐλήλυθα·ⓟ⁰·β̄
ἤλυθον,ⓒ ἦλθον ἦλθες ἦλθε κ̃τλ συγκοπ̃ᾶ·ἀπὸ τ̃ου ἐλεύθω ἀχρήσο.
Ἔρομ̃ι·μ̃ι,ἐρήσομ̃ι·ὁ β̄ ἀό·ἠρόμ̃ην ~~Ἔζω μέλλων·ἀό·πρῶτος εἶσα·~~
~~Ἐικάσω ἢ ἐίκω κάω ἀπ̓ικ̃ῶς,μέλλων·εἰκάσω·~~
Ἔλω ὅθεν ἀόριστος ἧλον·
Ἔμμορα μέσος ᾠδ̃ακείμθ̃ι ἀπὸ τ̃ου μορέω,ὦ μέμορα ἢ ἔμ-
μορα,ἢ ἀπὸ τ̃ου μείρω μερῶ μέμορα,καὶ ἔμμορα.
~~Ἐμπέσω,μέλλων·ἐμπεσοῦμ̃ι,παρακ·ἐμπέπτωκα,ἀό·β̄·ἐμπέπτωσον.~~
~~Ἐμπίπρημι·μέλλων·ἐμπρήσω.~~
~~Ἐμπόζω μέλλων·ἐμπαύξω~~
ἮΛ Ἔολπα ἀπὸ τ̃ου ἔλπω ἀχρήσ·μ̃ι παρακείμθ̃ι ἤλπα καὶ
ἔολπα παρὰ ποιηταῖς.
~~Ἐμπαιτέω ῶ,μ̃ι·ἐμπαιτήσω,ᾠζ⁰·ἐμπέπαικα·ⓟ⁰·ἐμπέπυσμαι.~~
Εἴρω ἀχρήσον μέλλων ἐρῶ,ᾠζ⁰ εἴρηκα ἀπὸ τ̃ου ἐρέω ἀχρήσ·
Εὑρίσκω,μέλ·εὑρήσω,ᾠζ⁰ εὕρηκα ὁ παθητικὸς ᾠζ⁰ εὑρέμ̃ι ὁ
ἀό·εὑρέθην·ἀό·β̄ εὗρον ἀπὸ τ̃ου εὑρέω·ῶ ἀχρήσ·

ἐρομαι τὸ ἐρωτῶ

ἐρωτόλεγνω

Ἐωνὸς πρώομαι ἀφ' οὗ ὁ μϋ̄ ϖξ̄ϛ᾽ ἦκα. ὁ ὑπερ. ἤδη ἂν χρήσειέ οὐ δι' ἐξήνθρ.
Ἐξέω ὁ μϋ̄ ἐρρήσω ἀπὸ τοῦ ἐξέω ἀχρήστ.
Ἔχω μελ. ἕξω ⸗ σχήσω. ϖξ̄ϛ᾽ ἔσχηκα. ⓪ β᾽ ἔσχον. ἀπὸ τοῦ σχέω ὡ ἀχρήστου. τὸ προστακτικὴ σχὲς ⸗ ἐπίσχες. τὸ οὐκ τικὸν σχοίην ἀφ' οὗ τὸ κατέσχημαι. ὁ ⓪ϛ᾽ κατεσχέθην ⸗ τὸ μὴν ἐχωνιλέτησε τὸ ἢ ἔξωσθησώιτησι εἰς διαφοράν τοῦ ἔξω ἐπεξεργασματικοῦ μιλτιάδου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ̑ Ζ.

Ζεύγνυμι ⸗ ζωννύω, μέλλων ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.
Ζωννύω ⸗ ζώννυμι. μελ. ζώσω. ΑΡΧΗ ΤΟΥ̑ Η.
Ἦα ὁ μέσος ϖξ̄ϛ᾽ ἤδη ⸗ ἤδειν ἤδ. ἀπὸ τοῦ εἶμι ὁ πορεύομαι ποιητικῶς. Ἤκαχε ἀπὸ τοῦ ἄχω.
Ἠμύω μέλλων ἠμύσω. Ἤδην ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκον ἀπὸ τοῦ εἴδω ἀχρήστου. ΑΡΧΗ ΤΟΥ̑ Θ.
Θάπτω μέλλων θάψω. ἀόριστος ἔθαψα. ὁ β᾽. ἐτάφην.
Θέλω μέλ. θελήσω, ἀόρ. ἐθέλησα ⸗ ἐθέλω ἐθελήσω, ἀόρ. ἠθέλησα.
Θνήσκω ~~ἐθνησκον~~ μέλ. θανοῦμαι. ὃ τὸ θέμι θάνω ἀχρηστον. ϖξ̄᾽ τέθνηκα. ἀόρ. β᾽ ἔθανον. ἀπὸ τοῦ θανέω ἀχρήστου. μέσος. ϖ. τέθναα ἀπὸ οὐκτικῆς, τεθναίην. τὸ ἀ ϖξ̄ ἔμφατον, τεθναῖεν. ἡ μετοχὴ τεθνεώς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ̑ Ι.

Ἰκνοῦμαι ὅθεν ἐφικνοῦμαι μέλλων ἵξομαι, ἀόρ. δεύτερος ἱκόμην ϖξ̄᾽ ἵγμαι ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.
Ἱλάσκομαι, μϋ̄ ἱλάσομαι ἀπὸ τοῦ ἱλάω ἀχρήστου. μέσος ἀόριστος πρῶτος ἱλασάμην.
Ἵημαι ὅθεν τὸ ἀφίημαι καθίημαι. ὁ μέλλων πήσομαι, ὁ β᾽ ⓪᾽ ἑπόμην. ἀπὸ τοῦ ἵπαω ἵπημι ἀχρήστου μέσος ἀόριστος πρῶτος ἱπάμην. ἵπτω, ἵπτο
Ἴδον ⓪ϛ᾽ β᾽ ποιητικῶς ἀπὸ τοῦ εἴδω ἢ ἀπὸ τοῦ εἴδωεἶδον κἀθαρὸς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ̑ Κ.

Καίω καὶ κάω ὁ μέλλων καύσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐκάην.
Κλαίω ⸗ κλάω ὁ μϋ̄ ἀπικῶς, κλαύσω καὶ κλαιήσω ἀπὸ τοῦ κλαιέω ἀχρήστου.

Καθίζω καθέζομαι. ὁ μϋ̄ β᾽. καθεδοῦμαι.
Κάθημαι. μϋ̄ καθήσομαι.
Καθαιρέω καθαιρῶ ὁ μϋ̄ καθαιρήσω. ⓪᾽ δεύτερος, καθεῖλον ἀπὸ τοῦ καθέλω. ἀχρήστου. Καθαίρω. ⓪ϛ᾽ β᾽ ἐκάθηρα.
Καθήμι. ⓪᾽ πρῶτος καθῆκα.
Κλάγγω. ὁ μϋ̄ κλάγξω. ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ⓪᾽ πρῶτος ἔκλαγξα, ϖξ̄᾽ κέκληγα.
Κάμνω, καὶ κάμω. ὁ μϋ̄ καμοῦμαι. ⓪᾽. β᾽. ἔκαμον, ϖξ̄ακέκμηκα ⸗ κέκμηκα ἀπὸ τοῦ κμῶ μϋ̄ κμήσω.
Κείρω μϋ̄ κερῶ. ⓪᾽ πρῶτος ἔκφρα. παρακέκμηκα κέκαρκα.
Κορέω κορῶ ⸗ κορέννυμι καὶ κορεννύω. μϋ̄ κορέσω.
Κράζω. μέλλων κράξω. μϋ̄ ϖξ̄᾽ κέκραγα. ⓪᾽ β᾽. ἔκραγον.
Κρεμάζω ⸗ κρεμάσω ὦ καὶ κρέμαμαι. μέλ. κρεμάσω.
Κρυβεὶς ⸗ ἐκρύβην ἀόριστος β᾽. ἀπὸ τοῦ κρύπτομαι ἢ κρύπτομαι παλαιοῦ. ὁ μέλλων κρύψομαι.
Καταδαρθάνω ὁ μέλ. καταδαρθήσομαι. ὁ β᾽ ⓪ς᾽ κατέδαρθον ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω ἀχρήστου.
Καλέω ὁ. μ. καλέσω. ὁ. π. κέκληκα. ἀπὸ τοῦ κεκάλεκα κέκαλκα κ᾽ συγκοπὴν ⸗ μεταθέσει ⸗ ξο πῆ τοῦ ᾱ εἰς η̄, κέκληκα.
Κεραννύω ⸗ κεράννυμι. ὁ. μ. κεράσω. ὁ παθητικὸς ϖξ̄᾽ κεκέρασμαι. καὶ κ᾽ συγκοπὴν κέκραμαι.
Κορεννύω καὶ κορέννυμι, ὁ μέλ. κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω ἀχρήστου.
Κρέμαμαι ὁ μέλλων κρεμάσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ̑ Λ.

Λαγχάνω ὁ μέλ. κληρώσομαι ἀπὸ τοῦ κληρόω. ω. ⓪ς᾽ β᾽ ἔλαχ. μϋ̄ ϖξ̄᾽ λέλογχ᾽ ἀπὸ τοῦ λήχω. μ. λήξω, ⓪ς᾽ β᾽ ἔλαχ. ω. εἴληχ᾽ ὁ β ⓪᾽ ἔλαχ.
Λαμβάνω, ἐλάμβανον. μϋ̄, λήψομαι, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου. ὅθεν ⓪ς᾽ β᾽. ἔλαβον, ϖξ̄᾽ λέλφαμ ⸗ εἴληφα. ὁ ὑπερ. εἰλήφειν.
Λανθάνω. ἐλάνθανον. μ. λήσομαι ἀπὸ τοῦ λήθω. μϋ̄ ϖξ̄ς᾽ λέλησμαι. ἀόρ. β᾽ ἔλαθον. ϖξ̄᾽ λέλησμαι. μϋ̄ ἀόρ. δεύτερος ἐλαθόμην.

Λείπω μετ' λείψω. ἔσχον πρῶτος ἔλειψα. ἀόριστος δεύτερος, ἔλιπος.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μαίνομαι ὁ μέλλων μανοῦμαι ὁ μετ' παρακείμενος μέμηνα. ὁ β' ἔσχον. ἐμάνησε.

Μανθάνω ἐμάνθανον. ὁ μετ' μαθήσομαι. ἀπὸ τοῦ μαθέω μαθῶ. ὁ παρακείμενος, μεμάθηκα. ὁ ἀόριστος δεύτερος, ἔμαθον, ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Μάχομαι. ὁ μετ' μαχοῦμαι καὶ μαχέσομαι. ἀπὸ τοῦ μαχέομαι ἀχρήστου. ὁ μετ' ἔσχον πρῶτος, ἐμαχεσάμην.

Μείρω ἄχρηστον. μετ' παρακείμενος μέμορα. καὶ ἔμμορα ποιητικὸν. ὁ παθητικὸς πρῶτος εἵμαρται.

Μέλλω, ὁ μετ' μελήσω. ἀπὸ τοῦ μελέω ἀχρήστου. ὁ μετ' παρακείμενος μέμηλα ποιητικός.

Μέμνημαι. ἀπὸ τοῦ μνάομαι, ὁ ἐπρῶτος ἐμεμνήμην. ὁ ἔσχον. α. ἐμνήσθην. ὁ μετ' α. μνησθήσομαι.

Μένω. ὁ μετ' μενῶ. ἀόριστος. α. ἔμεινα. ὁ παρακείμενος μεμένηκα. ἀπὸ τοῦ μενέω ἀχρήστου.

Μέμηλα. ὁ μετ' παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μέλω.

Μέμαα ἀπὸ τοῦ μάω, μετ' παρακείμενος.

Μιγνύω ἢ μίγνυμι. ὁ μέλλων, μίξω. ὁ β' ἔσχον ἐμίγην ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω. ὁ μετ' μόρξω.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νέω μέλλων νεύσω.

Νέμω. ὁ μετ' νεμῶ. ὁ παρακείμενος, νενέμηκα. παρενθέσει τοῦ ἢ διὰ τὸ ἀσύντακτον τοῦ μ. καὶ κ. ἔσχον. α. ἔνειμα.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξυνίημι. ὁ μετ' ξυνήσω. ὁ ἀόριστος ξυνῆκα καὶ ξυνέηκα.

Ἀρχὴ τοῦ ο

ἈΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Ὄζω. Μέλλων ὄσω. Μέσος παρακείμενος, ὦδα καὶ ἀττικῶς, ὄδωδα.

Οἴχομαι. Μέλλων, οἰχήσομαι ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι ἀχρήστου. μετ' ἀόριστος δεύτερος ᾠχόμην.

Οἴομαι ἢ κατὰ συγκοπὴν, οἶμαι. οἴει οἴεται. Μέλλων, οἰήσομαι ἀπὸ τοῦ οἰέομαι ἀχρήστου. Ἀόριστος α. ᾠήθησε. ὁ παρατατικὸς ᾠόμην. ἢ κατὰ συγκοπὴν, ᾤμησε.

Οἶδα ἀπὸ τοῦ εἴδω Μέσος παρακείμενος.

Οἰμώζω Μέλλων, οἰμώξω. Ἀόριστος. α. ᾤμωξα.

Ὀμνύω ἢ ὄμνυμι ἢ ὀμόω ὦ. ὁ Μέλλων, ὀμόσω καὶ ὀμοῦμαι. ὁ παρακείμενος ὤμοκα. ἢ ἀττικῶς ὀμώμοκα Ὀλολύζω. Μέλλων, ὀλολύξω Ὀμόργνυμι. Μέλλων, ὀμόρξω.

Ὀνόω ὡ. Μέλλων, ὀνόσω.

Ὀφείλω. Μέλλων, ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω ἀχρήστου, καὶ ὄφλω ὀφλήσω, κατὰ συγκοπὴν Παρακείμενος, ὤφληκα. Ἀόριστος. ὤφλησα. ὁ β' ἀόριστος ὤφελον. καὶ κατὰ συγκοπὴν ὦφλον.

Ὄπομαι. Μέλλων, ὄψομαι. Ἀόριστος. α. ὤφθησε.

Ὁράω ὡ. Παρατατικὸς, ἑώραον ὤν, ἀττικῶς. Παρακείμενος, ἑώρακα. ὁ ὑπερσυντέλικος, ἑωράκειν.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Παρίημι. ὁ Παρατατικὸς, παρῆν.

Γάρειμι. πάρει. πάρεστι.

Πάσχω ἔπασχον ὁ Μέλλων πείσομαι ἀπὸ τοῦ πείθω. ὁ μετ' παρακείμενος, πέπονθα. ἀπὸ τοῦ πένθω ἀχρήστου. ἀόριστος δεύτερος, ἔπαθον ἀπὸ τοῦ πήθω ἀχρήστου.

Πέμπω. ὁ μέλλων. πέμψω. ὁ Παρακείμενος, πέπομφα. ἀόριστος πρῶτος ἔπεμψα.

Γεταμύω. ὁ μέλλων πετάσω. ὁ Παρακείμενος πεπέτακα. καὶ κατὰ συγκοπὴν, πέπτακα. ὅθεν ὁ παθητικὸς πρῶτος πέπταμαι. ἀπὸ τοῦ πετάω ἀχρήστου. Πέττω ἢ πέσσω καὶ πέμπτω ποιητικῶς.

μέλλων πέμψω.

Γάομαι, ῶμαι. μέλλων. πάσομαι παρακείμενος. πέπαμαι.

Γείρω. μέλλων, πρῶ. ἀόριστος α΄. ἔπειρα Πέφρικα ἀπὸ τοῦ φρίττω. μέλλων, φρίξω. ὁ πρῶτος ἡμαρτημένος πέφρικα.

Πηγνύω ἐπήγνυμι. ὁ μέλλων, πήξω. ὁ μέλλων ἐσόμενος, ἐπάγην ἀπὸ τοῦ πήγω.

Πίνω ἔπινον. πίομαι ἀπὸ τοῦ μέλλοντος. καὶ μὴ μέλοντος ἔχῃ χηματισμόν. ὁ μέλλων, πώσω. ὁ πρῶτος, πέπωκα. ὁ παθητικὸς πέπομαι. ἀπὸ τοῦ πώω πῶμι ἀχρήστου. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπιον.

Γίπτω. ὁ μέλλων πεσοῦμαι. ὁ πρῶτος, πέπτωκα. ἀπὸ τοῦ πτόω ἀχρήστου. ὁ δεύτερος ἐσόμενος ἔπεσον. ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου.

Γίπρημι. μέλλων. πρήσω.

Γλάττω σσω. μέλλων, πλάσω. ἀόριστος α΄. ἔπλασα.

Πλέω μέλλων, πλεύσω. ἀπὸ τοῦ πλεύω. οὕτω καὶ πνέω μέλλων, πνεύσω.

Πράττω τὸ πωλῶ. μέλλων πράσω. ὁ παρακείμενος πέπρακα.

Πρίεμαι. προηκάμην μέσος ἀόριστος α΄.

Πετάω ῶ. μέλλων. πετάσω.

Γροστρέχω. μέλλων. προσδραμοῦμαι. ἀόριστος δεύτερος, προσέδραμον. ἀπὸ τοῦ προσδρέμω.

Πάρθω. ἀόριστος δεύτερος, ἔπραθον.

Πτάω ῶ. μέσος ἀόριστος α΄. ἐπτάμην.

Γτήσσω. μέλλων, πτήξω.

Γυνθάνομαι. μέλλων, πεύσομαι. ἀπὸ τοῦ πεύθομαι ἀχρήστου ἐν πέζῳ λόγῳ

ἈΡΧΗ ΤΟΥ·Ρ

Ῥέζω. μέλλων. ῥέξω.

Ῥέω. μέλλων ῥεύσω καὶ ῥυήσω. ὁ παρακείμενος ἐῤῥύηκα. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐῤῥύηνα ἀπὸ τοῦ ῥυέω ἀχρήστου.

Ῥηγνύω καὶ ῥήγνυμι. ὁ μέλλων. ῥήξω. ὁ μέσος παρακείμενος ἔῤῥωγα ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐῤῥάγην.

Ῥωννύω ἐ ῥώννυμι. ὁ μέλλων, ῥώσω.

Ῥωννύομαι. μέλλων, ῥώσομαι. παρακείμενος ἔῤῥωμαι. ἔῤῥωσαι. ἔῤῥωται. προστακτικὸν ἔῤῥωσο. ἐῤῥώσθω ἔῤῥωσθε ἐῤῥώσθωσαν.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ·Σ·

Σβεννύω. καὶ βέννυμι. ὁ μέλλων, σβέσω ἐ σβήσομαι. ἀόριστος δεύτερος, ἔσβην. ἀπὸ τοῦ σβέω σβῆμι. ἀχρήστου.

Σεύομαι. ἀόριστος πρῶτος. ἐσύθην ἀόριστος δεύτερος ἔσευα.

Σήπομαι. ὁ μέλλων σήψομαι. ὁ β΄. ἀόριστος. ἐσάπην.

Σπένδω. μέλλων, σπείσω. ἀπὸ τοῦ σπείδω ἀχρήστου ἀόριστος πρῶτος, ἔσπεισα.

Στάζω καὶ σταλάζω. μέλλων στάξω.

Στένω καὶ στενάζω. μέλλων, στενάξω.

Στίζω. μέλλων, στίξω.

Στορεννύω ἐ στορέννυμι. ὁ μέλλων. στορέσω. ἀπὸ τοῦ στορέω ἀχρήστου ἀόριστος πρῶτος ἐστόρεσα.

Στρωννύω ἐ στρώννυμι. μέλλων, στρώσω ἀπὸ τοῦ στρόω ἀχρήστου ἀόριστος πρῶτος. ἔστρωσα.

Συγκερανύω. μέλλων, συγκεράσω. Γαρακείμενος συγκέκρακα.

Συμβαίνω. μέλλων, συμβήσομαι. παρακείμενος, συμβέβηκα. ἀόριστος δεύτερος συνέβην.

Σχέω ῶ. μέλλων, σχήσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔσχον. ὅθεν προστακτικὸν σχὲς σχέτω.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ·Τ·

Τέθνηκα ἐ τέθναα, Γαρακείμενος. ἀπὸ τοῦ θνήσκω.

Τέμνω. μέλλων, τμήσω. ἀό. β΄. ἔταμον Τεύχω. ἀό. β΄. ἔτυχον.

Τάζω. μέλλων Τάξω. ἀόριστος β΄ ἔταγον. Ὅθεν ὁ ταγών.

Τήκω· μέλλ. τήξω. Παρακείμενος, τέτηκα.

Τίκτω· ὁ μέλλ., τέξω· ὁ μέλλ. πρῶτος τέτοκα ὁ ἐξ ὁ β' ἔτεκον· ἀπὸ τοῦ τέκω ἀχρήστου. Τιτρώσκω· ἐτίτρωσκον. μέλλ. τρώσω ἐξ ὁ α' ἔτρωσα πρῶτος, τέτρωκα ἀπὸ τοῦ τρόω· ὦ· ἀχρήστου.

Τίνω καὶ τίω· μέλλ., τίσω. Τλάω, ῶ· μέλλ. Τλήσω. ἐξ ὁ δεύτερος ἔτλην ἀπὸ τοῦ τλῆμι.

Τιτράω ὅθεν τὸ διατιτράω· ὁ μέλλ. τρήσω, ἀπὸ τοῦ τράω.

Τρέχω ὁ μέλλ., θρέξω καὶ δραμοῦμαι· ὁ πρῶτος δεδράμηκα ἀπὸ τοῦ δραμέω ἀχρήστου· ὁ β' ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω ἀχρήστου.

Τρώγω καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος φάγομαι μὴ ἔχον τὸν τοῦ μέλλοντος σχηματισμόν· ὁ μέλλων φαγοῦμαι ὁ δεύτερος ἐξ ὁ ἔφαγον ἀπὸ τοῦ φήγου ἀχρήστου.

Τρέφω· μέλλ. θρέψω· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τρέψω ἐξ ὁ α' ἔθρεψα· ὁ μέλλ. πρῶτος τέτροφα· ὁ πρῶτος παθητικὸς τέτραμμαι ὁ β' ἐξ ὁ ἐτράφην. Τρέω μέλλ. τρέσω.

Τυγχάνω ἐτύγχανον· μέλλ. τεύξομαι ἀπὸ τοῦ Τεύχω ἀχρήστου ἐν πεζῷ λόγου· πρῶτος τετύχηκα· ἀπὸ τοῦ τυχέω· ῶ· ἀχρήστου· ὁ ἀόριστος δεύτερος· ἔτυχον.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ· Υ.

Ὑπέχω· ὁ μέλλ. ὑφέξω· ὁ Παρακείμενος· ὑπέσχηκα· ὁ ἀόριστος δεύτερος ὕπεχον.

Ὑποσχνοῦμαι· ὁ μέλλ. ὑποστήσομαι ἢ ὑποσχήσομαι· ὁ πρῶτος· ὑπέσχημαι ὁ ἐξ ὁ πρῶτος ὑπεσχέθην· ὁ μέλλ. ἐξ ὁ δεύτερος ὑπεσχόμην ἀπὸ τοῦ ὑπεσχέομαι ἀχρήστου.

Ὑποδύω· μ· ὑποδύσω· ὁ β' ἐξ ὁ ὑπέδυν ἀπὸ τοῦ ὁποδῦμι.

Ὑποστερίσκω· μέλλων, ὑποστερίσω.

Ὑπνώττω· μέλλων ὑπνώσω.

Ὑσὶ μέλλων ὕσει· ἀόριστος πρῶτος ὕσε.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ· Φ.

Φάσκω· παρατατικὸς ἔφασκον, καὶ πλέον οὔ.

Φεύγω ὁ μέλλων φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι· ὁ μέσος παρακείμενος· πέφευγα· ἀόριστος δεύτερος· ἔφυγον.

Φέρω· μέλλ. οἴσω ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου· παρακείμενος, ἐνήνοχα· ἀόριστος πρῶτος ἤνεγκα· ἀόριστος δεύτερος ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω ἀχρήστου.

Φημί· φής· φησί· φατόν· φατόν· φαμέν· φατέ· φασί· μέλλων φήσω· ἀόριστος πρῶτος, ἔφησα· ἀόριστος δεύτερος, ἔφην· τὸ ἀπαρέμφατον, φᾶναι.

Φθάνω ἔφθανον· μέλλων φθάσω ἀπὸ τοῦ φθάω ῶ· παρακείμενος, ἔφθακα· ἀόριστος πρῶτος, ἔφθασα· ἀόριστος δεύτερος, ἔφθην ἀπὸ τοῦ φθάω φθῆμι· ἡ μετοχή· ὁ φθάς.

Φαίνω· ὁ μέλλων, φανῶ· ὁ μέσος παρακείμενος πέφηνα.

Φρίττω ὁ μέλλων φρίξω· ὁ μέσος παρακείμενος πέφρικα ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

Φθείρω· μέλλων φθερῶ· παρακείμενος ἔφθαρκα· μέσος παρακείμενος ἔφθορα.

Φθίνω· μέλλων φθίσω· ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.

Φοινίκω καὶ φοινίζω· μέλλων· φοινίξω.

Φύω· μέλλων φύσω· παρακείμενος, πέφυκα· ἀόριστος δεύτερος ἔφυν ἀπὸ τοῦ φύμι.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ· Χ.

Χάσκω· ὁ μέλλων χανοῦμαι· ὁ μέσος παρακείμενος κέχηνα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχανον ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.

Χαίρω· μέλλων χαιρήσομαι καὶ χαρήσομαι· ἀπὸ τοῦ χαρέω ἀχρήστου· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐχάρην

Χαλεπαίνω· μέλλων χαλεπανῶ· ἀόριστος ἐχαλέπηνα.

Χέω· μέλλων χεύσω· ἀπὸ τοῦ χεύω· ἀόριστος πρῶτος ἔχεα· τὸ ἀπαρέμφατον, χέαι.

Χρωνύω καὶ χρώνυμι· μέλλων χρώσω ὁ παθητικὸς παρακείμενος κέχρωσμαι ἀπὸ τοῦ χρώω ἀχρήστου.

Χύω καὶ χύνω· μέλλων χύσω.

Χωννύω καὶ χώννυμι· μέλλων χώσω· ἀπὸ τοῦ χώω ἀχρήστου.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ̂ ·Υ·

Ὑάλω· μέλλω ἁλῶ· ἀόριστος ἑάλων· ἀόριστος πρῶτος ἑάλω.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ̂ ·Ω·

Ὦθω ἢ ὠθέω, ὦ· μέλλω, ὤσω καὶ ὠθήσω· ὁ ἀόριστος πρῶτος ἔωσα· ὁ παθητικὸς ἀρκτικὴ ἐώσμην· Ὠνέομαι, οὔμαι· ὁ ἀπαρατατικὸς ἐωνούμην· ὁ μέλλων ὠνήσομαι· ὁ ἀρκτικὸς ἐώνημαι ἢ ἐώνημαι ἀπικῶς· ὅθεν ἐωνημένος. Ὤρσα, ἀπὸ τοῦ ὀρύω· μέλλω ὀρύσω· ἀόριστος πρῶτος ὦρυσα· ὦρυσα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὦρσα· ἢ ὄρω ὠρσῶ ὦρσα αἰολικῶς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ̂ ΠΕΡῚ ΕΓΚΛΙΝΟΜΈΝΩΝ ΚΑῚ ΕΓΚΛΙΤΙΚΩ̂Ν, ΚΑῚ ΣΥΝΕΓΚΛΙΤΙΚΩ̂Ν ΜΟΡΙΏΝ

a
Enclinomenon
Enclitica

ΕΓΚΛΙνόμενόν ἐστι μόριον, λέξις κατὰ τὸ τέλος ὀξυνομένη δέουσα εἰς βαρεῖαν κατὰ τὸ τελευταῖον συλλαβεῖν, καθάπερ ἐγώ· ἐμὲ μεγὴ πεδικαλλὴς δρίβοια. ex gnto iliados

Ἐγκλιτικόν ἐστι μόριον ὃ τὴν ἰδίαν ὀξεῖαν καὶ μίαν, τὴν προκειμένην βαρεῖαν, εἰς ὀξεῖαν μεθίστησιν· ᾧ ἡ δωδεκάμηνος φύσις, ἑπτὰ βαρεῖαν ὑπερκειμένην δωδεκάμηνος ὡς τὸ, δώματα μοι· φύσει δὲ καθάπερ ἀρκεσίλαός τε.

Συνεγκλιτικὸν δέ ἐστι συνταξις δυοῖν ἢ πλειόνων μορίων ἐγκλιτικῶν, ἐπὶ τὸ πλησίον ὀξυνομένων· ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτον, νύσσε νυσσέος ἰχθύς μέν ἢ ὀξύτης· διὰ τὸ νῦ ἐγκλιτικόν· τὸ δὲ νῦ διὰ τὴν δύο τῶν μίαν, τὴν σε· ἢ δὲ δύο τῶν μία διὰ τὸ πνυ ἀπαρατηρητικὸν σύνδεσμον· εἴρηται δὲ συνεγκλιτικὸν, διὰ τὸ συνεγκλιτικῷ ἀπαλαμβανόμενον διαιρεῖν τὴν προκειμένην ἐν τῷ τέλει τὴν λέξιν ὀξεῖαν. Διαφορὰ δὲ ἐγκλινομένου καὶ ἐγκλιτικοῦ· ἢ τὸ μὲν ἐγκλινόμενον

Differentia inter enclitica & inclinatum.

∴ in hac syllaba. μοι. est potentia grauis/ga natura poterat habere acutum & circumflexum/in τε. est grauis accentus natura quia neq: potest habere acutum neq: circumflexū

224

κοινὸν ὄνομα πάσης λέξεως ὅτι κατὰ τὸ τέλος ὀξυνομένης, πρεπούσης τε εἰς βαρεῖαν· τὸ δὲ ἐν ἰδίοις θέμασι καταλῆγον μενον ἀριθμῷ ἰδίῳ καὶ ὅτι τὸ μὲν· αὐτῷ μόνην τὴν ἐπὶ τέλους ὀξεῖαν ἀμείψ εἰς βαρεῖαν· τὸ δὲ, καὶ μεταθήσιν εἰς τὴν ὑπερκειμένην συλλαβήν· καὶ τὸ τοῦ λόγου ἐπιδέχοιτο· Πᾶν τοίνυν ἐγκλιτικὸν μόριον ἢ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἢ δισύλλαβον· καὶ πᾶν ἐγκλιτικὸν ὑπὲρ μίαν συλλαβήν, πρόχρονόν ἐστιν· ἀναπέμπει τι, τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τὴν ὑπερκειμένην βαρεῖαν ἐν τῇ συντάξει καθόλου ἐπὶ μόνων τῶν προπαροξυτόνων καὶ προπερισπωμένων· οἷον ἀρκεσίλαόν τε· χρύσεόν τε· σκῶλόν τε· οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τῶν περισπωμένων, διὰ τὸ τὴν περισπωμένην μηδὲν πάσχειν ἐν τῇ συντάξει ἐπὶ τῶν παροξυτόνων μόνων τ ξο χαίων· λάμπέτε· φύλακέ τε λαοί τε· οὐδέποτε δὲ τοῦτο ἐν ἀπαρεμφάτῳ παρακολουθεῖ· ὡς δὴ ἐπὶ τοῦ ἀξιόδικός τε ἀνὴρ ἀνδρῶν, φοίβῳθ' ἱερὴν ἑκατόμβην· ἀλλ' οὐδὲ ἐν ἰάμβῳ· πάρος γέ μιν οὔτι θαμίζεν· ἀλλ' οὐδὲ ἐν τῷ πυρρίχῳ· ὅτι οἱ συμφράσατο βουλάς· ἐὰν δέποτε προχαίτη γένηται δισπλασιαθέντος τοῦ τ· ἔσονται ἐπίπληκτοι ὀξεῖαι· οὐ ομ· ὁπίμην ὡς ὑπέδεκτο· πλὴν εἰμὴ τὸ ἐπιφερόμενον μόριον δισύλλαβον εἴη ἀπὸ τοῦ σφ ἀρχόμενον· ἀκολουθήσει γὰρ καὶ τοῖς παροξυνομένοις οὐκ ἐν μόρῳ προχαίῳ ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις ποσίν· οἷον, ἵνα σφιν δῶκε· ἐνοσίχθων, ἵν θάσφεσε· ἐκίχανεν ἡ ὁσ δυλίοιο μελανθὼς· τόξα σφεῶν τις

1. sp

ἐρισε κυδωνίων· τάξῃ δὲ χρῆται τὴν ποτακτικὴν τοῦ τοιούτου ἐν λόγῳ πάνυ γινομένου· εἰ γὰρ διὰ τὸ ἀναπέμπειν τὸν ὀξεῖαν εἰς τὸν ὑπερκείμενα ἐγκλιτικὰ, καὶ λείπουσα φύσις ὅτι ἀποδέξεται τὸ ὑποτασσόμενον, ἵνα καὶ τὸ ἰδίωμα ἐνδείξηται· Ἐκ μὲν ὁμοιοτάτων, ἐγείρῃ τὸν ὀξεῖαν τὸ τίσ· καὶ τοῦ τοῦ πώστεις· καὶ τὸ ἰσοδυναμοῦντες τοῦ τῶν· ὅτε ἀορίζω δῶς ἐκφέρεται· οἷον ἦλθέτις· ἐκάλεσέτις, ἐμίσησε καὶ πάντοτε

ut sint τοῦ & τῶν ut infra dicet

1. hęc ptnde

1. semp dictiones enclyticæ postponuntur

& τινι. inducant esse ḡ3 auctorhic prodat. Same ducendū est mentē eius esse nullā dictionē enclyticā supra vnā syllabam excedere tria tempora 1. posse habere uel duo uel tria tempora. plura autē ḡ3 tria nullo modo

emendo ḡ Τα & τ̄. 1. præcedēs syllaba est susceptiua acuti. nā si præcedens ḡs oratonis est circumflexa nō potest ultimā syllabā suscipere enclyticā hęc

α 1. πᾶν ἐγκλιτικὸν μόριον

Paroxytona, sola trochaica recipiunt accentū enclyticæ dictionis in ultima sua syllaba. spondaica uero nō recipiunt:

Hesychius ἐμίζησε σὺν χῶ ἔγχ· πυνθάζῃς· ἐμίζησε· ἐπύθετο· ὁμιλῇ· ἐμίγη· c. σ. σωτ

οὔτι μιν ὡς ὑπέδεκτο

Τίς De Nominib

α 1. in omnibus casibꝰ

Nomina

τίς · τινός · τινί
τινά · τινες · τινας

ἕτερος · ἑτέρου

Verba

φημί · φῄς · φησί
ἔφην · ἔφησθα · ἔφη

φημί

∴ in metro iliados nō longe a fine

Participiorum multiplex enclisis

∴ 1° ordinem & positionem particularem enclyticarum non postponuntur ut supradictum ∴ ut præponuntur articuli. ꝯ nō possunt esse enclyticæ

κατακλίνεται

De pronominibus

ἐγκλιτικαί
ὀρθοτονούμεναι

μέν · μοί · τοί
μέ · μίν · σφίν
σφέ · σφωε

Pronomina aliquando exeuntia accentu acuto ante se aliquando minime. 1° quę aliquando sunt enclitica aliquando nō.

ὑποτακτικόν ὅστις· τὸ μὲν οὖν τίς, ἐγείρεται τῷ εἰ μέντοι τοῦ ὄνυφρου· τινός, μίτυος· τινί, οὐ τίνι κοι μηθεῖσα· τινά, καί τινα, τρωϊάδων· τινές οἱ τῖρες ἀναιρεσιν· τινας, ὃς τινας μεθ ἑστασί δοι· ἰσοδυναμεῖ δὲ τῷ μέν τινος, τοῦ τεῦ· ἀλλ οὔτινα οἶδα· τῷ ᾧ τινι, τὸ ᾧ, οἷον ὅτεῳ, ὅτεῳ ἄλλῳ. Ἐκδέ ἐμά των, τὸ εἰμί καὶ φημί μόνα, ἐγκλιτικά εἰσιν· οἷον, ὅσον σέο φίλτερ εἰμί· ἀτὰρ τούς ἐγκλιτικά εἰσιν· εἷς οἷον, ἄλμα τόσ εἰς ἀγαθοῖο· ἐστί, ἐπεί ἡ πολὺ φέρτερός ἐστι ἕσον, οἱ μοι σκυ ζομένῳ τερά χαιῶν φέρτεροί εἶσον· εἰσμεν, αὖ τοί γε ἴσμεν· εἰσίν, οἱ μὲ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε· ἦ τό φημί, τέλος δ' ἓν δεκάφημι τροίην ἐρίηρω λονεκδὲ μετοχῶν ἀχοίοιτ' ὄφρ ἐγκλιτικόν μόριον· ἀεί γὰρ τῶν τε ἐκθέματος ἀναίτιον μέτε λαμβάνεται ῥημάτων εἰσίν ἓξ οὐδὲ ἐξ ἄρθρου· τῇ γὰρ σῳ τάξει ἡ παράθεσις τῶν ἄρθρων μάχεται· ἅπαντα γὰρ τῶν προτακτικά ὅστιν, ἀρκτικώτερα, ὄντα τῶν καλουμένων προτακτικῶν, ἡ κατέρχεται ὅλου λόγου· ἢ μυρίᾳ χαιοῖς ἄλλῳ ἔθηκεν· καὶ ὃς μάλα, πολλὰ τλᾶς γνήσιος ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἰδίῳ ῥήματι κατακλίσεται· πρὸ αὐτοῦ τε πίπτουσιν αἰεί γαμαί· καὶ ἐξ ἁπάντων τῶν οὐτῶν πολλαὶ δύσι μόρια δύνειν· ἀεί σε τῶν προκαμμόν ἡν σώταξιν ἐστίν πάντες· Ἐκδὲ αὐτῶν μιῶν· αἱ μὲ γείρουσαι τὴν ὀξεῖαν τὴν πρὸ αὐτῶν ἐγκλιμματικὰ καλοῦνται· αἱ δὲ μὴ ἐγείρουσαι ὀρθοτονούμεναι· αἱ μὲν οἷ ῥα εἰ ἐγείρουσαι τῶν πρὸ αὐτῶν ὀξεῖαν, εἰσὶν αἵδε· μῶν· μᾶ· μοῖ· τοῖ· μεμῖν· σφῖν· σφε· σφῶϊ· τούτων παραδείγματα, ᾗ μὲν μῶν, κλυθί μοι ἀργυρόπεξι· μοῖ, ὀ γρῦ μοι βωμὸς· γοῖ, καί τοι ἐγὼ σωείριθος· μᾶ, καὶ με φίλησεν, ὃ σεῖο τε πατὴρ μῖν, καί μιν φωνήσας ἔπτα, πτερόεντα προσηύδα· σφῖν, ἦ καί σφιν ἄμα, δύο μέδων· σφε· γίνωσκε γρῦ σφε πατρός· σφῶϊ τίσ τε προσφωϊεσσιν ἀδ δὲ ποτὲ μὲν ἐγείρουσαι τὴν πρὸ αὐτῶν, ποτὲ δὲ μὴ· σεῦ· σέο· σοῦ· σοῖ· σε· ἕ· οἱ· ἕθεν· σφῖ·

∴ 1° ex omnibus aliis articulis postpositivis multos inuenies q̄ similiter ut ὅς καὶ ἣ de q̄b⁹ dubitare posset exempla

ꝯ 1° primo & separatim ponenda verbo enclitica sepe regitur alias verbo communi. aq̄ habeant eandē lorum 1° ponuntur ut ὅσ' ἔδοσαν ἐμοί καὶ ἑκὼν καὶ ἀκήν ἐστιν ἐμοί καὶ ἑκὼν καὶ ἀκήν regitur a verbo precedente sed ab alio se habent ꝯ regr

1° q casu ho ꝯ interpretatę nersę potestate utroq: modo legi & μεταφεραζόμενα & μετα φεραζόμενον

quando accidunt cum epilogismos

ὀφῶ· ὀφίσι· ὀφέας· ὅτι μὲν οὖν ἀπολελυμένως λεγόμενος ἀντὶ διαστελλόντες, ἐγείρουσι τὴν πρὸ αὐτῶν ὀξεῖαν· ὅτι δὲ ἐγκλίνεται τὴν πρὸς τί ἕτερον διασταλὴν ἐκφέροντες, ὀρθοτονοῦσι· οἷον ἀπολελυμένως σεῦ· ἀλλά σευ ἀκάματος· ὀρθοτονοῦμένως δὲ, σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν· σέο, ἀπολελυμένως, ὥστε οὐ νῦν ἔραμαι· καί σέ πρῶτον ἐθήκα· ὀρθοτονούμενος δὲ, μή τί σέο γ' ἀμφιάλῳ ἰθάκῃ σφῶ· ὅτε μὴν ἰωὶ τοῖς προσώπου λέγεται, ἐστί ῥα τὴν πρὸ αὐτοῦ ὀξεῖαν ἔχειν τοῦ ζῆλος προσώπου ἐνικὴ καὶ πληθυντικὴ ὅτε μὴν ἐγκλίνεται τοῖς μεταφεραζόμενοι· ὃ καὶ ἐπίπαγμα μέγιστον ἐγείρουσι τὴν πρὸ αὐτῶν ὀξεῖαν· ἡ μὴν ἐστὶ κλιτικὴν ὅτι γὰρ ἀπολελυμένως ἐστὶ τοῦ τοῦ ὀδυσσέος ἐκλίθετο λιαν ὁ ἔμμηλος ὅτε δὲ μεταφεραζόμενη μετὰ τοῦ ἔ λέγεται ἡ χώρα, τοῦ ἔ· ἰλιφερομένου δασυνομένου, ὃ κ' ἐγείρουσιν· οἷον, δῆ ῥ' ὄφοσε δ' ἀσπίδα ταυρέην ἐξ ἀπὸ ἕο· ὅτι γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ· εἰσὶ δὲ ἑο· ἕθεν· οἱ· ἑ· σφέων· σφίσι· σφέας δ' αὖτε καὶ σῶ τοῖσ ἐπιτάγμασι λέγοντες· ὅτι δὴ ὁ ὀρθοτονοῦντες πάντως· οἷον πὰρ ὃ οἱ αὐτῷ· ἐὰν δὲ ἐκ περισσοῦ τὸ ἐπίταγμα λαμβάνοντες, ἐγκλίνουσι· ἀλλά οἱ αὖ τοῖ ζεὺς ὀλέσειε βίην· ὅτι γὰρ ἀλλ' αὐτῷ φίλῳ ὑποδείγματι τῶν ἐγκλινομένων, ἕο· ἐπεί ἑο κήδετο λίαν· ὃ, ἐπεί ὑφημὶ δίη τοι λυφέρτερος· ἕθεν, ἐπεί οὐ ἕθεν ὅστις χρειῶν· οἱ, καί οἱ ὠχόμενοι· ἑ, καί ἑ κακὴ βούλευσις· σφέων, τοῖ καί σφεων πολέσσι κακὸν οἷ τον ἔπεφνον· σφίσιν, ἀπὸ τί σφισιν ὑπνος ὁλώλει· σφέας, καί σφεας φωνήσας· τῶν δὲ ὀρθοτονουμένων, ἕο δή Φοβος δᾴσατο ταυρέην ἐξ ἀπὸ ἕο· ὃ, φρίξας δ' ὑλοφίην· ἕθεν, αἰνείας δὲ καὶ ὑπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέχεν· οἱ, ἐπεί οὔτινα, φησὶν ὅμοιον οἷ ἔμμεναι ἀνθρώπων· ἑ καλέουσι μὲν εἰς ἕκαστος· σφῶν, σφῶϊν αὖ τῶν καὶ κλισιάων· σφίσι, καὶ τὰ μὲν οὖ δάσαντο μετὰ σφίσι· σφέας, ἐρχομένων δὲ κατὰ

Vnus

Est lucos silaris circa ilicibus q̄z uireté
Sluribus alburnu uolitans cui nomen asilo
Romanum — Oestro grayi dixere uocate
Asper acerba sonans q̄ tota exterrita syluis
Diffugunt armenta

ὅτε δὲ ἐοῖ ἐοῦσιν ὀρθοτονοῦσι σφῶϊ δὲ μᾶλλον θέλεσθον

22 ꝯ 1° absolute sermo refertur ad secundā psonā aut nullomodo intexuerit. tunc sunt enclitica. si autem tertia intexuerit in sermone nō sunt ut appareat in exemplis loco autē psone unius hominis ut ego ille

/ σευ · / σευ /

σεο / σέο

σφῶ m·ζ·ρso.

1° δηλοῦσιν, aldus

εο

loco pronominis simplicis

· εο · ευ · ἑθεν · οι
ε · σφέων · σφίσι
σφέας

ꝯ φιλῶς

εο · ευ
ἑθεν · οἱ ·
ε · σφέων ·
σφίσιν
σφέας

Quandoq: inclinant quandoq: nō inclinat

d indetur redundare
Notandū ga πού. positū iamerat omissum hic ee.

Aldus duo legit. sed placet magis ut legatur δέ. ut in tetragatur tam de monosyllabis. ποῦ. πῶς. πῆ. & alijs quam de disyllabis. habere. s. eundē numerū syllabarū. quē

πρὶ ἐπιρρημάτων

πῆ
ποῖ. ποῖ
πῆ. ποθέν. πῶς οὖ

περὶ συνδέσμων

τε
κέν
κε νε
παρ. μυ. μιν
που. πτερ
θεν. φι

συνδιαφέρει. Ἐξ ὧν τὰ ῥήματά ἐστιν ἐγκλιτικά ὅτι, τὰ ἐκ τούτων ὁσαοριζόμενα ἔχοντα τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν τῷ γένει. τὴν τοσότητα δὲ συμβαίνων. τὸ μὲν οὖν ἐγκλιτικόν ἐστιν. ὡς ἐν τῷ εἴπου ἐσαφήνισε, τὸ πευσῇ, ἑκάστοτε ὀρθοτονούμενον ἐκπίπτει. τὰ δὲ ἀοριζόμενα ἔστι τὰ τοιαῦτα ἐστί. πόθι. πόθεν. πόσος. πόσος. πόσοι. πόσοι. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πόσος. πόθι. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ζώσω. ζωῆ. αὐάω. αὐῇ. πρόθεν. πρόθεν ἐλθών. πῶς. αὐάω. ὡς. ἅμα πάντα. ἠὴ χωρὶς δὲ σ. μηδέπω. ὑπερχέφιν. Ἐκ δὲ συνδέσμων ἐγείρουσιν πρὸ αὐτοῦ οἱ δὲ ἐκ μὲν συμπλεκτικῶν. τε. καὶ τιθέασι ξείνοισι. μεν. μαίκεν ἐλαφρότερος. κε. καίκε. τὸ βολοί μεθ' ἑκάστου δὲ τῶν ἁπλῶν ὡσαύτως. γε. εἴγε μὲν. ἤδη σε. παρ. εἴπερ ὁ γὰρ λῆσ. νῦ. μήν τοι. ἀλλοίμην σκηπτοῦχ. ἦ γέ μοι. μαθεῖν. μῶν. ἆρα φέρουσιν ἢ ζήπορος. ὥσπερ εἴ τις παγκαλόωσι. πέρ μὲν δὴ. ἀμφιθόως περ ἐὼν. θην. ἔθην. ἐκτοσθεν πάντα. ἐπὶ. αἶψα μὲν. ἐαθεῖν τε, ὁ ἄρα. ἄρα δὲ. ἐπαλαμβάνεται, ἐπεὶ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχή. ὥστε γὰρ αἱ ἀντωνυμίαι τὸ μὲ παρέχεται ἐπιβάλλουσαι, ἐγκλιτικαὶ ἐγένοντο. ἐμοῦ. μοῦ. ἐμοί. μοι. ἐμὲ. με. ὅτως τὸ ἄρα ἀπέβαλε τὸ α. καὶ ἐγένετο ρα. καὶ ἐγκλίθη. ὁ ταὐτὸ μὲν ὅτως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ἜΣΤΙΝ.

ἀπόφασις. negatio.

Τὸ, ὄστιν, ἡνίκα ἀρχὴ λόγου, ἢ ὑποτάττεται τῇ ὃ ἀποφάσει ἢ τῷ καὶ. ἢ εἰ. ἢ αἰὰ σωδέσμῳ. ἢ τῷ ὡς ἐπιῤῥήματι. ἢ τῷ ὅτι, ἡνικαῦτα τὴν ὀξεῖαν ἔχει ἐπὶ τέ. οἷον. ὅστις πόλις ἐφύετο μυχῷ ἀργέτος ἱππόβοτος. ἔκ ἔσυ δὲ ἔοικε τὸν ἐπ' ἀρνησάσθαι. ὡς ὅστις καὶ ἀμαθίᾳ. εἰ ὅστιν ὅτ'. αἰ ἔστιν εἰπεῖν. τοῦτ' ἔστιν ἁμάρτημα εἶναι δὲ ὑποτάττεται ὀξυτόνῳ λέξει, ἢ περισπωμένῃ, ἐγκλίνεται. οἷον καλός ὅστιν. ἐρεμνὸς ὅστιν. ἢ προχαίῳ μὴ παροξυτόνῳ ἀλλὰ, προπερισπωμένῳ. οἷον οἷπερ ὅστιν. δεῖ προθεῖναι. εἰ μὴ ἔχοι τὴν τελευταίαν συλλαβὴν ὁ προχαῖος θέσει μακράν ὡς ἔχει τὸ φοῖνιξ. κῆρυξ. ἢ ἀστυφέλικτος. ὥσπερ τὸ ἤρως. εἴλως. ἢ ἵαμβος. ὡσὸ ἔρως. ἕλως. ἢ πυρρίχιος, καθάπερ τὸ λόγος. πόνος. τὴν ἰκανὸν τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ δέχεται, οἷον μάντις ὅστι. φοῖνιξ ὅστι. ἤρως ὅστι. ἕλως ὅστι. λόγος ὅστι.

κρὰν ὡς ἔχει τὸ φοῖνιξ ὅστι. κῆρυξ ὅστι διὰ τὴν τῆξ ἐπιφορὰν, ὀξύνεται. ἐγκλίσεις. μὴ βαρυτόνῳ ᾖ εἰ. ὦ. διὰ τὸ φύμα ὅστι. βαρύτονον δὲ οὗτος ὁ προχαῖος. ὁ δὲ προπερισπωμένῳ μὴ. διὰ τοῦτο τὸ ὅστις, ὁ δὲ ἐγκλίνεται. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἔχει τὴν ὀξεῖαν. γράφεται δὲ καὶ ἐγκλίνεται ὀξυτόνῳ μὲν λέξει. κακός ὅστις. βαρυτόνῳ δὲ ἀκακός ἐστι. περισπωμένῳ δὲ θοὸς μάσσων. προπερισπωμένῳ δὲ φαῶν λοίγιος. καὶ δὲ παραγωγὰ τῶν αὐτῶν ποιήσει διαφερόντως. ἐὰν ᾖ μὲν οὖν ἔχῃ ὡς προτέτακται. τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τοῦ δέχεται καὶ ἐὰν προκῆται αὐτοῦ ἢ βαρύτονος. οἷον μάντις ὅστι. φοῖνιξ ὅστι. ἤρως ὅστι. ἕλως ὅστι. λόγος ὅστι.

ἀσπὸν apud Ioce dæmonas sic uocabantur.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΟΣ ΓΕΡΙ ΤΩΝ ΕΓΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ.

Ἰστέον ὅτι τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια εἰσὶν ἐν τοῖς ὀκτὼ μέρεσι τοῦ λόγου, αἰσὶ πέντε. ὀνόματος. ἡμασ. ἀντωνυμίαις. ἐπιῤῥήμασι. ἢ συνδέσμοις. Καὶ ὁ πᾶσα λέξις ἢ τούτοις ἐγκλίνεται, ἀλλ' ἐν ἀριθμητοῖς εἰσὶ δέ τινες ἢ τῶν ἐγκλινομένων διάφορα σημαινόμενον ἀναφέρουσαι ἐν τῷ ὀρθοτονεῖσθαι ἢ ἐγκλίνεσθαι ὀρθοτονεῖσθαι δὲ φαμὲν, ὅτε τὸν ἀναλογοῦν φυσικὸν τοῦ φυλάττει τόνον. κλινόμενον δὲ, ὅτε τὸν τόνον ἀναβιβάζει πρὸ αὐτοῦ λέξει ἀπὸ μετοφορᾶς τῶν ἐγκλινόντων ἐπὶ τὰ ὁπίσω πρὸ σώματα. τὰ αὐτὰ ἔχειν τοῖς αὐτοῖς ὀξεῖαν ἢ περισπωμένην. βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰμὴ κατὰ πάθος εἴη ἡ παροξεία, ὥστε σφέας, καί τινα ἄλλα, ἐνθυσόμφα. προηγεῖται δὲ

quę habet in ultima grauē nō intelligo significatū

σφέας habet graue accētum κατὰ πάθος

ὀρθοτονεῖσθαι qd sit

enclitica unde sic dicta

ἀ. ιζ. ἐγκλίνεσθαι. sicuti præcesserat ὀρθοτονεῖσθαι

ἀ. ιζ. προπροξυτόνως

ἀ. ιζ. διὰ σαφηνείας

ἀνθρώπου Τινός
Ἄγου Τινός
Λέγω Τινί.

Ἀνάλογοι

Aristarchi

ἡμῶν ἡμῶν
ἡμῖν ἡμῖν
ἡμᾶς ἡμας

De Disyllabis nota. indifferenter uel remittere tonũ ad superiorẽ dictionẽ uel conseruare.

Pulcherrima traditio

τούτων τῶν ἐγκλινομένων λέξις προπαροξύνεται, ὡς ἄνθρωπός τις· ἢ ὀξύτονος, ὡς μαθητής μου, σοφός τις· ἢ προπερισπωμένη, ὡς δοῦλός μου· ἄλλος μοι· ἔνθά μοι· ἄλλων δὲ προηγουμένων οὐκ ἐγκλίνονται, ἀνθρώπου τινός, ἄλλου τινός· ἄλλῳ τινί· Καὶ δεῖ εἰπεῖν τὴν αἰτίαν· μιᾷ λέξει κατὰ συνέχειαν δύο ὀξείας οἱ παλαιοὶ ἤθελ ἐξήνεγκαν φωνῶαι· κακοφωνίαν γὰρ ποιοῦσι· τὸ οὖν ἄνθρωπός τις, οὐκ ὄντως ἔχει συνέχειαν· ἀλλὰ μεσοῦσι λαβεῖ βαρεῖα· ἡ ἐν τῷ θεῷ· σοφός τις μία ὄντων ἡ εἰς τὸ οὗ· ὅθεν μέμφονται οἱ ἀκριβεῖς τὸν θέσει προκαϊκὸν ἔχοντα δύο ὀξείας ἐφεξῆς ἄλλος τις· καὶ συλλογῶσι εἰς τὴν ἀρχὴν φησὶ δὲ Ἀριστάρχος οὐκ ἐβαλήθη δ' μαι εἰς τὸν ἄνθρωποι δύο ὀξείας, ἀλλὰ μίαν εἰς τὸ ἄν· φάσκων ἐν ἀρχῇ φησὶ ποιήσεως· παρά λογος οὐ μὴ ποιήσω· ἀ· πλῶς δ' ἂν προπαροξυνόμενα προκαϊκοῦ προηγουμένου αἱ ἐγκλίσεις γίνονται· καὶ πρὸς σαφήνειαν δὲ δεῖ εἰπεῖν ὅτι τὰ ἐγκλινόμενα, ἢ μονοχρονοῦσιν, ὑβρισμένα· ἢ δίχρονοῦσιν, ἢ κρασάτινος· ἢ βαρύνονται, ἢ περισπάτινος· καὶ ὁπότε τῇ πρώτῃ λέξει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον· ὡς ἐλαφρὰ ὄντα· ὅτε δὲ τετραχρονᾶσι τῇ πρώτῃ συλλαβῇ αὐτῶν· ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμᾶς, ἡμας· ἡμῖν, ἡμιν· Ἴστέον δὲ ὡς ταῦτα τὰ τετράχρονα, ἐὰν συλλάβοι τὸ τέλος, μὴ σίμονται τρίχρονα, ἐκ ἀναβιβάζουσι τῇ πρώτῃ λέξει· ἀλλὰ φυλάττουσι τὸν τόνον, ὡς ὄντα ἀπαρχῆς ἐγκλινόμενα· οἷον· ἔδωκέν ἡμιν συλλαβεῖν τὸ ι παρὰ τοῖς ἰωσιν ὅτως ἐμφανεν ἐγκλινόμενον· ὑμερισεν ἡμᾶς ὁ συλλαβεῖν τὸ α χρι δράλεκτον, ἐφύλαξεν ἐν αὐτῇ τῇ συλλαβῇ τὸν αὐτὸν τόνον· Δεῖ δὲ νοῆσαι ὅτι αἱ δισύλλαβοι ἀναμφιβόλως καὶ ἀναβιβάζουσιν ἐγκλινόμενοι· ἢ φυλάττουσιν ὀρθοτονούμεναι· οἷον ἤκουσά τινος ἀφοῦ τινος· αἱ δὲ μονοσύλλαβοι ἀναβιβάζουσι μόνῳ ἐγκλινόμεναι προηγουμένου μὴ δεχομένων τὴν ἔγκλισιν, ἀπὸ τοῦ φερομένην, ἄφατον σύγχυσιν ἐποίησαν, οἷον ἀνθρώπου μοῦ· ἔδει εἶναι ἀνθρώπου ἐμοῦ· μέλλοι, ῥᾳ· ὀρθοτονεῖσθαι ἐμοὶ ὁμοίως μεσοσυλλαβοῦντα·

μεσοσυλλαβοῦντα οὐδὲ ἀναβίβασεν, οὐδὲ ἐφύλαξεν· ἀλλῶς μιᾶς λέξεως ὄντος τοῦ· ἐτέθη, ἀνθρώπου μου· ἢ οὕτως ἡ μέσῃ ὀξεῖα χρόμενον· } Pulcherrimũ de cõfusione accentus

Ἄλλοι δέ τινες συγχέουσιν· ὡς καὶ ὁ Ῥωμαῖος λέγων πεποίηκα ὡμὴν προηγεῖται οὐ βαρύνεται τὸν τόνον· πόθεν μεταβάλλει γὰρ ὄντως εἰς ὀξύνεται τίθησι· ὁ δὲ χρησιν τὸν τοῦ προηγουμένους, καὶ μὴ ὥσπερ ὡς ἐπεμνήσθη προπερισπώμενος ἢ ὀξύτονος ἢ βαρύτονος ἢ προκαϊκή· Romanus

Ἰστέον δὲ ὅτι διαφορά ἐγκλιτικὸν ἐγκλινομένου, οὐχὸς λέγει ὁ Φιλόπονος ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ οὗ ἐλέγχομεν ἐκεῖ, ἀλλὰ τῶν καθόλου καὶ τῷ μικρῷ· πᾶν γὰρ ἐγκλιτικὸν καὶ ἐγκλινόμενόν ἐστιν· ἢ θέσει ἐγκλιτικὸν ὃ ἐγκλινόμενον· ὃ πᾶν ἐγκλινόμενον ἐγκλιτικόν ἐστιν· αἱ λέξεις αἱ ὀξύτονοι ἐν τῇ συνεχείᾳ καὶ μίζουσαι τοὺς τόνους, ἐγκλινόμεναι καλοῦνται, οἷον ἤμην ἤμην καὶ μὴν ἰδοὺ αὗται καὶ μίζασαι ἐν τῇ συνεχείᾳ τὸν τόνον, ἐγκλινόμεναι καλοῦνται, καὶ ὃ μὲν ἐγκλιτικαί· ἀλλὰ πᾶν ἐγκλιτικὸν, ἐγκλινόμενον· Enclitici Enclinomena Phloponus

Περὶ ἑκάστου δὲ μέρους δείξομεν ὀλίγα ἐναντιούμενα τοῖς προφερομένοις· περὶ ὧν ἐν καιρῷ δοθέξομεν· νῦν δὲ διαλαβώμεν περὶ τοῦ ὀνόματος· Διαλάβωμεν

ΕΓΚΛΙΤΙΚΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΝΟΜΑΣΙΝ

Καθόλου ἐν τοῖς ὀνόμασιν οὐδὲν ἐγκλίνεται εἰ μὴ τὸ τὶς, ἐν ὅλοις τοῖς πτώσεσι καὶ ἀριθμοῖς καὶ γένεσι· καὶ ἐν ταῖς εὐθείαις ἐναντιωνυμίας μὴ ἐγκλινομένης τὸ δ' τὶς πανταχοῦ ἐγκλίνεται· καὶ τὸ του καὶ τῷ, τοῦ ἰσοδυναμοῦντα τῷ τινος· τινί· ἐν μόνῃ γενικῇ ἢ δοτικῇ· ταῦτα δὲ ἀπὸ τὸ τὶς πρὸς διάφορον σημαινόμενον, καὶ τὰ κινήματα ταῦτα· σωματικὰ γὰρ ὄντα βαρύνοντες ὀρθοτονούμενα τίνος· τίνι· τίνα, ἢ τίνες· τίνοιν· τίνων· τίσι· τίνας· καὶ τὸ τὶς τῷ λόγῳ φησὶ

Τοῦ . του
Τῷ τῳ

Τίς. interrogatiuũ nõ
sopit accentum etiam
in consequẽtia dictionũ

ἀρχούσης ἐχούσης τὴν ὀξεῖαν· ὅθεν οἱ κοινῶς λέγεται ᾧτινι συνεχέως· τὶς ἦλθε· καὶ τὸ τοῦ πειρατικοῦ καὶ τὸ τῷ· Ὅτι γὰρ σωματικὰ ὄντα ὀρθοτονοῦνται· δῆλον ἐστὶ δὲ ἀποφαντικὰ ἐγκλινόμενα, ἄνθρωπός τις· ἠκουσάτην· δέδωκά τινι· ὑβρισάτην, ἠκουσάτου λέγοντος· δέδωκά τῳ·

De Verbo

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὀνόματος· ἐλθωμὲν δὲ εἰς τὸ ῥῆμα.

ἀνθρώπου εἰμὶ
οὖν εἰμὶ
ἐσμὲν
ἐστὶν
ἐστὶ
ἐσμὲν
ἐστὶν

Ἐνιοῖς ἐνίοις οὐδὲν ἐγκλίνεται εἰ μὴ δύο μόνα, τὸ εἰμὶ καὶ φημί· δηλονότι προηγουμένων τῶν προεξηθισθέντων λέξεων, ἐπεὶ τὸ ἀνθρώπου εἰμί, οὐκ ἐγκλίνεται· ἢ τὸ ἔμ᾽ εἰμί· Τὸ δὲ εἰμὶ ἐγκλίνεται καὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον εἶσ· αἰμαγὸς εἰς ἀγαθοῖο· καὶ ταῦτα τὰ πρὸς διάφορον σημαινόμενον ἐγκλίνεται, ἀλλὰ τὸ ὑπαρκτικὸν φάσιν· οὕτως ἀρέσαι τοῖς παλαιοῖς· τὸ δὲ εἶ οὐκ ἐγκλίνεται, εἴτε ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ὂν διὰ τὸ πάθος, εἴτε ἑτέρωθεν, ἀλλ᾽ ὀρθοτονεῖται καὶ ἐν ἀρχῇ ἀνθρωπος εἶ· Τὸ δὲ ὄστε πρίγον πρόσωπον καὶ αὐτὸ κατὰ τὸν λόγον ἐγκλινόμενον τυγχάνῃ, ἄνθρωπός ὄστε· εἰς πολλὰ δὲ αὐτὸ παρέβη τῶν ἀκολουθιῶν· ἐν ἀρχῇ μὲν δ᾽ ἄλλης λέξεως μὴ ἐγκλινομένης ἐγκλίνεται τῇ ἰδίᾳ ἀρχῇ τὸν τόνον ἀποπέμπον, ὄστε πόλις ἐφύρη· καὶ μετὰ τοῦ οὐκ ὄστε ταῦτα· ἐγκλίνεται δὲ καὶ τὸ ἐσόν διὰ πολύ, εἰ καὶ ἄλλως τῇ λέξει ὁ γραμματικὸς φρονεῖ·

ὄστε
ὄστ᾽
ὄστ᾽
ὄστε
Telephus

Ἔτι καὶ τὰ πληθυντικὰ, ἄνθρωποί ἐσμεν· ἄνθρωποί εἰσιν·

ἐσμὲν
ἐστὶν

Ἔτι καὶ τὸ φημὶ ἐγκλίνεται ἄνθρωπός φημι· τὸ δὲ φῆς δεύτερον οὐκ ἐγκλίνεται· τὸ δὲ φησὶ ἐγκλίνεται ἄνθρωπόν φησι·

φημὶ · φησὶ ·

Ἔτι καὶ τὰ δηκτικὰ καὶ πληθυντικὰ κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν παλαιῶν, εἰ καί τινες τοὐναντίον φρονοῦσιν·

ΕΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΙΣ·

Αὐτὴ δέ ἐστιν ἀντωνυμία πρὸς διάφορον σημαινόμενον, τῇ μὲν ὀρθοτονεῖται, τῇ δὲ ἐγκλίνεται· αἱ πρωτότυποι δὲ ἐγκλίνονται οὕτως, οὐδεμία ὀρθοτονεῖται ἀντωνυμία ἐγκλίνεται· τὰ γὰρ ῥήματα ἀναπληροῦσι τὴν χρείαν αὐτῶν ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμίας, ἀντωνυμία ἐν ἀρχῇ ἐγκλίνεται· οὐδεμία βαρύτονος φύσει οὐκ ἐγκλίνεται· Εἴπομεν δὲ φύσει βαρύτονος ὡς ὅτι εἰσί τινες κατὰ πάθος βαρυνόμεναι καὶ ἐγκλινόμεναι, ὡς τὸ ἡμίων κατὰ διαίρεσιν, καὶ γὰρ ἐβαρύνθη φύσει, καὶ τὸ σέο δὲ περὶ τοῦ σοῦ ἐγκλίθη, ὥσπερ οὖν ἔρασμαι ἐγχωρεῖ τοῖς νεωτέροις τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, ἀεὶ ὀρθοτονοῦνται, ὅτι ἀεὶ βαρύνονται, καὶ περισπῶσι, νῶϊν, σφῶϊν ὥσπερ γὰρ ἀντίον εἴπομεν ἐπὶ τοῦ ἡμίων ὅτι ἐγκλίνεται, διὰ γὰρ φύσει βαρύνεται· Ἐγκλίνονται δὲ ἀεὶ αἱ τοῦ τρίτου δοτικαί·

ἡμέων
σέο
νῶϊν
σφῶϊν
σφῶϊν
σφωέ
σφίσι
σφέας

Ἀλλ᾽ ἐπὶ τὰ ἐσφῶϊν καταλύσομεν ὡκέως ἴσως· καὶ τίς πάρ σφωιτέων ἐστί· καὶ ἐν τῇ πληθυντικοῖς τοῦ τρίτου προσώπου· σφίσι, σφέας, ἀναβιβάζεται ὁ τόνος τὴν τρίτην λέξιν, ἐπεὶ δὲ σφίσι, καὶ σφέας φωνήσας· ἐπεὶ δὲ φύσει ἐβαρύνοντο, ἀλλὰ κατὰ πάθος· σφῖν σφίσιν· σφᾶς σφέας· ἔφαμεν δὲ ὅτι ἐν τῷ ά· καὶ β· προσώπῳ κἂν συναλῶσι καὶ γίνονται τρίχρονοι· ἡμῖν, ἡμιν· ὑμῖν, ὑμιν· ὅτε ἀναβιβάζουσιν ἐν τῇ πρώτῃ λέξει, ἀλλ᾽ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀρχῇ ἔχουσι κλιτικῶν ἢ δέχεται τὸ σταυρωμῶ· εἰμὴ ὡς φιλοφρονητικὴ εἴη ἡ φράσις ὡς πρὸ κλέος· φασὶ δὲ τὰς ἐχούσας χαρακτῆρα καταλήξεως μὴ ἐγκλίνεσθαι· ὡς ἡ ἐκεῖνος καὶ οὗτος, ἀλλὰ μόνον ἡ αὐτὸς κατὰ αἰτιατικῶν παρέβη· κόμας γράψαντον, ὁ καλὸς δέ τοι ὁ λόγος, ὡς γὰρ βαρύτονοι ὅσαι ὀκ ἐγκλίνονται, ἐκεῖνος ἐκείνου, οὗτος, τούτου· τὸ αὐτὸν ὀξύνεται· ἀλλὰ πρὸς τούτους φασὶν ὅτι ἡ αὐτοῦ αὐτῷ ὀκ ἐγκλίνονται αἰ· ὡς τὰ τρίχρονοι εἰς τὸν ἰδίαν ἀρχὴν τὸν τόνον ἀναστέμποισι· πρὸς ὃς φαμὲν ὅτι διὰ τὸ μὴ σωκεμπεσεῖν τῆς αἰολίδος βαρυτόνως λέγεσθαι αὐτοῦ ἢ αὐτῷ· ἡ δὲ αἰτιατικὴ οὐ συνέμπεσεν· ἐγκλινομένη γὰρ εἰς

Vnrytona dictio
natura ·

Pulchra

αὐτον · enclita
ca

τὴν πρὸ αὐτῆς λέξιν τὸν τόνον ἀναπέμπει· κόψαι γὰρ αὐτὸν ἔχοντα, τὸ αἰολικὸν εἰς τὴν ἀρχήν, αὖτος. Χ Πάλιν αἱ ἔχουσαι ἐπιφορὰν τὴν ἐπιταγματικὴν ὀρθοτονοῦνται· σὲ αὐτόν· σὲ δὲ αὖ γε, ἀλλὰ σεαυτὸν· εἰ μή που πρωτικῶς ἐγκλιθῶσιν· ἀλλά οἱ αὐτῷ οὐκ ὤφελεν ἢ οἱ ἐγκλιθῆναι· ἔχει γὰρ τὴν ἐπιταγματικήν· τινὲς δέ φασιν καὶ ἵνα, μὴ νομισθῇ ἄρθρον· ἔστι γὰρ ψευδές· ἀντωνυμία γὰρ περισπᾶται· οἱ δὲ ἄρθρον ὀξύνεται· ὥστε ποιητικῶς ἐνεγκλιθῶσιν αἱ λοιπαὶ ὡς πρὸ ἐμοῦ προείπομεν πρὸς διάφορον σημαινόμενον τῶν μὲν ἐγκλινόντων, τῶν δὲ ὀρθοτονούντων· ἐγκλινόμεναι οὖν ἀπόλυτον σημασίαν σημαίνουσιν, ἀντιδιαστολὴν δὲ ὀρθοτονούμεναι· ἐὰν ὥσπερ προείπομεν προηγῶνται αἱ παραφυλακαί· ὁ λίτεσ δὲ παρέβησαν τὸν λόγον οἷον ἔσαν· ἐμβᾶσάν οἱ πέπλοι· Ⓒ πάλιν ἐνταῦθα, ἵνα μὴ νομισθῇ οἱ ἄρθρον, ὅπερ ἀκαιρεῖ· ὡς εἰ ἐπομένη γὰρ ὁ ῥῆθ διέστελλε· καὶ πάλιν ἵνα σφισιν ἀγορήτε θέμιστε· καὶ πάλιν ὅτί σφεας εἰσαφίκηται· ἦρχε δαῆσ σφιν, αὖται παραλόγως ἐνεκλίθησαν μὴ προηγουμένων ἢ ὁ ξυτόμων ἢ προχαίνων· καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ὀξύσφεών τισ αἴρισε κυδωνίσ· ἀνωδεῖος γὰρ βαρύνων προηγεῖται· παραλόγως οὖν ἐνεκλίθησαν ἢ ἔγκλισις· ταῦτα περὶ ἀντωνυμιῶν ἐν σιωπῶμεν·

Πολλοὶ δὲ προποιοῦσιν ὀρθοτονοῦντες, καὶ προηγουμένης φλ ὀφελούσησ δέχεσθαι τὴν ἔγκλισιν· οἷον αἱ προθέσεις ὀξύνονται· καὶ ὅμως αἱ μετὰ ταύτων ἀντωνυμίαι ὀρθοτονοῦνται· περὶ μοῦ· κατὰ σοῦ· μετὰ μοῦ, σοὶ μοι, ὑπὲρ μοῦ· ὅθεν παρὰ μενάνδρῳ σημοῦνται τὸ πρόσμε ἐγκλιθέν· οἱ δὲ ὀξυνται ἀντὶ τοῦ τὸ Χ προφέρονται, ἀντὶ πρόσ ἐμέ· αἱ μετὰ συμπλεκτικῶν, καὶ διαζευκτικῶν ὀρθοτονοῦνται· τὸ γὰρ ἢ μὲ ἀναίρει τὸ ε· σωκράθη, μετὰ ἢ ἐμὲ ἢ μὲ Χ τὴν ὀξεῖαν εἰς τὸ μὴ φυλάττομεν· τὸ δεύτερόν τοι, ὑπὲρ

βαρύνεται· καὶ ὑποστίγμοι· ὡς δείκνυμεν ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ· καὶ εὐλόγως ὀρθοτονοῦνται ἐπεὶ δὴ ἀντιδιαστολῶ τάττε εἰσφέρουσιν αὗται αἱ σιωπάζομαι καὶ μετὰ ὄυνεκα, καὶ ἕνεκα ὀρθοτονουμένω· ϝέκασου· ὄυνεκασου· ϝένεκεν σοῦ, κακῶς ἐγκλίνουσιν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τούτων·

ἘΝ ἘΠΙΡΡΗΜΑΣΙΝ.

ΟΛΊγα δὲ καὶ ὡσαύτως ἐπιρρήμασιν ἐγκλίνονται, καὶ ὀρθοτονοῦνται, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ πῆς ἔπομαι, καὶ τοῦ πῆνος· καὶ τῶν ἄλλων, ὅτι ὀρθοτονούμενα, σωματικά εἰσιν· ἐγκλινόμενα, δὲ ἀποφαντικῶς, ἀόριστα· οἷον πόθεν ἦλθε; σῶμα· ἦλθέ ποθεν ἀόριστον· πότε ἔγραψας; ἔγραψάσ ποτε· ὁμοίως μὴ τὸ πόθεν ἐστὶν ὅπου· μὴ που ἀπῆλθε; ἀπῆλθέ που· αἰεὶ καὶ πότε ζητῶ· Ⓒ ἔστι τὸ πῶς; πῶς ἦλθες; ἦλθες πως· καὶ τὸ πῶ, ὅπως με γνώσκῃς· καὶ τὸ πῆ ὁμοίως· ταῦτα δέ τινες τὰ μονοσύλλαβα, καὶ τὸ πόθι μετὰ τῶν αὐτῶν ἔλεγον κακῶς·

ἘΝ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙΣ

ΟΙ Σύνδεσμοι ὁμοίως ὅτε, καί τε· ὅγε· Τὸ γέ μοι χάρισαι· ὅπερ, μὴ δοῦτος ἀγαθὸς πρὸς ἐών· ὄγοι· μήν γοι· ὄρα· ὅς ἅ, ὄνυ· νύ μοι· ὀθήν· καίθην· ὅκεν· ἢ καί κεν ἐλέγχιστος· ὁ οὖν μετὰ μονοσυλλάβου παρατελήρωματικὸς ἐγκλίνεται· ἄκουσ· συλλογιστικὸν δὲ ὢν, ὀρθοτονεῖται· ἀκουσὰ γὰρ τόδε· καὶ τὸ νῦν ἐπίρρημα πειρωμένου ἐγκλίνεται· σύνδεσμος ὢν, μὴ συντελεῖ· τὸ ἐγκλίνεσθαι, πρωτάνευ ὀρφῆσ· μνησόμεθα· οὖν οἱ μὲν, ὅτι ἔχουσι τὰς προηγουμένας λέξεις τὰς δὲ χορμὰς τοὺς τόνους· μή ποτε· ἀνάβασιν· εἰ δὲ μή, ὡς εἰ πομένη περὶ μονοσυλλάβων, οὔτε ἀναβιβάζουσιν, οὔτε ἀναφυλάττουσιν· οἷον τούτου γε· οὐδεὶς γὰρ τὸ ὀξεῖαν, οὐδεὶς γὰρ τὸ τε· ἀλλεῖς τὴν πρώτην συλλαβήν· τούτου γε· ἀγ πε-

στέον τοῖς λέγουσι. ὅτι ἑκάστη λέξις ἀναπέμπουσι τὸν τόνον, ἀλλὰ ταῦτα μὴ οὕτως ἔχει νῦν οὕτως.

ΠΕΡΙ ΕΓΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ. ΕΚΤΩΝ ΤΟΥ ΧΕΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.

ΕΓΚΛΙΝονται, ἤγουν ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον ὁ τικαλεῖ ἀπὸ τῶν τοῦ λόγου μορίων πέντε ὀνόματα. ῥήματα. ἀντωνυμίαι, ἐπιρ ῥήματα μὴ σύνδεσμοι. Ὄνομα ἤγουν ὡς ὄνομα τὸ τίς. πούτου πτώσεις καὶ οἱ ἀριθμοί· καὶ οὐδέτερον, τὶ. οἷον, οἰκός τις. ἐμαθόντινω, ἤλθόντινες, ἠκουσάτινων, ἐμαθόντι, καὶ τὰ ἰσοδυναμοῦντα τούτοις τὸ του ν τὸ τῳ, ἠκουσάτου. δέδω κάτῳ ν τὰ τοιαῦτα.

Ῥήματα τὸ φημί. φημί. ἐμάρτωλος εἰμί. ἐγὼ φημι. τὸ δεύτερος φῆς. ἀνέγκλιτον. τὸ ζῇ τον φησὶν. ἐγκλίνεται. αὐτὸς φησί. ν τὰ τοιαῦτα θυτικά, αὐτοί φαμεν. τί φατε. τί φασι. ν τὰ τοιαῦτα θυτικά, τοῦ εἰμί. ἄνθρωποί ἐσμεν. ἄνθρωποί ἐστε. ἄνθρωποί εἰσι ς.

Καὶ τὸ ἄρτον μιῶν ἐκεῖναι. ἔδωκάς μοι ἐτυ λάς με. ἠκουσάς μου, καὶ οἱ ἐπευχόμενοι. καὶ μιν φωνήσασ. μετὰ δὲ τοῦ ἕνεκε τὸν οἰκεῖον φυλάττουσι τόνον, ταῦτα. ἕνεκα σοῦ. ἕνεκα ἐμοῦ. καὶ μετὰ προθέσεως περὶ σοῦ. διὰ σὲ ν τὰ τοιαῦτα.

Ἐπιρρήματα τὸ ποτὲ, οἷον σύ ποτε ἐγώ ποτε. ν τὸ πρόσθεν οἷον ἦλθέ σθεν. ἢ τὸ πῶς πῶ πῦ. τὰ ὡς ἐπιρρήματα, ἦλθέ πως, ἀπῆλθέ πυ. ἀνεχώρησέ πω

Σύνδεσμοι ὑπεγκλίνονται, μὲν δὲ τε γε, οἷον ἐγώ μεν, σύ δε, αὐτός τε, ἄλλοί γε. ς τὰ τοιαῦτα ἐκεῖνο δὲ παραφυλακτέον ὅτι ἐὰν ἀπροσδιόριστα λέξις ᾖ ἤγουν δισύλλαβος. τὸν ἴδιον φυλάττει τόνον οἷον ἤδη φαμεν. ἄττως ὄντιν, ἄττω ποτέ. ν τὰ ὁμοια.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ ΠΕΡΙ ΕΓΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ.

Ἰστέον ὅτι τὰ ἐγκλινόμενα ἀδιάστατα ἐν ὀνόμασι ἢ ἀντωνυμίαις ἢ ῥήμασι, ἢ ἐπιρρήμασι, ἢ συνδέσμοις.

ΕΝ ὈΝΟΜΑΣΙΜὲν τὸ τὶς ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν· ἄνθρωπός τινος. ἔνδεά μοι τινων μίαις, τὰ σημαίνοντα ἀόριστα πρόσωπα. ἤκασάς μοι, ἔδωκάς μοι.

Ἐν δὲ ῥήμασι, τὸ εἰμὶ ἢ φημὶ καὶ ὅσα, καὶ τὰ ὅμοια τούτων. οἷον. ἀρκεσίλαός φημι, ὁ μυρμιδών ἐστιν. ἀφ' οὗ τοῖς ἐπιρρήμασιν, τὰ ἀντιπαραδοτικὰ τοῦ πεύσεται, οἷον ποτὲ, πότε. πρόθεν, πόθεν. ποθὲν, πόθεν. ἐάν ποτε. ἐάν ποθεν. αἰκέ ποθε. μήποτε. μήποθεν.

Ἐν δὲ τοῖς συνδέσμοις ἐγκλίνονται ὁ τε. ὀνυ. ὁ πυ. ὁ θην. ὁ τε. ὁ γε. ἢ ὁ περ. οἷον καί τε πόλιν ἐσάωσε καὶ οἱ δένυ λαοί. οὕτω που δὴ μέλλ. καὶ οὔθην ἐκφεύ. ς μὴ γὰρ ἐμοί τε σήμαιμε. καὶ δ' οἱ ἀπόβλητέ τε. καὶ ἀτιθάσσητε ἐῴκει. Ἰστέον δὲ ὅτι μόνα δὴ λέξις τοῦ χάρον ὀκ ἀναπέμπει τὴν προπαροξυμμένην τόνον. αὐτὰ τὴν προπαροξυμμένην συλλαβὴν. οἷον ἄνθρωπός μοιων. ἔτυφας μασ. ἐπεσδή οὐδέποτε πρὸ τιατάρων χρόνων τόνον ἔχει.

Ἐὰν δὲ δισύλλαβος λέξις βαρύτονος ᾖ ὀξύτονος ᾖ περισπώμενος, ὁπότε ἀναπέμπει τὴν προπαροξυμμένην λέξιν τὸν τόνον κ' διαίρεσιν. νῦν καὶ ὑπερθῇ προπαροξυμμένην λέξιν ᾖ βαρύτονον ᾖ περισπώμενον ἀπὸ τόνου ὡς ὧν. τοῦ τυφθέντα. ἀπὸ γὰρ τόνου ἀναποδίζων τὸν λήγουσαν προπαροξύνει. ἢ προπερισπωμένην μὴ ἔχουσα τὸν τελευταίαν θέσει μακράν. ἢ περισπωμένην ἢ προπαροξύνον ᾖ παροξύνον, ὁπότε ἀναπέμπει τὴν προπαροξυμμένην λέξιν. οἷον, τυφθέντα τε. γυναικί εἰσι. ὧς τε. ἀρκεσίλαός τε. ὀμυρμιδών. προσκέψασθε δὲ μὴ ἔχουσα τὸν τελευταίαν θέσει μακράν διὰ τὸ φοῖνιξ καὶ κῆρυξ. τούτων γὰρ προπαροξυμμένων, οὐ γίνεται ἐγκλισις οἷον φοῖνιξ ἔστι. κῆρυξ ἔστι. ἐὰν δὲ βαρεῖα λέξις ὀξύτονον ᾖ περισπωμένην προπαροξυμμένην τοῦ ἐγκλιτικοῦ φυλάττεται ἡ ὀξεῖα, καὶ ἡ περισπωμένη. οἷον ζωὸς, ζώστε. καὶ λῶσ. καὶ λῶσ μοι. σαφῶς, σαφῶσ γε

Κανὼν ἔστιν ὁ λέγων ὅτι πᾶσα λέξις ὀξύτονον πολλάκις ἐν τῇ

σωσι πεῖσα καὶ μίζῃ τῷ ὀξεῖαν εἰς βαρεῖαν χωρεῖς τοῦτο, ἐπεὶ τοῦτο φυλάσσει τῷ ὀξεῖαν· οἷον τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; δεῖ δὲ προσθεῖναι τῷ κανόνι· χωρεῖς ἐμὲ ἐπιφόρημα σημαίνει ἢ ἐγκλιτικόν· τότε γὰρ οὐ κοιμίζεται ἡ ὀξεῖα εἰς βαρεῖαν, εἰδὲ πρὸ τοῦ ἐγκλιτικοῦ εὑρεθῇ λέξις τοιαύτη καὶ ἀπὸ τόνου· ἀλλοπρόσαλλος ἐστὶ τῷ λήγουσαν· ὡς ἐπὶ τοῦ πολλάκις· ἢ ἰαμβικὴ ἀπὸ τόνου, ὡς ἐπὶ τοῦ μεταμέλῃ ἢ ἀπροσδιακὴ ἀπὸ τόνου, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀτρεΐδης· καὶ ἐπιφέροντες δὲ σύλλαβα ἐγκλιτικὰ, φυλακτικὰ γίνονται τῶν ἰδίων τόνων· ὡς ἀτρεΐδης δέ· μεταμέλῃμοί· πολλάκις εἰσί·

Δεῖ δὲ προσθεῖναι χωρεῖς τῶν ἀπὸ τοῦ σοῖ ἀρχομένων ἀντωνυμιῶν· αὗται γὰρ ἀναπέμπουσι τὸν τόνον τῇ προηγουμένῃ λέξει· οἷον ἀτρεΐδης σοῖσι· πολλάκίσοφεας· εἰδὲ μὴ ὧσι δισύλλαβα, ἀλλὰ μονοσύλλαβα τῷ νῷ μόνῳ χάριεται ἡ ἔγκλισις· μεταμέλῃμοι· πολλάκισοῖσι· ἀτρεΐδῃσι· ταῦτα γὰρ οὔτε τὸν ἰδιογόνον δύναντας φυλάττειν· οὔτε ἀναστέμπουσι τῇ προηγουμένῃ λέξει·

Γίνωσκε δὲ ὅτι οὐδὲν προστακτικὸν ἐγκλίνεσθαι δύναται· τί γὰρ παραστέμψωσι τὸν ἴδιον τόνον; ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἔχοντα προπαροξύνεσθαι· σῶσόν γὰρ διαζεύξεως προπαροξυνομένης ἔγκλισις γίνεται; καὶ τοὔνομα χάριν, τὰ ἄρθρα οὐκ ἐγκλίνονται· οὐδὲ τὰ βαρυνόμενα, αὐτὰ καθ' αὑτὰ ἐν τῇ συντάξει δύναντες ἐγκλίνεσθαι· ἔτι τὰ ἐγκλινόμενα, κατὰ τὴν εὐθεῖαν· καὶ κατὰ τὰς ἄλλας πτώσεις ἐγκλίμενα δύναντα· διὸ οὔτε αἱ προθέσεις, οὔτε αἱ μετοχαὶ ἐγκλίνεσθαι θέλουσιν· ἔτι τὰ ὀξυνόμενα, ῥήματα ἐγκλίνοντες· καὶ τὰ ἐγκλινόμενα, κατὰ τὸν ἐνεστῶτα οὐ πάντως κατὰ τὰ λοιπὰ ἐγκλίνοντες· Ἐν γὰρ τοῖς ῥήμασι τὰ δὲ μόνα ἐγκλίνοντες· εἰμὶ· εἰς· εἶδὲ ἀνέγκλιτον· ὄντ· ἐσσύ· ἐσμέν· ἐστέ· εἰσί· φημί· φής δὲ, ἀνέγκλιτον· φησί· φαμέν· φατέ· φασί·

Τίς interrogatiuũ nõ mutat acutũ in cõse.

Si sequtur punctus non mutatur acutus in graue

Hec omnia atte de

ἀτρεΐδης σοῖσι πολλάκις σφεας

Enclisis sola mente

φημί φής φησί φαμέν φατέ φασί

nõ esse en ῆς

231

Πᾶν ἐγκλινόμενον μόριον ἢ ὀξύνεται ἢ περισπᾶται· οὐδέποτε δὲ παροξύνεται· πέντε γὰρ εἰσὶν αἱ τοῦ λόγου μέρων τὰ ἐγκλινόμενα· ὄνομα· ῥῆμα· ἀντωνυμία· ἐπίρρημα· σύνδεσμος·

Πάλιν τῶν ἐγκλινομένων, τὰ μὲν ἕνεκεν κόσμου ἐγκλίνεται ὡς τὰ ῥήματα καὶ οἱ σύνδεσμοι· τὰ δὲ σημασίας· ὡς τὰ λοιπά· Ἐν μὲν ὀνόμασι, τὰ τῆς μόνου ἐγκλίνεται· καὶ αἱ αὐτοῦ πτώσεις· καὶ οἱ ἀριθμοί, καὶ τὸ δέτερον· οἷον ἄνθρωπός τις· ἀκουσάτινος· ἔδωκάτινι· ἐδίδαξάτινα· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁσαύτως· καὶ ἰσοδυναμοῦντα τούτοις· τὸ τοῦ καὶ τὸ ζῷ· ἀκουσάτου λέγοντος· ἀντὶ τοῦ ἑξάτῳ φρᾶσαν τι· ταῦτα δὲ ἐγκλινόμενα· ὁρισάσθω· τὸν δὲ κατὰ φύσιν τόνον ἔχοντα τοιαῦτα γίνεται· πόθεν· τίς· τίνῳ· τίνι· τίνα, καὶ τὰ πληθυντικὰ καὶ τούτων· τίνες· τίνων· τίσι· τίνας·

Ἐν δὲ ῥήμασιν ἐγκλίνεται τὸ εἰμὶ καὶ φημὶ· ἐγώ εἰμι· ἐγώ φημι ἄνθρωπός φησιν· ἐάν τε καὶ πληθυντικὰ· ἐκεῖνό φαμεν, ἤφατε, ἤφασιν· ἔτι καὶ τὸ εἰμὶ ἄνθρωπός εἰμι· καὶ τὸ ὄστιν· ἄνθρωπός ὄστιν Τοῦτο δὲ τὸ ὄστιν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ λόγου μαρτύρει, ὅτι πόλις ἐφύρη· καὶ μετὰ τοῦ ὡσεὶ ἐπιῤῥήματος· ὡς ὄστιν εἰπεῖν· καὶ μετὰ τοῦ ἀλλὰ· ἀλλ' ὄστι, καὶ μετὰ τοῦ τοῦτο τοῦτ' ἔστι· καὶ μετάγεται εἰς ἐπιῤῥήματα τοιαῦτα· καὶ μετὰ τοῦ καὶ· καὶ ὄστι, καὶ μετὰ τοῦ οὐκ· οὐκ ὄστι, καὶ ἔσον δίκην ἐγκλίνεται· καλόν ἐστιν, καὶ τὰ πληθυντικὰ· ἄνθρωποί ἐσμεν, ἄνθρωποί εἰσιν·

Αἱ ἀντωνυμίαι τοῦ πρώτου προσώπου ἐγκλίνονται, καὶ τὸ κατ' ἔρχην ἐ ἀποβάλλουσιν· ἤκουσάσμου· ἐδωκάσμοι, ὕβρισάσμε, αἱ δὲ τοῦ δευτέρου ἢ τρίτου προσώπου ὑδέμίαν τοιαύτην ἀποβολὴν· ἤκουσάσε· ἐδωκάσοι· ἐδίδαξάσε· ὕβρισάσε, καὶ οἱ ἑπτὰ χόμβοι θωρῆξαι ἐκέλευε· καί μιν φωνήσας· αἰδληκὼ ἓξ πρώτου καὶ δεύτερα προσώπου ὀκ ἐγκλίνοντα διὰ τὸ βαρεῖ

Οσα quę inclinatur quędam ornatus causa inclinantur quędam significationis

τίς τοῦ τῶ

ἔμοιγε φημί

Pluralia φαμέν φατέ· φασί· ali quando inclinari.

ὄστι· quandoq; grauat

τουτέστι aduerb

ὄστιν ἔστε ἔστιν

μου μοι σου μιν·

σφωέ
σφωϊν
ἡμῶν
ἡμῖν

πῶς,
ποῖε,
πόθεν
ποῖ;

τε
τοι
γε
ξλω

Præter rationē inclinationem est oi pyrrichio præcedente.

ἵνά σφε
ὅτι σφέας

αν τεσσ̀ν·νωΐ,νωΐν·σφωΐ,σφωΐν προπαροξυτονοῦνται· καὶ ἡ γή τοῦ ὀξυνόμενα, ἐγκλίνονται· τίς τε ῥοφοῦντες θεῶν, καί σφωϊν δύο ἄγγη. ἔτι τε ὠλοθυντικὰ ἐπεὶ ἐγκλίνονται τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξύνουσιν· ἥκασας ἡμῶν λαλάντων· ἐδώκασε ἡμῖν· καὶ αἱ τοῦ γή τοῦ πλησμονῆς καὶ ὀξύνονται σφῶν·σφῖν·σφᾶς·καί σφων·καί σφιν·καί σφας·ἡ δὲ λογον οἱ μὴ λέγω·ὅτι μετὰ τὴν ἔγκλισιν τὸ πάθος ἐστὶ κολούθησεν.

Ἐν δὲ τοῖς ἐπιρρήμασιν ἐγκλίνεται τὰ ὑποκείμενα· πῶς· ποτὲ·ποθὲν·πρὶ·καὶ τὰ ὑποδείγματα δῆλα·πῶς ἦλθες;ἦλθές πω·πῶς ἦλθες;ἦλθές πω·πόθεν ἦλθες;ἦλθές ποθεν· πόθι ἦλθες;ἦλθές ποτε· ταῦτα πνευματικά, ὄντα βαρύμενα· ἀόριστα δὲ ὀξύνονται· καὶ ἐν τῇ συντάξει ὑποτασσόμενα ἐγκλίνονται. Ἐν δὲ συνδέσμοις ἐγκλινόμενοί εἰσιν· οἵ δε τε·πέρ·τοι·γε·θην·καὶ περ καίτοι, καίτε·τοῦτόγε ἡμῖν·οὐθην αὖκε·σκωλόντε·δὸ σημαίνοντα τὸ ζῷθ' ἑσάν οἱ πόλοι πεμπόκιλοι·πᾶλόμενος γὰρ ἐνεκλίθη· οἱ δὲ τῶν νυμίαν πρὸς ῥίχιον προκείμενόν·σημειοῦνται καὶ τὰς διὰ τοῦ σφί δύτων νυμίας·καὶ αὖται πυρρίχιον ὄντος ἐγκλίνονται·ἵνά σφ' ἀγορεύτε θέμιστε·ὅτί σφέας εἰσαφίκνητε·Εἰ μήτοι προπερισπωμένοις τοῦ ἡ προκείμενη λέξις τῶν ἐγκλιτῶν, μείων ἐλέγετο ἐν τῷ τέλει αὐτῆς βαρεῖαν·ἁμῶς τις κἂν πᾶς ὀξυόοι τὸ προκείμενον οὖσα· ἄλλος τις·ὅστίς τις·ἔνθά ποτε·ἔτι ὀξύνόμενα λέξις βαρυνόμενα δὲ διὰ τὸν συνέπεσαν ἐγκλιτικὸν ἐπιφερόμενον, τὸν καρεῖαν ἐγείρουσιν· αὐτὸς·αὐτόσμοι·εἰ δὲ περισπῶμενη λέξις, φυλάττεται πάλιν ἡ περισπωμένη· ὡῶς ποτε, ὧμε φέρεσθ·καλῶς μεμεβίακεν·ἐὰν οὗ πλείονα, συμπλέκῃ ἐφεξῆς ἐγκλιτικὰ εἶναι, πολλαὶ ἔσονται αἱ ὀξεῖαι, ἥν σέπους ἰχνιάκηριον·τρεῖς εἰσὶν ἐφεξῆς αἱ ὀξεῖαι· Δυνατὸν δὲ καὶ πλείονας ἐννοῆσαι εἴ πέρ τίς σέμοί φησί ποτε· τὸ μοῦτοι εἴ, ὀξύ

Præter rationē inclinationem est oi pyrrichio præcedente.

νεται διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ ἐγκλιτικοῦ περ·τὸ δὲ περ διὰ τὸ τις·τὸ δὲ τις, διὰ τὸ σε,τὸ δὲ σε,διὰ τὸ μοι·τὸ δὲ μοι,διὰ τὸ φησὶ·τὸ ἢ φησὶ,διὰ τὸ ποτὲ·ὥστε ἐφεξῆς ὀξεῖαι ἐξ εἰ μὴ ἀπαίνιον διὰ τὴν τοῦ πνεύματος συνέχειαν· καὶ κεῖνο δὲ φυλακτέον·ὅτι τὰ ἐγκλινομένων, φασὶν οἱ ἀκριβεῖς προηγεῖται λέξις ἢ συνειλημμένη, εἰ μὴ μονοσύλλαβον εἴη, τὸ ἐπιφερόμενον μόριον· ὅτε τὸν ἴδιον δέχεται τόνον, ὅτε δυνάμει, ὅτε συντάξει ἐγκλινόμενον· ἤδη φαμὲν ὀξύνομεν γὰρ τὸ φαμὲν·φίλοι εἰσὶν,ὁμοίως δὲ καὶ τὸ εἰσὶν ὀξύνομεν·

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ ΑΙΛΙΟΥ ΠΕΡΙ ΕΓΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ·

Πᾶν ἐγκλινόμενον, ὑποτάσσεται πάντως ἐκείνῳ ᾧ μὴ τὸν ἀυτοῦ τόν ἐγκλίνῃ· ἦλθέ τίς·ᾠδὴ κόσμοι·ἤκουσάσου· Ὅλως δὲ ὅλον τὸ τοῦ λόγου μερῶν, τὰ ἐν οἷς ὅστιν ἐγκλινόμενα, εἰσὶ πέντε·ὀνόματα·ῥήματα·ἀντωνυμίαι·ἐπιῤῥήματα·σύνδεσμοι·τῶν δὲ λοιπῶν τριῶν, οὐδὲν ἐγκλίνεται, οὔτε μέσον·οὔτε ἄρθρα·οὔτε προθέσεις· Πάλιν τῶν ἐγκλινομένων, τὰ μὲν κόσμου ἕνεκεν ἐγκλίνονται μόνον, ὡς τὰ ῥήματα· εἰσὶ δὲ σύνδεσμοι·τὰ δὲ σημασίας, ὡς τὰ λοιπά· Ἐν μὲν οὖν ὀνόμασι τὸ τὸς μόνον ἐγκλίνεται· αἱ τούτου πτώσεις δὲ ἀριθμοὶ·καὶ τὸ ἀδέτερ· αὖ τὸ τὶ·οἷον οἵκοστίς·ἐμαθόντιμες,ἔδωκάμτινι· ἐδέξαντίμα·ἔλαβόντι·ταῦτα δὲ πάντα ἐγκλινόμενα, ἀόριστά ἐστὶ·τὸν κατὰ φύσιν ἢ τόνον ἔχοντα, πευστικὰ γίνονται·τίς πόθεν εἶς ἀνθρώπων;τίνος ἡ πόλις;τίνος ἐστὶ τὸ δῶ·καὶ τὰ τούτων πλησμονικὰ ὁμοίως·

Ἐνδεξήμασι ἐγκλίνεται τὸ φημί· πεζός δ' ἐνεκά φημι· τόσον ἐγὼ φημι πλέας ἐμμεναι·τοῦτο τὸ δεύτερον ἀπεγκλιτόν ἐστὶ· λέγω ἢ τὸ φῆς·τὸ ἢ τρίτον φησὶν ἐγκλίνεται τοῦτό φησίς·

Inclinatio ornatus & inclinatio significationis

Τις·

φημί
φῆς
φησί

Precedente spondiaca dictione vel pyrrhiaca· sequens dictio enclitica nisi sit monosyllaba accentū proprium retinet· et neq: potentia neq: actu est enclitica· 1 neq: re ipsa mittunt accentū ad superiorē dictionē neq: possunt· vel uocat inclinationē potentię inclinationē mente tenus· de q̄ sup̄

Enclitica dictio unde

ἐαθῶτε ἢ ὃ τὰ πληθυντικὰ ἐγκλίνομ᾽ ἐκεῖνό φαμεν· ἢ φατὲ ἢ φάσιν· Ἔτι καὶ ἐμὶ καλ᾽ ἐμὶ αἰμαγόρεις ἀταθεῖο· ἀνθρωπόρις· Τάρ ἢ τὸ ὄζειν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τ᾽ λόγων ἐαρυνέ᾽· ὄζει πόλις ἐφύ ρη· καὶ μετὰ τ᾽ ὄκ ἀποφάσεως· ὀκ ὄζειμ᾽ ὀδὸν ὀδυνηρὸν ὥσθ᾽ ἑπεῖν ἔω· καὶ μετὰ τὸ καὶ σωνδέσμ· καὶ μετὰ τὸ ὡς ἐπιρ ῥήματ᾽ πάλιν ἀνοξύνε᾽· καί ὄζειν εἰπεῖν· ὡς ἢ εἰπεῖν· καὶ τὸ ὀψὲ ἢ ὀψὲ ἐγκλινέ᾽· οἵμοι σκυζομαίνω περ᾽ ἀνὴρ φίλα παῖς ἐστ᾽· ἢ τὰ θωμύντικα· ἀνθρωποί ἐσμεν· ἄνθρωποί ἐστε· ὑμεῖς ἐσί· ἢ εἰσὶ δύο περὶ ἐγκλίνε᾽ ἑκάτλιος ἐστὶ γεραιός· τὸ γὰρ εἰ ἀνθρωπος εἶ· ἀταθὸς εἶ ὀκ ἐγκλίνε᾽ καθόπερ ὁ τ᾽ εἰς μῖ ὄζει· Τῶν ἀντωνυμιῶν· αἱ μὲν κτητικαὶ ὀδέποτε ἐγκλίνον᾽· ἀλλ᾽ ὀδέποτε αἱ εὐθεῖαι τ᾽ πρωτοτύπ᾽· αἱ δ᾽ τ᾽ πρωτοτύπων πτώσεις χωρὶς τῆς κλητικῆς ἐγκλίνον᾽· γενικαὶ· δοτικαὶ· αἰτιατικαί· ἀλλ᾽ αἱ μὲν τ᾽ προτοτύ που προτοτόπου ἐγκλινόμεναι, ἢ τὸ κατὰ ρχὴν ἐὰ πρὰ βάλλοσ᾽, ἐδώ κάς μοι· ὑβρισάς με· ἠκουσάς μου· Αἱ δ᾽ οὐ δυνατόν ἐσι καὶ πρῶτον μονοσύλλαβα ὄντα ὀξύνεσθαι μίαν σοι χέουσι τόνον ἀπρο λήν· ἡμᾶς ὑμᾶς· ἐδώκασί σου· ἐδώδαξάσε· καίοι ἐστὶν χόμψ· καὶ μιν φωνήσας Αἱ δ᾽ ἡμεῖς τὸ πρῶτον ἡμέτερος προσώπου· ὀδέποτε ἐγκλίνον᾽ διὰ τ᾽ βαρεῖαν πᾶσιν· νῶϊ· σφῶϊ· νῶϊν· σφῶϊν· προπερισπῶν᾽ γὰρ· αἱ δ᾽ τοῦ ξίφου ὀξυνόμεναι, ἀεὶ ἐγκλίνον᾽· πῆς πάρεσφε θεῶν, καίσφωϊν δῶκε ἄεθλα· ἢ αἱ πληθυντικαὶ ἢ γοῦν πρῶτον ἡμέτερος ἡμῶν· ὑμῶν· ἡμῖν· ὑμῖν· ὑμᾶς· ὑμᾶς· τε ξάχρονοι ἢ ὅσαι ἐπεὶ δ᾽ ἀν ἐγκλίνωνται τ᾽ πρώτ᾽ συλλαβ᾽, ὀξύνασιν· ἢκάσ᾽ ἡμῖ· ἐδώκεν· ἤμιν· ἐπεὶ τ᾽ λοι πῶν ὁμοί, ἀδύνατον δ᾽ ὑπερβῆναι τ᾽ τέτασσ᾽ χόρδ᾽ τ᾽ ὀξεῖαν· ἢ αἱ τὸ ξίφου πληθυντικαὶ ἐγκλίνον᾽· σφῶν· σφῖν· σφᾶς· καίσφ᾽· καίσφι· καίσφας κἂν διαιρεθῶσι· καίσφεας φωνήσας· τώσφεων πολέεσκε· ἧς φησὶν ἐπιλαθεῖσα, δ᾽ χασθῆφιν ἣν διανεβουλή· καὶ ὧ λογόμτε οἱ μὲ λέγειν· ὅτι μετὰ τὴν ἔγκλισιν τὸ πάθος ἐπῆκε λούθησεν ἵνα μὴ βαρύτονοι ὦσαι ἐγκλίνωνται·

Τῶν δ᾽ καλουμένων μονοπροσώπων, μόνη ἡ αἰτιατικὴ αὐτ᾽ ἐγκλίνεται· κόμπασε γράφων τον ἔχοντε ἐγκλίνε᾽ δ᾽ ἡμῖν ἀεὶ καὶ μιν φονήσας· ἢ ἐθὲν ἀ᾽ πᾶσα λόγως· δότι πᾶσα τῶς ἀβαρύτονον· ἐπεὶ δ᾽ ἐθεν ἀ᾽ χρείων· Ἀ ιμ᾽ δ᾽ ἐγκλινόμεναι τ᾽ ἀντωνυμιῶν, εἰσὶν αὐ ταὶ· αἵτινες ὀρθοτονούμεναι μὲν ἀντίδοσολὴν ἔχουσιν ἑτέρου προσώπου· ἐμοὶ ἔδωκας, ὀκ ἄλλῳ· ἐμοῦ ἤκουσ᾽, ὀκ ἄλλου· ἐμὲ ὕβρισας, ὀκ ἄλλον· ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες ἐκτέρασαι πρὸς ἄμοιο πόλιν· ἀντὶ δυσεκλε᾽ ὑπ᾽ παῖδα δέμοι λύσαντε φίλην· Ἐγκλινόμεναι δ᾽ ἀπόλυτοι δίδοσι πρόσωπα· ἔδωκάσοι ἤκουσάσου· ἢ μ᾽ γυναικωτάτη αἰτίαι τ᾽ ὀρθῆς πάσεως ἢ ἀντίδοσολὴ τ᾽ προσώπου· καὶ διαιρεῖται εἰς πλείονα εἴδη· Αἱ δ᾽ συμπεπλεγμέναι ἢ διεζευγνυμέναι· διὰ σέ· περὶ σοῦ· κατὰ μὲ, ὀρθοτονοῦσι· Αἱ μετὰ προθέσε᾽· Ἕνεκάσου· ἕνεκά ἐμοῦ, ἀεὶ ὀρθοτονοῦσι· Αἱ μετὰ φλ ἐπιταγματικ᾽ ἀντωνυμί᾽ αὐτὸ σ, ἀεὶ ὀρθοτονοῦσι· αὐτὸν ἐμέ· αὐτῷ ἐμοί· ὑπεξαιρέθωσ᾽ νῦν αἱ πᾶσα τοῖς ποιηταῖς πᾶσα λόγως μετὰ φλ ἐπιταγματικῶς ἐγκλινόμεναι· καίοι αὐτὸν ζῶς ὀλέσειεν βίον· εἰ καί τινες ἄλλαι μετὰ προθέσεως· ἢ σωσέσμου ἐνεκλίθησαν πᾶσα λόγως φασὶ καταρχὴν τιθέμεναι καὶ μὴ ἔχωσιν ἀντίδοσολὴν διὰ τὸν ἀρκτικὸν τόπον ὀρθοτονοῦσι· ἐμὲ δ᾽ ἔγωγε οἶμαι προσθέτε· ταῦτα τοιεῖ ἀντωνυμιῶν·

Ἐν δ᾽ ἐπιξήμασιν ἐγκλίνεται τὸ ὑποκείμενα· πῶς· πῆ· ποῦ· πόθεν· πόθι· ἀπερεί μεν ὀρθοτονοῖτο, ἀεραινόμενα πυσματικὰ ὄζειν· εἰ δ᾽ ἐγκλίνοιτο, ἀόριστα· καὶ τὸ ὑποδείγματα δῆλα· πῶς ἦλθες; πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη; πόθεν ἦλθες; πόθι τοι πόλις; πότε γρᾶφε; ταῦτα πυσματικὰ ὄντα, μαρύνεται· ἀόριστα δ᾽, ὀξύνεται· καὶ ἐγκλίνε᾽· ἦλθέ ποθεν· αἰκέ ποθι ζῶς· καί ποτέ τις εἴπησιν·

Ἐν ᾗ σωσέσμοις οἱ ἐγκλινόμενοί εἰσιν οἵδε· τε· καὶ τε καλιφρονέοντε· τοί, καίρι· γε, τοῦ γέ· νυ, μήν τοι οὐ χαίσμη· ῥα·

Μονοπροσωπος αντονυμια. αὐτός.
μιν
ἐξω
ἐμοί. πόθεν πάγω
ἐμοῦ οὐκ ἄλλου
ἐμὲ οὐκ ἄλλον
δίδοσί
πρόσωπα
πάρεσφε
τε
τοι
γε
νυ
ῥα
πῶς
πῆ
ποῦ
πόθεν
ποθι
Infinite sumpta accuntur & inclinantur

ὅσα ἐκ νόθου. Θην οὐ μὴν Θην κεινησιχρείων οὐ χωῖ εἶναι κῖν. καὶ κενδή.

Τὸ δὲ περὶ τὰ ληρωματικὸν μεταφορ καὶ ἀρνήσεως ὅτι ἀποφαντικῶς περιλαμβάνοντας, ἐγκλίνουσιν, οὐκ οὖν γε ἀσώτην δε γὴν οἰκεῖν· ἔτι περισπώμενον γὰρ καταφάσιν σημαίνει συλλογιστικὴν ὢν ἐπιφορικός· ὁ κ δ' ἂν ἀμφήριστ θεατ τις λέγοι· καὶ γὰρ πῶς ἐ, μὴ γοῦν ἐγκλινόμενα, σωσδέ σμους εἶναί φασι. δῶρόνυν ἡ ζέπροδος· γοῦν χρονικὸν ἐπίρρημα, ὀρθογονεῖται καὶ μακρὸν ἔχει τὸ ῦ, μήπω· Τὰ μὲν οὖν ἐγκλινόμενα μόρια, τοιαῦτά ἐστιν· ἐχωῖς ἔτυχε δὲ ἐγκλίνεται· ἀλλὰ κατάτινα ἀξιωτήρησιν τ πρὸ αὐτ λέξεως, ἥκουσεν ἥμων· φέρετε ἥμιν· Αἰσθάνεται τ πρὸ αὐτ ἐγείρασι βαρεῖαν· ὅκεῖ πάσης συλλαβῆς ταύτην ἐγείρει δύναται· ὅτε δ' ἐ ἀσυνδεσκὴ τυγχάνοι ἡ προκειμένη λέξις ἡ βαρύνοιτο· ἡ βαρεῖα ταύτησ ἡ ἐπὶ τέλους ἐστίρεῖ· οἷον ὅ τωνυδὶ μέλλει ὑπερμφεῖ φίλ\ εἶναι· ἥδιστ εἰπεῖν· οὐκ ὀξύνομεν δ, ὅτε λὴν τῶ συμλαβὴν τ ὅτω· ὅτε τὴνδὴ· τ ἥδη· ἀλλ' ὅτε εἰ ἀμβικὴ τύχοι ζ ῥύηνο· οἷον λάβητισ· ὁπωστι· οὔτε ἡ ψυρριχιακὴ βαρύνεται· οἷον φίλοστις· ξέμοστι· ἐπὶ γὰρ τοῦτω τῷ νῦν περιλαμβάνεται ἡ ἐγκλισις· σημειοῦνται τὸ ἔθεν· ἔσαν· ἐσάν οἱ πέλοι παντοίκοι λοι· παρα λόγῳ γὰρ ἐνεκλίθη ἡ οἱ ἀντων μία, ψυρριχίου προκειμένου

Σημᾶνῃ δ τὰς ἰδιοφυῶν ἀντων μίας· δ αὖ τὰς ψυρριχίου προκειμένου ἐγκλίνονται· ἵνα σοφώτερον τεθέμιστι· ὁ τί σοφέας εἰ σαφίκηται· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὡσαύτως· εἰ μὲν προπαροξύνοιτο ἡ προκειμένη λέξις τῶν ἐγκλιτικῶν μορίων ἐγείρει Τὴν ἐν τῇ τέλ αὐτῆς βαρεῖαν· ἄνθρωπός τις· ὦ γὰρ τῇ ἄν καὶ τῇ ποσ, ὀξεῖαν τίθεμεν· ἤκουσέ μου· ἄνθρωποί εἰσι· κάκισαί εἰσιν· εἶπέ μεν δ ὡς ὦ ἐπιρρήμασι· μὴ ὦ τοῖς ἀντικοῖς ῥήμασι, ἃ αὖ καὶ ἡ οἱ μακραί εἰσιν· ὦ δὲ τοῖσ λοι ποῖσ ὀκέτι·

Ομοίως κἂν προπερισπῶρ ἡ προκειμένη λέξισ ἐγκλιτικὴ ἐπι-

φερομένη ἐγείρῃ τὴ μετὰ τὴ περισπωμένην βαρεῖαν· οἰκόστις· σκῶλόμτε· κμῆμόμτε· κἂν προπαροξύνοιτο, προχαϊκὴ οὖσα, ἀλλόστισ· ἑστίτις· ἐμθάπτε· Ἔτι ὦ αἱ ὀξύτονοι λέξεισ βαρυνόμεναι διὰ τὴν σωτέωσιαν ἐγκλιτικὴ ἐπιφερομένη. τὴν βαρεῖαν ἐπίρρουσιν· αὐτόνμε πρώτισα ζεὺσ· οἱ δὲ περισπᾶται ἡ λέξις φυλάττει ἡ περισπωμένη· ὥσπερ· ὧν μιφέρει· καλῶσ με βεβωλοκόπηκεν· ἐὰν οὖν συμβαίνῃ πλείονα ἐφεξῆς ἐγκλιτικὰ εἶναι, Πολλαὶ ἔσονται καὶ ἑτέρωλοι αἱ ὀξεῖαι· ὡς παρ' ὁμήρῳ· ἥμυσέ που δέος ἰφικλείδαο κήρυκον· πρεῖσ δ' ἐφεξῆς ὀξεῖαι· δυνατὸν δὲ καὶ πλείονας ἐπινοῆσαι· οἷον εἴ πέρ τίς σε μέφησι ποτε· τὸ μὲν εἰ ὀξύνεται διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ περ· τὸ δὲ περ διὰ τὸ τίς· τὸ δὲ τίς, διὰ τὸ σέ· τὸ δὲ σε, διὰ τὸ μέ· τὸ δὲ με· διὰ τὸ φησί, τὸ δὲ φησι, διὰ τὸ ποτέ· ὥστε εἷξ εἶναι ἐφεξῆς ὀξείασ· εἰ καὶ ἀσύνετον τὸ τοιοῦτο διὰ τὴν τῶν πνσ συνέχειαν δεόμενον ἀναπαύσεως.

Εἰ δὲ παρ' ἀλλήλων ὄντων ἐγκλιτικῶν τὸ μεταξὺ περισπώμενοσ εἴη, ὡς ὁ τοῦ· τῶ· πῶς· καὶ μετὰ τοῦτο, ἐπιφέροιτο ἕτερον ἐγκλιτικὸν· τοῦτο τὸ περισπώμενον, οὔτε περισπᾶται διὰ τὸ ἐγκλίναι τὸ ἴδιον τῷ πρὸ αὐτοῦ· οὔτε ὀξύνεται ἐπεὶ μὴ πέφυκεν ἡ περισπωμένη κατὰ τὸ κοινὸν ἔθοσ, συσολῆς μὴ περικωλυθείσης εἰς ὀξεῖαν μεταθεθῆναι· οἷον οὐ πῶσ ἐστὶ μεγάλαι· ἐν γὰρ τῇ οὐ διφθόγγωμόνον ἡ ὀξεῖα, εἴ πουτὶς φησὶ ἐνίοτεν· ἐν τῇ εἰ καὶ ἐν τῷ τῆς ὀξεῖα· ἄνθρωπόντινά που φησὶ μελοιδρεῖν· πάλιν εἰσ μὲν τὴν τῶν συμλαβὴν· καὶ εἰς τὸ μᾶ ἡ ὀξεῖα καὶ εἰς τὸ φησὶ οὐκ ἔτι μένει εἰς τὸ ποῦ, ὅτε περισπωμένη, οὔτε ὀξεῖα τίθεται.

Κακεῖνο δὲ φυλακτέον ὅτι ὅλε τῶν ἐγκλινομένων ἀσυνδέσκη προηγεῖται λέξισ· ἡ ψυρριχιακή· εἰ μὲν μονοσύλλαβον εἴη τὸ ἐπιφερόμενον· ἐγκλίνεται ὡσ ἐφὸν παρεθέμην πρότερον· οὕτω που οὐδήποτε οὔλε τὸ ἐγκλιτικὸν δέχεται τὸ

∴ forte legendū. ot. ut uelit significare uerbum φησί. de quo statim subiungit exēplū.

Documētū nō ante tra ditū & singulare & ualde necessariū

ποῦ
πῆ
πῶς

In. ποῦ neq: oxia neq: perispomene lo catur sequente enclitico sed sine accentu remanet

ἰνῶ. ut ὃ

Enclisis mente duntaxat ubi fiat

ἵνα
ὅτα

In aduerbijs & optatiuis ot. & ω. longa. in reliqs locis breues

ἥλιουσεν ἥμων
φέρετε ἥμιν

ἴδιον τόνον· ὅτι ἡ βαρεῖα τῆς δευτέρας συλλαβῆς τῆς προηγουμένης ἐγείρεται λέξεως· ἀλλὰ νῷ μόνῳ νοεῖται διὰ τῆς ἐγκλίσεως. ὡς ἔφθημεν εἰπόντες. Εἰ μέντοι δισύλλαβον εἴη τὸ ἐγκλιτικὸν μόριον, τότε τὸν ἴδιον δέχεται τόνον, οὔτε δυνάμει, οὔτε ἐνεργείᾳ ἐγκλινόμενον· οἷον ἤδη φαμέν· φίλοι εἰσίν· ὁμοίως τὸ εἰσὶν ὀξύνομεν· οὕτω ποτὲ πάλιν· τὸ ποτὲ ὀξύνομεν· καὶ τοῦτο εἰκότως· ὅτι περὶ προηγουμένης λέξεως τὴν ἐπὶ τέλει ἂν βαρεῖαν ἐγεῖραι δυνατὸν, ὅτι τὴν ἔγκλισιν νοεῖσθαι κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν τῶν σπονδείων ἢ τῶν πυρριχίων· οὐδέποτε γὰρ τετάρτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα πίπτει.

i. numquam acutus ponitur in quarto loco a fine. i. in quarta syllaba

Sola tantum mente concepta inclinatio

Pulchra ratio cur dissyllaba enclitica, praecedente spondaica dictione vel pyrrhica nō amittant accentū sed retineant illum. quid autē dicemus in ἔρως φησί, ubi dictione enclitica praecedit dictio iambica. nā constat amittere accētum iuxta regulā dictā

ΤΈΛΟΣ

ΠΕΡῚ ΔΙΑΛΈΚΤΩΝ ἘΚ ΤΩ͂Ν ἸΩΆΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ͂ ΤΕΧΝΙΚΩ͂Ν :~

Technica ioannis gramat

Διάλεκτός ἐστι γλώττης ἰδίωμα· εἰσὶ δὲ διάλεκτοι πέντε· ἀτθίς· δωρίς· αἰολίς· ἰάς· κοινή· καὶ ἀτθὶς μὲν ἐκλήθη ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρός· αἰολὶς δὲ, ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος· δωρὶς δὲ, ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος· ἰὰς δὲ, ἀπὸ ἴωνος τοῦ ξούθου καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως θυγατρός· κοινὴ δὲ, ἐκ τῶν τεσσάρων συνεστῶσα· ἔχει δὲ ἑκάστη διάλεκτος οἰκεῖον ἰδίωμα.

διάλεκτοι πέντε: ἀτθίς, δωρίς, αἰολίς, ἰάς, κοινή. Atthis cranai f. Aeolus hellenis f. Dorus hellenis fi. Ion xythi f. ex creusa. Communis lingua ex quattuor constans

ΠΕΡῚ ΔΙΑΛΈΚΤΩΝ ΠΡΟΟΊΜΙΟΝ ἝΤΕΡΟΝ.

Διάλεκτοι πέντε· ἰάς· ἀτθίς· δωρίς· αἰολίς· κοινή.

ΠΕΡῚ ἸΆΔΟΣ :~

Ἰὰς δέ ἐστιν, ᾗ κέχρηνται ἴωνες· δοκεῖ δὲ, ἀρχαίαν εἶναι αὐτοῖς. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ᾱ, τῷ η̄ κεχρῆσθαι· καὶ τὰς πεπιεσμένας συλλαβὰς εἰς δύο διαιρεῖν· καὶ ἀντὶ τοῦ π̄, τὸ κ̄ λαμβάνειν· καὶ ἀντὶ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν, ψιλότητας ἐκφέρειν· καὶ ἐπί τινων λέξεων, τὸ ῑ ὑπεξαιρεῖν. Χρῶνται μὲν οὖν τῷ η̄ ἀντὶ τοῦ ᾱ, οἷον θύρην ἀντὶ τοῦ θύραν· καὶ ἡμέρην ἀντὶ τοῦ ἡμέραν· καὶ ὠφελείην ἀντὶ τοῦ ὠφέλειαν· τὰς δὲ πεπιεσμένας συλλαβὰς, εἰς δύο διαιροῦσιν· ἀντὶ τοῦ ποιεῖν γὰρ, ποιέειν λέγουσιν· ἀντὶ τοῦ π̄ τὸ κ̄ λαμβάνουσι· τὸ γὰρ πῶς, κῶς λέγουσιν· ἀντὶ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν ψιλότητας ἐκφέρουσιν, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἐφίππων, ἐπίππων· καὶ ἐφορᾶν, ἐπορᾶν· ἐπὶ δέ τινων λέξεων τὸ ῑ ὑπεξαιροῦσιν· ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι, πονέεσθαι λέγοντες. ἰὰς δὲ, ἀπὸ ἴωνος τοῦ ἀπόλλωνος καὶ κρεούσης θυγατρός.

α. pro. η. Ionica — ποιεῖν · ποιέειν — θύρην — ἡμέρην — κῶς pro πῶς — ἐπίππων pro ἐφίππων — ἐπορᾶν — πονέεσθαι — Ion apollinis f. ex creusa

ΠΕΡῚ ἈΤΘΊΔΟΣ :~

Ἀτθὶς δέ ἐστι διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται ἀθηναῖοι· ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστι, κατακόρως κεχρῆσθαι ταῖς συναλοιφαῖς· καὶ τὰς λέξεις ἀδιαιρέτως ἐκφέρειν· ἔτι δὲ καὶ τὸ τ̄ καὶ ρ̄, ἀντὶ σ̄ λαμβάνειν· καὶ τὸ ῡ,

θοιμάλιον
φροίμιον
θαβῶον
νηρῆλα
θαλάσσαν
πράσσω
θαρραλέως
ἀρρένα
τοώνυμα
ἰούγαμα
ἰούλεον
ἰουπίσημον
ἰούρδον
ξύμπας
ξυμφορᾶ
ξυνέηκε
Attris Cranaï filia

De Dorica

ἄμμιον
ἀμέραν
ἀκύπτερος
ἀεδύ
μουσᾶν
θυρᾶν

ποδαρκὴς
σοφᾶς

μώσας
ἰδῆν
ὁρᾶμεν
λαβῶ
λαβεν
ὁράμην
ἔβην

ἀντὶ τοῦ ε· ἢ ἀντὶ τοῦ σ· τὸ ξ· παῖς μ' ἔν συναλοιφαῖς, καπακόρωσο χῶν ταις· ὅταν λέγωσι θοιμάτιν ἀντὶ τοῦ ἱμάτιν. Φροίμιον ἀντὶ τοῦ προοίμιον· ἀδιαιρέτως δέ τινας τῆ λέξεων ἐκφέρουσιν· ὅταν λέγωσι θαξῷον, ἀντὶ τοῦ παξῷον. Νηρήδα, ἀντὶ τοῦ νηρεΐδα· ἢ τὸ ρ α τ, ἀντὶ τοῦ σ· λαμβάνουσι τὸν θάλασσαν ᾱ, θάλαπαν· ἢ τὸ πράσσειν πράπειν· πάλιν ἀντὶ τοῦ θαρσαλέως· ἀρσενικὸ θαῤῥαλέως· ἀῤῥενα λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ε τὸ υ λαμβάνουσιν, ὅταν λέγωσι τὸ ῥύμα, τὸ ῥῦμα· τὸ ῥυκλιμα, τὸ ἐγκλιμα· τὸ λαιον, τὸ ἔλαιον· τὸ ὑποίσημον· τὸ ἐποίσημον τοῦ ρ ἓν, τὸ ἔρεον· ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ ξ, ὅταν λέγωσι ξύμπασις, ἀντὶ τοῦ σύμπασα· καὶ ξυμφορᾶν ἀντὶ τοῦ συμφορᾶν· καὶ ξυνέηκεν, ἀντὶ τοῦ συνέηκεν. Ξύμβολον, ἀντὶ τοῦ σύμβολον· καὶ ξυνθήκη, ἀντὶ τοῦ συνθήκη· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς ἀπὸ Δώρου τοῦ Ἕλληνος θυγατρός.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Δωρὶς δὲ κέκληται διάλεκτος, ἣ κέχρηνται Δωριεῖς· ἴδιον δὲ αὐτῶν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ α, τῷ η χρῆσθαι· καὶ ἀντὶ τοῦ ω, τῷ α· ἀντὶ δὲ τῶν ληκτικῶν ὀνομάτων ὑπὸ τῶν λοιπῶν, τῶν ληθυντικὰς πτώσεις ἐκφέρειν· καὶ αὐτὸ τὸ οὗ διφθόγγου τῷ ω χρῆσθαι· καὶ ἀντὶ τοῦ ει, τὸ η ᾱ ἀεὶ λαμβάνειν· καὶ ποτὲ μὲν τὸ ν, τὸ σ· καὶ ἐποίησεν λέξεων, τὸ ι ὑποξαιρεῖσθαι· ἀντὶ μὲν οὖν τοῦ η τῷ α χρῆσθαι, ὅταν λέγωσι τὸ ἄλιον ἀντὶ τοῦ ἥλιον· καὶ ἀμέραν, ἀντὶ τοῦ ἡμέραν· καὶ ἀκύπτερις ἀντὶ τοῦ ἀκύπτερος· Ⓒ ἀεδὺ ἀντὶ τοῦ ἡδύ· ἀντὶ δὲ τοῦ ω τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσι μουσῶν μουσᾶν· θυρῶν θυρᾶν· ἀντὶ δὲ τῶν ληκτικῶν ὀνομάτων πληθυντικὰς πτώσεις, ὡς ὅταν λέγωσι καλὰς σοφὰς· ἀντὶ δὲ τοῦ οὗ διφθόγγου τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσι μούσας, μώσας· ἀντὶ δὲ τοῦ ει διφθόγγου τῷ η, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν· ὁραμεῖν· λαβεῖν· ἰδῆν ὁραμῆν λαβῆν· ἀλλὰ καὶ λάβεν, ἀντὶ τοῦ λαβεῖν· καὶ ὁράμην ἀντὶ τοῦ ὁραμεῖν· καὶ ἔλθεν, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν· δωρὶς δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ Δώρου τοῦ Ἕλληνος θυγατρός.

Dorus hellenis f

De Aeolica

πόλεμος
πόλεμος
πολεμεῖς ῥ πολεμεῖς
σοφᾶς ῥ σοφάς
λάπτωσαι · λαπτοῦσαι
ἰδῶσαι · ἰδοῦσαι
λαλῶσαι · λαλοῦσαι
ὤμοιον · ὅμοιον
ἤμερα · ἡμέρα
ἄελιος · ἥλιος
κυθέρνα · κυθέρνα
μαθῆν · μαθεῖν
βρόδια · ῥόδια
βρόκη · ῥάκη
ὄππατα · ὄμματα
βωλῶ · βουλῶ
γᾶν · γῆν
ἀγῶνον · ἀγῶνα
πέρραμ · πρίαμ

De Cõmun

αὐτιῶνται · i · causã dant

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Αἰολὶς δὲ λέγεται διάλεκτος, ἣ κέχρηνται αἰολεῖς· ἴδιον δὲ αὐτῶν ἐστιν τὰς ὀξυτόνους λέξεις ἀναστρέφειν· καὶ πτῶσιν ὀνόματος θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως, τὸ ι προστιθέναι· καὶ ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ υ, τῷ ω χρῆσθαι· ἢ ἀντὶ τοῦ ο, τῷ ω· καὶ τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος, ψιλῶς ἐκφέρειν. Ⓒ ἀντὶ τοῦ δ διφθόγγου, τὸ β τιθέναι· ἡ προστιθεμένη τὸ λέξεων τοῦ ρ τὸ β· ἀντὶ δὲ τῶν δύο μῦ, δύο ππ λαμβάνειν. Καὶ τὰς λέξεις μὲν ἀνιστρέφουσι τὰς ὀξυτόνους, τὸ πτολεμὸς πτεμω λέγοντες· ἢ τὸ καλὸς κάλος. Τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέντες, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ καλὰς καλαῖς· σοφὰς σοφαῖς· ἀντὶ δὲ τοῦ υ, τὸ ω· ὅταν λέγωσι λάπτωσαι ἀντὶ τοῦ λάπτουσαι· ἢ ἰδῶσαι, ἀντὶ τοῦ ἰδοῦσαι· μὴ λαλῶσαι, ἀντὶ τοῦ λαλοῦσαι· ἀντὶ δὲ τοῦ ο τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ὤμοιον, ἀντὶ τοῦ ὅμοιον· τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντων ψιλῶς ἐκφέρουσιν, ὅταν τὸ ἡμέρα ψιλῶσι· μὴ τὸ ἄλιος μὴ ὑμῖν· ἀντὶ δὲ τοῦ ει διφθόγγου τῷ η χρῶνται· ἀντὶ τοῦ κυθέρνα, κυθέρνη λέγουσι· ἢ ἀντὶ τοῦ μαθεῖν ἢ ἐλθεῖν, μαθῆν Ⓒ ἐλθῶ· προστιθέασι δὲ ἐπὶ τινων λέξεων τοῦ ρ τὸ β, τὰ ῥόδα ῥβόδα βρόδα λέγουσι· ἢ τὰ ῥάκη βράκη· ἀντὶ δὲ τοῦ δύο μῦ δύο ππ λαμβάνει, τὰ ὄμματα, ὄππατα λέγουσι· ὅτι δέ τινα ἰδίᾳ ἁρμόττει ζόμφα· ἀντὶ δὲ τοῦ μετὰ προθέσεως, τὸ κατέπεφθα λαμβάνειν· ἐαθὲ τὸ ἢ τοῦ βάλλω βωλῶ βωλῶ λέγουσι· Ⓒ τὸ ῶ γῶ γᾶν· ἢ τὸ ἀγῶνα, ἀγῶνον· τὸν ἰππάμ, πέρραμον· ἐκλήθη δὲ αἰολὶς, ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος παιδός.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ.

Οἱ μὲν βαλόμενοι τὴν κοινὴν κατασκευὴν διάλεκτον τὴν προφερομένην ὑπὸ πάντων, αἰτιῶνται τοῦτο τῷ ξόπῳ· ὃ δὲ ἡρέθισεν ἔχειν ἴδιον· αὐτῶν γὰρ τὸ ἁφαίρεμα κοινὴ μίξις ἐκ τεττάρων συνιεῖσα, τὸ ἁφαίρεμα κοινὸν λέγεται, οὐδὲν ἴδιον ἔχουσα· οὕτω καὶ ἡ

De Dialectis alter

Communis lingua unde dicitur

Hellenionis filius deucalionis nocatus.

Dorus deucalionis & pyrrhę qui habitauit loca circa parnasū unde dores dicti sūt

Dorica lingua

κοινὴ διάλεκτος ἐκ τεττάρων συναρμοσθεῖσα, ἥν κ ὀφείλῃ συναριθμεῖσθαι τοῖς τέτταρσι. τὴ δὲ τῶν κοινῶν διάλεκτον εἰσηγησαμένων, οἱ μὲ λέγουσιν, ὅτι πάσαις συμβέβληται ταῖς διαλέκτοις τὸ ὁμοφώνου οἷον φίλυνξ ἐπὶ τοιαύτης· οἱ δέ, ὅτι νῦν ἐστιν ἐχουσα τύπον· ἀλλ' ἔκ τε τῶν φόρων λέξεων συνηθροισμένη· μετὰ πτώσεις δὲ αὐτῆς, ἡ χυδαία σκοινὶς ἀδὴ ἐγραφεν Ὅμηρος· ἀτθίδι, Ἀθηναίοις· δωρίδι, Θεόκριτος· αἰολίδι, Ἀλκαῖος· κοινῇ, Πίνδαρος.

ΕΤΕΡΩΣ ΓΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ

Διάλεκτός ἐστι, λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐπιφαίνουσα· ἢ λέξις, ἴδιον ἢ κοινὸν ἐπιφαίνουσα χαρακτῆρα· διάλεκτοι δ' εἰσίν, εἰ καὶ τῶν κοινῶν τισὶ καταριθμοίη, πέντε· ἰάς· ἀττική· δωρίς· αἰολίς· κοινή· ἡ γὰρ πέμπτη ἴδιον οὐκ ἔχουσα χαρακτῆρα, κοινὴ ὀνομάσθη· ἤγουν ὅτι τοῖς κοινῆς τῶν πασῶν χαρακτῆρσι χῆται καὶ ἐκ τῶν τεττάρων καθέστηκεν, ἢ ὅτι κοινῶς αὐτῇ πάντες χρῶνται· ἢ διότι ἐκ ταύτης ἄρχονται, ὡς ταύτης οὔσης πασῶν· ἀνάπεμπτέον δὲ ταύτῳ μᾶλλον, ὡς πρὸς κανόνα· τὰς δὲ λοιπὰς, πρὸς ἰδιότητα· τὰς μᾶλλον ἢ βαρβαρίζουσας ἐν ἑλλάδι οὔσας καὶ ἀπεληλύθους, ἥκιστα ἄξιον εἶναι διδύμας.

Ἄλλως· διάλεκτον αὐτὰς διαλέκτους, ἀλλὰ γλώσσας· τὰς δὲ ἑλληνικὰς συνέβη καὶ λείδας· ὡς Ἕλληνος τοῦ διὸς μὲν ἦν οὖ· καὶ τὸν κλησιν δέ, διὰ καλίονος· τοῦ καὶ τὰ τῶν ἐλαιάδων τόπους καὶ τεχνικούς· πάσας μὲν λείδας ἑλληνικὰς φωνάς· καὶ τὰς δὲ τὰς προσωνυμίας, ἀπὸ τῶν ἐκείνου παίδων λαβὸν· διαπαραίντων γὰρ τούτων, εἰς πολίονας τόπους, καὶ τὴν αὐτὴν φωνὴν, οὐκ ἔτι φυλαξάντων· ἀλλὰ τῇ τῶν χύτων μεταβολῇ ἅμα καὶ τὴν φωνὴν μεταβαλόντων, συνέβη διαλέκτους λεχθῆναι· ἀπὸ μὲν δώρου τοῦ διὸς καὶ λίονος καὶ σύξας πάσας δωρίδας, μεροικήσαντας εἰς τοὺς περὶ τὸν παρνασσὸν τόπους ἢ αἰσωπόν· δωριεῖς ἀπ' αὐτοῦ προσαγορευθῆναι πάντας συνέβη· καὶ τὴν διάλεκτον δωρίδα· ἢ πάντων χωρὶς ἐξοδίους τε

καὶ κρῆτας καὶ πελοποννησίους καὶ οἰκέλους· καὶ λιβύες· καὶ οἱ τὴν πελασγὶαν ἢ πέρσον οἰκοῦντες. Ἀπὸ δὲ αἰόλου τοῦ ἕλληνος πάντας καὶ σύξας αἰολὶς ἐκλήθη· οὗτος γὰρ δὴ καὶ πόλιν κτίσας· τὴν τε χώραν αἰολίαν· καὶ τὴν διάλεκτον προσηγόρευσε. Ἡδὶ ἰὰς, ἀπὸ ἴωνος τοῦ ξύθου τοῦ ἕλληνος καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως πάσας· οὗτος γὰρ δυκτῶσαν τὴν ἀττικὴν τὴν αὐτὴν εἶναι διάλεκτον, μετανάστας, ἢ κτίσας πόλεις τε· ἀφ' ἑαυτοῦ ἰάδα προσηγόρευσεν· αἱ δὲ πόλις, αὗται· κλαζομεναί· λέβεδος· φώκεια· πριλίων· μίλητος· μυκάλη· ἐρυθραί· τέως· σάμος· κολοφών· ἔφεσος· χίος· σμύρνα. Ἀττὶς δὲ, ἢ γε ἀπὸ ἀττίδος τῆς κραναοῦ θυγατρὸς· ἐχούσης ὄνομα τὴν ἀττικὴν βασιλεύσ· ἥτις ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀκτικοῦ εἶναι ἀκτικήτης δ' ἀποφοιτᾶσα δὲ ἡ διάλεκτος πρὶν χῶς· καὶ τὸ ὅλου ὀνόματος ἀλλαγὴν οὕτως· ὡς οἱ αἰολεῖς τὸ γυναικεῖον εἶδυμα, καταγωγὴν καλοῦσιν· οἱ δὲ ἀττικοὶ τὴν ἐφημῶν τηλίαν, ἀλθυρόθησιν καλοῦσιν· καὶ τὸ ὅμοιον· κατὰ δὲ μόρος τι· ἤτοι κατὰ πρόθεσιν ὡς οἱ αἰολεῖς τὸ ῥόδα βρόδα λέγουσι· κατὰ δὲ ἀφαίρεσιν· ὡς οἱ δωριεῖς τὸ φέρω καὶ λέγω, φέρειν ἢ λέγω λέγουσι· κατὰ δὲ μετάθεσιν, ὡς δίφρον δρίφον λέγουσι κατὰ δὲ τὸ συμβεβηκός· ἤγουν κατὰ προσῳδίαν ἢ πνεῦμα λεγόμενον παρ' ἡμῖν, ἀλλοιοῦσι· κατὰ μὲν προσῳδίαν θέλασσαν· ἀττικοὶ μὲν, ἰκέανον ἴκανον· ἐλούνω ἔλουνον· δωριεῖς δὲ τὸ πάντως, πανταῶς λέγουσι· καὶ ὅτως ὁτῶς· καὶ τὸ ὅμοιον διαιρεῖ μὲν τοῖς ἰδιώμασι τὴν κατὰ μόρον διάλεκτον· κατὰ δὲ πνεῦμα, ὡς ἀττικοὶ τὸ παρ' ἡμῖν ἥκιστα ψιλῶς ὄν, αὐτῆς διαστέως προφέρουσι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΑΤΘΙΔΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

Ἡ ἀττὶς τρέπει τὸ σ, πρὸ μὲν εἰς τὸ τ· πρὸ δὲ εἰς τὸ ξ· τὴν θάλασσαν, θάλαττα λέγουσι· καὶ τὸ σύλλογος, ξύλλογος· καὶ τὴν συμφοράν, ξυμφορά· καὶ τὸ σύμβολον, ξύμβολον· τρέπει

Dorica lingua utuntur
Rhodij
Cretenses
Peloponnesij
Siculi
Libyci

Aeolus hellenis & pyrrhę filius decem urbes cōdidit & regioné æolá uocauit

Ion xythi hellenis & creusę erechthei filius tre decim urbes condidit & regioné ioniam uocauit urbes autem sunt
Clazomenę
Lebedus
Phocea
Priene
Miletus
Mycale
Erythręę
Tius
Samos
Colophō
Ephesus
Chius
Smyrna

Attheis cranai filia unde attica
Cranaus rex atticę

καταγωγὴ
Τηλία
ἀλθυρόθησις
βρόδα ῥόδα
φέρειν φέρω
λέγειν λέγω
δρίφον δίφρον
ἰκέανον ἰκάνω
θάλαττα θάλασσα
πάντως πάντως
οὕτως οὕτως
ἥκιστα ἥκιστα

Attica
θάλαττα
τοῦτλον

δὲ τὸ σ εἰς τὸ ξ, ἐπὶ τῆς σὺν προθέσεως καὶ μόνως. Αἰεὶ τὰς εἰς εις πληθυντικὰς εὐθείας ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρεται· οἷον γονεῖς γονῆς, βασιλῆς, οἱ βασιλεῖς. Τὰ εἰς ας λήγοντα ἀρσενικὰ προπαροξύτονα ἢ ὀξύτονα, διὰ τοῦ εως προφέρεται· οἷον Μενέλαος, Μενέλεως· λαός, λεώς· ναός, νεώς. Τὸ ι ἐν ταῖς λέξεσι προστίθησιν· οἷον, νυνί· τουτονὶ οὑτοσί· πρινί· ἡμεῖς δὲ νῦν οὗτος τοῦτον πρίν. Τὰ εἰς ευς ὀνόματα, διὰ τοῦ ω ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρουσιν· ἀριστεύς, ἀριστέως· ὁμοίως πηλεύς, πηλέως. Αἱ συναλοιφαὶ, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι· τῶμῷ ἀντὶ τοῦ τῷ ἐμῷ· ἐρχομένων, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι ἐγώ. Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι· καὶ δωριέων καὶ αἰολέων· ἕταρον, ἀντὶ τοῦ ἑταῖρον· ἐς χρύσαν, ἀντὶ τοῦ εἰς χρύσαν. Αἱ παραλήψεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ τῶν ὀνομαστικῶν, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι· νεφεληγερέτα Ζεύς, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης· ἱππότα Νέστωρ, ἀντὶ τοῦ ἱππότης· καὶ εὐρύοπα Ζεύς, ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης. σημειωτέον· αἱ εὐθεῖαι γὰρ ἀντὶ κλητικῶν, καὶ αἱ κλητικαὶ, ἀντὶ εὐθειῶν· τοῦτο δὲ μόνον, ἀθηναῖον τὸ σχῆμα. Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἀττικῶν εἰσι καὶ δωριέων καὶ ἰώνων· οἷον, κόπτων ἀμφοτέρῃσιν, ἐλλείπει τὸ χερσίν. Αἱ παραλήψεις τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων ἀντὶ γενικῶν, ἀττικῶν εἰσιν· οἷον μήτε σὺ τόνδ᾽ ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην· ἀντὶ τοῦ τούτου. Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆται· οἷον γράφομαι, ἀντὶ τοῦ γράφω· καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ. ποιείσθων καὶ νοείσθων λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν. Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος, εἰς ον περατοῖ· ὀνόμασι γὰρ, ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆται· οἷον δέον πρέπον· ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως. Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων, εἰς ους περατοῖ· οἷον μείζους χείρους· καλλίους ἀντὶ τοῦ μείζονες χείρονες καλλίονες. Ταῖς συναλοιφαῖς,

(μήτε σὺ τόνδ᾽ ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην

ἀεὶ κατακόρως χρῆται· τὸ γὰρ ἱμάτιον, θοἰμάτιον λέγει· καὶ τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. Τὸ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῆται· τὸ γὰρ θάῤῥος θάρσος λέγει· καὶ τὸ θαῤῥαλέον θαρσαλέον· καὶ τὸ ἄῤῥεν ἄρσεν. Τὸ ου ἀντὶ τοῦ εο χρῆται· ὡς ὅταν λέγῃ τὠδυμα· τὄγκλημα· τοὔπος· ἀντὶ τοῦ τὸ ᾤδυμα· τὸ ἔγκλημα· τὸ ἔπος. Εὐθείαις, ἀντὶ κλητικῶν χρῆται· ὦ φίλος, ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε. Ὑπερθετικοῖς, ἀντὶ συγκριτικοῖς πολλάκις χρῆται· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων, θηριωδέστατος λέγει. Τὸ η ἀντὶ τοῦ ε κέχρηται· τρέπει γὰρ τὸ ε εἰς η, ὡς ὅταν λέγῃ ἠδυνάμην ἠβουλόμην.

Ἡ ἀτθὶς διάλεκτος μεταβολὰς εἰληφυῖα κατὰ καιρούς, ὁμοίως τὸν ἀρχαῖον τύπον ὑπογράφει· τοῖς γὰρ δυϊκοῖς ὁρῶμεν χρωμένους, τούς τε κωμικοὺς ποιητάς, καὶ ἀττικοὺς συγγραφεῖς, λέγοντας τὼ πόδε, καὶ τὼ χεῖρε· καὶ νὴ τὼ θεώ, καὶ διὸς κούρω. λέγει δὲ καὶ πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ γοργίᾳ· τὼ γὰρ ξένω τώδε γοργίας τε καὶ πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν καὶ φίλω ἐμώ· καὶ δυοῖν ὀβολοῖν· καὶ δυοῖν χαλκοῖν· καὶ ταῖν θεαῖν.

Ὅσα τῶν εἰς ος ληγόντων ἔχει τὸ α παραλῆγον ταῦτα διὰ τοῦ ω μετὰ τοῦ ε· ἵλαος ἵλεως καὶ κατὰ τὰς πλαγίας, οὕτως· τῇ ὀρθῇ ἀκολούθως· Μενέλεω, ἀντὶ τοῦ Μενελάου· καὶ τὴν δοτικὴν ὁμοίως σὺν τῷ ι· τὴν δὲ αἰτιατικὴν Μενέλεων· τὴν δὲ πληθυντικὴν ὀρθὴν ὁμοίως τῇ ἑνικῇ δοτικῇ, Μενέλεῳ· τὴν δὲ γενικὴν, τῶν Μενελεώς. Ἔτι τῆς ἀτθίδος· ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ· εὐφυᾶ λέγουσι καὶ ὑγιᾶ· καὶ ἀντὶ τοῦ εὐβοέα καὶ πειραιέα, εὐβοιᾶ καὶ πειραιᾶ· τοῦτο δὲ εἰώθασι ποιεῖν, ἐφ᾽ ὧν ἡ τελευταία συλλαβὴ διὰ μόνου τοῦ η λέγεται· ἢ ἐὰν τὸ ε ἢ τὸ α παραλήγῃ· ὡς ἐπὶ τῶν προκειμένων. οὐ μὴν ἐφ᾽ ὧν γε μετὰ συμφώνου λήγουσι· εὐμενῆ· εὐτυχῆ· οὐ γὰρ ἐροῦσιν εὐμενᾶ καὶ εὐτυχᾶ· οὐδὲ πάλιν ἐφ᾽ ὧν σύμφωνον ἄρχει τοῦ ε παρα-

λήσοντος βασιλέα. βρομέα. ἐπὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἐδυ-
νάμην ἐβουλόμην ἔμελλον. τὸ τ εἰσ ἢ ἀλλάττουσι λέγοντες
ἠδυνάμην ἠβουλόμην ἤμελλον:~ Καὶ φησὶ ταῦτα πρὸ ἠ
θέσεως, ἀλλάττουσι τὸ α εἰσ η. ἠνδχόμην λέγοντες, αὐτὶ
τοῦ ἀνδχόμην:~ Ἔτι γε μὴν τῶν εἰς η λησόντων ῥη-
μάτων ὧν ὁ δυτέρου προσώπου παθητικοῦ, δυὰ φησὶ εἶ δὲ
φθόγγου. βούλῃ γὰρ, αὐτὶ τοῦ βάλῃ. ὅταν δὲ ὄχῃ ὑποπε-
πτικὸν, ὁμοίως ἡμῖν λέγουσι ἐὰν βάλῃ:~ Τὰ δὲ ὑπο-
πτικὰ, λαμβάνουσιν αὐτὶ ὑποπεπτωκῶς. ἐὰν ἔλθοις, αὐτὶ
τοῦ ἐὰν ἔλθῃς, καὶ ἐὰν ἔλθοι, αὐτὶ τοῦ ἐὰν ἔλθῃ:~
Περιαιροῦσι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ι. τὸ γὰρ κλαίδω λέγοντες
κλαίδω. καὶ τὸ μῆαν, μῖαν. καὶ μητρυαῖν, μητρυαῖν. καὶ τοὶ
εἶν, πρεῖν καὶ ποίημα, πόημα. Καὶ αὐτὶ φησὶ πρὸς πρό-
θεσιν, τῷ ὡς χρῶνται. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸν βασιλέα καὶ πρὸς
τὸν φίλον, ὡς τὸν βασιλέα. ὡς τὸν φίλον:~ Ἰσ-
τορεῖ δὲ αὐτῶν ὅτι ὁ πρὸ εἰς ᾱ. μηνύσας ἐνίκασε αἰτιατικὰς
ἀριστοτέλης, διὰ τοῦ π προφέρεσθαι. βύρυαθίᾳ, βύρυαθῆ. τὴν
λέα τὴλῆ. τυδέα τυδῆ. δίφαν δίφρῳ:~ Χρῶνται δὲ
ὁ φησὶ παθητικοῖς, αὐτὶ ἐνεργητικῶς. λοιδορέμβῳ, αὐτὶ τοῦ
λοιδορῶν. φαινόμβῳ, ἀντὶ τοῦ φαίνων. φαινακιζόμβος, ἀν-
τὶ τοῦ φαινακίζων. διακονόμβος, αὐτὶ τοῦ διακονῶν. δια-
βαλλόμβος, ἀντὶ τοῦ διαβάλλων. μισούμβος αὐτὶ τοῦ μισῶν
Ἔθος τε δέ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ, τιθέασιν αὐτὶ παθητικῶν.
τὸ πολιτεύω αὐτὶ τοῦ πολιτεύεσθαι. τὸ γράφω αὐτὶ τοῦ γράφε
σθαι. τὰ ὅμοια. Τὰς δ' ἀοριστους μὴ μέλοντας ὁλοκλήρου
παθητικὰς, ἀλλὰ μέσους πολλάκις ἐναλλάσσοντες. τὸ δὲ μι-
σηθήσει, μισήσει λέγουσι. τὸ δὲ ζητηθήσει, ζητήσει. μὴ μισθή-
σει, μὴ σοὶ τὰ ὅμοια. Τὰς δ' εἰς ᾰ τὸ ι μέλοντας, ἀ-
ποβαίνουσι τὸ σ. πειθανῶσιν. ὀρθρίῳ λέγουσιν αὐτὶ τοῦ ὀρθρί-
σω. ἐξαντῶ, αὐτὶ τοῦ ἐξαντήσω. καὶ μυκτηρίω, αὐτὶ τοῦ

ἠδυνάμην
ἠβουλήμην
ἤμελλον
ἠνδχόμην

βούλῃ αὐτὶ τοῦ βούλει

ἐὰν βάλῃς

κλαίδω
μῆαν αὐτὶ μῖαν
μητρυᾶν
ποίημα
ὡς τὸν βασιλέα
ὡς τὸν φίλον
βύρυαθῆ αὐτὶ τοῦ βύρυαθέα
πτολῆ αὐτὶ πτολέα
τυδέα τυδῆ
δίφαν . δίφην
λοιδορούμβος ἀντὶ λοιδορῶν
φαινόμβος αὐτὶ φαίνων

Actiua propassiuis ponere atticorum esse

Passiua uerba in media cõmutare atticorũ ee

ὀρθρίω
ἐξαντίω

μυκτηρίσω. Φιλοῦσι δὲ, καὶ τὰ πολλὰ, συγκοπ-
τὰς μὴν νηρείδας, νηρῆδας φασὶν. ἡ γὰρ ἀπόλλωνα ἀπόλλω, καὶ
ἀμείμονα, ἀμείμω. κρείττονα κρέιττω. Ἀμάττουσὶ
τ τόνους τ ἡχὰς ὧν τοὺς χρόνους. τόνους μὲν ἀντὶ τοῦ πολέ-
ων τοξέων. πόλεις λέγουσι καὶ τοξέων. ἡχὰς δὲ, τὸ σαφὲς καὶ σάχυς
ἀσαφὲς λέγουσι. ἄσαχυς. χρόνους δὲ, τ βασιλέα τὸ α ἐκτείνουσι
ἀβρέα. ἰμάντα. καὶ ἀνδριάντα. Λέγουσι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ εἰς ἀ
θήνας ἀθήναζε πορεύομαι. τὸ δὲ ἀθήνησι, ἀθήνησι σοφιστεύω,
καὶ τὸ ἐξ ἀθηνῶν ἐξ ἄγορᾶ, ἀθήνηθεν. ἀφίγμαι θεν ἔρχομαι. καὶ τὸ
εἰς οἶκον, οἰκαδε. ἐξ οἴκου, οἰκοθεν. ἐν οἴκῳ, οἰκοι. καὶ τὸ ἐξ οὐ
χρόνου. ἐξ ὅσου χρόνου. Καὶ τὸ ρ αὐτὶ τοῦ
λ χρῶνται. τὸ γὰρ κλίβανον, κρίμνον λέγουσιν.
Τὰ δ' ὑμούμενα τῷ φ ἀμαθῆ ὀνόματα, εἰσὶ ταῦτα, φησὶ σαφὲς λῆς
πὸς στέμφυλα, μύλα. τὰ δὲ τῆς ἐλαίας πιέσματα, στέμφυλα. τὸ
πορευτέον. βαδιστέον. τὸν ἀδρυνόμενον πωεῖσθαι. βούπωεσθε. τὴν
λαίναν. βαστραχίδα. τὸν μαλέα προχύτην. τὸν ὀλυνθον, μυ-
ρακας. τὸν ἐκλυτίαν καὶ φθίγγεται, ὀνοσλύξιν. τὸ ὑστερῶλις,
δῶμάττιον. τὸ δάνφον, δάνφημα. δεδοικὼς. δεδιώς. εἰσιένας. εἰ
σφέρφ. ἀναπωεῖν. ἐξότου. ἐκπιθ. ἐνθὺ. ὀρθόν. καὶ τὸ εὐθὺς ὁ
ἦ παραχρῆμα ἰθύς. ἐκκορῆσαι. ἐκκαλύναι. ἐλυχάνας κληρώσα
σθαι. τὰς ἄλας. ἁλυντῆρας. ἡ ὀρφανὴ, πενιχρὰ. ἁμᾶσαν δρῶ πινομένη.
θῆσαι. τὰς ἐκθαλάμου λυχνίδας, θρυαλλίδας. σωφρόνισεως
σωνισορήσεως. τὸ τοῦ ἱεροθύτου προβάτου νάκος, κώδιον.
τὰς πεφραγμένας κριθὰς, καγχρυς. τρίμακον, ἰμάτιον. ἀ
τιμώρητον. νηπώϊνον, τοὺς μήτι δεδυμένους τυρούς, ὁμ-
πας μετὰ τῶρις γόνασι καθίσας. ὀκλάσας. ἰλοιτῶνα, οἰκημα.
τὸν πελαίτωρον, οἰζυρὸν. τὸ ἐλεῖν, πεπυλίπειν. τὴν βο-
τάνην πᾶσαν. τὰς πρεσβυτέρας γυναῖκας, τήθας καὶ μάμ-
μας. χήτην, τὸν ὀφλέτην. τὰς ὀρχουμένας κόρας, χυσαλλί-
δας ξύσγραμ, τὴν σκεγγύδα. ὑπὸ σκιῶν ὑπόστεων, καὶ τὰς ὑφὴν

νηρήδας
ἀπόλλω

τάξεων
πολέων
ἀσαφίδας
ἄσαχυς
βασιλέας
ἀβρέας
ἀνδριάντας
ἀθήναζε
ἀθήνησι
ἀθήνηθεν
ἐξ ὅσου χρόνου
οἴκαδε
οἴκοθεν
οἴκοι
ἐξ ὅσου χρόνου
πεῖσθαι)

βρύα
στέμφυλα
βαδιστέον
βούπαισθε
βαστραχίδα
πολύπους
βοκάσας
ὀνόσλυξιν
δῶμάττιον
δεδιώς
εἰσιέναι
ἐξότου
ἄνω
ὀρθόν
ἰθύς
ἐκκορῆσαι

καλαμώμας προσηγορίας ὡλιθυντικὰς διὰ τοῦ ε καὶ ᾱ βασι-
λέας, αὐτοὶ διὰ τοῦ ει διφθόγγου προφέρουσι, βασιλεῖς. ἱ-
πέας ἱππεῖσι καὶ τὸ ποταμὸς ποδαπός. καὶ ῥώξ, ῥᾶξ. σαλπιγ-
σαλπιγκτής. φερσεφόνη, φερσέφασσα. φεύξεται, φυξεῖται.
κλεῖδας, κλεῖν. αὔξων, αὐξάνων. ἀκρόαμα. ἄκουσμα. ιιωσό-
μμων, ιιῶντας. κέχηνα δὲ τῇ ἀληθείᾳ διαλέκτῳ, θαυμάζω. μί
ναμβρος. πλαύτων. καὶ οἱ φλ ἀεὶ χαίας κωμῳδίας ποιηταί.

ΠΕΡΙ ἸΑΔΟΣ.

Ἡ ἰὰς τὰ εἰς ᾶς λήγοντα ὀνόματα, εἰς ᾱ ξένα. ἐὰν μὴ ὦσι δώρι-
ἑρμίας, ἑρμίνα. σωσίας, σωσίνη. τότε γὰρ ἴωνες πρέπουσιν,
ὅταν μὴ ᾖ τετραμμένα ἐλεδωριέων ὡς εἴρηται, ἑρμίας. ἑρ-
μίνης. οἱ δὲ δωριεῖς. ἀ πρέπουσιν αὐτά. Πᾶν εἰς ης
λήγον. ὃ ἢ γυναικὴ εἰσοῦται ποιεῖται, παρ' αὐθεν εἰς ἐω λήγ.
πέρσης περσέω. ξέρξης ξέρξεω, ξέρξεα. ξέρξεα. ξέρξεω.
Τὰ εἰς ης ἀρσενικὰ ὧν ἡ γυναικὴ εἰς ους, διὰ τοῦ εος προφέρε-
ον δημοσθένης, δημοσθένεος. ἀμαθὴς, ἀμαθέος. τὴν αἰτιατι-
κὴν, εἰς εα τρισύλλαβα. δημοσθένεα. ἀμαθέα. Τὰς εἰς
ους λήγοντας γυναικὰς τὰς ἀπὸ τῆς εἰς ης δευτέρων ὠθειῶν γενο
μένας, διαιρεῖ. ὠσεβὴς. εὐσεβέος. δυσγενέος. δασεβέος.
Πᾶσα εὐθεῖα εἰς ους, διὰ τοῦ ους ἐκφέρεται ἐὰν γυναικὸς ᾖ πρᾶ,
ἴωσιν. οἷον βασιλοῦς, βασιλῆος. Τὰ εἰς ους οὐδέτερα,
κλῆ τὴν γυναικὴν εἰς ους. ποιοῦσιν ἴωνες. πλῆθος πλήθεος. Τὰς
εἰς εις εὐθείας πληθυντικὰς ἀπὸ τῆς εἰς ῡς ἐνικῆς, πνευμένας, εἰς
ῆες διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον βασιλῆες. ἀντὶ τοῦ βασιλεῖς.
Τὰ εἰς αῖς πληθυντικὰ, διαιρεῖ ἐὰν γυναικὸς διὰ τοῦ ε. οἷον πέρσαι
περσέων. νύμφαι, νυμφέων. τὸ δὲ νυμφάων. αἰολικῶς. Πᾶσα
δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς οι λήγουσα, προσλαμβάνει τὸ ῑ ἀντὶ
οἷον. καλοῖς καλοῖσι. σοφοῖς σοφοῖσι, καὶ τὰ ὅμοια. Πᾶσα δο
τικὴ πληθυντικὴ εἰς αῖσι λήγουσα μεταβάλλει τὸ αῖ εἰς η ἐπὶ τ

ἰάδος προσγραφομένου μὴ ὄντι, μὴ συνεκφωνουμένου. οἷον κα
λαῖς, καλῇσι, νύμφαις νύμφῃσι. Τὰ εἰς εὐθείας, εἰσὶ μὲν πρέ
πουσιν ἴωνες. οἷον ἥρα, ἥρη. χώρα. χώρη. Τὸν δὲν συνδέσμους,
ὧν λέγουσιν ἴωνες. Τῶν ῥημάτων τὰς συνθέσεις διαφιλοῦ
συμφώνων πρὸ σὶν ἴωνες. καταρρῶ καταρρᾶσι καταρρᾶ. Τοῖς
προτακτικοῖς ἄρθροις, ἴωνες αὐτὶ τῶν ὑποτακτικῶν χωρὶς τ θέ-
λω, οὐ θέλω. τὴν θέλω. ἢν θέλω Τὸ κ αὐτὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτημα
τικοῖς ἢ ἀναφορικοῖς οἷον πόσα, κόσα. ὁπόσα. ὁκόσα. ὅσως, ὁ
κως. Τῷ ῶ αὐτὶ τοῦ αεσθ τε χῶντας ἴωνες. ὠνθρωποπλ
λέγοντες. ὠρισον. Τοῦ ῶ αὐτὶ τοῦ αῦ διφθόγγου χῶν, ἢ ὦμα,
τὸ θῶμα λέγοντες. Αἱ τμήσθ, ἰώνων ἴδιαι. πέλοπος
νῆσος, ἡ πελοπόννησος. ἀγρίου ἔλαιον. αὐτὶ τοῦ ἀγριέλαιον
καὶ ἄγριον αἷμα, αὐτὶ τοῦ αἷμάγριον, καὶ συὸς ἀγρίᾳ, αὐτὶ τοῦ
συὰγρᾳ. Αἱ διαλήψ ἀπὸ διεμφάτων αὐτὶ προσακτικῶν.
ἰώνων εἰσί, πάντα μάλα ζευκέως ἀπορῶ μῶ. αὐτὶ τοῦ ἀπόρω.
πειρᾶν ἐώκειν ζῶσι, αὐτὶ τοῦ πειρῶ. ἢ μυρία τοιαῦτα.
Αἱ διαλήψ τ ἀρσενικῆς αὐτὶ θηλυκῆς, ἰώνων εἰσί. τοῖσι ἢ τρ
πομμύοισι μίλας ἐπὶ ἑσπέρ ἦλθεν. αὐτὶ τοῦ ἑσπέρα.
Αἱ διαλήψ τ ὀνομαστικῆς, πτώσεων αὐτὶ τ γυναικῶν ἰώνων εἰσίν.
οἱ δύο σκύτελοι. ὁ μὲν ἀραν. αὐτὶ τοῦ τῶν δύο σκυτέλων.
ὁ μὲν, τόδε. ὁ δὲ, τόδε. Τὰ εἰσῶ λέγοντα θηλυκὰ ἐπὶ τῆς αἰτια
λικῆς εἰς οῦν πρατοῦν. οἷον ἰὼ ἰόν. λητὼ λητοῦν. σαῶ φὼ σαῶ
φοῦν. Τὸ ῑ ἐνίων λέξεων ἐξαιρεῖται ἡ ἰάς. τὸ γὰρ πνεῖαθ
πνέεσθαι λέγει, ὁθεν πνέοντο. Τὰ εἰσῑς λέγοντα θηλυκὰ. ὰ
δὲ ποτὶ διὰ τοῦ ῶ κλίνουσιν ἴωνες. ἀλλὰ διὰ τοῦ ὁ. πόλις
πόλιος. ὁ ὄφις. Αἱ διαιρέσθ τ εἰς ει λῆγόντων φύσθ
δοτικὴν, ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. βέλεϊ, αὐτὶ τοῦ βέλ ἐγχεϊ αὐ
τὶ τοῦ ἐγχει. Αἱ ἐπενα δι ὠλώσθ, ἰδιαί εἰσιν ἰώνων.
λελάχωσιν αὐτὶ τ λάχωσι. κέκλυθι, αὐτὶ τοῦ κλύθι.
Μεταθέσθ σοι χείων ἰὰς χῆται. οἷον κραδίη, αὐτὶ τοῦ καρδία.

ἀπὸ τῆς ει διφθόγγου ἴωνες ἐξαιροῦσι τὸ ι. ἑκτόρεος. χρύσεος. ἀντὶ τοῦ ἑκτόρειος. χρύσειος. Αἱ ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐπί τε ἐνεστῶτος καὶ παρεληλυθότος προφοραὶ, ἰώνων εἰσίν. ἔχω ἔχον.

Τὰς εἰς σ ληγούσας πληθυντικὰς, ἴωνες πάντοτε διαιροῦσιν. ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ευς οὔσας διὰ τοῦ η προφέρονται. βασιλεῦς βασιλεῖς βασιλῆες. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης καὶ εἰς υς. διὰ τοῦ ε. οἷον, ἀληθὴς ἀληθεῖς, ἀληθέες. ὀξὺς ὀξεῖς, ὀξέες. Αἱ προσθέσεις τοῦ ι τῶν ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, ἰώνων εἰσίν. οἷον εἵως. κεινή. ἀντὶ τοῦ κενὴ καὶ ἕως. Ἡ συναλοιφὴ τῆς οι διφθόγγου εἰς τὴν ες συλλαβὴν ἰώνων ἐστίν. ἐρίηρες. ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι. ἠΐεες, ἀντὶ τοῦ ἠΐοι. φυσάρματες, ἀντὶ τοῦ φυσάρματοι. Τὰ εἰς η πληθυντικὰ οὐδέτερα, εἰς εα διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον τείχη, τείχεα. ὄρη. ὄρεα. ὁμοίως καὶ τὰς γενικὰς, διὰ τοῦ εων. Ἀεὶ τὸ υ προστιθέασι ταῖς λέξεσιν ἴωνες. οἷον ὄρος οὖρος, νόσος νοῦσος. ὄνομα, οὔνομα. Τὸ διπλοῦν σσ, εἰς ξ τρέπουσιν ἴωνες. τὰ γὰρ δισσὰ, διξὰ λέγουσι. Τὸ ι τῶν λέξεων, ἴωνες ἐξαιροῦνται πολλάκις. τὸ γὰρ δείξω, δέξω λέγουσι, καὶ τὴν ἀπόδειξιν, ἀπόδεξιν. Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς εἰς ου προπαραληγούσας, ἴωνες διαιροῦσιν. οἷον λυπούμενος λυπεόμενος. Τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς α συζυγίας τῶν περισπωμένων γινομένας. ὧν τὸ προστακτικὸν ἐπὶ β καὶ γ προσώπου εἰς ει δίφθογγον λήγει, διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον φρονῶν φρονέων. ἔστι γὰρ φρόνει τὸ προστακτικόν. νοῶν νοέων, νόει γάρ. καὶ τὰ ἀπὸ τούτων ῥήματα διαιρεῖ. βοῶν δὲ, οὐ θέλει διαιρεῖσθαι, τὰ γὰρ τῆς δευτέρας φύσει τὴν διαίρεσιν, πλὴν ὅμως ἃ διαιρεῖ σπάνιά ἐστι.

Αἱ συναλοιφαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ ἰώνων εἰσί. μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα. καὶ λελασμένος. ἀντὶ τοῦ λελησμένος. καὶ ἄλαστος ἀντὶ τοῦ ἄλληστος. Αἱ συναλοιφαὶ τοῦ α μακροῦ εἰς η ἰώνων εἰσίν. ἥρα ἥρη. στεῖρα στείρη. Αἱ συναλοιφαὶ τοῦ α βραχέος εἰς η, τῶν μεταγενεστέρων εἰσί. τὰ δὲ δή ἐστιν ἀ-

ληθείης. Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν κατ' ἀρχὴν συμφώνων, ἰώνων εἰσίν. εἴβειν, ἀντὶ τοῦ λείβειν. καὶ αἰνὸς ἀντὶ τοῦ δεινός. Αἱ εἰς τὴν ω συλλαβὴν παραλαβὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων. ἐξωνεῖλον. καὶ ἀπωνέοντο. ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο. Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν λέξεων, ἴωνες ἀφαιροῦνται. ἐκεῖνος. κεῖνος. ἑορτή, ὀρτή. ὁμοίως καὶ τὸ ε τῶν παρεληλυθότων. ἐνόει, νόει. ἔτευχε τεῦχε. ἔτικτε τίκτε. Τῷ π ἀντὶ τοῦ φ χρῶνται. ἀφικόμενος γὰρ, ἀπικόμενος λέγουσι. Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι καὶ μεταξὺ τιθέασιν. οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. κατὰ δ' ἔκτανεν ἠετίωνα, ἀντὶ τοῦ κατέκτανεν. Αἱ ἀναστροφαὶ καὶ τὰ ὑπερβατὰ, ἰώνων εἰσίν. οἷον δῶρ' ἀπὸ αἱρεῖσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι. ὑπερβατὰ δέ εἰσι τοιαῦτα. νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο. καὶ ἤσθιον. ἀντὶ τοῦ κατήσθιον. Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιρρημάτων. τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ης ληγόντων ἀρσενικῶν. καὶ τῶν εἰς ες οὐδετέρων, ἰώνων εἰσίν. ἀτρεκέως ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς. Ἡ ἐξαίρεσις τοῦ ι τῆς ει διφθόγγου ἰώνων ἐστὶ μέν. ἑκτόρεος χρύσεος. ἀντὶ τοῦ ἑκτόρειος χρύσειος.

Ἡ ἰὰς διάλεκτος, ἔστι μὲν τῇ παλαιᾷ ἀτθίδι. ταύτῃ δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ὅμηρός τε καὶ ἡσίοδος. καὶ ἀρχίλοχος κέχρηνται. καὶ ἀνακρέων καὶ ἡρόδοτος. ἔστι δὲ αὐτῆς ἰδιώματα, τὸ α εἰς η τιθέναι. θύραν θύρην. ἥραν, ἥρην, ἑστίαν. ἑστίην. ἀντὶ δὲ τοῦ καλαῖς, καλῇσι. σοφαῖς, σοφῇσι. πύλαις, πύλῃσι. τὸ ι ἐῶσι κατὰ χώραν μένειν. οὕτως τὸ η ὡς εἴρηται ἀντὶ τοῦ α τιθέντες οἱ ἴωνες. Χρῶνται δὲ καὶ συστελλομένῳ τῷ α ἀντὶ τοῦ η ἴωνες. δωριεῖς δὲ, ἐκτεινομένῳ.

Γίνεται δὲ ἐν τῇ ἰάδι διαλέκτῳ, πρόσθεσις. ἀφαίρεσις. συγκοπή. παρένθεσις. πλεονασμός. διαίρεσις.

Πρόσθεσις μὲν οὖν γίνεται παρ' αὐτοῖς, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον παραληφθῇ στοιχεῖον. οἷον εἵνεκα ῥιγεδανῆς. ἀντὶ τοῦ ἕνεκα. ἴλιον εἴσω, ἀντὶ τοῦ ἔσω. καὶ μὲν ἐών, ἀντὶ

τος·μὴ ἀτρείδᾳ, ἀτρείδεω·λαέρτιω·μὴ καπὸ παράθεσιν· πη
λειάδεω·λαρτιάδεω, ᾳ τὰ ὅμοια. Τὰς δ' εἰς σι λιγδύσας γλυ
κὺς εἰσ ὸ ἔ ὃ διαιροῦσι·σωκράτυσ, σωκράτους·δυομήδ᾽·δη
μοθένεος. Καὶ τὰς δυτικὰς δὲ μόνας διαιροῦσι·σωκρά
τει λέγοντες καὶ διομήδει καὶ πη λεῖ· αὐτὸ τοῦ σωκράτει
καὶ διομήδ᾽ καὶ πη λεῖ·τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ οὐδετέρων·φύχει·
τείχει·ξίφει. Καὶ τὰ εἰς αῖ πληθυντικὰ καὶ ὀνόματα·ὧν ἡ
γλυκὺς ᾳ δ᾽ ἡμῖν καπαλήγει εἰσ ὧν πτερωτωμβώσι, ἐκεῖνοι διὰ
τοῦ ἄ ὧν προφέρουσι ᾳ δ᾽ ξυγόνως·κριναι κριναῖν κριναάων·πυ
λῶν πυλάων·μασῶν μουσάων. Καὶ ἐπὶ τῶν ἐημάτων δὲ
κλῖσιν ὧν φυεσῶτε μὴ ᾳ δ᾽ ελη λυθότε χόον καὶ διὰ τῶν αὐ τῶν σοι-
χείωνεκφέρουσι τὴν κλίσιν·ἄτω ἄγομ·φέρω φέρον·ἐλαύνω
ἔλκω ιον·ὀρχῶμαι ὀρχούμην·πρέχω πρέχον·λέγω λέγων.

Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς ἀπερεμφάτοις ἀντὶ τοῦ προσκτητικῆς·τοῦ
νύσαι·τανύσαν, κεῖσαι, κεῖσον. Καὶ τοὺς χημα τισμοὺς
ἢ φησὶ ἐς μηνείας τοιόνδε εἰσὶ, τετραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται·τε
τραμμένοι εἰσὶ, τετέχαται·κέκλιται·κεκλίαται.

Καὶ τὰ ῥήματα ἢ τὰ ἐν ληγούσῃ περισπώμενα, διαιροῦσι φρονῶ
φρονέω·λαλῶ, λαλέω, νοῶ νοέω·χρυσέω ἀνάσκηπτω, ἀργυ-
ρῶ ἀργυρέω. Καὶ τὰς μετοχὰς αὐτῶν ὁμοίως διαιροῦσι
φρονέων·λαλέων·ποιέως. Ἡ ἢ τῶν δύθης ἀκρίβεια παρ'
αὐτοῖς, φυλάσσει·ἡ μὴ οὖν ἀεραίαι εἰσὶ μετέθεσι παρὰ τὴ
τ καὶ οἱ κάμπτων παραξοτόνην·δέ μενε ἕως ἐκείνων τῶν χό-
νων·ὅτι ἐπρίσανγ ἴωμες τὰς ἀποικίας καὶ δὲ αὐτὰ ῥησαν εἰς
πλείονασ τόπους. Λέσβ ἢ παρ' αὐτοῖς, ὁ μὴ κλέπτης, κλέ-
πτελησ·ἡ δὲ δύναμισ, κρέατος·ὁ ἢ λόγος, μῦθος, τὸ ὑπισχνέμ, οὐ-
λεῖν·οὗτον καὶ τὸ ὑγιὲς τῶν τραυμάτων, οὐλὰς λέγομεν ἔτι
καὶ νῦν·τὸ δὲ αὐτῶν καὶ αὐτοῖς, σφῶν καὶ σφέων τὸ ἢ σῶν,
ἑῶν·τὸ δὲ αὐτὸς, ὠϋτός·τὰς δὲ αὐτῶν υμίας διαιροῦσιν, ὅτως·
σφῶν σφέων·καὶ κατὰ παρένθεσιν τοῦ ι σφείων·ἡμέων.

τοῦ μόν·καὶ ξεῖνοσ ὁ δ' ἄλλ ἐθέλει, αὐτὸ τοῦ ξένος καὶ ἄρτον οὖ
λον ἐλῶν·αὐτὸ τοῦ ὅλον, καὶ ἄλλα μυρία. Ἀφαίρεσις δὲ
γίνεται τόπαχει τῇ προθέσει·ἡ μὲν γὰρ πρόθεσις, ᾧ ἀρχὴν
λαμβάνει ἔξωθεν ἕτερον στοιχεῖον·ἡ δ' ἀφαίρεσισ ᾳ τὸ κείμενον
ἀπεβάλλφ·ὅτ᾽ ἀν ἴωνεσ τὴν μὲν ἑορτὴν·ὀρτὴ λέγωσι·ᾳ τὸ ἱερὸν·
ἰρόν. Συγκοπὴ δ', ὅταν μέσα στοιχεῖα ὀνόμασι ἐγκοπῇ·οἷον
μώνυχασ ἵπποους, αὐτὸ τὸ μονόνυχας·ᾳ καπέτεσον, αὐτὸ τὸ κα-
τέπτεσον·ἢ φέρτε, αὐτὸ φῦ φέρε·μὴ κακκείοντες·αὐτὸ τοῦκα
τακοι μηθησόμενοι. Παρένθεσις δέ ἐστι·τοῦναντίον ὅταν ἐν
τῇ συγκοπῇ·ἐκείμενον λάβῃ, ἀπολύφ·αὖ τη δὲ προσλαμβάνει στοι
χεῖον ἔξωτερ·οἷον ἐέγγλουπος·αὐτὸ τοῦ ῥίδαπος·ὥστε ἀρι σὸν ἄ
ρα τὸ ε·ἢ ὑμείων, ὑμείων·σοφείων, σοφείως. Ἐναλλαγὴ
ἢ γίνεται, ὅταν ἕτερον στοιχεῖον ᾖ ἀληφθῇ, αὐτὸ κυρίου·ποτὶ,
αὐτὸ τὸ πρόσ·μὴ ξερ, αὐτὸ τὸ ξηρόν·μὴ ἢ δβύρω μὲν ἔπεται, αὐ
τὸ τοῦ δβύρο·μὴ τιθήμενον ὦ τὰ καλά, αὐτὸ τοῦ τιθέμενον ᾳ
τῷ κ, αὐτὸ τοῦ ω·οἱ νεώτεροι χῶνται·ὁκως αὐτὸ τοῦ ὅσως.
Μετάθεσις ἢ γίνεται, ὅταν τὰ ὄντα μετατεθῇ ἐν τῷ αὐτῷ ὀνό
ματι·ᾳ ἢ πρότερον στοιχεῖον φ λίδας γλυκὺ συλλαβὴ μὴ ὀφ
λόμενον, ἢ ᾳ δεύτερον κραδίην, αὐτὸ τοῦ καρδίαν·καὶ τέρα
γον ἦμαρ, αὐτὸ τοῦ τέπαργον·καὶ κρατερὸσ διομήδησ·αὐτὸ
τοῦ καρτερόσ·καὶ τὰ ὅμοια. Πλεοναςμὸσ δέ ἐστιν,
ὅταν ἐπὶ τοῖς πληθυντικαῖς δυτικαῖς ἀρσενικῇ πτώσεσιν,
εἰσ οἷς ληγούσαις·ἢ θηλυκαῖσ εἰσ ᾶς, προσλαμβάνουσι τὸ ι
ποτεμοῖς, ποτεμοῖσι, καλοῖς καλοῖσι·σοφῆς σοφῆσι.

Διαίρεσις δὲ γίνεται, οὐ μόνον παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν δυσυλλά
βων ὀνομάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν μοροσυλλάβων καὶ πο
σηγορικῶν ῥοῦς ῥόος·χοῦς χοός. Ἐπὶ δὲ τῶν ὑστέρ
μίαν συλλαβὴν ληγομένων ὀνομάτων καὶ προσηγορικῶν ἀρσε
νικῶν, εἰς ης ληγόντων·ὧν ἡ γλυκὺς εἰσ ᾶς λήγει, αὐτὸ τὴν
προφορὰν διὰ τοῦ εω διαιροῦνται·τοξότου, τοξότεω λέγομ

ἡμείων· ὑμέων, ὑμείων, καὶ τὰ ὅμοια.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Ἡ δωρὶς τῷ ᾱ ἀντὶ τοῦ η χρῆται· τὸν γὰρ ἥλιον, ἅλιον, λέγει· καὶ τὴν ἡμέραν, ἁμέραν· καὶ τὴν μητέρα ματέρα· καὶ τὰ ὅμοια. Τῷ ᾱ, ἀντὶ τοῦ ω χρῆται ἐπὶ τῶν γενικῶν πληθυντικῶν πτώσεων· μούσαν γὰρ λέγει καὶ θύραν καὶ θέαν· ἀντὶ τοῦ μουσῶν θυρῶν θεῶν. Τὰς εἰς οὖς ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας εἰς εὖς τρέπει· οἷον διογένης διογενεῦς· ἀντὶ τοῦ διογενοῦς. Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῶν οὐ διφθόγγου χρῆται· τὰς γὰρ μούσας, μώσας λέγει. Τῷ η, ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται· ὡς ὁ τὰν λέγῃ ἰδῆν ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν. Τῷ σ, ἀντὶ τοῦ θ χρῆται· τοὺς καὶ θεοὺς, σεοὺς λέγει· καὶ σεὸν τὸν θεόν. Τῶν λέξεων αἰεὶ τὸ ι ὑπεξαιρεῖται· λακὲν γὰρ καὶ ἐλθὲν λέγει, ἀντὶ τοῦ λαβεῖν καὶ ἐλθεῖν. Ἐπὶ δὲ πλασιασμοῖς τῶν αὐτῶν συμφώνων χρῆται· οἷον ὅττι· ὁππόθι, καὶ ὅσσον· ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ὁπόθι, καὶ ὅσον καὶ ἡ αἰολὶς ἢ χρῆται τούτοις. Αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων στοιχείων· ἴδιαι τῶν δωρίδος· οἷον ἴσος ἐνυάλιον. Τῷ ᾱ, ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται· ἕτερος ἅτερος λέγοντες· καὶ ἄρτεμις ἄρταμις. Αἱ ἀποκοπαὶ δωριέων εἰσὶν ἴδιαι· γίγνονται δὲ κατὰ τὸ τέλος· ἡμέτερον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα. Αἱ προσθέσεις τῶν με συλλαβῶς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς ναῖ ληγόντων ἀπαρεμφάτων, δωριέων εἰσίν· οἷον βήμεναι, ἀντὶ τοῦ βῆναι.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ δ καὶ τ τῶν πλαγίων ἑνικῶν πτώσεων· δωριέων εἰσὶ· πάριος ἀντὶ τοῦ πάριδος· ὁμοίως κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος. Τῆς δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαὶ· ἄλλως γὰρ κρῆτες διαλέγονται· ἄλλως ῥόδιοι· καὶ ἀλλ' ἀργεῖοι καὶ λακεδαιμόνιοι· καθολικὰ δέ ἐστιν αὐτῶν ἰδιώματα· ἀντὶ μὲν τοῦ η, τὸ ᾱ τιθέασι· πύλην πύλαν· ἀντὶ δὲ τῶν εἰς ων ληγουσῶν παρ' ἡμῖν γενικῶν πτώσεων περισπωμένων· διὰ τοῦ αν ἐκφέρουσι τηροῦντες τὸν τόνον· πυλῶν πυλᾶν, καλῶν καλ

λᾶν· σε

λᾶν· σεμνῶν· σεμνᾶν καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν ὁμοίως· γελῶν, γελᾶν· ἐλῶν, ἐλᾶν· καὶ τὴν ναῦν, νᾶν καλοῦσι· κλήδας, κλάδας· καὶ νείκην νεῖκ'. Καὶ τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα, βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς· ὁμοῖ ἢ καὶ τὰ τριότητος δηλωτικὰ ἐπιρρήματα, κάλως σόφως· κόμψως, ἄπλως· τὰ ἢ ὑφημῶν βαρύτονα περισπῶσιν· οὗτως· παντῶς· αὐτοματῶς. Καὶ τὰ εἰς οι λέγοντα πληθυντικὰ ὀνόματα κατὰ τὴν παραλήγουσαν τριοῦσι τὴν τόνον· φιλοσόφοι· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν· πωλουμένοι· καλουμένοι. Ὁμοίως ἢ καὶ τὰ εἰς ης λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα πληθυντικὰ ὀρθῆς πτώσεως, παροξυτονοῦσι· γυναίκες, χείρες· νάσσ· ὀρνίθες. Ἔτι δὲ καὶ τὰ εἰς αι λήγοντα ἀπαρέμφατα, παροξυτονοῦσιν· ἐστάσαν· ἐφάσαν· ἐλύσαν· ἐδείραν· ἐκράξαν. Καὶ τὰ εἰς ον λήγοντα παροξυτονοῦσι ἐλάβον· ἐφάγον· ἐλέγον· ἐτρέχον· περισπῶσι ἢ τὰ τοιαῦτα παιδῶν· τρωῶν· παντῶν. Καὶ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου, περισπῶσι· δωσῶ· θεραπευσῶ· νοησῶ· λαλησῶ· μενησῶ. Καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου βαρύτονα ῥήματα εἰς ει λήγοντα μέλλοντος χρόνου, περισπῶσι· δωσεῖ· πεσεῖ· θεραπευσεῖ· λαλησεῖ. Λέγουσι καὶ τὸ δώσουσι, δωσοῦντι· καὶ τὸ λέξουσι, λεξοῦντι· καὶ τὸ πρίησουσι, πρησοῦντι. Συστέλλουσι ἢ καὶ τὰς εἰς ας πληθυντικὰς αἰτιατικάς· καὶ τὰς προσηγορίας δὲ καὶ μετοχὰς ὁμοίως· νυμφᾶς· κρηνᾶς· νοησᾶς· πρᾶξᾶς. Καὶ τὰ διὰ τοῦ ειν ἐκφερόμενα ἀπαρέμφατα, καθυπεξαίρεσιν τοῦ ι λέγουσι· φρονεῖν, φρονέν· ἰδεῖν, ἰδέν· φαγεῖν, φαγέν. Λέγουσι ἢ καὶ τὰς εἰς ου γενικὰς διὰ τοῦ ω· οἴκου, οἴκω· σοφοῦ, σοφῶ· καλοῦ, καλῶ. Καὶ τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, εἰς ους ἐκφερομένας, διὰ τοῦ ως· τοὺς καλοὺς, τῶς καλῶς· τοὺς σοφοὺς, τοὺς σοφῶς· τῶς ἀνθρώπως· τῶς ἵππως. Καὶ τὰ προστακτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε, διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι· λάβε, λάβον· θίγε, θίγον· δράμε, δράμον. Σικελοὶ ἢ τὴν χύτραν, κύτραν λέγουσι· καὶ τὸν χιτῶνα, κιτῶνα· τὴν μρᾶ,

δελφύαν καὶ τὴν γυναῖκα, γαμήν. Κρῆτες δὲ τὸ σὲ ἀπὸ τοῦ σ, ἀττικὸν ἐς· τὸ αὐτὸ, αὐτεῖ· βέλτιον, βέλτειον· ἦλθεν, ἦνθεν· ἐφορᾷ ἐνορᾷ· ἐς τὸ ἀγορὰν, ἐστὰν ἀγορᾶν· τὸ ἔα, ἔβα· τὸ ἔασον, ἔβασον· τὸ ἦν, ἦς· τὸ εἰῶθα, ἠθῶ· τὸ ὠὼ χεῖθεν, δύω· θωκυδίδης, θωκράτης· θεόφραστος· ταὐτὸ τοῦ θακυδίδης, θεοκράτ· θεόφραστος· τὰ ἤκρεκε, ἤκρη· τὸ ἄκρατον, ἄκρητον· κείκον, κίρκον· τὸ κελεύω, κέλε)· τὸ καταβαλεῖν, καββαλεῖν· σωρὸς ἀχύρων, μύχωνας· οἰκάδε, οἴκαδε· ὀργισθείς, ὀργιχθείς· χέρδος, χήρδος· σάδιον, σατίδιον· κεῖνος· κῆνος· σὺ, τύ· Καὶ αὐτὸ τοῦ λέσβιοι καὶ φθῶροι, λέγοντι καὶ φθείρουσι· τὸ μ, μές· καὶ ταύτας, τούτους· ἢ τὸ πρὸς, ποτί· ἔστι, τόκα· τῆμος, ἄμος· δῆμος, δᾶμος· θεὸν, σιόν· ἀνὸρ, ὠνόν· βαλῶ, βωλάν· Διαφέρει ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτος ἢ νῦν κέχρηται) Κυδιάλεκτος· ἡ τῶν λακώνων, ἣν κέχρηται) Ἀλκμᾶνων· Σώφρων· ἡ μόλις τῶν δάρρ ἔ) Ἰβῦκος· ἀστιμωτὶ δὲ ἔ) Βάκχυλίδης, ταὐτὸ τῷ λαὐτεῖ· διὰ τὸ μισοπολιτεῖσθαι· ἐπὶ τῇ φύσει τοὺς πλησίον· χαίρουσι δὲ μόνον τῇ διαλέξει.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΟΛΙΔΟΣ

Τὸ β, τῷ ϛ προσνέμεται πάσῃ προσῳδίᾳ ὅταν τὸ ϛ ἐπιφέρηται κ ἢ τ ἢ δ· βρυτὴρ αὐτὶ τοῦ ξυτήρ· βράκος αὐτὶ τοῦ ξάκος· βράδυν αὐτὶ τὸ ξόδυν. Ἡ αἰολὶς πᾶσα ἀπὸ τῶν εἰσαῖ ὠθεισῶν γλυκαίνεται διαιρεῖ δὲ διὰ τὸ ἃ προφέρεσθαι· οἷον νύμφαι, νυμφάων· θύραι, θυράων· μελισσάων· ἀχλυάων· ἀκλαυστάων· καὶ τὰ ὅμοια. Αἱ συστοιχίαι, αἰολέων εἰσὶν ἴσαι· γάμον δὲ κτῆσιν μέσον· οἷον ὥρος, αὐτὶ τοῦ ὥρμησε· Αἱ προθέσεις φθεῖρε συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑπτιοκτήνων, ἢ μάτων διωτέρων προσώπων εἰς σ ληγόντων, αἰολέων εἰσὶν· εἰπηθα· αὐτὶ τοῦ εἶπης· ἢ ὤθηθα, αὐτὶ τοῦ ὤθησ· Αἱ προθέσεις τοῦ υ τῷ ε ἐπιφερομένῳ φωνήεντος, αἰολέων εἰσί· οἷον, χεύαντες, αὐτὶ τοῦ χέαντες· Τὰ εἰς αἷς μονοσύλλαβα ὀνόματα, διαιρεῖ· πάϊς· δάϊς αὐτὶ τοῦ παῖς, δαῖς· Τῷ ω στοιχείῳ, αὐτὶ τοῦ ο διφθόγγου χρῆται· μῶσαι, αὐτὶ μοῦσαι· λείπωσαι αὐτὶ τοῦ λείπουσαι· Τῷ υ αὐτὶ τοῦ ο στοιχείῳ χρῆται· τὸ ὅμοιον,

ὕμοιον λέγ· Τῷ αὐτὶ φ εἰ διφθόγγου χρῆται· ἐλθὴν γῆν λέγ, αὐτὶ τοῦ ἐλθεῖν· Τὰ ἀμεταβόλα διαλασιάζ· τὸ σὸ μόνον· οἷον ἐγείρω, ἐγερῶ· ἐγένατο, ἐγόνατο· πενθήσης, πενθήσῃς· πόσον, τόσον· ποσοῦτον, τοσοῦτον· τὸ ὁπηνικὰ ὁ ὡσὼς, κονόζυγον· ἡ γῆ κοινὴ, τὰ ἀναφορικὰ διπλασιάζ· οἷον ὁποῖος ὁ ὡσοῦ· ὅσσος, ὁσσος· Ἀεὶ τ αὖ διφθόγγου τὸ ι ἐκβάλλ· ὅταν αὐτῇ ἐπιφέρηται σύμφωνον· οἷον ἀλκαῖος, ἄλκαος· Τῷ π αὐτὶ τοῦ μ χρῆται· τὰ γὰ ὁ μματα, ὁ ππατα λέγ· Τῆς διωτέρας συζυγίας τ ωεει ωω μόων, τὸ ι ἐπὶ διωτέρου καὶ τρίτου προσώπου ἀνεκφώνητον ὂν ἀπὸ τῆς ἄλλαις διαλέκτ, ἐκφωνεῖται· οἷον, βοᾶις· βοᾷ· Τὰς κλητικὰς τ εἰς ων λῆγόντων ονίων, συστέλλ· χιλιδῶν, χιλιδόν· μακεδῶν, μακεδόν· ἀπόλλων, ἀπόλλον· Οἱ αἰολεῖς ἓξ θος ἔχουσιν· αὐτὰ μὲν ᾱ, τὸ ō τιθέν· θρᾶσεως, θρόσεως· θρασὺς, θρότος· ἄνω, ὄνω· ἀνέλκ, ὀνέλκ) ἀνεχώρησεν, ὀνεχώρησεν· ταλεῖς, τολεῖς· Ποτὲ δὲ τὸ ε ᾱ ἢ· κράτος, κρέτος· πρᾶσμον πέρασμον· γελάνη, γελάνα· ἀὴρ, ἠήρ· Ποτὲ δὲ προστιθέασι τῷ ᾱ τὸ υ· ναὸν, ναυόν· ἀὴρ, αὐήρ· ἄως, αὔως· Ἀντὶ δὲ τοῦ δ, τὸ ζ· διαβάλλω, ζαβάλλω· διανυκτὸς, ζανυκτός· Ἀντὶ δὲ τοῦ ε, τὸ ᾱ ἢ τὸ υ· κρέας, κρῆς· Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἐπὶ τιμῶν τοῦ ρ ποιοῦσι καὶ ἀκ ἐπὶ τούτων· ἀδύνατον γάρ·

Ἀντὶ δὲ τοῦ ζ, τιθέασι σ καὶ δ· ζάλος, σδλὸς· ζυγὸν, σδυγόν· μελίζω, μελίσδω· Ἀντὶ δὲ τοῦ η τὸ ε ἢ τὸ ᾱ, κοινῶς τοῖς δωριεῦσι καὶ τὸ μὲν αὖρις, αὔρεσ· αὐρίων, αὐρέιον· τὸ δὲ η, ἐκάβην, ἑκάβαν· ωύλην, ωύλαν· ἤρην, ἤραν· νόημα, νόαμα· ἠὼς, ἀὼς· ἀπατάω, ἀπάταν· ἀδικήσας, ἀδικέσας· Ἀντὶ δὲ τοῦ φ, τὸ φ· θλᾶται, φλᾶται· Ἀντὶ δὲ τοῦ μ, τὸ π· μετιμοῦ, πετιμῶ· ὀμματα, ὀππατα· Ἀντὶ δὲ τοῦ ξ, τιθέασι κ καὶ σ· ξέμῳ, σκένῳ· ἱέραξ, ἵέρακες· Ἀντὶ δὲ τοῦ ο, τὸ υ· ὀμφαλὸς, ὔμφαλός· μόῖς, μύῖς· ὅμοιον, ὕμοιον· Ποτὲ δὲ καὶ τὸ ε· πρόσσε, πρὲς σέ· ἢ ἄοσται, ἄασται· Ἀντὶ δὲ τοῦ π τὸ μ·

σόφω·κάλω·λεύκω·ὀξυς·κόωσ·θύεις·ἀκις·ἀασσ·ϛεῶμ·
πράχυς·θῦμω·σκλήρω·χῶλω· Ἔθος δὲ ἔχουσι καὶ τὰ προ
σηγορικὰ βαρύνειν·εἰρώνω·ὥρα·ἡμέρα·καὶ τὰ κύρια·ἀφρο-
δίτα·ἥρα·ἑλένα· Ὅσα δὲ ἡμεῖς εἰς ις θηλυκὰ διὰ τὸ δ̄ κλί
νομενα·ἀρτέμιδος·θέτιδος·μνιδος,αὐτοὶ χωρὶς τοῦ δ̄ λέγου
σιν·ἀρτέμιω,θέτιω·μήνιος· Τῶν δὲ εἰς ησ ὀνομάτων οὐ
κ κλιτικὰ εἰσ ες·δίχα τοῦ σ λέγουσι·Σώκρατι· Ἀριστόφανε·
Δημόσθενε· Καὶ τῶν χρονικῶν δὲ πτώσεων,τὸ σ ἀφροῦσι·Σω
κράτου·Διομήδου·Σοφοκλέα· Ἀντὶ ὑποτακτικῆς δυτικῆ
ς προσλαμβάνουσιν ἐνιοῖς παθητικοῖς·τοῖς θεοῖς, ἀντὶ τοῦ
τοὺς θεούς·τοῖς ἀνοῖς, ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνοῦς·τοῦτο δὲ ποιοῦσι, διὰ
τὸ χρήσθαι αὐτοὺς ὀξυτόνοις ἀντὶ τοῦ ῡ· Τὴν ὑποτακτικὴν
διὰ τοῦ ὦσ τῶς ἴασως, ἀντὶ τοὺς ἴασους· Τὴν δὲ δυ
τικὴν τῆ παθητικῆ ὁμοίως τοῖς διὰ τοῦ ῑ ποιοῦσι·τοῖσι·θεοῖσι·σοφοῖσιν·
ὁμοίως τοῖς διὰ ευσι· Τὰ δὲ ἀπαρέμφατα ἐήματα ποι
οῦσιν ἀπὸ τῶν εἰς ὼ μη λήγοντων μετοχῶν τὸ καταλήγοντα εἰς
ειν, αὐτοὶ εἰς ειν μεταβάλλουσι·νοῶν,νοεῖν,νόειν·φρονῶν,φρονεῖν,
φρόνεις·καλῶν καλεῖν,κάλεισ· Ὅτ᾽ ἂν δὲ ἀπαρέμφατα
παρὰ μὴν λήγῃ εἰς ἂν,αὐτοὶ εἰς ᾶσ μεταβάλλουσι·γελᾶν, γε
λᾶσ· πεινᾶν,πείνᾶσ· Τὰ δὲ εἰσ ὰν καταλήγοντα ἀπαρ
έμφατα, αὐτοὶ διὰ τῆσ οἰκφέρου·ὀρθοῦν,ὀρθοῖς·χυνῶν
χύνσις·χρυσοῦν,χρύσοις· ταῦτα δὲ πάντα, βαρυτόνως προφέ
ρουσι· Τάσσουσι δὲ καὶ τὸ η, αὐτὶ φ εἰ ἐν τῶν ἀπαρεμφά
των· φιλεῖν·φίλην· καλεῖν,κάλην·φερεῖν, φέρην· Τὰ δὲ
εἰς ω καταλήγοντα παρὰ μὴν ἐήματα, ὡσαύτως τοῖς εἰς ω
κτικῶν ποιοῦσιν· οἷον νοῶ,νοήμι·φιλῶ,φίλημι· Ὅσα δὲ ἀπὸ μέ
του καὶ ὀξύτονοι εἰσ ω καταλήγουσι,διὰ τοῦ ν παρ᾽ ἐκείνοις λέ
γονται· εἰρηκώς, εἰρήκων·νενοηκώς, νενοήκων· Φυλάττουσι δὲ
καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις·ἀμαλόω·τῇ προθέσει·λέγω δὲ τὰ
ρ αὐτοῖς τὸ χρυσέον,χρύσεος·τὸ δὲ ταύρῳ ταύρεος·δὲ τῶν,τέχα.

πατεῖς,ματεῖς·πατοῦσα,ματοῦσα· Ἀντὶ δὲ τοῦ πῖ, δύο ατ·ἐμπατήθη,ἐμπατάσει ϛ· Ἀντὶ δὲ τοῦ σ̄,τὸ τ·σὺ,τύ· εἰς σὲ,εἰσ τέ· Ἀντὶ τοῦ τ̄,τὸ π̄·σολιὼ,απολιὼ·σαλεὺσ,απαλεύσ·τέτρακπᾶι;πέτρακπαι· Ἀντὶ δὲ τοῦ ῡ,τὸ ῑ·ὑψηλόν, ἰψηλόν·ὑψόθεν,ἰψόθεν·ὕπαρ,ἴπαρ· Ἀντὶ δὲ τοῦ χ̄,τὸ φ̄· αὐχένα,αὐφένα· Ἀντὶ δὲ τοῦ ψ̄ τὸ π̄ ϛ σ̄·πέλοψ,πέλοπς· ὠτέλλοπς·ἄραψ,ἄρᾶπσ· Ἀντὶ δὲ τοῦ ω̄,τὸ ο̄·ὥρα,ὅρα· ὠτειλή,ὀτειλή· Ὅσα δὲ δι᾽ ἀ φ εἰ διφθόγγου ἔχῃ ἡμῖν λέγεται, αὐτοὶ διὰ μόνου τοῦ ε̄ πλυπλασιαζόμενοι προφέρονται·πλ-
οῦσι δὲ ἐκ τοῦ μόνα δύο σύμφωνα χεῖρσ̄,χέρσονσιν·ἰμείρομ,ἰ-
μέρσομ·ὠτειλαὶ,ὀτελλάς·ἐήματα,ἐμματα·ἡμῖν,ἄμμιν· ὑμεῖς,ὔμμι·κτείναι,κτάννᾶι·ἤπειρον,ἄπερσον· Καὶ ἐ-
πὶ τῶν εἰ διφθόγγου πολλάκις εἰς τὴν οἱ ποιοῦσιν·ὀνφέον,ὀ-
νοίρον·οἶνον δὲ οἴνον,ἔοινος· Ἔθος δέ ἐστιν αὐτοῖς τῶν φωνήε
των προτιθέναι τὸ δ̄ τὰ μμα·λέγουσι ἢ τὰ πέτονα διπλασι
άζοντες·οἱ πίνες,ὀππίνες·σελώνη,σελλάνα·πρόσω πα,προσώπα
τα·κατάπεσον,κάππεσον·ὁπόθεν, ὁππόθεν·καταδέ,καδ-
δέ·ὅτι,ὄττι· Τὰ δὲ αὐτόχρημα παρ᾽ ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ρ̄, αὐτοὶ
προτιθέασι τὸ β̄, ἵνα φιλὸν χρύσεον·ῥόδα,βρόδα·ῥαδάμαν
θυς,βραδάμανθυς·ῥυτῆρες,βρυτῆρες· Ἰδίως δὲ οὗτοι ὅσα
παρ᾽ ἡμῖν δασύνεται ἢ ὀξυτονεῖται, ψιλῶς λέγουσι καὶ βαρυ
τόνως· ὅσιος·οὗτος·ὅρος·ὅρμος· Τηροῦσι δὲ καὶ τὸ ὑ ἢ
λότητα τοῦ ὖν τοῖς συναλοιφαῖς·καθῆκε,κατῆκε·ἀφῆκεν,ἀτῶ-
κεν·ἀφείλκυσεν,ἀπεῖλκυσεν· Βαρυτονοῦσι δέ,οὐ μόνον ὅ
τε ὀνόματα,ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα ὅτ᾽ ἂν ὀνομάτων τάξιν ἐπέ-
χῃ·ὅσος,ὅσος·ποσὸν,πόσον·ἡσή,ἥση·τῆς σῆς,τῆσης· Ὅτ᾽ ἂν
δὲ αὐτωνυμιῶν ἐκφέρωσι,πεισιστῶσιν·ἐμοῦ,ἐμοῦ· Πε-
ισιστῶσι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅταν τὸ μονοσύλλαβε·ἢ εἰς ῶξ λήγοντα·ξῶξ·
πῶξ·βοῶν·ἢ εἰς χρᾶς·ξοῦς·θροῦς·βοῦς·μοῦς·χῶν·χῦς· Τὰ δὲ δι
σύλλαβα ὀξυτόνως παρ᾽ ἡμῖν λεγόμενα, αὐτοὶ βαρυτονοῦσι·

ὁ ὠτεῖς, ὠτέϊς · τὸν ἐρώτα. ἔρων · τὸν γέλωτα, γέλων · ὁ πα ρ
μοὶς, πόρμος · τὸ ὑπόρος, ὑστέρος · τὸ ἐπαινῶ, αἴνημι · τὸ χέ
ρονα, χέρσονα · τὸ δάπεδον, ἐδάφεδον · τὸ ἔρωτες, ἐσόρος.
τὸ ἀνὴρ, ἀρένων, ὀδὲ θὴρ, ἀράκων · Τὰ ἰμάτια, ἕμμα -
τα · ἡμία, ἴα · ἡμῆφος, ψάφαξ · ἡ ἰσχνὴ καὶ ἀσθενὴς, ἄκιρα,
τὸ ἐγὼ, ἐγών · τὸ σὺ, τύ · τὸ ἡμῖν, ἄμμιν · τὸ ἡμεῖς,
ἄμμες · τὸ τῷδε, τάδε · τὸ ἄλλος, ἕ -
τερος · κέχρηται δὲ αὐτῇ Ἀλ -
καῖος καὶ Σαπφώ.

ΤΈΛΟΣ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΟΜΗΡΩ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ

ΔΩΡΙΣ.

Λέξῃ ποικίλη ἐκ μιγάδος, τοὺς ἀπὸ πάσης διαλέκτου τῶν ἑλ
ληνίδων χαρακτῆρας ἐγκατέμιξεν. ἐξ ὧν δηλός ἐστιν ἀπο λ
θὼν πᾶσαν μὴ ἑλκύσας καὶ πρὸς ἕθνος · καὶ δωριέων μὴ τὴ
σωσθῆναι βραχυλογίης ἐλλείψει κέχρηται. τὸ δῶμα, λέγων
δῶ. αἰολίζει δέ οἱ δῶ ἀφυῶν τὸ λεπτὸν · μὴ γὰρ ὅτι, ὁ · ὅμοιος ἀεὶ τοῖς
τοῦ χῆνας. μὴ γὰρ ὁ πόσω, ἀλλὰ μεταβάλλων τὸ μῶ ὃ, εἰς ᾶ · τὸ δὲ
π · μὴ σ, εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῖς φ. μὴ τὸ ἄλλοτε, ἄλλο.
ἤδη γάρ μιν καὶ ἄλλοτε μὴ ἐπίνυσεν ἐφετμή · καὶ τὰ τοιαῦτα.
Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ μέσα σωτήμονα λέγει τοὺς ὁμοτρίχας καὶ
ὁμηγενεῖς, ὁ τρίχας οἱ ἑτέρας · καὶ τὸν ὁμοπάτριον ὁπάτριον. καὶ
τὸ τρέμφ. τρεῖν · καὶ τὸ τιμῶ, τίω · τῶν αὐτῶν δέ ἐστι καὶ τὸ ὑπερβι
βάζειν τὸ σοι χεῖα · ὡς ἐν τῷ κάρτιστοι, αὐτὸ τοῦ κράτιστοι.

ΑΙΟΛΙΣ.

Αἰολέων δὲ χρῆται ἐν τοῖς σωθέντοις τῇ συγκοπῇ · καὶ δραθήτ
λέγων, ἀντὶ τοῦ κατεδραθῆ · μὴ ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν.
ἐστὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου τὰ τρίτα πρόσωπα λήγοντα
παρὰ τρισὶ μὲν ἄλλοις εἰς τὸ ε, δηλαδὴ τοῦ η, παρὰ τοῖς αἰολεῦσιν ἐκφέ
ρεται ὡς ἐφίλη · φιλόη, ἀντὶ τοῦ ἠμύνετο · ἐποίησε · δηλονότι μόνοι λέγε
σιν αὐτὰ τοῦ ἐδηλ · ὅθεν ἐδήσαμεν. τὰς μὲν, ὀρθοῦται ἀνέμων δηλαδὴ
μῶμος ὑγρὸν ἀέντων. Καὶ τὸ ἐναλλάσσειν ἐνίοτε τὸ σ
εἰς τὸ δ, ὡς ἐν τῷ λέγειν ὀδμὴν, καὶ ὄσμην. Καὶ τὸ πλεονά
ζειν ὥσπερ ὡς τὸ ἔγκηλος, αὐτὸ τοῦ ἔκηλος · καὶ αὐτερ, ἀντὶ τοῦ
ἀτερ. τὸ κεκληγόμενος, αὐτὸ τοῦ κεκληγώς. Καὶ τὸ
προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τὸ ῥῆμα τοῦ θα, ὡς τὸ
φῆσθα · καὶ ἔ φησθα.

Τὸν δὲ πολασιασμὸν τὸν συμφώνων · οἱ μὲν δασυνοῦσιν · οἱ δὲ αἰο -

λοῦσι προσνέμουσιν, οἷον ἔλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ ὁ ἀσθε-
νέστερος πάλαι τὸ ῥῶμα.

ΙΑΣ.

Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει, τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι τῷ ο τοῖς παρωχημένοις χρό-
νοις τῶν ῥημάτων, ὡς τὸ μὴ ἐξ τὸ δῶκεν· ἔθος γὰρ ἔχουσι ἐπὶ τῶν
ἐξῳχημένων χρόνων, ἀπὸ τοῦ αὐτῶν σοι χέων ἄρχεσθαι, ἀφ' ὧν
ἔστι μὴ ὁ ἐνεστώς. Καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ε ἐν τῷ ἱερεύς, ἱρεύς.
Καὶ τὸ προστιθέναι τοῖς πρίστοις προσώποις τῶν ὑποτακτι-
κῶν τὸ σι· οἷον τὸ ἔλθησι καὶ τὸ λάκησι· μὴ λέγησι. Καὶ
ταῖς δοτικαῖς θήρησι καὶ ὕλησι. καὶ τὸ λέγειν ὄνο-
μα ἐξ νοῦσον· τὸ ὔμμι πρόσθεν. Καὶ κφνὸν καὶ μέλαν, αὐτὸ τοῦ
κενὸν καὶ μέλας. Καὶ τὸ μεταβαλλεῖν τὸ ᾱ, ἐπὶ φ-
δὴν ἐκτείνηται· εἰς τὸ η· ὡς τὸ, ἤρητ' ἀργεῖν καὶ ἀθηναίη ἀλε-
γεύειν. Ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐκ τοῦ ω ἀντίου, τὸ ᾱ εἰς τὸ
ᾱ, ὡς τὸ λελασμμένῳ αὐτὶ τοῦ λελησμένος.
Καὶ τὸ διαιρεῖν τὰ περισσώμενα, ῥήματα φρονέων· ξυνοέ-
ων· καὶ τὰ σ γενικὰς τὰς εἰς οῦς ληγούσας ὡς τὸ δῦμή-
δεω. Καὶ τῶν θηλυκῶν τὰς γενικὰς τὰς εἰς ῶν ληγούσας· ὡς
τὸ πωλῶν νυμφῶν πωλέων· νυμφέων. Καὶ τὸ δεύτερον
τὰς θηλυκὰς εὐθείας τὰς εἰς τὸ η ληγούσας ὡς τὰ σπάθη σπά-
θεα, βελή, βέλεα· καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν, ὁμοίως· ἰδίως δὲ
λέγουσιν· μὴ τὸ τετράφατο καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΑΤΘΙΣ.

Μάλιστα δὲ τῇ ἀττικῇ διαλέκτῳ κατεχρῆτο· καὶ γὰρ ἐπὶ μι-
κτὸς ἦν· καὶ ἐπολέμησαν περὶ αὐτοῖς ἀπικοὶ λεὼς ὁλαὸς· κα-
τὰ ταύτην τὴν συνήθειαν ὅτι παρ' αὐτῷ, ὁ ὠνὴ λεὼς καὶ τὸ
χρέως· ὅτι δὲ αὐτοῖς συνήθεσι μὴ τὸ σωσαλοίφηνίοτε· καὶ αὐτὶ
δύο πριῆν μίαν συλλαιμὴν· τὸ ἔπος, χῦπος· καὶ τὸ ἱμάτιον θοι-
μάτιον, οἷς ἔστιν ὅμοιον· πρῶες δὲ πρόκυψαν ἐόλμεσε, μὴ τε
διαλωτεῦντε· αὐτὶ τοῦ λωτῶντε· καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ η τῶν

χρῆσθαι τοιούτων μὴ τοιούτοις, δοκοίης, δοκεῖς· τιμῶμαι τιμῶς, ὅστιν ἀπί-
κοὶ· ᾧ ἀκολάθωσε εἴρηται· ἄλλοις δὲ διακέσθαι τὰ χίσα.
συν. Ὁμοίως δὲ καὶ τοῦτο ἀπικοὶ, οἱ πλέονες κακίους· πευσοί δέ τι
ἀφ. πρὸς ἀρείους· ὁ λέγομεν κακίονες καὶ ἀρείονες.
αὐτικά Καὶ τὸ, τὰς αἰτιατικὰς τῶν τοιούτων μὴ διαιρεῖν· ἰδὺς βᾶς· ἰχθῦς μῦς
ἰχθῦσι μῦσι περὶ πολυμολύβδου· μὴ ἰχθῦσ ὀρνιθάσσι.
Καὶ κεῖνο δὲ εἴρηται ἀπικῶς· ὁ δέ τί μιν ὠφελεῖ ῥήγνυσι ῥέοντος
ὡς ζώννυσι· μὴ ὄμνυσι.
φωρ. Καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν τοιούτων, ἀπικὶ· λάϊς) λᾶας· οἱ ὁμῶ,
οἱ μᾶς· ὅτων ὅν ἢ τὸ λύγο αὐτὶ τοῦ ἐλύγο. Τῶν αὖτ' ὅστ ⟨ε⟩
τὸ ἐώρων ἢ ἐωνησάμην ἐκ περισσοῦ προστιθέντων τὸ ε.
Ὅθεν λέγ ἢ τὸ ἐωνοχόφ· μὴ τὸ σωσαναιρεῖν τὸ ι ἐπὶ τῶν τοιούτ· ἥρωες· νη-
ρήδεσ, ὅτω μὴ τῷ σφῷ ὔμμί λισ' ἠθέλετ'. Καὶ ἐπὶ τῆς εἰς ι
καθαρὰ λήγουσ δοτικῆς ὡς ἀστελλυτῶντ τοῦ ᾱ. Κέραϊ, κέρᾳ
ἡμέραϊ, ἡμέρᾳ· σέλαϊ, σέλᾳ. Ἔστι μὴ τοῦτο ἀπικὸν τὸ λέγειν· ἐ-
ἐπ. προσαν σων αὐτὶ τοῦ ἔσωσαν· ⟨ε⟩ ἐπέλθων, αὐτὶ τοῦ ἐπιέλθωσαμ.
γενικ. Ἔστι ὅτε καὶ τῶν διὶ τῇ θηλυκῇ χρῆσθαι τῇ συνηθείας· ὃ μηρος χρῆται σωσεχῶς·
ἢ τὸ, τοῖς θηλυκοῖσ ἄρθρα ἀρσενικὰ ἢ μεταχὰς ἢ ἐπίθετα σω-
συν. ἀτερ. τάσσειν· ὡς τὸ, τῷ χείρε· τῷ γυναῖκε· μὴ ᾗ δὲ πολλά των ἢ ἀμφὶ
καὶ φέρουσ μὴ ἡ σοφὸς γυνὴ μὴ ἡ δίκαιος· οὕτως οὖν καὶ ὁ μηρος
ἐπὶ ἤρας ⟨ε⟩ ἀθηναῖος ἔφη· ἐκ αὖ ὑφ' ἡμετέρων ὀχέων πλησίον τε
κωμωνῶ· ⟨ε⟩ ἦτοι ἀθηναίηακέων ἦν· ⟨ε⟩ κλυτὸς ἱππόδαμος.
συντα. Καὶ περὶ τῶν συνταξιν πολλὰ ἰδιώματα ἐχόντων τῆς διαλέκτ
ὅταν εἰ πῃ ὁ ποιητὴς· ἀλλ' ἀΐστισεν μῶν ἐλάου κυδαλίμοιο·
αἰτιατικὴν δείκνυσι συνήθειαν· ὅταν δὲ εἰ πῃ δέξατό οἱ, καὶ
θέμιν δὲ καλλιπάρηον δέκτο δέ τε, ἐν τούτοις συνείζῃ ὅπως
τὰς ἀπάντων φωνὰς ἀθροίζουν πρὸς ἓν περιτάξεται τὸ
λόγον· καὶ χρῆται πρὸς μὲν, πᾶσι ξύναις· ὡσπερεῖσιν αἱ προσ-
ρημένοις· πρὸς δὲ, πᾶσι ἀρχαίοις, ὡς ὅταν λέγηι ὁ ῥάκος·
ποτὲ δὲ πᾶσι κοινῶς μὴ συνήθεσιν· ὡς ὅταν λέγηι ξίφος μὴ ἀσπίδα.

ΚΟΙΝΗ.

Καὶ θαυμάσειέ τις ὅτι καὶ κοιναὶ λέξεις παρ' αὐτῷ σώζουσι τὸ σεμνὸν τοῦ λόγου. τοιοῦτον γὰρ τὸ ἵππους τεξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

Ἐπεὶ δὲ ὁ ἐγκατάσκευος λόγος φιλεῖ τῆς τοῦ συνήθους ἐξαλλαγὴν ὑφῆς ἐναργέστερος ἢ σεμνότερος ἢ πάντως τερπνότερος γίνεται.

Καὶ ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπὴ, καλεῖται τρόπος.

Ἡ δὲ τῆς συνθέσεως, σχῆμα. ἔστι τὰ εἴδη τούτων ἐν τῇ τεχνολογίᾳ. ἀλλὰ γεγραμμένα θεασώμεθα, τὶ τούτων ὁ μήρῳ παραλέλειπται. ἔτι ἕτερον ὑπὸ τῶν μετ' αὐτὸν εὕρηται, ὁ ἐκεῖνος οὐκ εἶπεν πρῶτος.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΤΩΝ ΓΑΡΑ ΚΟΡΙΝΘΟΥ ΓΑΡΕΚΒΛΗΘΕΙΣΩΝ.

Δύσοι τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζων ἐωνμοιπάντων φιλολογώτατε. περὶ ὧν ὅτε φιλόπονος ἰωάννης ἐπόνησε. καὶ τρύφ' ὁ γραμματικὸς. ἀλλοιπολλοὶ οἷς ἱκανὴ περὶ τὰ βιβλία διατριβὴ καὶ ἄσκησις γέγονε, οὔπω δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἑκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώρισε. καὶ μὴ νομίσῃς ἡμᾶς ἐκ τοῦ λέγειν ταῦτα οἴεσθαί τι μέγα περὶ αὐτῶν. ἡ δὲ γλῶσσα κατὰ Λυσίαν τὸν ῥήτορα νῦν οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν ἔχει. ὁ δὲ νοῦς

ᾧ μὲν πολὺ, πολὺς. ᾧ δὲ μικρὸν, μικρὸς. οὐκοῦν περιαυτολογοῦντες τῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος κατηγορήσομεν. ἀλλὰ φίλων ὄντων προτιμῶντες αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, ὥστε τοῦ καὶ πλάτων ὁ φιλοσοφώτατος ἔφησε. αὐτοὶ τοίνυν ἀττικῆς μὲν φράσεως καμόνα τὸν κωμικὴν ἀριστοφάνην προθέμενοι καὶ Θουκυδίδην τὴν συγγραφέα καὶ ῥήτορα. ἰάδος δὲ τὸν Ἱπποκράτη τὸν ἴωνα. καὶ ἀλικαρνασέα Ἡρόδοτον. δωρίδος δὲ τὸν τῆς ἀντίνου Ἀρχύταν. καὶ Θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραψάμενον. καὶ τῆς αἰολίδος Ἀλκαῖον. ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων ἱκανῶς διαλάβοιμεν. εἰ δέ τι καὶ ἡμῖν κατὰ λήθην παραλειφθήσεται οὐ τῆς ἴσης τοῦτο κατηγορίας ἄξιον πρὰ τοῖς εὐγνώμοσι. τοῖς μὲν δὲ τὰ πλείω παρείθησαν. ἡμῖν δὲ ὀλίγα τυχὸν οὐκ εἰρήσεται.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης. ἢ διάλεκτός ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐμφαίνουσα.

Ἰὰς ἐκλήθη ἀπὸ ἴωνος υἱοῦ τοῦ ἀπόλλωνος καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως θυγατρὸς ἢ ἔγραψεν ὅμηρος.

Ἀτθὶς δὲ ἀπὸ ἀτθίδος τῆς Κραναοῦ θυγατρὸς. ἢ ἔγραψεν Ἀριστοφάνης.

Δωρὶς ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος. ἢ ἔγραψεν ὁ Θεόκριτος.

Αἰολὶς ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος. ἢ ἔγραψεν Ἀλκαῖος.

Κοινὴ δὲ, ἢ πάντες χρώμεθα. αὐτὰ δὲ Πίνδαρος ταύτῃ ἐχρήσατο.

ΠΕΡΙ ΑΤΘΙΔΟΣ.

Λῆρον ληρεῖς. ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα. ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ. ἔστι δὲ τῆς ἀττικῆς ἰδίωμα φράσεως τὸ εἰπόντα πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν ῥῆμα τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος παραγόμενον ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις. καὶ φυγὴν φεύγεις. Χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς οἱ ἀττικοὶ αὐτὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν, καὶ αὖ τοῖς προστακτικοῦ αὐτὶ ὁριστικῶν. κἀκείνουμεν τὸ ἀριστοφάνης ἐν θεσ-

μοφοριαζούσας παρὰ δήγμα μὴ ψῦσον ὃ ζῷ φ ἐπούσ-
ἐλαίας. τοῦ δ' ἑστέρας δὲ μέναδρος. οἷδ' ὅτι πίνουσι. αὐτὰ δὲ φασ.
ποιήσεις. ἀλλὰ καὶ ὑρικαίδης φ τῷ πολυδώρου δράματι. φερ.
οἷ δ' οὖν ὁ δράσον. αὐτὰ τὰ δράσεις ἐξήνεγκε.

Προπαίον παρὰ θουκυδίδῃ προπεριαπωμένως παρείληπται. φαρ.
καὶ παρ' ἀριστοφάνει ἐν θεσμοφοριαζούσαις. ὦ γυναῖκες οὐκ ἀ
ξήξετ' οὐ πολλὴν βοὴν ζήσεται καὶ προπαῖον. καὶ οἶμαι κατ' ἀ
ναλογίαν τοῦτο μᾶλλον παρὰ σοφίσιν οὕτω προφέρεσθαι. διοσ
ὡς ἀπὸ τοῦ ζῆτα τὸ τριπαῖον. καὶ ἀπὸ τοῦ οὖρα, τὸ οὐραῖον. οὐ
τω καὶ ἀπὸ τοῦ ζοπαῖ, ζοπαῖον.

Καὶ τὸ ὅμοιος προπεριαπωμένως ἐκφέρουσιν ὡς καὶ παρ' ὁ- ὁμοῖος
μήρῳ. ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγαθεὸς ἐς τὸν ὁμοῖον. καὶ ὅτιν ἀνά
λογον. τὸ γὰρ δίκαιος οἷος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μὴ ὂν πε προ-
σηγορικὰ, ἅπαντα προπερισπᾶται. γελοῖος. ἀλλοῖος. ἑτερο-
ροῖος. παντοῖος. οὕτω καὶ τὸ ὁμοῖος. τὸ μέντοι ὑπὲρ δύο συ λ-
λαβὰς εἰρημένον δίκαιος οἷος. φ λοιὸς. προστεθὲν δὲ μὴ προ-
σηγορικὰ, δίκαιος κολοιὸς ὄνομα ὀρνέου. τὸ δὲ ὅμοιος προπα-
ροξύνεται κατὰ κοινὴν συνήθειαν.

Τρέπει ἡ ἀτθὶς τὸ σ- ττ- μόνον εἰς τ-. ττ- δὲ εἰς ξ-. τὴν γὰρ θάλασ
σαν θάλαττα λέγ φ. καὶ τὸ σῦτλον τεῦτλον. καὶ τὴν συμ-
φορὰν ξυμφορὰν. τρέπει δὲ τὸ σ- εἰς ξ-, ἐπὶ τ ἀπ' φ συ σῶ προ
θέσεως ἀρχομένων καὶ συντεθειμένων λέξεων μόνον. καὶ οὐ
τὴ δὴ συῶ καθ' ἑαυτὴν εἰς ξ- τρέπεται. ὡς τῷ ἀρτέμιδι ξυν
ξύν. τοῦτο παρὰ ἀττικὸν αὐτὸ τὸ διὰ ταῦτα. λέγουσι γὰρ αἱ προθ
προθέσεις παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ὡς καὶ παρ' ὁμήρῳ. ὡς οἱ μὲν
μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. αὐτὸ τὸ κατὰ πῦρ ἐ-
μάχοντο ἤγουν ὡς πῦρ ἐστὶ νέμοντο ἅπαντα. καὶ παρ' ἀρι
στοφάνει γνώμην ἐμὴν. ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμὴν γνώμην ἐμήν. ἡ θάκυδίδης ακ
ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς. καὶ τὸν πλείστον ὁμιλοῦντ' ψιλῶν
εἰργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὁπλιτῶν τὸν ἐγγὺς τῆς πόλεως
κακουργεῖν.

Ἐμάτισ κακουργεῖν. αὐτὸ τὸ διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλεί-
ψεις τῶν ἀττικῶν εἰσιν. οἷον καθ' ἑκάστην. λείπει τὴν ἡμέραν.
ἐν βραχεῖ. λείπει γὰρ καιρῷ ἢ λόγῳ. καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δέ τοι
τόνδε. ἢ εἰ δ' ἄρα μιν πέτρησιν ἵνα νιώσοι. ἢ οἵδε. λείπει δ
τὸ βάλλ. εἰβάλλ γὰρ φησι, πετρήθητι. ἐν κόπτων ἀμφοτέρησι.
λείπει τῇσι χερσί. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. πόθεν βροτοῦ με προ
σέβαλεν ὦναξ Ἡράκλεις. λείπει γὰρ τὸ φωνὴ ἢ ὁρμή.

ω
πωσισ Ἁπλῶς δὲ ἡ τὸ βούθειαν αὐτὴ γλωσσικῆς λαμβάνεσθαι. ὡς παρ' Ἀρι-
στοφάνει ἐν λυσιστράτῃ. εἰρημένον δ' αὐτοῖς ἁμαρτεῖν ἐνθάδε
βοᾶ λυσομμάσιον, ὃ πρεῖ πράγματος φαύλα δύσουσι. καὶ ὁ λ
ῆκασιν. αὐτὸ τὸ ξυθένος. καὶ θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ. κυ
ροδὲν ἢ οὐδὲν ἐκφέρειν διαφορᾶς ὁπωσιοῦν καὶ ὁρμᾶσθαι. νυκτὸς
τε περιχυνομένης, ἐχώρουν ἐποίκα.

Βλήχωνα διὰ τοῦ β-, οὐ διὰ τοῦ γ-, προφέρουσιν οἱ ἀττικοί. ἐχέτ
δύναμιν αὐτὴ πρὸς αὐτὴν ἰᾶται τοὺς ἀπὸ ὠμοφαγίας τινὸς βα
ρυνομένους. εἰ δ' εἰς ὕδωρ βρέξαντες βλήχωνα πίνοιεν τοὺς πά
σχοντες καρδιῶν θεραπεύουσιν. ἀνομοίως δὲ μύττης φησὶ ὠμοφαγί
ας τοῦ φθῆναι ὀπὸν ἐλάμβανον βλήχωνος.

εως Τὸ λαὸς ἢ ναὸς καὶ παρὰ βοιωτοῖς Μενέλαος. πρωτεσίλαος. ἢ ἁ
πλῶς πάντα τὰ διὰ τοῦ λαὸς καὶ ναὸς διὰ τοῦ εως προφέρου
σιν. Μενέλεως. πρωτεσίλεως νεώς. λεώς. κλίνουσιν δὲ πάντα
κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ-, τοῦ Μενέλεω. τοῦ Νικόλεω.

Βλέπος λέγουσι τὸ βλέμμα. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει. ὡς δεινὸν
τὸ ἀττικὸν βλέπος.

Καὶ γοῦν ἀττικὸν τὸ προσλαμβάνειν τὸ λλ ἀκίσι ἐν τῷ αὐ
τῷ
λλ κώλῳ τὸν ἀγῶνα. ὥσ τε δεινὸν ἀγωνίζεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις. καὶ
παρ' Ἀριστοφάνει. ὡς ἐν ὀρνισίν. ὅδε ἐλλὰς αὖ ὀρθρινωθεὶς ἀγῶ
νας ἐλαθεν.

ερ Ἀττικῶν δὲ καὶ τὸ τὼ ἐν πρόθεσιν καὶ εἰς συντάττειν μετὰ γε-
ειο νικῆς. οἷον ἐν ἄστυ ἐς ἄστυ. καὶ οἶμαι ἐν ταῦθα ἐλθεῖν

εἶναι τὰς προθέσεις τῶν ὀνομάτων. ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ ἐν ἀδου. ἀττικόν ἐστι καὶ τὸ ἀνανταπόδοτον ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς κατ᾽ ἀρχάς. καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα. εἰ δὲ μὴ Μιτυληναίοις εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι καὶ τείχη καθελεῖν. μὴ πειθομένοις δὲ πολεμεῖν. καὶ Ὅμηρος ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοί. λείπει τὸ παύσομαι ἢ ἡσυχάσω. τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν. καὶ τὴν καταβολὴν καταβόησιν. καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν. καὶ μάλλον ὁ Θουκυδίδης. καὶ τοῦτο κενοπρεπὲς καθόλου καὶ ἀττικὸν ὡς παρὰ Δημοσθένει. ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος καθῆσθε ἐκνενευρισμένοι. καὶ Ὅμηρος ὣς φάσαν ἡ πληθύς.

Καὶ τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν ἀττικῶν ἐστιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ. ἔθνησκον δὲ, οἱ μὲν ἀμελείᾳ. οἱ δὲ, καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. ἕν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα ὡς εἰπεῖν, ὅτι χρὴ προσφέροντας ὠφελεῖν. ἀντὶ τοῦ οὐδέν.

Καινοπρεπὲς δὲ καὶ τοῦτο λελέχθω σοι τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὁριστικῶν. ὅπερ ἐστὶν ἀττικόν. ὡς ὁ Θουκυδίδης τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν. ἀντὶ οὐ κατέδυον.

Καὶ τὸ χρῆσθαι τὸ οὐδὲν μᾶλλον ἀντὶ οὐ, τῆς ἀττικῆς διαλέκτου χαρακτήρ. αὐτίκα γὰρ ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ ἀλλ᾽ αἱ τρεῖς βολαὶ εἰς τὴν ἀττικὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀπανίστασαν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπανίστασαν. ἔτι τὸ δένδρος λέγεται παρ᾽ αὐτοῖς ὡς ὁ Θουκυδίδης καὶ πρῶτα μὲν περισταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν ἃ ἔκοψαν τοῦ μηδένα ἔτι ἐξιέναι. καὶ Ὅμηρος δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. τούτου γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ δένδρος ἐκλίνεται τοῦ δένδρεος. ἡ δοτικὴ τῷ δένδρει. καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, δένδρεω.

Καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται λέξεσι. καὶ Ὅμηρος κλυτὸς ἱπποδάμεια. καὶ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ. τὸ δ᾽ αὖ λίαν παρείλου ἀπελθεῖσά μοι γυναῖος. ἀντὶ τοῦ γυναία.

Τὸ ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι λέγουσι. καὶ μόλις μόγις.

Ἀντὶ δοτικῆς ἐπιτεθήκασι τὴν αἰτιατικὴν ὡς ὁ Θουκυδίδης. εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. καὶ Σοφοκλῆς. οὐ καὶ μ᾽ ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη. ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι. καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ καὶ παρὰ ἄλλοις ἀττικισταῖς. Τῆς νηός, ἧς εὐθεῖα ἡ ναῦς, τὸ η εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα ἐκτείνοντες, νεὼς γράφουσί τε καὶ φθέγγονται.

Τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένων διὰ τοῦ εος γενικῶν, τὸ ος ἐκτείνουσιν ἀττικοὶ πηλέως καὶ οἰνέως λέγοντες. τὸ δὲ, ὦ ἀχιλεῦ πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατε ἀχαιῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον, τῆς κοινῆς ἐστι διαλέκτου.

Τὸ ἀνύειν ἀνύττειν φασὶν ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισι. μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν. καὶ Θουκυδίδης. καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύττειν ἔμελλε περιβαλλόμενον ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς. Τὸ ι ἔν τισι τῶν λέξεων προστιθέασι. οἷον τουτί. τουτουΐ. τουτοισί. νυνί.

Καὶ τὸ εἶναι παρέλκειν παρ᾽ αὐτοῖς ἐγνωρίσαμεν. ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῇ ὀγδόῃ. καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἀκριτοὶ καὶ βιαιότεροι ἀποθνήσκοιεν.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι τῶν ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι. ἑτέρων γὰρ φάσεις αὐτὰ ἑτέρων. ὥσπερ δέδω ὅτι καὶ δωριέων καὶ αἰολέων εἰσίν. καὶ ἀντὶ τοῦ κλαίειν κλάειν λέγουσι. καὶ τὸ ποιεῖν ποεῖν. καὶ τὸ ποίημα πόημα.

Καὶ τὸ ὡς παρ᾽ αὐτοῖς παρέλκειν νενόμισται ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ πεποιηκὼς Θουκυδίδης εὑρίσκεται. καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Τὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν. ἐσχύσαν ἐς πατρίδα προφέροντες. καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς, τῷ ὡς χρῶνται. ὡς τὸν θεὸν λέγοντες. καὶ ὡς τὸν διδάσκαλον. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν θεὸν καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦ δῆ τοὐλάκις κέχρηνται ὡς ἐνταῦθα ὀνόματι κιφα-
λαιῶντες· μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς τὸν ἀλκιβιάδην καταγε
λοῦσι· καὶ μὴ τὸν αὐτὸν πρόπον δημοκράτους μοῖοις βασιλέα
τεξύμμαχον ἔχθ· καὶ πελοποννησίων δὲ περιγένεσθαι· ἐν ταῦ-
θα γὰρ τὸ μάλιστα δὲ καὶ τοὐλοποννησίωνδε· αὐτὸ τοῦ δὴ τοῦ πε-
ρελήφθησαν ἐντῷ θρακυδίδῃ·

Οὗτοι μὴ τῇ αἰτιατικῇ ἐν τῇ εὐθείᾳ χρῶνται αὐτὸ τοὐλαιτίας σων
τάξεως· ὡσ ἐντῇ ὀγδόῃ θρακυδίδης· ἀλλήλοισ γὰρ ἅπαντες οἱ
τοῦ δήμου ὑπ' ὀπτως προσῆεσαν ὡς μετέχον τάτινα τῶν πε-
νημμένων αὐτὸ τοῦ ὡσ μετέχοντός τινος τῶν γεγενημμένων· ἐν δὲ
τῇ ζ' τῇ ὠθείᾳ αὐτὸ ἐνικῆς οὕτως ἐχρήσαντο· οἱ δὲ ἀθηναῖοι
οὐ πολὺ ὕστερον καταπλώσαντες ὡς εἶδον ἀπὸ τῆς ἡμέρας οἱ
στρατηγοί· αὐτὸ τοῦ τῶν ἀθηναίων καταπλωσάντων· Ὅμη-
ρος· οἱ δὲ δύω σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν ἀμφὶς ἱκάνει· καὶ ὁ
φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν ὁ πρόδικος ὁ φάριος τὸ
θαῦμα τὸ ἑλληνικόν· πολλαὶ μὲν αὖτοῦ καὶ πολυφθεῖς αἱ μορ
φαί· δαίμονος δὲ μετέωροι ἡμέρας ὧν τῷ πάθει τοῦ ἡδέως
θησίμ αὐτὸ τοῦ τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνως

Καὶ αὐτὶ τ' μετοχῶν ἀπλοῖ τοῖς ῥήμασι κέχρηνται· καὶ αὐ-
τὶ ῥημάτων ἐναλλὰξ μετοχάς· ὡς θουκυδίδης· οὐδὲ χῆμα
τίσαι τὸ ἀφεὶς· αὐτὸ τοῦ οὐδὲ ἀφῆκε χηματισάμενος· καὶ τὸ
ἦ παρέλκει ἐν τοῖς ἀπλοῖς ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ θουκυδίδης ὑπέ-
σκεται· ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος· ἢ αὐτὸ τῶν πολεμί-
ων οὐχ ἑκάς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμῷ ὄντος· τὸ ἀλλὰ αὐτὶ τοῦ πα
ρακελευσματικοῦ πολλάκις τιθέασιν· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ·
ἀλλ' ἄγε μὴ κέτι ταῦτα λεγώμεθα·

Τὸ παραλαμβάνειν τὰς αἰτιατικὰς πτώσεις αὐτὶ γεγέ-
νημαι, ἀπλοῦν ὄνειδος· οἷον μήτε σὺ τὸν δι' ἀπάθος πεῖσαι ἐᾶν
ἀποκαίρειν κούρῳ· αὐτὶ τοῦ ἀπὸ τούτου.

Καὶ ἐκφέρειν τὰς κλητικὰς αὐτὶ τῶν ὀθνείων πεφεληγερέτα ζεὺς αὖ

τὶ τοῦ πεφεληγερέτης·

Τὸ λαμβάνειν τὰς δύο ἀποφάσεις αὐτὶ μιᾶς καταφάσεως
ἀπαιτεῖ ὄνος· θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ φησὶ συμμαχοι μὲν οἱ ἐμοὶ μετὰ δικαιοσύνης ἐλεύθεροι ἐσμεν καὶ αὐτόνομοι· εἰ μὴ κατὰ δυνάμεις τῶν ἑλληνων αὐτὶ τοῦ ἐλευθερία· εἰ γὰρ καὶ μία ἐστὶν ἡ ἀπόφασις ἢ οὔ· ἀλλ' ἡ κατὰ δύναμιν πρόπον τινὰ ἀπόφασίς ἐστι στέρησις τῆς ἐλευθερίας τυγχάνουσα· καὶ ἐν αντιθέτῳ τῇ ἐλευθερίᾳ ἀξιώματι· ὡς Ὅμηρος ἐπεὶ οὐμὶν ἀφαυρότατος γε Ἀχαιῶν· αὐτὶ τοῦ αὐθενεῖ.

Καὶ τὸ λυκῶστι λέγειν εἰώθασιν· εἶπε τὸ ἀγαθὸν οὐδέτερον οὐ πρὸς τὸ φωνῆεν ἀποδιδόντες· ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον· ὡς Ὅμηρος πεφείλη δέ μοι ἀμφιβέβηκε κυανέη· τὸ μὲν ὄ ποτε λήγει· ὡς πρὸς νέφος γὰρ ἀπήντησε· καὶ ὁ θουκυδίδης ὅσον τὸ πρῶτον ἤρξατο ψευδέσθαι τοῖς ἀθηναίοις· λεγόμενον μὲν πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ σεισμὸν καὶ ἐπὶ λοιμοὺς χωρίοις· λεγόμενον γὰρ εἶπεν ἀπαιτητικῶς πρὸς τὸ νόσημα.

Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ως ὀθνείων εἰσὶ τὰς πληθυντικὰς διὰ τοῦ ηες φέρουσι· βασιλῆς· ἱππῆς· καὶ τρέπουσι δὲ εἰ διφθόγγου τὸ ει εἰς ῆ ἐνίοτε καὶ τὸ ι προσγράφουσι κλεῖδας κληῖδας· τὰς σείδας τὰς σηῖδας·

Καὶ τὸν τ' ἀπόφασιν περὶ τοὺς πολλάκις λαμβάνουσιν· ὡς θουκυδίδης ἐντῇ ξ' τῇ δὲ συγγραφῆς· ὁμὸν τὸ βούλημα ἦν μὲν πόλιν ὅλην διαφθεῖραι· ἢ τοὺς αἰτίους· αὐτὶ τοῦ παρὸ τοὺς αἰτίους· καὶ Ὅμηρος· οὐμὰ γὰρ ἀπόλλωνα δεῖ φίλον· καὶ μὴ νύσσοι οὐ χαίσμη σκῆπτρον· καὶ τῇ σωνθείᾳ δὲ πολλάκις ἀποφάσεσι χρώμεθα· ὡς τὸ ἀπαυδᾶν μὴ ποιεῖν· αὐτὶ τοῦ ἀπαγορεύειν ποιεῖν· ὃ θεολόγος· ὃ οὐκ ἀπροσώσομαι οὐδὲ καθυβρίσομαι· οὐμὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοὺς ἀνδρας ἀγῶνας εἶπε παλαίσματα.

Καὶ ἡ προῆς περέλκῃ τοὺς τοιούτους νεόμισεν. ὡς ὁ θουκυδίδης τῶν ὀλιγαρχικῶν τινὰς τῶν ἀθηναίων ἐξήνεγκε. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν τῶν ἀθηναίων. καὶ ὁ ἀφθόνιος τοιαῦτα γάρ ἐστιν ἃ ἐρεῖται πρὸς εἴ τις ἐλοιτο κτώμην αὐτὶ τοῦ βίαν. προσ

Περιπλοκὴ δέ ἐστιν ὁ καὶ ζεύγμα τοῦ παράσημον. καὶ τοῦτο μιμεῖται παραλείγματος δύο ῥεῖν. αὐτίκα ἐν τῷ τρίτῳ τὸν συγγραφέα δεῖν ἰδεῖν τοῦτο χρώμενον. φησὶ γάρ οἱ δὲ φόβῳ πολλῷ καὶ περιφοβημένοι, τότε ἐν τῇ πόλει. καὶ τὸν ἀπόπλουν παρεσκευάζοντό τε ἅμα βοήθειαν ἥκοντες νῆσον. καὶ

Ἀπικῶς δὲ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν αὐτὶ τῶν πρωτοτύπων. ὡς τὸ ἐμὸν θέλημα νικᾷ ἢ ἐμοῦ θέλοντος. ἐστὶ δὲ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα αὐτὰ κτητικά. ὡς τὸ γυναῖκα τεθήσαρ μᾶλλον αὐτὶ τοῦ γυναικείου ἐθέλαξε μαζόν. πρω ἁπ

Καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς παραλαμβάνειν αὐτὶ γενικῶν. ὡς Ἡσίοδος ὀδυσσόντα διὰ δόλον τὸν ὀδυσσέα. ἐστὶ δὲ τὸ ὀδυσσόντα. ὁ θεολόγος. ὀθυμὸς ἔσωσι καὶ τὸ μόνα τὸν ὄφεως. ὀδόν ὀξέως. αὐτὶ τοῦ ὀδόντος ὀξέως. ἠιώθασι καὶ ἐντεῦξις αὐξήσεσι. ἐστὶ δὲ τὰ ἑτέρασ αὐξήσεις ἐπεισάγῃς. οἷον ἐβουλόμην ἠβουλόμεν. ἐδυνάμεν. ἠδυνάμεν. παρῳώνηκα πε παρῴνηκα.

Τὰ συγκριτικὰ δὲ τὰ ἀπὸ τῶν παραλαμβάνουσιν. ὡς ὁ θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς. τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολεμίοις καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολιπόντας. οἱ δὲ ξάμμοι καθ᾽ὅσον μὴ ὠφελοῦντες ἐν ἡσυχίᾳ ἔχουσι. νομίζοντες δεῖναι προδότας τῷ πρὸ τοῦ φίλῳ χέρσῳ ἡγοῦνται. ἐνταῦθα γὰρ τὸ χέρσου ἀντὶ τοῦ κακοῦ. ὁ Ὅμηρος ζῷ πάντερ ἄγοι σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. καὶ ὁ θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὴν τοῦ χριστοῦ γέννησιν λόγῳ. ἡμῶν ὡσπερ ἐκτῶν χρηστέρων ἦλθε τὰ λυσιτελῆ. ὅτω καὶ ἐκτῶν λυσιτελῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστέρα. ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυσιτελῆ. χρῶνται δὲ καὶ ὑπερθετικῷ ἀντὶ συγκριτικοῦ πολλάκις. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν θειοδέστερον πάντων θειοδέστατον λέγουσι. συγκ ὑπερθ

Τῷ οὖ αὐτὶ τοῦ ὃς χρῶνται. ὡς ὅταν λέγωσι. τὸ δυμα τοῦ δόκλημα τοῦ μπαλις. τὸν

Τὰς δὲ θέσεις καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκφέρουσιν. οἷον ὦ οὗτος ὦ φίλος αἴασ δεύτερόν σε προσφωνῶ. ἐπιφ

Ἀπικῶς δὲ καὶ τὸ λέγειν ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. αὐτὶ τοῦ ὑπ᾽ὧν ἔπαθεν ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως.

Ἀπικῶς ἐκφέρεται διὰ τῆ διαφθόγγῳ τῶν παθητικῶν τὸ δεύτερα πρόσωπα. ὡς τὸ ζηλωτὸς ἔσει. αὐτὶ τοῦ ἔσῃ. καὶ τὸ λαβὲ αὐτὶ τοῦ λάβε. η. ἐσ πρόσω

Ἀπικῶν ὅτι καὶ τὸ ἤδη αὐτὶ τοῦ ἤδη. καὶ ἐστύφη αὐτὶ τοῦ ἐστύφη. χρῶνται γὰρ ὡς ὑπερσυντελίκων τοῖς πρώτοις προσώποις αὐτὶ τῶν τοίτων. η. ἡ

Ἀντὶ αἰτιατικῆς γενικὴν παραλαμβάνουσιν. ὡς Ἀειδοφάνης ἔως σωζῄ τῆ κεφαλῆς αὐτὶ τοῦ τὴν κεφαλήν. γαρ πρω σσ

Καὶ τὸ ἐπὶ κεφαλὴν ἀντὶ καιρικῶν λέγουσιν ἀπικοί. ἐπὶ δηριημάχως ἀλλεφάνων ὡς πάνδαρος. οἱ μὲν καιρικὰ δεσμοῖσι δέδεντο. αὐτὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν. κατ

Ἀπικῶς δὲ καὶ τὸ πληθυντικὰ ἐνικῶς ἐκφέρειν. οἷον αὐτὶ τοῦ εἰπεῖν φύς λακεδαιμονίους λέγειν τὸν λακεδαίμονα. ὡς ὁ ξένιος ἐν τοῖς φιλιππικοῖς. ἀλλὰ μὴν τόν γε πολέμιον. αὐτὶ τοῦ τοὺς πολεμίους. δλεμ

Ἀπικῶν καὶ τὸ λέγειν βαδιστέα. ἀνυστέα. αὐτὶ τοῦ βαδιστέον καὶ ἀνυστέος. βαδ ed

Καὶ τὸ προσπεκτικὰ παραῴ τοῖς λέπεσι. ὡς παραὲῖσοφάνης ὦ ζεῦ δύο που καὶ κακόπου πολυπαχὺς σκιὰ σαθεὶς μοῖον ἀθλιώτερον. λέπεσι γὰρ τὸ ποίησον. ἀπ

Βόλιγον ἀπικοὶ λέγουσι χρεὶς τὸ β. ὁπ᾽ἡμεῖς βόλβιγον λέγομεν ἡ σαμῶν τὸ σκῆπτρος. βελ

Ἀπικὸν καὶ τὸ θέλειν αὐτὶ τοῦ δύνασθαι. ὡς ὁ Πλάτων τὸ χωρίον, ὃ δὲν μὲν θέλει δηδόσκειν.

Καὶ τὸ αὐτὸ εὐθείας αἰτιατικῶν παραλαμβάνει· ὡς Ἀεῖσο
Φάνης ἐν ὄρνισιν· ὡς τὸ δημόρηγε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βρο-
τοῦσι οἱ χόμμον, εἰμὴ δέποτε μοχθήσει πάλιν· ἀντὶ τοῦ δη-
νόνει εἰμὴ νοσήσει πάλιν ὁ κήρυξ ὁ παρὰ βροτοῦσι οἰκό-
μμων.

Τὴν κεράμβην κοράμβην λέγουσιν· τοῦτο δὲ εἰκότως· φασὶ γὰρ
ἐκ ταύτης τὰς κόρας ἀμβλύνεσθαι.

Ἀπικῶν καὶ τὸ λέγειν τοῦ θράσους καὶ τῆς ἀναιδείας· ἀντὶ τοῦ
ὦ τοῦ θράσους· φῶ φησὶ ἀναιδείας· καὶ πάλιν Ἀεῖσοφάνει ὦ ζεῦ
φησὶ λεπότητος τῶν φρενῶν.

Καὶ τὸ χεῖσθαι τοῖσι μεγαλοις ἀντὶ ὀνομάτων· ὡς ἐν Βατρα-
χοις Ἀεισοφάνης· εἴπωσι τῶν ἐωυτῶν ὠδέποτε· ἀντὶ τοῦ
τῶν ἐμῶν· καὶ Ὅμηρος· τὸν δεύτην λέμαχος πεπνυμέ-
νον ἀντίον ηὐδα· ἀντὶ τοῦ πάππου.

Ἀπικῶν καὶ τὸ εἰπεῖν (πάλιν γοῦν εἰπὲ μοι τί ἦν ὄνειρ εἰπὲ γόν-
δε ἀντὶ τοῦδε· καὶ Ἀεισοφάνης ἐν ἀχαρνεῦσιν· ἀλλ' ἀνὴρ λέγε
εἴσοι δοκεῖ τὸν λακεδαίμονα αὐτὸν ὅτῳ ξύσπονδοι ἐστὸν φίλον· ἢ
σων περὶ τῶν λακεδαιμονίων αὐτῶν.

Ἀπικῶν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον· καὶ τὸ κάπαντες καὶ πάν
μαλα καὶ τὸ ἥδιστος.

Καὶ τὸ πιθέναι τὸ ἢ πειθέσθαι· ὡς Ἀεισοφάνης ἐν βατράχοις·
ἢ χρήματα παῖσι τῶν ἀνθρώπων παρέχει τινὰ
πίθει ἢ καταπιλᾶ τῶν ἑκατείων κυκλίοισι χορῶσιν ὑ-
πατέσιν· ἢ τοὺς μαθητὰς τῶν ποιητῶν ἐρήτορῶν εἰπάτω-
ρ πόγε.

Καὶ τὸ λιρεῖσ ἔχων ἢ τὸ πείζδσ ἔχων ἀπικόν.

Τὸν πυθμονα πλήμονα λέγουσιν· ἢ τὸ νίτρον λίζον καὶ πλὴ
σωγίαν σωπιάν.

Ἀπικῶν καὶ τὸ ἐκθλίβειν ἅμα καὶ κιρνᾶν· ὡς τὸ δ' ἀγὸς μοῦ-
σιν· αὐτὶ τοῦ δ' ἀγόμοί δοσιν· ἐκθλίβει ἀγὸς τὸ ι· ἢ κιρνᾶ τὸ ο

καὶ ἐ εἰς τὴν οὖ δίφθογγον· ὡς τὸ ἐχύσοεσ ἐχεύσους· ὡσαύτως
τὸ ποῦδεσ ποῦ σε λέγουσι.

Καὶ τὸ ἤνεγκα δι χῶς λέγουσι· καὶ ἤνεγκον· ἢ τὸ ἐλλιπτικῶς ὀ-
μνύειν· οἷον μὰ τόν, μὴ προστιθέντες τὸν θεόν.

Καὶ τὸ προσλαμβάνειν δὲ ἔξωθεν τόδε· ὁ Ὅμηρος εἰ δ' ἤδη τε
θνᾶσι· μὴ εἰμὶ οἶδα δύμοισι, λείπει γὰρ τὸ εἰσί.

Τὰς μυξίμασ μυρσίνασ λέγουσι· τὸ συρίζειν, συρίττειν· καὶ
τὸν ἐν δελέχειαν ἐν τελέχειαν· καὶ κολόκυντα κολόκωθαν.

Τὸ κναφεῖον γναφεῖον λέγουσι· καὶ τὸν κεφαλαριτὴν κεφα
λαλγίαν.

Ἀπικὸν καὶ τὸ αὐτὸ πλαγίασ χεῖσθαι τῇ εὐθείᾳ ὡς Ἀεισο-
φάνης ἐν βατράχοις· εἴτις πτερώσασ λεώκριτον κινησίαν·
αὐτὶ τοῦ τινὸς πτερώσαντος.

Τὰς εἰς ῶν ἐκβεβηκυίας τῆς μεσότητος εἰς ὸν περατοῦσι δέοντ
λέγοντες ἢ πρέπον· αὐτὶ τοῦ δεόντως ἢ πρεπόντως.

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν συγκριτικῶν
ὀνομάτων εἰς οὺς περατοῦσιν· οἷον μείζους· χείρους· καλλίους·
αὐτὶ τοῦ μείζονες καλλίονες.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Οἱ δὲ δωριεῖς τὸ ε καὶ ο εἰς τὸ ει ου δίφθογγον κιρνῶσιν· ὡς παρὰ
θεοκρίτῳ· πηλέος πηλεῦς· ἰδομμένος ἰδομενεῦς· καὶ ὅμηρος ἰδο
μμῆς κύσε χεῖρε πὶ καρπῷ· τοῦτο ἢ ἰωνικόν.

Τὰ πρῶτα τῶν πληθυντικῶν· οἷον τύπτομμι καὶ ποιοῦμμι τύπτο-
μες ἢ ποιοῦμες λέγουσι.

Τῶν βαρυτονουμένων παθητικῶν ὁριστικῶν ἢ τῶν ἐνεστώτων τὰ
πρῶτα πρόσωπα· οἷον τὸ ἐποιούμεθα καὶ ποιούμεθα· ἐποιού με-
θα καὶ ποιήμεθα λέγουσι· ἢ θεόκριτος οἰθανατοὶ πελόμεθα·
τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες· τοῦτο δόρικαὶ ἰωνικόν.

Τὸ ν εἰς α μακρὸν τρέπουσι ἢ τὸν σελήνην σελάναν λέγου

συρίττειν

πηλεύς ἰδομενεύς

τύπτομες

πελόμεθα

ἐσορῶμες σελάνην

σι καὶ τὸν ἥλιον ἄλιον.

Τὸ ποτὲ πόκα λέγουσι. ὡς θεόκριτος τὴν πόκα ἀεὶ ἠθέλησε δάφνισε ἐπάκετο;

Ἄι ἐπαναδιπλώσεις τῶν διυτέρων ἀορίστων τῶν διωρισμένων εἰσὶν ὡς θεόκριτος τὴν γὰρ ἀοι σδὲν οὔτι πω εἰς ἄϊσδαντε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς ἀντὶ τοῦ λήθην ποιοῦντα.

Ἀντὶ χρονικῆς τῆς ἐνικῆς φησὶν εἰσοῦ μιγήσης ἀπὸ φησὶ εἰς ὅτε ἀθείας τῇ διυτικῇ αὐτῶν χρῶνται οἱ διωρισμένοι. ὡς θεόκριτος ἡ κλῃ ποιμένα καλὰ τέμπεα, ἢ κλῃ ποίνδω.

Τὸ κιρνᾶν τὸ ὁ ἄρθρῳ μεθ' ἑτέρου φωνήεντος ἤγουν τῷ ᾱ ἢ τῷ ε εἰς ω μέγα, ἢ τῷ ι οὖνον ἢ τῇ διωρισμένῃ δοτέον· ὡς θεόκριτος θύρσις ὁδ' ὡξ αὐτμασι καὶ θύρσιδος ἄδε ἀφωνά.

Τὸ πρόσαγε. καὶ πρόσεχε. πόπαυε. ⸫ πότεχε λέγουσι. θεόκριτος πρὸς ξινόα πόπαγ' ὦδε.

Τὸ πρῶτος, πρᾶτος. ⸫ ἢ πρώτιστον, πράτιστον. ἢ ἢ λθον, ἦν-θον. ἢ θεόκριτ ἦνθον τοὶ βόττες, τοὶ ποιμένες, ὡς ἦλοι ἦνθον.

Τὸ οἱ ἄρθρον τῇ πλῃ ἔχον πλὴν ἐξῆς λέξιν ἀπὸ φωνήεντ ἀρχο-μένην ὅταν ᾖ ὦ μεταλ προφέρεται, ἐκθλίβοντες πρῶτ[ον] τὸ ι τὸ οἱ ἄρθρ. οἱ ὁμ ὦ ἦλοι. αὐτὰ ὧ οἱ αὐτῆλοι. ἐκθλίβουσι δὲ τὸ ι. ὅταν νῶσι τὸ ο καὶ εἰς ω μέγα. προσγράφουσι δὲ καὶ τ' αὐτοφθόγγ.

Ἦν δὲ ὁ διπλασιασμὸς οὐ μόνον τῶν ἰώνων ὡς εἴρηται ἀλλὰ καὶ τῶν δωρικῶν. ἔστι δὲ διπλασιασμὸς τοῦ αὐτοῦ συμφώνου πρὸς θηκη κλῃ τὸ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον μέσον μέσσον. τόσον, τόσσος.

Τὸ ⸫ εἶπε ληφθὲν λέγουσι φησὶ καὶ διφθόγγου τοῦ ι ἐκθλίβοντες, ἢ κιρνῶντες τὸ ᾱ καὶ ε εἰς η. τὸ δὲ φίλον εἰς δασὺ τρέποντες. καὶ θεόκριτος κἤφα δάφνι τέλαν τὸ τὺ τέκεαι. ἀδὲ τέκνωρα πᾶσαν αὐὰ λιμένα πάντ' ἄλσεα τῶν ὠδὶ φορεῖτον.

Τὸ ἐχθύετο ἔχυτο λέγουσι, συγκόπτοντες τῆς νεσυλλαβῆς τὸ ε. ὡς θεόκριτος ὦ τᾶλε ὄκκ' ἐσορῇ τὲς μηκάδας

οἷα, βαστεῦντα, τάκεται ὀφθαλμῶ σ' ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἐστιν· αὐτὰ τοῦ ἐγδύετο.

Ἐπὶ φησὶ διυτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ τρίτα, πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἐνεργητικῶν τὸ ιοῦσι καὶ γελῶσι βοῶντι καὶ γελῶντι λέγουσι. ὁμοίως τῇ διυτικῇ τῶν ἐνικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον δεδεδαλμένοι ψεύδεσιν ὀξυπετῶν τιμῶσι.

Τὸ εἶναι ἐμμενναι λέγουσι πρὸ φησὶ μὴ τεθέντος τοῦ με. καὶ αὐτὸ ἐν τεθέντος τοῦ μ.

Τὴν αὐτὰ αὐτὴ φησὶ σιῶ λαμβάνουσι. καὶ ὁ μερῶ χευσέῳ αὐτὰ σκύπφῳ. καὶ πίνδαρος χευσέας αὐτὶ ἐποίησε.

Καὶ τὴν σοῦ χρονικὴν σέθεν λέγουσι. πίνδαρος βασιλεύσαντι ἀμφὶ δεύτατα κρειῶν σέθεν δεδάσαντο καὶ φάγον.

Τὴν ὧξε πρόθεσιν συγκόπτουσι συμφώνῳ ἐπιφερομένῳ. καὶ ὁ μηρος οἱ δὲ θεοὶ πὲρ ζηνὶ καθημένοι ἠπορέοντο.

Τὴν κλητικὴν τοῦ ποσεδᾶνος. οἱ μὲν αἰολεῖς πόσειδον λέγουσι. οἱ δὲ δωριεῖς ποτείδαον.

Τὸ δίδοι δίδοι ἢ τὰ ἄλλα ὁμοίως τοῖς ζεῦγμα προσώποις τῆς ἐνικῆς ἐκφέρουσι. ⸫ πίνδαρος τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

Τὸ ἐθέλον ἐσλὸν λέγουσι. πίνδαρος ἐσλοῖσι γὰρ ὑπὸ χαρμάτων τῶν μαθήσεσι παλίσκοπον δαμασθέν.

Τὸ πάντα περισπῶσι πάντα λέγοντες. καὶ πίνδαρος πρόφαντον σοφίᾳ καθ' ἑλλανας ἐόντα παντᾶ.

Αἰμακρείας εἰώθασι λέγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα. ἐκφέρουσι δὲ ἢ τὰ τρίτα πρόσωπα τῆς πληθυντικῆς, ὁμοίως τοῖς διυτικοῖς τῆς ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος ὅρμοισι τοὺς χεῖρας ἀναπλέκοντα ἢ σεφάνοις αὐτὰ τοῦ ἀναπλέκουσι.

Τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα λέγουσι. καὶ πίνδαρος πρὸς δῖον ὄρνιχα θεῖον.

Τὰ πληθυντικὰ πολλάκις ὁμοφώνως τοῖς δυϊκοῖς ἐκφέρουσι.

πίνδαρος μαθόντες δὲ λαῶροι παιγλωσίαι κόρακες ὡς ἄκραντα

βοῶντι γελῶντι

ἐμμεναι

ἀνὰ ἀντὶ σων

σέθεν

ποσ·προ·ποφ

ποσίδαον

ποσίδαον

Δίδοι

ἐσλόν

παντᾶ· πάντη

ἀμμακουρι

ἀναπλέκοντι

Ὄρνιχα

ναρύετον

θλέσαις

ἀντίλου τι

ἄιλος

ωνοιήν, χροιῶν

ωοιε

ἔδεκτο

κενεός

Ὀπιθεν

μουσαν

μῆσι

νίν

ἄμεναι

χρῆσθαι

σιγὴν. δίφιν

δίκασες

τύ ρεα σε

ωοῖ

Κυκλοῦ αυτοῦ

ἔζη - ἐκίρνη

τωύτοῦ

Κρῆς

ηὐρύετον ὅλος πρὸς ὄργι χαθεῖον.

¶ Ταῖς μετὰ χαῖς τῶν ὁρίσεων προστιθέασι τὸ τ. πίνδαρος ἐπεὶ πρεῖσ τινὰς δέλμα ἄνδρας ὁ λέσας μνησῆσας.

¶ Τὸ τὶ τε λέγουσι. πίνδαρος τάκε τὸν ἀνώνυμον γέρασ.

¶ Αἶπος εἰώθασι λέγειν τὸ πέμφος. πίνδαρος ὄλος αἴ τι ποὺ πόν δ - κω ἤ τι. τῷ συνδιατήμαντι.

¶ Τὸ ἐᾶσαι τιθέναι τὸ τῷ ὁ τῶν δωριέων ὄδε μ. τὴν πνοὴν γὰρ τὴν ωνοιὴν φασί. καὶ τὴν χροιὰν χροιὰν. ἢ τὴν πόαν, ποίαν. πίνδαρος ωνοιᾶς ὀπιθεν ιοχέαιο.

¶ Ἡμᾶρ ἁρμὴ τῶ δωριέων ἡ αἵρεσις ἐναντία τῇ ἀναδιωλώσει. πίν δαρος ὀλύμπια μὴ γὰρ αὐτὸς ἕτερας ἔδεκτο αὐτὸ ἔ ἐδέδεκτο.

¶ Αἱ ἐπιλεπόσεις τῶν δωριέων εἰσί. κενὸς κενεός.

¶ Τὸ ὀπιθεν ὄπιθεν λέγουσιν ἐκθλίβοντες τὸ ο.

¶ Τὰς γυναῖκας τῶν πλειονυπιῶν τὰς εἰς ων ληγούσας καὶ πε ριισωμένας διὰ τοῦ ων προφέρουσι. καὶ αὐτὸ τὸ λέγειν μασῶν, μασᾶν λέγουσι.

¶ Τὸ μὴ ὄστις μῆστις λέγουσι κιρνῶντες τὸ η καὶ εἰσὶ ἢ ὥσπερ καὶ ἀρι στοφάνης μῆστιν ὄρνιν χοίρῳ.

¶ Οἱ δωριεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αὐτὸν, νὶν λέγουσι.

¶ Τὸ εἶναι. ἔμμεναι. Τὸ χῆ χῆσθαι.

¶ Τὸ σιγὴν σιγῆν. ὡς ἀριστοφάνης χῆσθαι σιγὴν. ὅτω καὶ τὸ δί - ψαν, δίψην. ἢ τὸ πεινᾶν, πεινῆν.

¶ Τὸ οἱ κασδε, οἱ καδεῖς φασι. καὶ τὸ σὲ, τυ, ὡς τὸ τύδ' ἀποισῶ αὐ - τὶ τοῦ σὲ ἀποκομίσω.

¶ Τὴν πρὸς ποτὶ λέγουσιν. εἶπε καὶ τὸ ἀποκόπτουσι. ποτὲν μα - τέρα φησὶν ἀριστοφάνης.

¶ Τὸ καὶ ἐκ γοῦ αὐτοῦ κἠκ τοῦ αὐτοῦ φασὶν. ἐκθλίβοντες τὸ ι. εἶπε τὸ ᾱ καὶ ε εἰς η κιρνῶντες ὡς ἐζᾱξέζη. ἐκίρνᾱε ἐκίρνη. καὶ τὸ ᾱ πλησια. γοῦν τὸ ἀπικὸν μὴ ἰωνικόν ὄν.

¶ Τὸ αὐτοῦ τ' ωυτοῦ λέγουσι. τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι.

¶ Περισωσι τοὺς μέλλοντας ἀποίσω ἀποισῶ λέγοντες.

¶ Τὸ τιμὴν τμὰν λέγουσι. ¶ Τὸ ωερ' ἡμᾶς ωερ' ἁμᾶς.

¶ Αὐτὶ τοῦ ὑμεῖς ὔμες ἐκφέρουσι.

¶ Τῷ οἱ ἄρθρῳ φιλοῦσιν ἡ ωληθυντικὴ τὸ τ προστιθέασι. τοὶ θεοὶ λέγοντες, καὶ ταὶ μοῦσαι.

¶ Πάσσακα τὸν πάσσαλον λέγουσι.

¶ Τὸ ὁκκα αὐτὶ τοῦ ὁπηνίκα. καὶ ὁπότε καὶ ὅπου χρῶνται.

¶ Ἀγλίθας λέγουσι τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων.

¶ Τὸ ὡς τὼς λέγουσι. ὁ δὲ ἀριστοφάνης ἐν ἀχαρνεῦσιν. ὑμῖν ὁκκὶ ἐκ βάλλεται τὼς ἀργαλέους μύας πάσσακι τὰς ἀγκλίδας ἐξορύσσειν.

¶ Τὴν τ' ὀφθαλμὸν εἰς ὦ τρέπουσι, τὰς μ' ὅσας μώσας λέγοντες. ὁ τὸν ἀραιὸν ὠραιὸν καὶ τὸν κῦρον κῶρον.

¶ Τὸ φασὶ φατὶ λέγουσι. καὶ τὸ ἐγὼ ἐγών. Καὶ τὸ γῆ γᾶ. ὡς ἀριστο φάνης καὶ σίνεται γᾶς.

¶ Τὸ λῆς αὐτὶ τοῦ θέλῃς διὰ τοῦ η. ὡς τὸ αἰ λῆς αὐτόσσεο. καὶ ἀριστοφάνης ἄντεινον αἰλῆς ὡς ταχέως. καὶ καλαί. τὴν ἀ νὰ συγκόπτουσι. καὶ ἐπὶ τῶν σωθέντων. ὡς τὸ ἀνάτεινον ἀν τεινον. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ παράθεσιν λεγομένων. ἀντὶ τοῦ ἀγο ρᾶν αὐτὶ τοῦ ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

¶ Τὸ σφᾶς ψὲ λέγουσι. θεόκριτος ἦτοι δὲ κρύπτειν τὸ ποθέ - ωτερα πάσασ' ἀμέλγες. τουτέστιν ἤπου αὐτὰς τὰς βόας ἐφ' ἑωυτέρας πάσας ἀμέλγεις.

¶ Τὸ τίθησι δὲ ὑφίησι. τίθητι ἠὐφίητι λέγουσι, θεόκριτος. ἀλ λοτέρων ὑφίητι τὰ μοχία κἠμὲ φυλάσσει.

¶ Τὸ ὑπερσωπτελίκα τὸ ζίπε πρόσωπον διὰ τοῦ ῑ γράφουσιν. ὡς θεόκριτος. ἢ τὸ κατὰ τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσι ὀπώπει.

¶ Ἡ δὲ μαλὶς ἡ λέγουσιν. ἀλλὰ δὲ μάλη θεόκριτος παὶ δὲ μάλαι δ' αὖ τὸν μυκώμενον ὡδὲ ποθοῦντα.

¶ Τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι.

¶ Τὸ μὰς ἔξωθεν λαμβάνουσιν. ὃ τῶν φησὶ θεόκριτος. ἀντὶ τοῦ

ἀποισῶ τιμὴν παρ' ἁμᾶς ὔμες ταὶ. τοὶ. πάσσακα ὁκκα ἀγλίθας τὼς μώσας. ὡραῖον φατὶ. ἐγών. γῆ γᾶς λῆς ἀντὶ τὴν ἀγοράν ἦτε. τίθητι. ὑφίητι ~~ὑφίητι~~ ὁπώπει δαμαλὶς ἄλλοκα γᾶν

οὐμὰς τὴν γῆν.

Τὸ οὖν, ὃς φασί· θεόκριτος οὐδὲ γὰρ οὐμάρα τῶν δεκατόμων ἦσαν τοι ἐνοῦδεν· ὅκ ἦν φησὶν οὐδὲ τῶν δεκατόπουσον ἐγκοιμᾶσθαι. ἦς οὐμάρας αὐτὶ τοῦ ἦν οὐμάρας.

Τὸ κείσομ', κάσομαι λέγουσιν· εἶπε πρέπουσιν τὴν οὖ διφθόγγου εἰς τὴν ΕΥ, κάσεῦμ' δὲ ψεσὸν· ἐπὶ γὰρ λύκοι ὧδε μ' ἔδοντες· τοὺς μέλοντας τ' εἰς ζῶ ἡμάτων διὰ τοῦ ξ προφέρουσι· καθίξας αὐτὶ τοῦ καθίσας· ἢ λυγιξεῖν· αὐτὶ τοῦ λυγίσειν· μὴ τὸ ὅμοιον.

Τὸ θέασαι θᾶσαι λίσσει· θεόκριτος θᾶσαι φίλον ὡς καλὸν ὅσον δή· καὶ πάλιν θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄλγος.

Ὄρεα μαλίδες λέγονται παρ' αὐτοῖς τὰ ὄρφανα μῆλα.

Τὸ ὁμοῦ ἁμᾶ λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἔμπροθεν λέγουσιν· θεόκριτος ἡμῖν δὲ τὰ ὦκολιάσθω ἔμποθεν· ἔνιοι δ' αὐτὶ τοῦ πρόθεν ἐλάμενοντο τὴν λέξιν ταύτην, ἢ ἐν πρὸς ἐν ὠδάριον τουτέστιν ἀμοιβαῖον.

Ὅπαν ὦσι δύο ἢ ἀλιεπάλληλα, καὶ ταῦτα εἰς ἃ πρέπουσιν· ὡς θεόκριτος νίλιμ μὰν οὐδ' ἄλλος· αὐέασαι δ' ἕτερον τὸ· ἀμπὶ τοῦ αἰπόπους· ἀπὸ τοῦ αἶπος.

Καὶ τὸ ἐβοᾶτο καὶ ἐγελᾶτο καὶ ἐκλᾶτο εἰς ᾱ ἔρπουσι· τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ τὶν καὶ ἐμὶν λέγουσιν.

Καὶ αὐτὶ τοῦ εἰπεῖν τὸν πλησίον τὸν πλατίον λέγουσι.

Τὸ πρώϊον πραΐ· θεόκριτος ἔγνων πραΐ.

Τὸ ὁ ἄρθρον μετὰ φωνήεντος ἑτέρου ἐπαγομένου κιρνώμενον εἰς ω μέτρου παρὰ δωριῶσιν, ἔτω τὸ ἐκφέρειν ὡς παρ' ἴωσιν· ὡς καὶ θεόκριτος· ἀχὔτωσ ὠδωνις ἐστιτολέον ἀμπελύσας.

Τὸ οἴτερος ὥτερος λέγουσι.

Τὸ τεθᾶτε τὸ τετράενες λέγουσι· θεόκριτος τετράενες δὲ τὸ θω ἀπολύεται κεραὸς ἀλφάρ.

Τὸ σύ, τύ, τὸ πλήν, πλάν λέγουσι.

Τὸ ἡμέραν, ἀμέραν· τὸ ἁπλοῦν, ἀπλοῦν.

Θεο Τὸ εἰκοσιεἵκατι θεόκριτος· φεῦ φεῦ λάκων τοὶ τὰ λάρως χὲ δὺν εἵκατι πληροῖ τυρῷ.

Ὁμοίως τοῖς ἀπλοῖς σὴ αὐτοὶ τὰ ἀπὸ συζυγούσου περισπῶμ μὴ ἐκτείνουσιν· οἷον στρέφω στρωφῶ· νέμω, νωμῶ· πέλω, πωτῶ· θεόκριτος πωτῶν τοξουθαὶ δ' ἐς πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Χρῶνται καὶ τῷ ὧν αὐτὶ τοῦ ὄν· ὥστε γοῖ ἵσονες χήσθης ὧν ἐσθλὸν; χήσθεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τοὺς παθητικοὺς ὁρίζουσι συντέλουσιν ἐπὶ τῆς παραληγούσης, θεόκριτος οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖς ἀκάκχοιτο.

Τὴν καταγόνα τῆς ὀρόσου πρῶκα λέγουσιν οἱ δωριεῖς.

Τὸ βρενθύεται φριμάσεται φασί.

Τὸ ἐκάθηρεν αὐτὶ τοῦ ἐμάσσξε λαμβάνουσι.

Τὸ κιγκλίζειν ἐπὶ τοῦ κινεῖν τὴν ὀσφύν· ὥστε παρὰ τῷ γνῶ γίγνω· οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίκλω καὶ κικλίζω.

Τοὺς μέσους μέλλοντας πρώτους περισπῶσι· καὶ ἐπὶ τῶν ὑστεροπαστηχῶν διὰ διφθόγγου γράφουσι· θεόκριτος μὴ μυλωβατεῖθε πὸς ἀμπέλορς.

Τὸ μικ᾽ μικκ᾽ λέγουσι· θεόκριτος ἰὼ ἰὼ ξένε μικκ᾽ ἄκαρον τηδ' ἐνθών.

Τὸ βωστρήσομες ἐπὶ τοῦ καλεσόμεθα, λαμβάνουσι τὸν κυρῆνον· ὑιὸν καὶ λοῦσι.

Τὸ ἰδοὺ ἴνιδε φασὶ Σωφρονιστὰ· ἴνιδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάπφ· θεόκριτος ἴνιδε τοι τὸ δέπας.

Τὸ ἐντὶ ἢ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι· θεόκριτος ἐντὶ γὰρ αὖαι πρὸ τῆς ὀφθέρας βαΐτην λέγουσι.

Ὅλπις λέγεται παρ' αὐτοῖς, ὁ ἁλιεὺς· ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς ἀγρεύων· ἀπὸ τοῦ λέπω λεπὶς καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε ἑλπὶς· ἡ ξοπὴ τοῦ βραχέος εἰς βραχὺ ὅλπις.

Γέλαντ' πρφυραν ὅτιν φασὶν τὴν μέλαιναν ἀπὸ τοῦ σώματος ὡς φανεῖ· ἢ νίκα ἀὺ δέκεσθρομ ὕδατ' μελαίνᾳ πελίαν καλῶσι.

ἕκατι

στρῶφῶ
στωτῶ
νωμεῶ
ῶν· ὦσι

κατακάχοιτο
ἀκάκχοιτο
ἀρῶκα
φριμήσεται
ἐκάθηρεν
κιγκλίζειν

λωβᾶσθε

μικκὸν
βωστρήσομες
ὕβόν
Ἴνιδε ἰδού
ἐντί
βαΐτην
ὅλπις

θέλαν
θελαίαν

κάσεῦμαι
Καθίξας
λυγίξειν
θᾶσαι
Ὀρεμαλίδες
ἁμᾶ
ἐμπροσθεν

ἀγενάονται

τὶν· ἐμὶν
πλατίον
πρᾶν

ὠδωνις
ὤτερος
τεθράενες
τύ
πλὴν· πλάν
ἀμέραν
ἀπλοῦν

Πυρρίχιος λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ πυρρίχιος. καὶ κακοχράσμων κα. πύ
κακοχράσμων. ὁ δύσροπος. χορ

Τὸ ὀσίχον ἀντὶ τοῦ ὅσον. θεόκριτος ὀσίχον ὄζει τὸ τύμ- ὀσίχον βρ
μα. ἐστὶ λίκνον ἄνθρακα δαμάσθη.

Τὸ ἠγνόησε λέγουσι ἠγνοίησε. τὸ δωροῦμαι δωρέομαι. θρ

Εἰδέναι δεῖ ὅτι αἱ δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοῦ
Δωρικοῦ. ἄλλος γὰρ κρῆτες διαλέγονται. καὶ ἄλλως ῥόδιοι.
καὶ ἄλλως ἀργεῖοι. καὶ ἄλλως λακεδαιμόνιοι. ἕτερος δ' ἐστὶν
ῥακούσιοι καὶ σικελοί. καθόλου καὶ δεῖ ὅμως αὐτῶν ἰδιότητας
αἴγε προφερομένας. εἰ μὴ πᾶσαι. ευσ

Ὅπου αὖται τὸ πρέπειν τοῖς εἰσοῦς λαμβάνουσα γυναικὶ τοῖς ἀπὸ
τῶν εἰς ης ὀνθρώπων γινομένας. εἰσοῦς ἴδιον ἔχουσιν. οἷον διογένης.
διογενοῦς αὐτὶ τοῦ διογένους.

Τὸ ἢ ἀμφοτέρως ἔχει διφθόγγῳ χωρὶς τοῦ ἐλθεῖν ἐλθῆν λέγοντες. ὑπεξαι
ρέσει ἢ τῶν ἀποφατικῶν τοῦ λαβεῖν δ αὐτὶ τοῦ λαβῆν. μὴ ἐλθὲν
αὐτὶ τοῦ ἐλθεῖν. ἢ ἐνώσει αὐτὶ τοῦ φθόγγῳ. χωρὶς ἢ μὴ διαλλα-
σιασμῷ τῶν ξίων συμφώνων ὡς οἱ αἰολεῖς ὅπι. ὁπόθεν ὅσσον.

Τοὺς θεούς, σεούς λέγουσιν ὡς οἱ λακεδαιμόνιοι τοὺς θοσκόρους ὀ-
μνύοντες, νὴ τὼ σεὼ φασὶν. τουτέστι μὰ τοὺς θεούς. ρη

Αἱ ἐκπαύσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς δωρίδος. οἷον ἴσος ὠναλίω.

Τῷ ᾱ αὐτὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται τὸ ἕτερος ἄτερος λέγοντες.
καὶ τὸ ἄρτεμις, ἄρταμις.

Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν εἰσί. οἷον ποσειδῶνα ποσειδῶ.
δῶμα, δῶ. κρίμνον, κρί.

Αἱ προθέσεις τῆς μεσυλλαβῆς ἐπὶ τῶν ἀξιωμάτων εἰσὶ καὶ λαμβάνουσι
ἀποφατικῶν τῶν δωρικῶν εἰσίν. οἷον βήμματα ἀντὶ τοῦ βῆναι.

Αἱ ὑπεξαιρέσεις τοῦ ε ἐκ τῶν γινομένων διὰ τοῦ κλινομένων
πέρι δ' πέρι θ'. καὶ τὸ κέρας αὐτὶ τοῦ κέρατος τῶν ἰώνων
εἰσὶν ἰδιώματα καὶ τῶν δωρικῶν.

Βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπὶ ῥ
ῥήματα

ῥήματα καλῶς σόφως κόμψως ἄτοπος λέγοντες. τὰ δὲ ὑ-
φημῶν εἰρωνόμενα περισπῶσιν οὐτῶς. πανταῦ. καὶ τὰ εἰσ
οἷ ὀνόματα. ὁμοίως δὲ καὶ ταῖς μετοχαῖς ὅταν προπαροξύνω
ται αὐτὰ περισπῶσιν. οἷον φιλοσόφοι μενελάοι ποθου-
μενόοι δηλομενόοι.

Καὶ τὰς μετοχὰς εἰς ῶν λήγουσας τῶν περισπωμένων εἰς αῦν
ποιοῦσι λήγειν ελῶν ἐλῶν γελᾶν ἐλᾶν.

Τὼν ναῶν νηῶν καλοῦσι καὶ τὰς κλεῖδας κλᾶδας. κλ

Ξυνονοῦσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς αῦν λήγοντα τῆ
ἀοριστῶν ἐσάσαν ἐφάσαν. καὶ τὰ εἰς ῦν δὲ λήγοντα παροξύν- πρ
σιν ἐλάβον ἐτύχον ἐλέγον ἐφάσαν.

Περισπῶσι καὶ τὰ τοιαῦτα πάντων. ζωῶν. παντῶν.

Καὶ γοῦν μέλλοντας τὸ δώσουσι. δωσοῦσι. καὶ τὸ λέξουσι. λε-
ξοῦσι τὰ προπερισπωμένως.

Γράφουσι καὶ τὰ ὁμοίως τοῖς ἀττικοῖς ταῖς αὐταῖ καὶ
πληθυντικὰς ἀρσενικὰς πρὸς εἰς ᾶς λήγούσας διὰ τοῦ ᾱ ἐκφέ πρωτ
ρουσι. τὼς καλὼς. τὼς σοφώς. τὼς ἀνθρώπως. τὼς ἵππως. τὰ κά
διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα προστακτικὰ ῥήματα διὰ τοῦ ον ἐκ τόν
φέρουσι. λάβε, λάβον. ἄγε, ἄγον.

Τὸν πατέρα ἀπὸ τοῦ ὀνομάζουσι. ταῖς κατὰ ρας κυνάδας. τὸ ἴδιος απ κν
ἰωνικῶς καὶ αὐτοὶ συνέλκουσι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις. ηρο
ὧν ἴδες χὤν εἶπας. καὶ ἰδίσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Τὸν ἀργὸν κατὰ τὸ ἐνθύμημα ἀεργὸν λέγουσι. α

Καὶ τὸ δαψιλὲς ἀδέσφασι. τὸ ἀδαῆ παῖδα φασί. ἀριθ. 28.

Τοῖς ὑποπτικοῖς χρῶνται αὐτὶ οἱ ἐστὶν. Θεόκριτος ἴσως ηρο
καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὸ μάλιστα δεδοίκω αὐτὶ τοῦ δέδοικα. τθε

Τὸ ἴσασιν ἴσαντι λέγουσι. καὶ τὸ ἐξήκασιν ἐξήκαντι. Θεόκρι- ηρο
τος ὡς ἔτυ μὲ ξήκαντι. ὡς ἔτυ μὲν δινεῦντι ἐμψυχον ἐνυ θρασ
φαντὶ σοφόντι χἠμῶν θρωπος.

Τῶν μετουσιαστικῶν καὶ αὐτοὶ τὸ τ ἀποβάλλουσιν ἀργύρεος

χρύσεος
ὁ. ὁς
ἀποκλαξον

ωελοποναυσασί

Δωριέασι
φυήν
βραδίσσαι · βάδισσαι λέγουσιν

ωλάθαν)
νύμφας · κρῆνας
νοήσας · πράξας
θίγε · θίγον
κύζων
κίωνα
ἀελφιόν
γυῆν
αἰές
αὐτοῖ
βέλτιον
ζύα
ἐνασόν
ἐν χόρ)
ἐν τὴν ἀγορὰν
ἠδῶ
ἐυῶ
ἀευκυδίδης
ἀευκράτης

καὶ χρύσεος λέγοντες · τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ ἄρθρου τὸ σ ἀπο-
βάλλουσι Θεόκριτος · ὁ τριφίλητος ἀδωνις ὄκνην ἀχέροντι φι λεῖται ·

Τὸ κλείσω κλαξῶ λέγουσι · Θεόκριτος τὴν αὐλίαν ἀπέκλαξον ·

Τὰ ἐλκτικὰ καὶ παραῦτοῖς εἰσι · παύσασθῶ δύσανοι αὐτήνυ
τε κωτίλοισα ξυγόνες ἐκιναισεῦντι ωλατειάσδοισα ἄ-
ωεντα. Τὸ ωελοωονησησὶ ωελοπονωσασὶ λέγουσι ·

Τὰς δωτικὰς τῶν ωληθυντικῶν τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ῶσ αὐθέων γενο
μένας οὐχ ὅπως ἐκφέρουσιν ὥστε ἡμεῖς ωηλεῦσι καὶ βα-
σιλεῦσιν · ἀλλ' ὅπως τῷ Δημοθένει τοῖς ὁμοίοισ · ὡς ἐκεῖ δὲ
ἡ Δημοθένεσι ωολιτικὴ τῶν ωληθωντικῶν · οὕτω καὶ τοῦδε Θεό-
κριτος δωρίζων δέξεσι δοκῶ τοῖσ δωριέασι ·

Τὸ φύσιν φυὴν λέγουσι ·

Τὸ βράδισσαι βαρδισταίφασι · Θεόκριτος βαρδίσσαι μακάρων
ὥραι φίλαι · ἀλλὰ ποθῆναι ἔχοντας πάντεσσι βροτοῖσιν ἄφτι
φορεῖσαι ·

Πλάθαν λέγουσιν εἶδος ἀγγείου τινὸς ἐν ᾧ σκυλάζουσι τὸ ωανα-
Συστέλλουσι καὶ τὰς εἰς ᾶσ αἰτιατικάς · οἷον νύμφας κρῆνας ·
καὶ τὰς μετοχὰς μοῆσας πράξας ·

Καὶ τὰ ωροστακτικὰ ῥήματα ἐκφέρουσα διὰ τοῦ ε φιλῶ διὰ
τοῦ ου ἐκφέρουσι · θίγε · θίγου ·

Ἰόνες δὲ λέγουσι οἱ σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν · καὶ τὸν χιτῶ
να κιτῶνα · καὶ τὴν μητέρα, δελφίαν · τὴν γυναῖκα γύνω
κρῆτες ἢ τὸ δι' ἀπαντῶσ αἰεσ · τὸ αὐτοῦ αὐτοί · τὸ βέλτιον βέν τιον
λέγουσι · τὸ ἔα · ἄα · τὸ ἑαυτὸν ἄσσον πρέπουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ
τῆς εἰ προθέσεως τὸσ εἰς ν · οἷον εἰς χορόν · ἐν χορόν · εἰς τὴν ἀγορὰν
ἐντὴν ἀγορὰν λέγουσι ·

Καὶ τὸ εἰωθα ἠθῶ καὶ τὸ ἐώκειθ' ἠῶ ·

Τὸ θεοκυδίδησ θευκυδίδησ · τὸ θεοκράτης θευκράτης · τὸ θεόφρα
στος θεόφρασος. Καὶ τὸ κρέα κρῆ · τὸ ἄκρατον ἄκρητον ·

κρῆ
ἄκρητον

Τὸ κεῖν κῖρν · τὸ κελεύεται κέλει) Τὸ καταβαλεῖν καβαλεῖν ·

Τοὺς σωρὰσ τῶν ἀχύρων μύχωνας λέγουσι ·

Καὶ αὐτὸ τοῦ τότε τόκα · καὶ αὐτὸ τοῦ τῆμος ἦμος λέγουσι ·

Τὸ οἴκαδε οἴκαδεσ · τὸ στέγος, στεγανόν ·

Τὸ μὴν μῶν · καὶ αὐτὸ τοῦ εἰπεῖν ταύτασ τοῦτας λέγουσι · καὶ τὸ
ξύλον ἐνδοῦ · τὸ κρανίον κράνος ·

Ἀθάνατον ψυχὴν τὴν νεκρὰν ἤγουν τὴν ἔξω τοῦ σώματος ἡ
ταῦτα τοῦ περὶ τῆσ δωρίδος · διαφέρει δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτ ·
ἡ τῆς Κυπρίασ ἐχρήσατο · καὶ ἡ λακωνικὴ · ἡ τῆς ἀλκμανικῆ
σώφρων · ἡμῶν γὰρ ἡ διάφορα κατὰ μονοκίνδυνον καὶ βακχυλίδου · ταῦ
τελῶς ἀγνοεῖται διὰ τὸ μὴ δωρικεῖσ εἶναι φύσει τοὺς ποιητάς ·
ἔχθη δὲ μόνην αὐτῶν τὴν διάλεξιν ·

ΓΕΡΙ ΤΗΣ ΙΩΝΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ.

Herodotus

Τὰς εἰς ἃς λῆγούσασ ὠθείασ τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς
ἃς ἐκφέρουσιν οἱ ἴωνεσ ἡρόδοτος · ὁδὲ ἀρχίησ καὶ λυκό
φωσ μοῦνοι συμφωνοῦντες ·

Herodotus

Ταῖσ δωτικαῖσ τῶν πληθυντικῶν ταῖς λῆγούσαις εἰς οἷς προσθέα
σι τὸ ι · ἡρόδοτοσ γρῆσι σαμίοισι ·

Herodotus

Τὸ κλιθέντες κλινθέντας λέγουσι · τὸ πλήσσω πλήσσω · πλησσω
δυάλουσι γὰρ τὸν δίφθογγον εἰσ ε καὶ ι · εἶτα ἐκτείνουσι τὸ
ε εἰσ τὸν η συλλαβόν · ὥσπερ τὸ ἰρεῖον ἰρήϊον λέγουσι ·

Homer
Hippocrates

Τὰς εἰς ὢν λῆγούσασ γυναικὰσ τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν οἷον
ὡρῶν θηβῶν πυλῶν ὠρέων ἢ θηβέων καὶ πυλέων λέγουσιν
Ὅμηρος ὡσ εἰσῶν πυλέων ὄβεσυτο · καὶ Ἱπποκράτησ αἱ με
ταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νοσήματα ·

Herodotus

Ἀλλὰ καὶ τὰσ τῶν ἀρσενικῶν ὁμοίωσ γυναικασ τὰσ ἐκ τῶν εἰς ης βά
θῶν γινομένασ διὰ τοῦ εων προφέρουσι πρηΰνεων λέγοντεσ
καὶ νησιωτέων · ἡρόδοτοσ δὲ τῇ πρώτῃ κατὰ ρχὰσ νησιωτέωσ
μᾶλλον ἐπλούτησε ·

Ταῖσ δωτικαῖσ τῶν πληθυντικῶν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐ μόνον

κρίκ) · κάλεζ
καβραῖ
μύχωρας
τόκα
ἦμος
τοῖκαδε
οὐράδιον
μέν
τοῦτας
ξυνδοῦ
κεφαλή
ἀθανάτου ψυχή

ἀελλής
λυκόπης
σαμίοισι
κλιθέντες
πληπλήσσω
ἰρήϊον
ὠρέων · θηβέων

Hippocratis sententia quatuor anni temporum mutationem gignere morbos
πρηΰνεων

κοίλαισι. κοίλησι

χρονίησι

ἀεχίεω.
ἀδδόκεω

τοῦ ἧν. οὗ ἧν
τοῖς. οἷς
ξῶνον. ξεῖνον
ξείνια ξένια
ἰνάλιος
κούρη μοῦνος
νοῦσος. οὖρος

ἠέρι. σφαίρῃ
πρῆγμα

πολυκράτεα
δημοσθένεα
πολλόν. πολύ
πολλὸς πολὺς
ἐς - ἅς.
δοκέῃ. δοκεῖ
λαλέῃν λαλεῖν

τὸ ῑ προστιθέναι εἰώθασιν ὡς ἐν ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ἀρσενικῶν, ὀνομάτων· ἀλλὰ ἡ τῆς αῖ διφθόγγου ξέπεσεν τὸ ᾱ εἰς ᾐ εἰώθασιν· ὡς Ἱπποκράτης ἐν τῇσι χρονίῃσι λέγει τοιάδε· Ἱπποκρ.
ησιν ὀξυσεγμίη ἐστὶν ὁμοιομοιρίη πρόσθεν μὲν ὁμοιομοίη σημεῖον
ἀπαθόν.

Τὰς εἰς ᾱ ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ᾱς ἢ εἰς ης διθ φθ ὀν
τυνομένας διὰ τοῦ ε̄ω προφέρουσιν· ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ᾱς ἡρόδο- Herodo.
τος· τρίτῳ δὲ παρχίεω γεγονότι· αὐτὸ τοῦ ἀπαρχίδ· ἀπὸ δὲ
τῶν εἰς ης ἀξείδεω δαίφρονος. Τοῖς δὲ πατρικοῖς καὶ ἀρθροις τοῖς
ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις προστίθασι τὸ τ· οἱ Ἴωνες· ὡς παρ Herodot
ἡροδότου· αὐτὸς μὲν ἐπὶ γόνους σωτηρίου μὲν δήμου ἦν· αὐτὸ
τοῦ οὗ ἦν. ⟨ἀλλὰ χοῦ τοῖς ἐντέλλεται ἔχουσιν αὐτὸ τοῦ οἷς.
Τῷ ε̄ προστίθασι τὸ ῑ· ὡς τὸ χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέ
λοντα δὲ πέμπειν μὴ εἶμοι ξείνια δοῦναι ἐναλίῳ θῆρι· αὐτὸ τοῦ ε
ἐναλίῳ. Τῷ ō ἐπιβάλλουσι τὸ ῡ κόρη, κῦρη· νόσος, νῦ-
σος· ὄρος, ὄρος· μόνος, μοῦνος· εἰ πολίτης οὖν· ὡς τὸ μῦνος ἀφό πο. φο.
νος δὲ προσλαμβάνει τὸ ῡ· ἀπὸ γὰρ λέγουσι πουῦνος· φθόνος; λέγε
μεν ὅτι ἀπὸ ἑνμάτων τοῦ πένω καὶ φένω ταῦτα γίνεται· τὸ δὲ
μόνος καίτοι ἀπὸ ἑνμάτος ταῦτα γίνεται· ἐπεὶ ἔτι γένοιτ' ἂν πρὸς μο
λαμβάνειν τὸ ῡ. Τὸ ᾱ εἰς ᾱ πρέπουσιν ἥρα ἥρη· σφαῖρα
σφαῖρη· δημοσία, δημοσίη· πρᾶγμα, πρῆγμα. πῆ
Τὰς εἰς οὖς ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εος προφέρουσιν· ὡ-
σαύτως καὶ πᾶσαι πᾶσα οὐ σωτηρημέναι ἀπεστερημέναι
ποιοῦσι πολυκράτεα καὶ δημοσθένεα λέγοντες.
Τὸ πολλοῦ λέγουσιν· οὐχὶ τὸ πολύ· καὶ ὁ πολλὸς οὐχὶ πολύς·
τῶν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν· ὁμοίως τοῖς ἀπλοῖς.
Τοῖς ἐνεστῶσιν ὁμοίως καὶ τὰ παρατατικὰ μὴ ταῖς μετοχαῖς τὰ παρ
ωμόνων· ἃ ἀπλῶς εἰπεῖν πάσας ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέ-
χλιται ὡς ἐν τοῖς ἀνακρεοντείοις· οἷον δυκέῃ κλύῃ δ' ἥδε· λα
λέῃ τῇσ εἰθελήσεῃ· μὴ ψιτῷ χρησῷ· μὴ δ' ἀλαλέοντος ἀκούω.

ορ. ΑΣ
Herodot ΓΗ
Homer ΓΠ
ΑΠ.

Τὸ ὁράω ὁρέω λέγουσι· τὸ ᾱ εἰς ε̄ ξέπεντ· μὴ τὸ ἐχράοντο ἐχρέοντο.
Τὸ ὦν αὐτὶ τοῦ οὖν λέγουσι, ἡρόδοτος· καὶ ὧν φασι πολεῖς.
Τὸ ὦ ὁ σημαίνει τὸ ὑπάρχω ἐω λέγουσι· καὶ Ὅμηρος· ὃς ἤδη τά
τ' ἐόν τε· τά τ' ἐσόμενα· πρό τ' ἐόντα.
Τὰ μὲν λοιπὰ αὐτὰ θεοσεβέων ἀπαρέζοντας ἀπωμόνους λέγοντες καὶ
ἀπώκοντο δὲ μοῦνοι δὲ ἐν τοῖς σωθεῖσι μόνον, ἀλλὰ ⟨καὶ⟩ ἐν τοῖς Herodotus ΓΗ
σωθεῖσι φανερὸς ἡρόδοτος, οὐκ οἴοι τε ἦσαν.
Τὰς νέας νέας λέγουσι.
Τὰς εἰς ος γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ους διθφθῶν γινομένας διὰ τοῦ
ηος προφέρουσι βασιλῆος λέγοντες καὶ πηλῆος.
Τὰς εἰς ε̄ λῆγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ως διθφθῶν γινο-
μένας διὰ τοῦ οιο προφέρουσι· Μενελάε Μενελάοιο· θεία θείοιο·
Τὰς εἰς ος λῆγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ις διθφθῶν γινομέ-
νας διὰ τοῦ ιος προφέρουσιν· ὅθεν ὄφεις λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ·
πρέσβις, πρέσβεος· μάντις, μάντεος· ἡ πόλις, πόλεος· ὡς ἐν ὁ
ρέσκῳθεν ὠφλήκει· ὅσ' ἂν δύνηται πλεῖν ἐν ταῖς χαῦσιν ἢ· καὶ ὅταν Ευριπίδ
ὁ πρῶτος πους δάκτυλος· καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ δράματι· ἐ- Euripi
πεὶ ὄφεως ἐγγενὴς θέρος.
Ἐιώθασι συναρμόζειν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις
χρόνοις· ἐξ ὧν ὁ ἐγέμονος· οἷον τύπτε δὲ πατροφάδην ἄορι θεῖ- Homeri
νε· ἓν δ' ἔγειρον· θῆκε δὲ πὶ φρεσὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη· ξανθὰς Homeri
δὲ κεφαλῆς ἐλεύσεις· καὶ τὸ καλὸν δ' ὅ τ' ἐὼν ὅ τ' ἔσω ἴσαρ Homeri
ὀφθαλμοῖσι· δ' ὅ τ' ἐν γεραρὸν μὴ τοιοῦτοι εἰσὶ πέρμοι εἰκοσιν
ἀντιβόλησαν πάντες καὶ τὸ θέλοντο· πρὸς δὲ καὶ νήμερτε ξάμε
νος πηλῆϊ ξέφερεν συβώτεος· καὶ σὺν θεράποντι νόμῃς· καὶ
τὸ ἐν θαλύσιαις ἐγὼν ἰδόμην· καὶ ξβήσασθαι· καὶ καθόλου εἰ-
πεῖν αἱ συγολαὶ τῶν ἰώνων εἰσίν· ὡς τὸν νέας ἀμφιελίσσας αὐτὸ συγολαὶ τῶν ἰώνων
τοῦ νῆας ὁ ὄφεος καὶ πόλεος· ὥσπερ αἱ ἐπεκτάσεις τῶν ἀπλι- ἐπεκτάσεις τῶν
κῶν· ὡς τὸ πωλεῖταί τις ὑδρηλὸν χέρσον ἅλιος νημερτής· καὶ ὅτε ἀπλικῶν
τοὺς ἀστερίω πωλέσκετο κυδιάνειραν· οἶμαι δ' ὅτι ⟨τὸ⟩ πω-

τύπτε. ἔτυπτε
βῆ. ἔβη
θῆκε. ἔθηκε
ἔλε

ξ ΙΙ

ζωχί· scribat ζωχία· ἀπὶ κῶς ἐκτείνεται καὶ γράφεται διὰ τοῦ ω μετάλ-
ὀχή· ληψις· ἡ προφή· καὶ δίωχία ἡ διὰ ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ
συγκρατοῦσα.

Καὶ τὰ δι' ὕστερα πρόσωπα τῶν ἐν· ἀναπτίπτω πιοῦσιν ἐκ τοῦ
ξίνου προσώπου τῶν ἐν· καθὸ ἀποσολικὸν τὸ τ· Ὅμηρος γνώσε (Homer)
γνώσεαι σαι ἀξείδην ἀγαμέμνονα τὸν περὶ πάντων ζλὸς ἐφίηκε πόνοι
σι διαμπερές· ἢ αὖθις τέω μέχρισ ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
τέω σὴν ἔδεα κρατέω.

ἔδεαι Ὡσαύτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ασ ὠθῶν ὀδετέρων ὀνομάτων ὀξ
κρέας διὰ τοῦ γοσ κλινομ ἢ καθὸ ἀποσολικὸν τὸ τ· κρέα· γέρα· λέγοντ·

ἠβάασ Τὸ τὴ πλεον ἀξέ παρ' οὐ τοῖσ ἢ παρείλκε· ὡσ ἡρόδοτος ἐπεί τε (Herodo.
τε ἐτίνετο ταῦτα· ἀντὶ τοῦ ἐπεί·

Ταὶς εἰσ οὖσ λαγούσασ τινικὰσ τῶν ὀδετέρων διὰ τοῦ εσσ προ
φέρουσι· ἢ πᾶσαν δὲ πῶσιν τοιούτων ἐντελῶσ προάγουσιν·
οἷον τείχεσ· βέλεος· καὶ ἕκτορα δὲ βελέεσσιν ὑπαγέρυσε. (Hom.

τάχεος. βέλεος. Τῶν κ ἀντὶ τοῦ ω ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς κε-
χῆσθαι εἰώθασιν· οἷον πόσα, κόσα· ὅσσα, ὅκως· ὁπόσα, ὁκόσα·
κόσα. πόσα οὐμὸν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις· πρέπουσι δὲ καὶ τὰ διασεία εἰς ψι- ψιλ
ὅκως. ὅσσα λά· καὶ τὰ ψιλὰ εἰς διασεία· οἷον χιτὼν, κιθών· ἀκάνθιον· ἀ- χι. αχ
κιθών χιτών κάνθιον· καὶ κάτραχος κάθραχος· καὶ τὰ ὁμοια· βά
ἀκάνθιον. ἀκάνθι βάθραχος. βάτραχος· ὡν
ὠνθρωπον. ἄνθρωπ Τὸ ὦ αὐτὶ τοῦ α ἐσθότε χρῆσθαι αὐτοὺς λέγουσιν ὠμφθω- ὡφ
ὦειγος. ἄειγος πον πρὸν αὐθρωπον· ἢ τὸ ἄειδον· ὠειδον· ἐγὼ δέ οἶμαι ἐκσπω ὡς
ὦναξ λοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐθειῶν τοῦ τὸ ποιεῖν αὐτοὺς καὶ
ἐπὶ τῶν κλητικῶν· ὥσπερ καὶ οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν· αὐτί- (Herodot
κα ἡρόδοτος ἐπὶ τῆς κλητικῆς ὅτω φησίν· ὠνθρωπε μὴ κτεί- ἡ
νε Κροῖσον· μὴ ἀῶ ἄλλα χοῦ· ὦ ἄναξ ἡράκλεις αὐτὶ τοῦ ὦ ἄναξ ἢ (Sophocl
σοφοκλῆς· αἰαὶ γὰρ ὦναξ ὁδὸς ἀν βλαστὰ νοὺς· ὁδὲ ὁσμὴ τοῖς (Homer
κακῶς πεπραγόσι· καὶ Ὅμηρος λοίσθοσ ἀνὴρ ὥρισσε ἐλαύ-
νῃ μώνυχας ἵππους· ἀντὶ τοῦ ὁ ἄειδος· τὸ γὰρ ω ἢ α εἰς ω με-
τε κιρνᾶται ἢ σωναλοίφῃ· ἢ τὸ ο ἢ α εἰς ω μέτε κιρνῶσιν· ὡσ

θω. βό ὠπ τὸ βόαξ βῶξ· ἢ τὸ ασ εἰς ω μέτε κιρνᾶται· οἷον τὸ ὄπλασθ ὦ
πλα· καὶ ἐπεσδὴ τὸ ὅπλον διασώζεται· πρέπει τὸ τ εἰς θ·
τοῦτο ἢ ἀπικόν δίσιν· εἰ γὰρ ἦν ἰωνικὸν οὐκ ἂν ἐξέσωζεν· ἐπεὶ τοῖς
ψιλοῖς χαίρουσιν ἴωνες.

Τὸ ω ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ διφθόγγῳ χρῶνται· ὠυτὸς λέγοντες αὐτὸ
τοῦ αὐτ· ἠθωυμάσας αὐτὶ τοῦ θαυμάσας ἐντεῦθεν οἶμαι ἢ
τὸ Φωριαμὸς ἰωνικῶς οὕτω λέγεται φαριαμὸς ὢν ἀπὸ φορ
ἐτυμολογίας ἢ τὸ φάρεα περιέχεσα κιβωτός.

Τὸ τέμνω καὶ διαιρεῖν τοὺς λέξεις ἰώνων ἴδιον· αὐτὶ γὰρ τοῦ
εἰπεῖν πελοπόννησος πέλοπος νῆσος λέγουσι ἢ αὐτὶ τοῦ εἰπεῖν
αὖτε γρου αὖτε ἀγριος.

Αἱ πρὸ ληψις τῶν ἀπορεμφάτων αὐτὶ προστακτικῶν ἰώ-
(Homer νων εἰσίν· ὅμηρος πάντα μαλ' ἀτρεκέως ἀτορευέμεν αὐτὶ τοῦ
(Homer ἀγορεύειν καὶ πειρᾶν δ' ὤσκεν προφάσ' ὑπερκύδαντες ἀχαιοὶ
αὐτὶ τοῦ πειρῶ καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα πρὸ ὁμηρῳ καὶ ἡ
(Hesiod στόλῳ δρήσομαι.
(Hippocr Αἱ πρὸ ληψις τῆ ἀρσενικῆ αὐτὶ θηλυκῆ· ἰώνων εἰσὶν ὡς τὸ τοῖσι
ὑτερομώροισι μέλας ἐπὶ ἔσσερ ἦλθεν· αὐτὶ τοῦ ἑσπέρα.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει λητόντων ἐμιθῶν δυσὶν ἰώνων εἰσίν·
ἴδιαις βέλεϊ βέλῃ ἢ ἔγχεϊ ἔγχει.

Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ αἰτιατικῆς εἰς ουν περατοῦσιν
οἷον λητὼ λητοῦν· σαωφὼ σαωφοῦς.

πο Τὸ ἐξαιροῦσιν οἱ ἴωνες ἐνίοτε τῶν λέξεων τὸ γὰρ πορεύεσθαι
νέεσθαι φασίν.

Ἐφθάσαμεν εἰπόντες ὅτι τῶν ἰώνων ὄντι τὸ γράφειν καὶ τὸ λέ-
γειν ὄφεσι καὶ πόλεος· νῦν δὲ φαμὲν ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐ
(Homer τῶν γυναικᾶς χρῶνται οἱ ἴωνες καὶ μάλιστα ὅμηρος ἐξ ἀγροῦ
(Homer νόσφι τὸ λιος· καὶ ἐσσομένῃσι ὑπὸ φθίσι ἐχομένῳ δὲ ἀ
(Hippocr ροια ἐσσιτευομένη θαυμάσιμος.

Αἱ ἐσσενα δισσολώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων ἰώνων εἰσίν· ὡς

βῶξ · βῶξ · βόαξ
φόπλα. Ταὶ ὁπλ
ὠυτὸς
ὠωμφόσας
φωεραμός · φαφιά
πέλοπος νῆσος πέλ
πόννησος κα
ἀόγαγεον · ἀόγα ἀγέ
ἀγορευέμεν · γρο
ἀόρευε
ἔσσος · ἔσσα
βλεῖ · ἔγχεῖ
λητοῦν · σαπφοῦ
πονέεθαι · πονέσθ
πόλιος
φθίσιος

τετύκοντο

κραδίλω

ἀβληπτος

δλεξά . δλεσά .

τελεσά τελεξά

ἀποδεξις . ἀπόδεξις

Herodoti locus insignis

ἀορύρεος

χρύσεος

βασιλῆες . ἰσοπῆες

ἀλληθέες

πολλέες

ὀξέες

τὸ τετύκοντό τε δεῖται.

Τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείων ἰὰς χρῆται· οἷον κραδίλω αὐτὶ τοῦ καρδίαν ἀπραωτηρίασ αὐτὶ τοῦ ἀταραξίας.

Τὸ δὲ δίπλουν ου εἰς ξ ξέπουσιν Ἴωνες· τὰ δισσὰ γὰρ δξὰ καὶ τὰ τρισσὰ τρι ξὰ λέγουσι. ξ. σ

Τὸ ῑ ὑπεξαιροῦσι πολλάκις τῆς λέξεως αὐτίκα. ἡροδότου ἀλι καρνασσῆος ἱστορίης ἀποδεξισ· αὐτὶ τοῦ ἀποδοξις· ἀλλὰ μὴ τὸ ὑπεξαιρεῖν τῆς κτητικῆς τὸ ῑ τῶν ἰώνων ὄστιν· οἷον ἀργύρεος χρύσεος, ὅμηρος εἰλιτόρεόντε χιτῶνα ωτεὶ σθένεσι δαίξαι. Herodo Hom

Τὰς εἰσ ἐς λῆγόσασ εὐθείας τῆς πληθυντικῆς· εἰ μὲν ἀπὸ τῶν εἰς ὺς εὐθέων γίνοιτο διὰ τοῦ ῆες ἐκφέρουσι· βασιλῆες ἱππῆες· δύο δὲ τὴ τῶν γενικὴν ὄντων προφέρουσι· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰσ ῆσ ἢ εἰς ῦσ διὰ τοῦ ε· οἷον ἀληθὴς ἡ εὐθεῖα τῆς ἐνικῆς καὶ ἡ εὐθεῖα τῆς πληθυντικῆς ωαρ ἡμῖν μὲν ἀληθεῖς διὰ φλ ει διφθόγγου· ἰωνικῶς δ ἀληθέες. μὴ πάλιν πολὺς ωολέες· ὡσ τὸ πολέες δέμιν ἠρήσαντο φέρειν· Ηη ἠὲ ὀξέες ἦλοι.

Διαστορήσειε δ' ἄν τις· πῶς τὰς γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰσ ῦς εὐθέων οὐ προφέρουσι διὰ τοῦ ηος· οἷον ἡδῆος ὀξῆος ὥσπερ βασιλῆος καὶ οἰκῆος· ὅτι οὖν εἰπεῖν· ὅτι οὐδέποτε ἡ ωαραλήγουσα φλ γενικῆς μείζων θέλει εἶναι φλ ληγούσης τῆσ εὐθείας ἐπὶ τῶν περιττοσυλλάβως κλινομένων οἷον αἰάς· ἡ εὐθεῖα τὸ ᾶς ἔχει φύσει μακρὸν· ἡ δὲ αἰάντος γενικὴ θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν· ἀλλὰ καὶ ἡ λέχη τοσ φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν· ἢ οὖν ἴση ὀφείλει εἶναι ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆσ τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας· ἢ ἐλάττων ὡσ ἐπὶ τοῦ αἴαντος καὶ χαρίεντος καὶ λέων λέοντος· οὐδέποτε δ' ἐμείζων· ἐπεὶ οὖν τὸ ωτηλέος καὶ τὰ ὅμοια, εἶχον τὴν λήγουσαν μακρὰν ἐποίησαν καὶοἱ ἴωνες τὴν παραλήγουσαν μακρὰν τῆς γενικῆσ ἵν' ᾖ ἴση τῇ ληγούσῃ φλ εὐθείασ· μὴ οὔσησ ἐντεῦθεν τοῦ κανόνος παραβάσε-

In genitivo αἴαντος . α . positione longa

Herodoti locus insignis ἀπόδεξις pro ἀποδοξις

ωσ· ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδὺς οὐκ ἠδύναντο τρέψαι τὴν γενικὴν τῆ ἡδέοσ εἰς η· ἄτω γὰρ ἂν εὑρίσκετο μείζων ἡ ωαραλήγουσα τῆσ γενικῆσ τῆσ ληγούσησ τῆσ εὐθείασ· ἐπεὶ ὁ ἡδὺς βραχεῖαν ἔχει τὴν λήγουσαν εὐ ὀξύσ· ἡ τὸ ὅμοια· τὰ γὰρ εἰσ ῦ λήγοντα μετὰ δυσχερείασ ἀποβολῆσ τοῦ σ· τὸ ὀδύτερον ποιοῦντα, σωζομένου ἔχει τὸ δύχρονον ὁ μέτασ, τὸ μέγασ· ὁ ἡδὺς, τὸ ὑδύ.

Τῆσ θηλείασ τὸ ῑ ἐξαιροῦσι καὶ ἐπὶ πάσησ πτώσεωσ τοῦτο ποιοῦσιν· ἡ ἡρόδοτοσ τῆ θηλέων ἴσασιν μίαν τὴν ὁ σαρεῖος ἐς τὰ μάλισ τε ἐστρατεύσ· εὐ πάλιν ἐσχίσασιν τῇ θηλέᾳ. Herodotus Herodon

Τὸ μὴ ἐκφωνεῖν μῶν ῑ ἐκφωνεῖν εἰώθασιν· ὁμηρ· ὑστερώτερον εἰσαναβᾶσα μὴ ποσσὶν ὠκείαις γέρμοι· ὅστιν ἐπαΐξ· εὐ ἠσίοδ· χρήιζειν ἀτεόντ·. Hom ἡ Hesiod

Αἱ προθέσεις τῶν ῑ τῶν ἐπιφερομένου φωνήεντος ἢ ἐνὸς τῶν ἀμεταβόλων ἰώνων εἰσίν· οἷον ἔωσ, εἴωσ· κἠνή, αὐτὶ τοῦ κενή· καὶ ξείνος, αὐτὶ τοῦ ξένος.

Τὸ μεταβαλὸν τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ε συλλαβὴν ἰώνων ὅστιν· ὁμηρ· ἐρίηρες· ἑταῖροι αὐτὶ τοῦ ἐρίηροι· ἐρισάρματες· ἵπ- Ηη. εσ Homer ωοι αὐτὶ τοῦ ἐρισάρμαροι.

αἰ συναιρεσεῖσ τοῦ ηει εἰς ᾱ μακρὰν ἰώνων εἰσὶν, μεμακυῖα αὐτὶ τοῦ μεμακυῖα· ἡ λελασμένη αὐτὶ τοῦ λελησμένοσ· ἡ ἀλαὶ λαὸ, αὐτὶ τοῦ ἀλῆς· εἰ δέτισ λέγει, πῶσ τῆ μὲν τὸ ᾱ εἰσ ἡ ξένευσιν· ὡσ ἥρα, ἥρη· πίτναν, πίτνω· τῶν δὲ τὸ ηεἰς ᾱ; ἴσως ὡσ τὸ μὲ ᾱ εἰσ ἡ τρέπουσιν· ὅτε ὅστι τὸ ᾱ μακρὸν· τὸ δὲ ηεἰς ᾱ, οὐχ ἁπλῶσ, ἀλλ' ὅτε ὅστι τὸ ᾱ βραχύ· αἰ δὲ συναιρεσεῖσ τοῦ ιρ χέοσ ᾱ εἰσ ἡ μεταβολιστέρων ἰώνων εἰσίν· ὡσ πάσεσθε εἰς τὴν ἀληθείην ἵκεσθε.

Αἱ ἀφαιρέσεισ τῆ κατ' ἔρχην συμφώνων ἰώνων εἰσίν· οἷον λέβδην· εἴβδην· ταῖς κ· αἶα δεινὴ, εἶνοσ· Αἰ τὴν ὧν συλλαβὴν ωερισσὴν τι θέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων ἐξ ὧν εἵλον ἢ ἀπ' ὧν ἔδυντο. εξ· απ

Τὰ πρῶτα φωνήεντα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦσιν οἱ ἴωνεσ ἐκεῖνοσ, κεῖνοσ· ἐορτὴ, ὁρτή. Διαλυσ

θηλέων . θηλῶν

ὑπβώιον

πβώιος

εἶος . ἔος

κἠνή . κενή

ξῆνος . ξένος

ξιήρες . ἐερῆροι

ξισάρμαξες

μεμακυῖα

πελασμένος

ἄλαος

α . m . n . mutat φ do ipsū . α . est log & n . m . α . ḡndo α . est breue .

ἀληθήνη

λέβδη . λεβδη

αἶα ἰαῖα

κῆνος . ὁρτὴ

κατὰ ταῦρον ἐδηδώς

ὀρνίθες · ὡς
ὦ ἐπί

Hypbata τοῦ ἀπὸ τοῦ εἶναι

εὐσεβοῦς

ἀληθέως ἀληθῶς
ἀδεκέως · ἀφεκ-

ἄλιος ἥλιος
νᾶσος νῆσος
σήνη σελήνη

ἕνεκα · ἕνεκα
ἕσω ἔσω
μοῦνος
οὖλος
ἄνακτες
πάντες

Prosthesis e
Epectasis
Syncopa
Parenthesis

τε · οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς
κατὰ δ' ἔκτανεν ἡετίωνα ἀντὶ τοῦ κατέκτεινε. εκ
Τὸ ἀναστρέφη τὰς λέξεις ἰώνων ὅστις ἴδιον οἷον ὄρνιθες ὡς ἀφ
ἔπι πολ ἐμόησα.
Καὶ τὰ ὑπερβατὰ ἰώνων εἰσίν, οἷον φῶτες ἐπεὶ δὲ ἀστεσκόλο- Schol
τως ἢ πέφρον ἔβησαν ἦγον δ' εὐήνορα. Hom.
Αἱ δὲ αἱρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιρρημάτων τῶν ἀπὸ τῆς
γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γινομένων. ἥσσ ἡ ἰδέα τῶν ἐνικῶν
εἰσῆσσ τοιαῦτα καὶ εἰσοῦσσ ἔχει τὸν γενικὸν τῶν ἐνικῶν. οἷον
δύσεβὴς δύσεβοῦσσ. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἰσοῦσῶν ἢ ξοσῶν
τοῦ ν εἰς σ εὐσεβῶς · ἀληθὴς ἀληθῶς · ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ως
ἀληθῶν · καὶ προπερ. τοῦ ν εἰς σ ἀληθῶσ · καὶ τὰ μαδ μοίωσ · ταῦ-
τα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα διαιροῦσιν οἱ ἴονες ὁμοίως τῆς ὀνομαστικῆς
ληθέως λέγοντες καὶ ἀτρεκέως ε εὐσεβέως · ἐστὶ μὲν γὰρ τῶν
ὁσίων, ὁσίως ἢ δικαίων δικαίως · ἢ θαυμαστῶν θαυμαστῶς οὐκ
ἔστι τοιούτων γὰρ αἱ γενικαὶ ὅτι εἰς ὅσ λήγουσιν · ἵνα ὦσι διῃρη-
μένως καὶ κ καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἐπιρρήματα.
Οἱ μὲν δωριεῖς ὡς εἴρηται ἐκτεινομένῳ χρῶνται τῷ α πρὸ
πάντων τοῦ ἢ εἰς αὐτὸ · οἷον ἥλιος ἄλιος · νῆσος νᾶσος · σελή-
νη · σελάνα · οἱ δὲ ἴωνες συστελλομένῳ χρῶνται αὐτῷ καὶ ἀ-
πλῶς εἰπεῖν καὶ προθέσει καὶ ἀφαιρέσει καὶ ἐπεκτάσει κέ
χρηνται καὶ συγκοπῇ · ἔστι δὲ ἡμῶν πρόθεσις τῇ ἀφαιρέσει
ἐναντία · ἡ δὲ ἐπέκτασις τῇ συγκοπῇ · καὶ πρόθεσις
μέν ἐστιν, ὅταν ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τοῦ ὀνόματος παρεμ-
πέσῃ στοιχεῖον · οἷον ἕνεκα, εἵνεκα, καὶ ἴλιον εἴσω · αὐτὸ
τοῦ ἔσω · μόνος μοῦνος · ὅλος οὖλος · ταῦτα δ' ἐγὼ προθέσεις
οὐ λέγω ἀλλὰ παρενθέσεις · ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἔμαστος εἶνα- ει
τος · ὀνέοντες ὀνείοντες · ὧς ὅμηρος οἱ δ' ἴσαν ἰδὲ μένεα, πνθ. Hom.
πνείοντες ἀχαιοί · καὶ ἦμιν δ' εἰναετὸς βόσκετο βερεξοπέων ἐνι- Hom.
αυτὸς · πρόθεσις δὲ λέγεται ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου

ἑτέρου παρεμπέσῃ στοιχεῖον · οἷον σαφὴς ἀσαφὴς · πᾶσα ἄ- ἀσαφὴς
πας · ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀπίκον καὶ τὰ τοιαῦτα πρόθεσις · καὶ τὰ πα
ρένθεσις τῶν ἰώνων ἔστιν · ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναντία τούτοις · ἔστι δὲ
ἐναντία μὲν ὡς εἴρηται πρόθεσις τῇ ἀφαιρέσει · ἡ δὲ παρέν
θεσις τῇ ἐλλείψει · ἔστι δ' ἡ ἀφαίρεσις ἡ κατ' ἀρχὰς ἄρσις · ἐκεῖνο, κῆνος
κεῖνο · ἐκεῖσε κεῖσε · ἑορτὴ ὁρτή · Ἔλλειψις δ' ἀπολὴ φωνή- κῆσε
εντος κ ἢ τὸ μέσον · ὁ τριῶν συλλαβῶν · οἷον αἰμύξαι, ἀμύξαι. ὁρτή
ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀπίκον · ταῦτα μὲν ἴδια ἰώνων εἰσίν · ἥτε πρόθε Ellipsis
σις λέγω καὶ ἡ ἔλλειψις · καὶ ἡ παρένθεσις · καὶ ἀφαίρεσις · ἡ ἀμύξαι
ἔτι συγκοπὴ · ἥτις ἔστιν ἐναντία τῇ ἐπεκτάσει. Ἔστι δὲ συγ- Syncope gd
κοπὴ μὲν ἔνδον, μέσου συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τ λέξε οἴμαι
ως · οἷον οἱ μμακοῖμα · κακόμοῤ, κάμμορ · ἐξαίρετ, ἐξαιτ · κομμορος
Παρέλκτασις δὲ πλεονασμὸς μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέ ἔξαιτος
σον · οἷον ἀδελφὸς · ἀδελφεὸς · ἔτυμος ἐτύτμος · ἔστιν ὅτε Parectasis
γίνεται συγκοπὴ καὶ δύο συλλαβῶν · οἷον δεκαλιωνίδης ἀδελφεός
δωκαλίδης · ταύτῃ δὲ τῇ συγκοπῇ χρῶνται καὶ οἱ αἰολεῖς. ἔτυμος
χρῶνται δὲ καὶ ταῖς διαιρέσεσιν, ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφε Synaloepha
ὸν ὡς ἐπονεῖτο · ἡ διαίρεσις δὲ τῇ συναλοιφῇ ἐναντία. τοίωμοφ
Ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διῃρημένων εἰς μίαν συλλα Anadiplosis gd
βὴν φώνησις · οἷον τὸ ὄνομα, χρύνομα · καὶ ἔστιν ἴδιον τοῦτο τῶν λελάχωσι
ἀπίκων. Ἡ δὲ ἀναδίπλωσις ὡς ἔφαμεν ἰδία τῶν ἰώνων Arsis gd
οἷον λάχωσι λελάχωσιν. Ἄλλα καὶ ἡ ἄρσις αὐτῶν βεβλη βλημένος
μένος, βλημένος. Ἔστι δὲ ἀναδίπλωσις ἐναντία τῇ ἄρσει. Systole
πάλιν ἡ συστολὴ τῶν ἰώνων ἔστι · οἷον ῥόχθεῖ δὲ μέγα κῦμα περὶ ξη ληγόντων
ρὸν ἠπείροιο. Ἡ δὲ ἔκτασις οἷον τιθέμεναι τιθήμεναι ἀπίκως. Prosschematismus
Πάλιν ὁ μεγόμενος προσχηματισμὸς, πλεονασμὸς συλλα θεοῖσι . σοφοῖσι
βῆς κατὰ τὸ τέλος · οἷον θεοῖσι θεοῖσι · σοφοῖς σοφοῖσι · μού- Apocope
σαις, μούσαισιν · οὗτος δὲ ἐναντίος ἔστι τῇ ἀποκοπῇ · ἔστι ἱδρῶτα, ἱδρῶ
δὲ αὐτὴ τῶν δωριέων · οἷον ἱδρῶτα ἱδρῶ · ὁμηροσ ἱδρῶ ὡτε κυκεῶ
ψύχοντο · κυκεῶνα, κυκεῶ · Πάλιν ἡ παρεμπτωσις ἥτις ἐν Paremptosis

λεγόμεθα
Ecthlipsis
σκᾶπτον
Diplasiasmus
ὅσσα
ὅασον
Parelliphsis
κάλιον
μέζων
κρέασσων
Ellipsis
ἀμύξαι
ἐπεάν · ἐπήν
ἐνθαῦτα · ἐνταῦθα
ζωήν
ἠέρτα
μέγαθος

τέρπευ
πλοῦνας
βοηθεῦσαν
σφῖν
μὴ προμὴν
ἐς ὃ πρὸ ἑως οὗ

ἀνάντια τῇ ἐκθλίψει τῶν ἰώνων δύο μ. οἷον λεγόμεθα λεγόμεθα · ἡ δὲ ἔκθλιψις μόνων τῶν δωριέων δύο ν. οἷον σκῆπτρον σκᾶπτον · πάλιν τὸ δίπλασιάζειν τῶν ἰώνων δύο ν. ἢ οἷον ὁ δίπλασιασμὸς ὅσος ἐστὶν ἀνάντιον τῇ παρεμπλοκῇ. δύο δὲ ὁ δίπλασιασμὸς ὅταν ἐντὶ τὰ συμφώνων τὸ αὐτὸ σύμφωνον προστεθῇ. οἷον ὁ τι. ὅττι, ὁπίκκα εἰ πω. ὅσσον. ὅασον. ὁμήρος γάσσαν ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων. παρέμπτωσις δέ ἐστιν ὅταν ἐντὶ τὰ δίπλασιαζόμενων συμφώνων παραλίπωσι. οἷον κάλμιον κάλλιον. ἢ δύο τὰ δωριέων. δύο δὲ τὰ ἰώνων ἴσον καὶ τὸ ἀποβάλλῃ τῆς εἰ διφθόγγου τὸ ι. οἷον μέζων μέζων. κρείσσων κρέσσων. δύο δὲ τοῦ ἐλλείψις. ἔλλειψις δέ ἐστιν ὡς προείρηται ἀποκοπὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον. οἷον ὅτι καὶ τὸ αἰμύξαι ἀμύξαι. ἔστι καὶ τὸ ἐπὴν ἐπεὰν λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐπεὰν ἐκεῖ εἰς τὴν γὴν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδιλος. ὁμοίως καὶ τὸ ἐνταῦθα, ἐνθαῦτά φασιν ἐγκλαγγάνωσι. ἡρόδοτος ἐνθαῦτα ὁ προχίλος εἰσδύνων, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνθα.

Ζωὴν λέγουσι τὴν ζῶσαν γυναῖκα. ὡς ἀπὸ τοῦ ζωὸς. τὸ λίαν κάρτα λέγουσι.

Τὸ μέγεθος μέταθος λέγουσιν. ἡρόδοτος ὡς τῆς πλατέρας τῶν ἰσοπλεύρων. πρόσωπον δὲ ἐστὶ τὸ μάλιστα ἐπὶ γρυπὸν μέγεθος ὅσον κρέξ.

Τὸ ἐνίους εἰς τὴν τῶν δύο φθόγγων κιρνάντας παρ' αὐτοῖς ἡρόδοτος ἐστὶν οὓς ὁρόων πίνοντε τέρπευ. ἔστιν δὲ ἀπαθανὼν οἱ θεοὶ τὴν πλοῦνας γὰρ τοὺς πλείονας μετὰ τὴν ἑλένης ἁρπαγὴν ἑλλήνων στρατιὰν πολλὴν βοηθοῦσαν μενελάῳ.

Τὸ σφίσι σφῖν λέγουσι.

Τὸν μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ μὴν ὃ ἀναπληρωματικὸ λαμβάνασιν, ὡς παρ' ἡροδότῳ μὴ ἔχειν ἑλένην.

Τὸ ἕως οὗ ἐς ὃ λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐς ὃ ἐξεῖλον τὸ πάλιν αὖτις ἀεὶ λέγουσι καὶ οὐκ αὖθις.

ἀοιλήδεος · ἀοιτήδος

Τὸ ἐπιτήδεος τοῖ ὑπεξαιρέσιν μὴ ἐπιτήδεος λέγουσιν. ἡρόδοτος ποσίνα

λ. ηι
σκ
Homer
ηα
μ. ν
ελ
Herodo
ζω
μ. φη
Herodo
φη
Herodo
πλε
σφ.
μὴ
φη Herodo
ε σ. δ. ἀστ
αυ
Herodo
φη. ε φη
Herodo

ποσίνα ἀνθρώποι τὸ ἐναντιοπρεπείας ἐστὶ τοῦ δέοντος.

Ἡκράσισε τοῦ ῑ εἰς ῑ μακρὸν τῶν ἰώνων δύο. ἱρεὺς ἱρεὺς. ἱέραξ ἵραξ. καὶ προπῆ τοῦ α εἰς η, ἱρηξ καὶ τὰ τῶν αὐτῶν δύο λεκτέον. Ἡσίοδος ὦδ' ἱρηξ προσέφη ἀκάμπτα πρικὶ λόφῳ. καὶ ὄφιος, ὄφις ἰωνικῶς.

Τὸ τέμνω τάμνω λέγουσι. ἡρόδοτος δὲ τὰς τέρας τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν αἰγύπτῳ, συμπλέξαντας πάντα μέσους διὰ τάμνω. ἢ Ἱπποκράτης φλέβα τάμνῃς.

Τοῦ ἐνέγκω ἀφροῦντας τὸ γ. ἢ αὐτοῦ ἐστὶ τιθέμενον τὸ ι, ὠθέω κω λέγουσιν. ἡρόδοτος μυριαχοῦ τοῦτο χρῆται.

Τὸ ἐκπλέοντας ἐκπλώοντας λέγουσιν. ἡρόδοτος κατὰ λῆιον ἐκπλώοντες. Τὸ σφεῖς σφᾶς καὶ σφῶν δύο ρουσι καὶ οὕτω προφέρουσι σφέες ἢ σφέας καὶ σφέων. Ὅμηρος ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διὸς μήδεσι δεσμῷ.

Τὸν νοῦν τὸν ξοῦν καὶ τὸν χροῦν δύο λοῦσι νόον καὶ ξόον τὸν χρόα λέγοντες. Ὅμηρος τε μεσόχροα χαλκὸν ἧκεν. ἡρόδοτος οἱ οὐκ ἐῶν ἵνα ξέρωσι ἐῶν. Τῇ ἐπῳδῇ τὸ χροῒ μετὰ χῆ αἰολικῇ εἰπόντ.

Εἰρώτα διὰ διφθόγγου γράφουσι καὶ οἷμαι διὰ τοῦ ρ ἐπεὶ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρωχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. ὅτε γὰρ παραῶ τοῖς ὁ παρατατικὸς ἐρώτεε εἶπε ἐπηνθέσει τοῦ ι σύνεται εἰρώτεε. οὕτω τὸ ἐπανείρετο παρὰ τοῖς διὰ φθόγγου γραφόμενον. ἢ ἀπὸ τοῦ θέματος προσλαμβάνῃ τὸ εἰ διφθόγγου. ὅτε γὰρ τῷ ἐρωτῶ ἠρόμην ἐρωτῶ ἠρώτεον καὶ γίνεται παρενθέσει τοῦ ι εἴρωμαι εἰρόμην εἴρω εἴρεσο.

Ἔτι οἱ ἴωνες τὸ ξίπος πρόσωπον τῷ πλησίον ἄτω πρὸς σιν ἐν τοῖς ξίφεσι προσώπῃσι τῷ ἐνίκησε τοῖς ἔχουσι πρὸς τὸ φιλόν. ξέπεσι τὸ φιλὸν εἰς τὸ αὐτὸ σι χρῶνται ἀντὶ τοῦ ῑ πρὸς τὸ ἀ, νέμεσσι, νενίφασι. λελέκτεσι λελέχασι. ἐμφάτου εἶναι τὸ κοινὸν διὰ τοῦ ε βαρύτονον. ὁπότε τὸ ἰωνικὸν ἔχῃ πρὸ τοῦ ατος τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου φέρασθαι πε

ἐνέγκω ποτὲ ἐνέγκασ
ἐκπλώσας
σφέες
σφέας
σφέων
νόον
ῥόον
χρόα
ξέπεσι
νενίφασι
λελέχασι
πεφρασθαι

πεποιεῖσθαι

πηλείδου

λαερτιάδου

Regula de genitivo patronymicorum

πηλιάδης apud homerū

Metathesis

ἀδαπτὸς

Deutero protero

κραδία

κραιπνός

πέβατος

Metathesis — Dr

Hypthesis — a

ὀχθός . νοχθός

χθαμός .

δουρός

De Antiq iade bmc

ab

οὐλήν . οὐλαίνειν

οὐλάς

μῦθος . λόγος

ἀνηνύτων . μανθάνεσθαι

ἤδη

ἀνακῶς

φρεάδεται· ὅτι τὸ φρεαδεῖ ἐμοὶ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀποστερῶ φύσει μακρᾷ· τοῦ δὲ ληῒς μόνοι ταύτῃ συνέλκουσι πρὸ τοῦ ἄτας εἰς τλῶ· ὀφλομένην συνολκὴν· ὠνητέον, ὠνητέα.

Ἔτι στοιχοῦσιν ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς δουλήσοντων, παξωμιῶν, πᾶσι ἐπεκτάσεσι· πηλεΐδου λέγοντες ἀλλὰ πηλείδου· ὥφελε δ' εἶναι ἡ γενικὴ λαερτίδου· ἐπεὶ τὰ εἰς δης πᾶσ ξωνυμικὰ μιᾶ συλλαβῇ πλείονι φυλάττει γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου· οἷον πηλεΐδου· πηλείδου· πριάμου, πριαμίδου· ὃ τῶν ἀλλαχοῦ, λαρτίδου ὠφελεῖν· ἐν τῷ παξωνυμικῷ· αὐτοὶ ἴωνες πλεῖσιν· ἐπέκτασ· ἀλλ' ὅτι τῶν προφέρουσιν λαερτιάδης λέγοντες πηλιάδης· εἶτα κατὰ ἔκτασ· ἀπὸ τῆς πηλιϊάδης. Χρῶνται δὲ τοῖς μεταθέσεσιν· ὅταν δὲ μετάθεσις ὅταν ᾖ τὸ πρῶτον στοιχεῖον φυλάσσῃ ἐν ἰδίᾳ τάξει συλλαβῆς· δεύτερον· οἷον ἀγαπητὸς ἀπεργαστός· ἐκ μὲν τοῦ πρέπω ἁδὲ γίνεται τὸ ἀ στερητικὸν μοῖρα· ἀδόκητος ἢ ἀθέατος ἀπεργαστὸς ἢ μὴ ἀπὸ ἐργάζομαι ἢ ὁδός· εἶτα γίνεται μετάθεσις τοῦ στοιχείου τὸ λέγεται ἀπεργαστός· ἢ τὸ δεύτερον πρότερον· οἷον κραδία, καρδία· κρατερὸς, καρτερὸς· τέτερον τέταρτον· Ὅμηρος τέταρτον ἦμαρ ἔην ἢ τῷ τε τέλεσε πάντα·

Ἰστέον ὡς διαφορὰ μεταθέσεως ὑπερθέσεως· ἡμῖν δὲ μετάθεσις ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται· ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ὑστέρᾳ ὡς τὸ ὀθνεῖος ἦν γὰρ νόθος νοθεῖος καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ὀθνεῖος καὶ πάλιν σύνυσσυνος καὶ σὺρ δύσυσος· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν γουνὸς ἡ σαυρός· χρῶνται δὲ καὶ τούτῳ τῷ παθεῖν οἱ ἴωνες·

Εἰδέναι δὲ χρὴ ὡς ἡμῖν αἱ χαίαις μετέθετο περὶ τῶν καὶ οἰκάντων περὶ τροῶν· καὶ διέμενεν ἕως ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐφ' ᾧ ἐποίησαν οἱ ἴωνες τὰς ἀποικίας καὶ διεκάρησαν εἰς τοὺς τῶν τελέονας· λέγονται δὲ παραῳδοῖς τὸ μὲν ὑγιαίνειν οὐ λεῖν· ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων οὐλὰς λέγομεν· ὁδὲ λόγος μῦθος· τὸ μανθάνεσθαι ἀνηλεῖν· ἡ τοὺς τόπους ἐν οἷς ἀνεστρέφοντο ἤθη· καὶ τὸ ἐπιμελῶς ἀνακῶς· αὐτὰ τοῦ

ξενίων σωεφήκατο

ἐπιστρεφέως

ἐχούσης

ἀσηχέος

ἐπιστέως

ἡμιεκτέων

μετεξέτεροι

ὑλινύων

δύπτια

ἐννόσσανται

ἀνεγνωσε

φαφμακα

ἡδη

λαύρας

σαυλοφόρ

ἀρδῆς

φαλάρας

ἤνας

χοιροτενές

συμπέσας

αἱμασιαί

φάρσος

κλάσμα

τερσούς

ἐμβολον

ἀναζέσθαι

πεφύκασιν

βοὸς πλα

λαυκιὼ

κνυζήμασ

γεωτόμους

ἱκαμώσας

ἐπιφιέσθαι

κάμπτον

ξενίῳ ἐδωρήσατο ξενίων σωεφήκατο· καὶ τὸ ἀ ἐπιστατικὸν ἢ ἐπὶ μελλόσ ἐπιστρεφέως καὶ τὸ ἠχούσης, ἐχούσης· καὶ τὸ θυμωθείς· καὶ παραχθείς· ὡς ἐχθείς· καὶ ὁ ἐ ποιεῖ· ἐσέσθω· ἡ ὁ δυσφορῶν ἢ μικτέων καὶ αὐτὸ τοῦ ἕτεροι δὲ, μετεξέτεροι λέγουσιν· ἢ αὐτὸ τοῦ ἡσυχάζων, εἰλινύων· Λέγουσι δὲ ἢ τὰ κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα τῶν ἀνδρῶν δεῖ πιεῖν· Καὶ τὸν δ' ἀνοσιωθέντα τὸν ἐνόσσαντα· Καὶ τὸ αὐέπεσεν ἢ ἐδέδεξεν αὐέγνωσε· Καὶ τοὺς βαφὰς, φάρμακ· Καὶ τὰ ἀλώματ·, τὰ λη· Καὶ λαύρας λέξεσι τοὺς εὐμάς τοὺς ἀμφόδους· Σαυλοφόρ ἢ τοὺς τελεκὺς ἢ τὸ ἐκ χειρὸς ὅπλα· Ἄρδης τοὺς φαρέξασ· Φάλαρας τὰ περὶ τοὺς ἡνάθους σκευάσματα· Ὑήνασ ἢ τὰ ἐν τοῖς ὁλίθοις γυνόμενα ζωύφια· Σχοινοτενεῖς τὸ μακρὸν καὶ ὀρθόν· Συμπήσας ἢ λαμβάνουσι αὐτὶ τοῦ σωμπήξας· Αἱμασιαὶ δὲ τὸ ἐκ χαλίκων ὠκοδομημένον καὶ ἄνθρωπον πλὴν τοίχους· Φάρσος τὸ πρόσφος· Κλάσμα τὸ ἀκρωτήριον· Καὶ τερσοὺς δὲ καλάμων τὰ πρασιὰν οὐ ξήρασιν τὰ πλίνθων· Ἔμβολον δὲ τὸ χάλκωμα τὸ προτιθέμενον καὶ τὰ πρῴραν τῶν ναυσίν· Ἐναζέσθαι δὲ τὸ χρὰσ ἐπιφορὰν ἢ θύμα τοῖς καταχομένοις· Πεφύκασιν ἢ τὸ ἀπαυτεῖσαι· Ἔπιπλα τὰ μὴ βαθεῖαν κτῆσιν ἀλλ' ἐξεπιτηδῆς· Λεύκην δὲ καλοῦσι τὸ σπεῖρον ὅλον τὸ σῶμα· κνυζήματα δὲ τὰ χερσὶ ἀπροφθέγματα· Γεωπένας δὲ, τοὺς τῆς πενιῶντας ἀπορουμένους· Τὸ δὲ ἰκαμώσας ἀπώσας ὡς ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ· Τὸ δὲ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον ἐπιφιέσατον· τὸ δὲ ἀποδεχόμενοι κάμπτον φασί· Κορνίζω δὲ λέγουσιν ἐπικαμπτὶς τὴν ξύλου· ἐμαρέην δὲ τὴν ἀπόπατον· Τὰ δὲ ὀπόμφα, πεσόμφα· Βάρεις δὲ τοὺς ναῦς· Ὄσιριν δὲ καλοῦσι τὸν δόνουσον· Ἀφὸς δὲ ἀλύσεις ἀφιδέας· Οἰδὲ τὰ ἥλια, τὸ δὲ καθαίρειν πόμα, ἐκχεῖν καὶ ὕδατος συμπαίζειν· Λῖνον δὲ ᾠδῆς ὀνομα ἢ λύρας χορδήν· Θυσσανίνους δὲ τοὺς κροσσούς· ἀπὸ

Herodoth

ΛΛ ΙΙ

πεσόμφα, βάφης ὄσιριν ἀφιδέας συρμαΐζειν

ἀποφορά
λύσιν
συρνέη
ἐνεβρυθμία
ἀμφάσιοι
ἀπεμαλώισε
ἀπολιμοβόους
ἀφηλικέστερον
ἐωσάϊζον
φρενήρη
καταπροΐζεσθαι
ἐωϊλαμπον
λῆξιν
τετρυγημένον
ἀντιάζω
μέζεα
διαβεβλημένος
ἀσκήσας
ἐνάέλιες
διασφάγες
γνωσιμαχῆν
σισύρα
ὑβρίζω
σινύσσω
διαχώρημα
νεχμᾶσαι
φρέσσιος
ἔφεδρος
ἐγκαλεύω
πετραπτελυρίδες
οὐκ ἰκνεομένως
ἀπεπλίξατο
πλιξ
πλίγματα

Φορὰν δὲ τὴν τελουμένην παρὰ τῶν δυλλων τοῖς θεαταῖς. Λύσιν δὲ τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον. Συρνὴ δὲ παρὰ τοῖς ὀνομάζεται λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικὸς ἡ βρῶμα διὰ τέ- ους
ας ὀσμὴν μέλιτος. Ἐνβρυθμία δὲ, τὸ εὐρυθμία. εν·εν
Τετράσιοι δὲ, παρὰ τοῖς λέγουσι οἱ τριπλάσιοι βίφωνοι. τρι
Ἀπεμαλώισε δὲ τὸ ἐμώρανε σημῆναι παρὰ τοῖς. Ἀπτιμο μα·απ
τέρους δὲ τοὺς ἀτιμοτέρους λέγουσιν. Ἀφηλικέστερον δ ρος αφ
τὸ πρεσβύτερον. Τὸν δὲ Φανερ᾽ ἐωσάϊζον. Φρενήρη δ φρε
φρονα. λαμβάνουσι δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου. επ
Καταπροΐζεσθαι δὲ λέγουσι τὸ προῖκα ποιήσασθαι. καὶ τὸν καταφα πρ
μὴ ἐωϊλαμπον. Λῆξιν δὲ τὸν μερισμὸν ἢ τὸν κλῆρον. τὸν
καταπεπονημένον πεπονημένον λέγουσι. Τὸ πολεμεῖν
ἀντιάζειν λέγουσι· τὸ αἰσθάνεσθαι. Ἡσίοδος οὐρὰς δὲ- ση Hesio
πὸ μέζεσθαι φησιν. Ἡρόδοτος ὦ βασιλεῦ διαβεβλημένε δια
μος λέγουσιν· Ἡρόδοτος ὦ βασιλεῦ διαβεβλημένε ὑπὸ ἀ- ση Herodo
μάσου οὐμανδάνεσθαι. Τὸ καλλωπίσασθαι ἀσκήσασθαι λέγουσιν, ὅσ
ἐμέσοις κόσμῳ ἀσκήσασθαι ἀπέφαινεν ὡς ἑαυτοῦ θυγατέρα. Herodo
Ἐναέλιοι δὲ οἱ πολιτικοὶ ὀνομάζοντες παρὰ τοῖς. Διασφάγες ερια·διασ
δὲ, αἱ διεξῳσμέναι πτέρυγας. γνωσιμαχεῖν δὲ τὸ γνῶναι τιμὴν ἑαυ- γνω
τοῦ ἀθήναν· τιμὴν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. Σισύρα δὲ βαρβα σι
ρικὸς χιτών. Ὑβρίζθαι τὸ σκιρτᾶν. Σινύσσειν τὸ τῶν ὑπερ- σι
προβάτων ἔριον· μὴ τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου. Νεχμᾶ δι·ρεχ
σαι δὲ τὸ νεώστι κινῆσαί τι. Φερέμβιος βεβαιωτής. Ἔφε ρος
δρος ὁ ἐπιτηρητής. Ἐγκατεύθυνε, τὸ διώκειν. Τετραπτελυρί επι·τε
δες λέγοντες παρὰ, ἴσασιν αἱ ἀκρίδες παρὰ τὸ τέτταρας ἐ-
χειν πτερὰ, δύο μὲν ἔξω, μείζω· ἐλάττω δὲ ἐνδοθεν ἕτερα δύο.
Τὸ οὐκ ἰκνεομένως ἀντὶ τοῦ προσηκόντως καθηκόντως παρ- ως·ικ·πρ·κα
αὐτοῖς λαμβάνεται· τὸ ἀπεπλίξατο ἀντὶ τοῦ ἀπέφυ- πλι
γε· πλιξ γὰρ τὸ βῆμα, ὅθεν πλίγματα τὰ ποδήματα· ἐν- Sophocles
θεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλιξ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τρι- Homer
πτολέμῳ· καὶ Ὁμήρῳ αἱ δὲ μὲν πρέχον· αἱ δὲ πλέασον γε πό-

κολ δεσιν· τὸ μὴ ψῶσαι ἀντὶ τοῦ θέλγουσιν. ὅτι δὲ παροῦ-
σιν καὶ τὸ ἰῶ ἀγροικικὸν προσφώνημα, κόλιξ δέ ἐστιν
ψιλ·ιθα εἶδος ἄρτου παρὰ Φρυξοῦσι· ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ᾽ ἡμῖν κολλίκια.
χρίνων δὲ συμβολεῖς οἱ μαθητικοὶ καὶ ἰδιωτικεῖς οἱ πό-
σιοι παῖδες. Πρόξενοι δὲ οἱ προστάται τῆς πόλεως καὶ οἱ φρον
τισταὶ καὶ ξενίας ὑποδεχόμενοι. Σπαργᾶν δὲ τὸ ὀρέγεται καὶ ἐπι
κορ· θυμεῖν. Κορδύνημαι δὲ τὸ καρηβαρεῖν παρὰ τοῖς. γράφε-
σμος·ιξ ται δὲ μὴ σκορδόομαι· ἴξις δὲ ἡ εὐθυωρία. Ῥοικὸν ἢ τὸ εἰ
βοι σωνδὸν καὶ σφαβρόν· ὃ καὶ ξοιβὸν λέγεται. Σακρὸν δὲ τὸ σε
σακρόν. Τὸ ἢ ἐπὶ πάντων παρελθόντων φασί. Τὰ ἢ πρόβα
φσν· πο τα ποτάνια. Βλακὸν δὲ τὸ τρυφερόν· τοὺς δὲ φρυγανώ
μαβ·μαλλ δης ἀνθρακας μαρμαρυγούς· μάλην δὲ ἡθέρμην. Ἠσσοδία ἢ μα
μελ λίη λέγεται· μελεδωνηθέων δὲ αὐτὶ τοῦ μυριμνῶν θεραπευ-
μαπ·μελλ ῶν. Μελαδωνάνδω δ λέγει τὸ μυρίνεον. Μισύλλω τὸν κοῖ
βλι λον ἄρτον λέγουσι· μὴ τὸ μυδῶσα ἐκκρεμῶσα. Καὶ τὸν δημόσι
ον ἐπιδήμιον. Καὶ τὸ ἐκβλίβω ἐλιμάζω. Καὶ τὸ ἐσέναξεν ἐ-
σλ μυξε. Καὶ τὸ τὴν κάτω κοιλίαν καθεύρουσι φάρμακα ἐλα
κρι τήρια. Τὸ ἐνέδυσεν ἐνεκείκωσε. Τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι ἐδύσαι
μν ὠθη φασί. Καὶ ἡ δύθυωσις δυθυωρία. καὶ τὸ ἐτυλώθη ἐμυλώ-
χθι θη. τὸ ἐγχρίπτω ἐμπήδα. Τὸ ἐκτὸς ὧσις ἡ παραδόξως ἐκτοπί
ἐκ ζεσθαι· τὸ ὑφορώτερον ἐποπτικώτερον. τὸ μύλωνα χώπειον. τὸ ὁ-
επ·φο φοσ μοιωμένον δελφυωμένον φασί. ὡς μὴ τὸν πυρετὸν θερμω-
ζω λώ· καὶ θαλάμασι τὰς καταδύσεις ἡ θέασιν τὸ κατὰ ψυ-
θερ· θερ· χὴν ἐξίστασθαι ἢ τὸ μαίνεσθαι.

ΓΕΡΙΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Οἱ αἰολεῖς τὸ β ζ δ ρ προσιέμασιν ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται κ
ἢ τ ἢ δ· ὡς ἐρυτὴρ αὐτὶ τοῦ ἐυτήρ. βράκος αὐτὶ τοῦ ἔακος. βρό
δον αὐτὶ τοῦ ῥόδον. τὰς ἀπὸ τ εἰς αι ὑθάδων γενικὰς διαιροῦσιν οἱ
αἰολεῖς μὴ δὲ τοῦ αων προφέροντες. νύμφας, νυμφάων. ᾠδήθεν
καὶ, ᾠδήθεν καάων. αἱ χ τὸ μέσον συγκοπεῖ τ αἰολέων εἰσίν. οἷ-
ωλ·υλ·τόν ον ὧρσεν αὐτὶ τοῦ ὥρμησεν. ὦλλος ὁ αὐτὸς τῷ ὅλμος τὸ αὐτό.

L A iii

ἐμύξε
ἡμαπέλα
ἐνεκρίκωσε
ἐδυκαιώθη
ἐκτοπίως
ἀποχώπτει
ζώπυρον
δηφυρώμενον
ἑρμωλιῶ

φῶσαν
φῶ
κόλιξ
κολλίκια
διαζοπλόκοι
ἐπαζηνῆς
πρόξενοι
σπαργᾶν
κορδύνυμαι
σκορδόομαι
ἴξις
ῥοικόν
ῥοῖβδον
σακρόν
παλλήνων
ποδάνια
βλακόν
μαρμαρυγούς
μάλη
μαρμάρη
μηδεσαμένων
μηδαμδάνω
μισύλλω
μυδῶσα
ἐωϊδήμιον
βλιμάζω

Βρυτὴρ · Βράκος
Βρόδον.
νυμφάων.
ὧρσεν. ὧρμησε
ὦλλος . ὁ ἄλλος

Ἰεζνιὼς

Κοιον. ωοιον

Ἀφπαδα

ωεῖς. δεῖς

μῶσαι. λφπῶσαι

ὄνυμα

ὑμοιον

ωορὲς σε. πρός σε

ὦσαι. ὄσαι

ἐλθῆν. λαβην

ἰμέρων. ἰμερρων

ὠτελλάς

ἐμμαΐα. ὑμμέας

τοσονδύτον

ὁπωσ

ὁπωσως. οπῶ

ὀδμήν

ἱρόν

μαρτυρος. ου.

φυλακος. ου.

ὁμφαλὸς. οπφαλὸς

χελιδόν. ἀηδόν

ἀλκαίος. ἀρχαῖος

ἑσπερα

ἑδώδιμον. ἐδώδιμος

μείλιχος

σφυγόν. ζυγόν

σκίφος. ξίφος,

σφελλιον. φελλι

σφαλίδα. φαλίδα

θόαις

μεγάις

Τάλαις

ἀίαις no dicunt

Τὸ πρίον κοῖον λέγουσι· Τεθνηὼς ἡ τεθνηῶσα αὐτὸ ὃ τεθνηκώς· ηεοισσ

Αἱ προθέσεις τὰ ἀπολλὲ εἰσὶν· οἷον εἰ ωαιθα· Τὰς εἰς αἷς μονοσύλλαβ ὀνόματ διαιρῶσι· ωαῖς, παΐς, δαΐς δάϊς. Τῷ ῳ σοι χείῳ αὐτὶ τοῦ ὃ χῶν) μῶσαι, μοῦσ· λείῳωσα· λείψυσα. Τῷ ῡ αὐτὶ τοῦ ὃ χῶν). τὸ ὄνομα, ὄνυμα· καὶ ὁμοι), ὑμοι) λέγουσι· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ ε πρὸς σὲ πρὲς σύ· ἢ αὐτὶ τοῦ ω μετέλαβ· ὅσαι, ὥσαι. ωσαι

Τῷ ᾱ αὐτὶ φησὶ τοῦ ει διφθόγγου χῶν). ἐλθᾶν ἢ λέγουσι καὶ λαβᾶν διὰ τοῦ ᾱ αὐτὶ τοῦ ε ἐλθεῖν καὶ λαβεῖν. συμ

Ὅσαι διὰ φησὶ τοῦ ει διφθόγγου ᾱξ ἡμῶν λέγει) διὰ μόνα τὰ ε προφέρουσι· πολυπλασιάζοτ τὰ ἀμετάβολ· ἰμέρων ἰμέρεων· ὠτειλαὶς ὠτελλάς· εἵματ, ἕμματ· ὑμᾶς ὑμμές· πλασιάζουσι δὲ καὶ τὸ σ καὶ τὸ π καὶ τὸ τ· τοσοῦτον· ὁπτηνὸ ὅπωσ· ὅπι· τῷ ὀσμὴν, ὀδμὴν λέγουσιν· Τὸ ἱερὸν, ἱρόν· τὰς γενικὰς εἰς ὐθείας μεταλλάττοντες ὁ μάρτυρ κλίνουσι τοῦ μαρτύρου καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. οσ

Τῷ π αὐτὶ τοῦ μ χῶν) ὄπτα τε αὐτὶ τοῦ ὀμματε λέγοντες· ἢ πετέρυ· αὐτὶ τοῦ μετέμῦ· Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ῶν ληγόντων ψιλὸν συστέλλουσιν· χελιδὼν, χελιδόν· ἀηδὼν, ἀηδόν· σαρδωνιδὼν, σαρδωνιδόν. επ·πέ χλλ

Τῶν αἱ διφθόγγων τὸ ι ἐκβάλλουσιν ὅταν αὐτὰς μὴ σύμφωνον ἐπιφέρηται· οἷον ἀλκαῖος ἀλκάῳ· καὶ ἀρχαῖος ἀρχάῳ· αἰ·αλ

Τὸ εἶμα γραφόμενον διὰ φησὶ τοῦ ει διφθόγγου ἕμμα λέγουσι καὶ τὸ ὀδώδα, ἐδώδα· καὶ ῥὺς ὀδόντ, ἐδόντες· Τὸ μίλητος διὰ τοῦ η γραφόμενον διὰ τοῦ α ἐκφέρουσι μίλατος λέγοντες· πολανηθέντες ἢ καταστίνα προφορὰν λέγουσι ζυγὸν, σδυγὸν· καὶ τὸ ξίφ, σκίφ· καὶ τὸ φέλλιον, φάλλιον· μὴ τῷ ψαλίδα, ψαλλίδα· εμ·εν σκ·σπ

Τὸ θόας, θόαις λέγουσι· καὶ τὸ μέλας, μέλαις· μὴ τὸ πέλασ, πέλαις· καὶ τὸ ἠΐας, αἴαις· ὃ λέγουσι διὰ τῶν ἐπαλλήλων τῶν φωνηέντων καὶ φησὶ διφθόγγου· διότι ἐμελανακόφωνα εἶναι· καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς εἰς ᾱς τοῖς ἔχουσι τὸ ᾱ μακρὸν προστίθασι τὸ ι· ὡς ἐν τῷ θόασι μὴ τοῖς λοιποῖς· καὶ ὅτι πάσεις χαίρουσιν· ἅμα δὲ καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συμβαίνει· τὸ ωη· αμσ·πῶ θσ·με·τά·αι

α. longũ. maius est. ai. diphthõgo quod exemplo probat. & lõga positione minor est longa natura. 268

λλὸ, ωαλλὸ λέγουσι· καὶ τὸ φθείρω, φθερέω· ἢ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ὅτι φησὶ φύσει μακρᾶσ· ἐπεὶ καὶ τὸ ᾱ τὸ φύσει μακρὸν μείζόν ὅτι φησὶ αἱ διφθόγγου φησὶ ἐχούσησ τὸ ι ἐκφωνούμενον· ὁ δὲ ποιῶν φησιν ὅτι δύο στοιχείων ἰσχυρότερος ὅτι ἐκείνως· Οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰσὶ τὰ ποιοῦσι τὰς εὐθείας· ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν αὐτὶ τοῦ ἀρχύτης· ὑβρηγόρα αὐτὶ τοῦ ὑβρηγόρας· ἱέρων ἱππηλάτα· ωαλλὸ αὐτὶ τοῦ ὁ ἱππη Homero λάτης ωατρομήρῳ μᾶλ ἰσωτάτα νέσως. Φπ

Τὰ ὑκτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ διὰ τοῦ εἶα προφέρουσιν· οἷον τύφαιμι, τύψᾶ· ωοιήσαμι, ποιήσεια· καὶ τῷ μᾶλ πρώτῳ προσώπῳ οὗτοι μόνοι κέχρηνται· τῷ δὲ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ οἱ ἀθηναῖοι· οἷον τύψασ, τύψε· τύψαν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν. Τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις αὐτὶ τοῦ ἀργεῖοι ἀργέϊοι λέγουσιν· καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν ωῶν, βασιλέϊ, βασιλεῖ· Οὗτοι πρέπουσι τῷ εἰ διφθόγγῳ εἰς οἱ διφθόγγου· ὡς ὄνφ, ὄνοι· Τοῖς δύοιν ἀριθμοῖς ἄρι κέχρηνται δουδυάμῶσ, καθὰ δή φησιν οἱ ἐξηγηταὶ τούτων ὄντες ἀττικοί· Οὗτοι ταῖς εἰς ω ληγούσαις δοτικαῖς ὁ πρὸς γράφουσι τὸ ι· ὡς τῷ Ὁμήρῳ τῷ σοφῷ· Ἄρε τὸ οἱ διὰ τοῦ ο μικρὸν κλίνουσιν· Αἱ ὀξυβαρύσεις τοῦ ι οὐμόνον αἰολέων ὄτιν ἀλλὰ καὶ ἀττικῶν καὶ δωριέων· αὐτὶ γὰρ ἑταίρων ἑτάρων λέγουσιν· Οὗτοι πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσιν ὧν τῶν βραχέων ὡς τὸ ἔννεπε καὶ τὸ ἔννημι καὶ τὸ ὅμοια, Τὸ ζωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, ἄρι τρώεσι καὶ γυναίκεσι γράφουσι· καὶ τὰ παραπλήσια τούτ· Δοπιν ἐμ

Τασσόμενοι οὖν ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ ῶν ἐκφέρουσιν· αἰακίδαο γὰρ ἰωνικῶς καὶ αἰακίδεω ἀττικῶς· αἰακίδᾶο δὲ οἱ αἰολεῖς γράφουσιν· τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ὧν δευτέρου καὶ ζοίου προσώπου· οἷον ζοᾶσ, βοᾶϊς· τελᾶ, τελᾶϊ· αὐτὶ τοῦ ξ, κσ· προφέρουσι ξένος, κσένος· ἢ αὐτὶ τοῦ ψ, πσ· ὠφέλοψ, ὠφέλοπσ· αὐτὶ δὲ τοῦ ῃ, τὸ ε ἢ τὸ α κοινῶς τοῖς δωριεῦσι· κά ἀξε

Romam carent duali ga & eoles quoru genus sunt eo caret

παλαὸς

φθερέω

ἀρχύτα

ὑβρηγόρα

ἱππηλάτα

τύψᾶ

ποιήσᾶ

τύψασ τύψε

τύψαν

ἀργεῖοι

βασιλεῖ

ὄνοιϊν

ὁμήρῳ

σοφῷ

ἄρεος

ἑτάρων

ἔννεπε

ἔννημι

τρώεσι

γυναίκεσι

αἰακίδευ

βοᾶϊς

ζωᾶϊ

κσένος

πσόπς

Καὶ τὸ μὲν ῆ εἰς ε̄ τρέπουσιν ὡς τὸ ἄρης, ἄρες. Τὸ δὲ ῆ εἰς ᾱ ὡς τὸ ἑκάβην, ἑκάβαν· πύλην, πύλαν· νόημα, νόαμα· ἠὼς, ἀώς· ἀπάτην, ἀπάταν. Ἀδικῆσαι, ἀδικέσαι. Ἀντὶ δὲ τοῦ θ̄ τὸ φ̄ θλᾶται, φλᾶται. Ἀντὶ δὲ τῶν δύο ππ̄ δύο σσ̄. ἐμπίππειν ἐμπίσσειν. Ἀντὶ δὲ τοῦ σ̄ τὸ τ̄· σὺ, τύ· εἰς σὲ, εἰς τέ. Ἀντὶ δὲ τοῦ τ̄ τὸ π̄· στολὴν, σπολήν· σταλεὶς, σπαλείς. Ἀντὶ δὲ τοῦ ω̄ μεγάλου τὸ ο̄ μικρόν· ὥρα, ὅρα· ὠτειλὴ, ὀτειλή. συγκόπτουσι δὲ καὶ τὰ ἐνθετα τῶν ὀνομάτων διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα ὡς τὸ κάππεσεν ἀντὶ τοῦ κατέππεσεν· καδδὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ δὲ· καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν.

Βραχυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα· ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα· ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχωσιν ὁσὸς, ὅσος· ἡσὴ, ἥσῃ· τὸ σ̄, τόσον. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα ὀξυτόνως παρῆμιν λεγόμενα αὐτοὶ βραχυτονοῦσι σόφος· κάλος· ὄξυς· βράδυς· βάρυς· λεῦκος· βῶμος, θῦμος· τράχυς· σκλῆρος· χῶλος· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὴν δὲ εἰς ες κλητικὴν τῶν εἰς ης ὀνομάτων δίχα τοῦ σ̄ προφέρουσι· Σώκρατες, Σώκρατε· Ἀριστόφανες, Ἀριστόφανε· Δημόσθενες, Δημόσθενε· καὶ τῶν γενικῶν ἢ πτώσεων τὸ σ̄ ἀφαιροῦσι· Σωκράτου· Διομήδου· σοφοκλέου λέγοντες. Ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους· τοῦτο δὲ ποιοῦσι διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τὸ ῑ ἀντὶ τοῦ ῡ. Τὴν δὲ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν προφέρουσι τὸ ῶς ἀντὶ τοῦ ους λαμβάνοντες· τὼς ἀνθρώπως· τὼς ἵππως. Τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα τὰ εἰς ειν καταλήγοντα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες, φιλεῖν, φίλην, καλεῖν, κάλην· φρονεῖν, φρόνειν.

Τὰ δὲ παρῆμιν λήγοντα εἰς αν̄· αὐτοὶ εἰς αῖς μεταβάλλουσι· γελᾶν, γελαῖς· πεινᾶν, πειναῖς. Τὰ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τοῦ οῖς ἐκφέρουσιν· ὑψοῦν, ὑψοῖς· ὀρθοῦν, ὀρθοῖς· χρυσοῦν χρυσοῖς. Τὰ δὲ εἰς ω̄ καταλήγοντα ῥή-

ἄρες· ἑκάβαν
πύλαν· νόαμα
ἀώς· ἀπάταν
ἀδικέσαι
φλᾶται ῥ̄ θλᾶται
ἐμπίσσειν
τυ· συ
τε· σε
σπολήν
σπαλείς
ὅρα
ὀτειλή
κάππεσεν
καδδὲ
κάββαλεν
ὅσος pro ὁσός
ἥσῃ pro ἡσή
σόφος· ὄξυς· βράδυς
κάλος· λεῦκος
σώκρατε· ἀριστόφανε
σωκράτου· διομήδου
τοῖς ἀνθρώποις pro ους
τὸ ι· ἀντὶ τοῦ ῡ
ἀνθρώπως· ἵππως

φίλην
κάλην
φρόνην
γελαῖς· γελᾶν
πειναῖς· πεινᾶν
ὑψοῖς· ὑψοῦν
ὀρθοῖς· ὀρθοῦν
χρυσοῖς· χρυσοῦν

ματα παρῆμιν, εἰς μι ποιοῦσιν· οἷον νοῶ, νόημι· φιλῶ, φίλημι. Ὅσαι δὲ μετρχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι, διὰ τοῦ ν̄ παρεκείνοις ἐκφέρονται· καὶ βαρυτονοῦνται· εἰρηκὼς, εἰρήκων· μενοηθὼς, μενοήκων· φυλάττουσι δὲ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει· λέγεται δὲ παραὐτοῖς ὁ ἔρως, ἔρος καὶ ὁ γέλως, γέλος· καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι. Τὸ ἐγὼ περισπῶσιν ἐγῶν λέγοντες· καὶ ἐμὼ· ἐμῶν. Τὸ σὺ τὺ, ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι λέγουσι· καὶ τὸ ἡμῖν, ἄμμιν· ἡμεῖς, ἄμμες. Τὸ ἐνθάδε τῇδε· τὸ ἄλλοσε, ἐτέροσε. Τὰ χείρονα, χέρρονα. Τὸ ἐπαινῶ, αἴνημι. Τὰ ἱμάτια, ἔμματα. Ἡμία, ἴα. Ἡψῆφος, ψάφαξ. Τὸ ἔστρωται, ἱστόρηται. Οὗτοι μέσον δύοφωνηέντων τιθέασι τὸ ῡ· ἀὴρ γὰρ αὐὴρ λέγουσι. Καὶ ἕως εὕως. Ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ οὐκ ἔτι. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν διαλέκτων λελεκταίμοι κατὰ τὸ δυνατόν· ἴσως δὲ καὶ ἑτέρά τις σκοπῶν ἀκριβῶς ἐρήσει διαφέροντα ταύταις.

ΤΕΛΟΣ.

τετύ
ερ
γέ
εγ
εμών

νόημι·
φίλημι
εἰρήκων
μενοήκων
ῥός· ἔρως
γελός· γελώς
ἐγών
ἐμών
τυ· συ·
ἄμμιν
ἄμμες
τῇδε
ἐτέροσε
χέρρονα
αἴνημι
ἔμματα
ἴα· ἡμία
ψάφαξ
ἱστόρηται· ἔστρωται
αὐήρ
εὕως

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΘΗΛΥ ΚΩΝ ΟΝΟΜΑ-ΤΩΝ.

ΠΩΣ λέγῃ ὁ Θεοδόσιος κλίνεσθαι, τὰ εἰς ω θηλυκὰ ὀνόματα μὴ ὡσ ὁ Ῥωμανὸς ὁ τοῦ Φιλοπόνου διδάσκαλος;

Theodosius Romanus Philoponus

Ὁ μὲν Θεοδόσιος, ἀπὸ συναιρέσεως λέγει τὰ ω γενικὴν τῶν εἰς ω θηλυκῶν ὀνομάτων· οἷον σαπφόος σαπφοῦς· ὁ δὲ Ῥωμανὸς ὁ τοῦ Φιλοπόνου διδάσκαλος λέγει ὅτι ἰσοσύλλαβος ἐγένετο κλίσις ἐπὶ τῶν εἰς ω θηλυκῶν· τουτέστι προσθέσει τοῦ σ οἷον ἡ σαπφὼ ᾗ σαπφῶς· τὰ γὰρ εἰς φωνήεντα λήγοντα θηλυκὰ μακρόκατα λήκτα, προσθέσει τοῦ σ ποιεῖ τὰ γενικὰς οἷον ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς· καὶ λοιπὸν προπῇ οὖ ὡς εἰς τὰ οὖ δίφθογγον, γίνεται σαπφοῦς· ἢ ἐκ τοῦ ῳ αντίστ καὶ συστολὴν τοῦ ω, εἰς ὁ, γίνεται σαπφός· μὴ ἐπιδεχομένη πᾶσα γενικὴ ἰσοσυλλάβως κλινομένη, μακροκατάληκτον θέλῃ οἷον μῦσα μύσης, προσέλαβε τὸ υ μὴ ἐτέρου σαπφοῦς· ἢ ἐπειδὴ πᾶσα γενικὴ εἰς οῦς λήγουσα ἔχει ἄλλην γενικὴν ἐντελῆ· οἷον δημοσθένης δημοσθένους, τοῦτου χάριν διάλυσις ἑτέρου σαπφόος· ἢ καὶ συναίρεσιν σαπφοῦς.

σαπφόος · οῦς

σαπφοῦς quomodo formetur

Ποία διάλεκτος κέχρηται τῇ εἰς ος ἐντελεῖ γενικῇ καὶ ποία τῇ εἰς οῦς συνῃρημένῃ; τῇ μὲν εἰς οος ἡ τελεία γενικὴ κέχρηνται οἱ ἴωνες· οἷον φιλος· τῇ δὲ εἰς ους συνῃρημένῃ, ἡ κοινὴ καὶ ἡ ἀττικὴ οἷον σαπφοῦς ὁ λητοῦς.

Iones σαπφόος
Communes σαπφοῦς
Attici λητόος · σαπφόος σαπφοῦ · λητοῦς

Πόθεν γέγονεν ἡ δοτικὴ τῶν ενικῶν; ἐπὶ τῶν εἰς ος ενικὰ, ὀνομάτων οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἀπὸ φι σαπφὼ γέγονε καὶ συστολὴ τοῦ ω εἰς ο, ὁ ἐξεφώνησε τὸ ι καὶ ἐτέρου τῇ σαπφοῖ· ὁ ἢ Θεοδόσιος ὁ τρεῖς ἄλλοι τῶν γραμματικῶν ἀπὸ τῆς σαπφόος λέγουσι γεγονέναι σαπφοῖ, προπῇ τοῦ ος εἰς ι, καὶ κατὰ

σαπφοῖ quomodo formetur

Theodosius

συναίρεσιν τοῦ ο ι εἰς τὸ οι δίφθογγον, σαπφοῖ.

Herodianus

Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς δοξάζῃ μὴ εὑρίσκεσθαι ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν εἰς ω θηλυκῶν τρισυλλάβων δοτικὴν, διάστασιν ἐχούσαν τοῦ ο ι· φημὶ δὴ λητοΐ καὶ σαπφοΐ· ἀλλὰ λητοῖ καὶ σαπφοῖ· σεσημείωται δὲ τοῖς τεχνικοῖς τὸ πυθοΐ.

πυθοΐ

σαπφοΐ · accipit λητῶ.

Διατὶ ἡ αἰτιατικὴ τῶν εἰς ω θηλυκῶν, ὀνομάτων ὀξύνεται καὶ περισπᾶται ἀπὸ συναιρέσεως οὖσα· οἷον τὸ σαπφόα· τὸ σαπφώ· τὸ λητόα τὸ λητώ; ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ πτωτικὸν ᾧ ἀφέσεως πτῶσις ὁμοφωνήσασα τῇ ἑτέρᾳ πτώσει τὸν τόνον ἔχῃ, ὁμοίως ἔχοι καὶ τὸ αὐτὸ διάλεκτον· οἷον μῶσα, ὦ μῶσα· ἐπειδὴ ὡμοφώνησεν ἡ αἰτιατικὴ τῇ εὐθείᾳ ἐτέρᾳ τῶν εἰς ω θηλυκῶν, ὀνομάτων καὶ τὸ αὐτὸ διάλεκτον μὴ τὸν αὐτὸν ἀριθμόν· οἷον ἡ σαπφὼ τὸ σαπφώ, χάριν τοῦ αὐτοῦ γένους ἐδέξατο· πρόσκειται καὶ τὸ αὐτὸ διάλεκτον· ἐπειδὴ τὰ εἰς ους ὀνόματα κλίνεται ἰσοσυλλάβως ὡς καὶ τὰ εἰς ω θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἀρσενικῶν· καὶ περισπᾶται ὡς καὶ τὰ εἰς ω θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἀρσενικῶν· καὶ ὡς ὁμοφωνήσαντα τῇ ὀξυνομένῃ εὐθείᾳ, οἷον ὁδυσεύς ὡς τὰ εἰς ευς δεξιὰ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ· τὴν αἰδῶ ἢ ὡσεὶ ἀπεῖται· ὅτι ὁμοφωνεῖ τῇ εὐθείᾳ, αἰδώ.

Homer

αἰδῶ

Διατὶ ἡ κλητικὴ τῶν εἰς ω θηλυκῶν ὀνομάτων πλείονα φωνήεντα ἔχει τῶν ἰδίων εὐθειῶν· οἷον ἡ σαπφὼ, ὦ σαπφοῖ· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι ὅτε ποτὲ θέλῃ ἔχειν πλείονα φωνήεντα τῶν ἰδίων εὐθειῶν ἡ κλητικὴ· φησὶν, ὅτι ἡ γενικὴ εἰς οῦς λήγουσα μείζονα χρόνον θέλῃ ἔχειν τῆς κλητικῆς· οἷον, δημοσθένης, δημόσθενες· εὐσεβούς, εὐσεβές· τοῦτου χάριν σωσεσάλῃ ὦ εἰς ο· καὶ ἐπειδὴ ἔμελλε βραχυκατάληκτον εἶναι ἡ κλητικὴ καὶ ὀξύνεσθαι· καὶ ἀντιστίκτειν τῷ κανόνι τῷ λέγοντι· οὐδεμία λέξις εἰς ο λήγουσα βραχὺ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεται· οἷον ἐκεῖνο· ἀλλοῖο· χωρὶς τοῦ αὐτὸ καὶ ἀπὸ· ὑπὸ· προσέλαβε τὸ ι καὶ ἐγένετο ἡ κλητικὴ σα-

Regula

Regula

forte corrigendum. ὃς ἐκ σαπφοῦς ἀμελγόμενος μέλιτος

emendo κεκορημένης γοργοῦς · nã una ex amicis Sapphus gorgo fuit de qua politianus in nutricia

πφοῖ καὶ λητοῖ περιεσπωμένως · διὰ τὸ συνεμπεσεῖν αὐτοῖς τῇ δοτικῇ.

Πόσαι ἄλλαι διάλεκτοι κλίνουσι τὰς πλαγίας τῶν εἰς ω θηλυ κῶν ὀνομάτων; κῖ μόνοι ἴωνες. ἡ τίνας τ' δωριέων ἦσαν

σαπφόος Lacones pars sunt Dorũ

πφόος ἐντελὴς γενικὴ · ἡ δὲ σαπφοῦς συνῃρημένη κῖ κοινοὶ ἀθηναίοισ · οἱ δὲ αἰολεῖς ἡ λάκωνες · οἱ τένες εἰσὶ μέρ δωριέων προσθέσ τὸ σ ποιοῦσι τὴν γενικήν · οἷον ἡ σαπφὼ τῆς σαπφῶς · ἡ δὲ λητὼ τῆς λητῶς · ἡ δωλοῦσιν αἱ χρόσφ ὅτων ἐχρύσεον.

σαπφῶς λητῶς

Sappho

τὸ δὲ ἐκ σαπφοῦς ἀμελγόμενος μέλιτος φέρω · καὶ παρ' αὐτῇ τῇ σαπφοῖ μάλα δὴ κεκορημένῃ τ γοργοῦς · πάλιν ἀμορφότερον μναΐδιον, καὶ τῆς ἀπολλῶς πορρινῶς · ὅστις ἡ μναΐς αὐτῇ · ἡ πυρινὼ ὀνόματα μύρια · τῇ δὲ δοτικῇ πᾶσαι αἱ διάλεκτοι · εἰς οἱ κέχρηνται · ἑτέραις δ' οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει · τῷ δὲ αἰτιατικὴν οἱ αἰολεῖς μόνοι προθέσει τοῦ ἐποίησαν τὴν λητῶ · ὥστε ἡ χῆσις δηλοῖ · ἡρῶν ἐξεδίδαξε γυάρων ✕ τὴν ἀνυοδρόμον αἰτιατικῶς γὰρ ἔστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς ἡρώ · οἱ δ' ἴωνες αὐτὴν εἰς οὖν ἐποίουν σαπφοῦν κ λητοῦν ὡς δηλοῦσιν αἱ χρήσεις · φησὶ γὰρ ὁ ἡρωδιανὸς ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ οὕτως · τὴν ἰναχῶν · ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς ἰναχὼ γεγενέναι · καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς βουτώ · ὁμοίως καὶ τὴν ἀσύναικτα · ὡς τὴν ἀκυψοῦν ἦλθε · Καὶ αὕτη μὲν ἡ διάφορος κλίσις τ διαλέκτων.

Herodian. in Hippona

ΤΕΛΟΣ.

γοργῶς Gorgo Mnais Pyrrho / Sapphi puellę amicę

λητῶν ἡρῶν

σαπφοῦν λητοῦν

Buto Cyrro

α·α·

ἙΚΤΩΝ
ἀγησάμβροι
λωΐτον
ἀφίκισθαι

b·β·

ἀλιάμασθαι
σίεν ἀστὸ
ἄλλης
λαιοὶ

c·γ·

καὶ δαπερῶν
ἔστεται
ἀνακλίναι
ἀστάδα

d·δ·

λὺς
δα·καὶ
τοὺς γοὺς
διὰ

e·ε·

ποτικῶς
ΑΡΧΗ
δείδηθι
μαπείσει

f·ϝ·

Ἐάλη
πλῆθυντικῇ
δόκϝι
ἡέλμβροι

g·η·

ἐκτήδεσθαι
ζις ἡ
αἰθόδεσι
μιγὸ

h·θ·

φρον·ἐὰν
ἐπιτέλλεσθαι
καὶσπερχῶς
ὁκακιζόμβροι

i·ι·

λιλαιέσθαι
νασμῷ
ἐνθιάσασθαι
ποτῆνα

K·κ·

ἡμαθόϝι
δωτέρου
ἀρχαῖοι
τὸ πληθυντικὸν

l·λ·

λίγεται
οὔνειπεῖν
ποικτικὸν
ἔστεται

m·μ·

Κέασται
τὸ ἀλλ' ἴσως
τοῦνύω
καδήσεις

n·ν·

ΑΡΧΗ
ϝῶϝ
ἔ ποτραλίγεται
μέμιλωκα

o·ξ·

μερῶν
ὁ δηλοῖ
Ξυνάραθαι
οἷμαι ·

p·ο·

ὄρθαι
φυὴ · καὶ
κώπτω

oy [illegible] haze [illegible]
hele dado [illegible]
[illegible]

[illegible] 14 de n[illegible]
[illegible]

partio boca negra
miercoles ~~20~~

el Recuero se partio el sabado
a medio dia.

Para hazer tinta

Dos oncas y media de agallas molidas y echadas en
q[illegible]rtillo y medio de agua y cueza hasta q se gaste
el medio q[illegible]rtillo. y luego echalle una onca de
caparrosa y mecello hasta q enfrie. y despues
echalle media onca de goma arauiga y mecello
tres uezes cadadia dos dias.

comenco se a
8. de n[illegible]

2 [illegible] βολοιλλα
220 βολ. γ
350 β βεγκρ
9
11
601
602
~~598~~
1799

ἀέω. ῶ. ἀέναι
ἄημι
~~[illegible]~~ ἄημι ἄεναι

[illegible] 14 ½

oy [illegible] haze [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] 14 de n[illegible]
[illegible]

partio boca negra
miercoles ~~20~~

el Recuero se partio el sabado
a medio dia.

Para hazer tinta

Dos oncas y media de agallas molidas y echadas en
q[u]rtillo y medio de agua y cueza hasta q se gaste
el medio q[u]rtillo. y luego echalle una onca de
caparrosa y mecello hasta q enfrie. y despues
echalle media onca de goma arauiga y mecello
tres uezes cada dia dos dias.

comenco se a
8. de n[illegible]

2 βολοιλλα
220 βολ. γ
350
9
11
601
602
~~598~~
1799

ἀέω. ῶ. ἀέναι
ἄημι
ἄημι
~~[illegible]~~ ἄεναι

αλ αμαι 14 ½

VOLANTE